

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

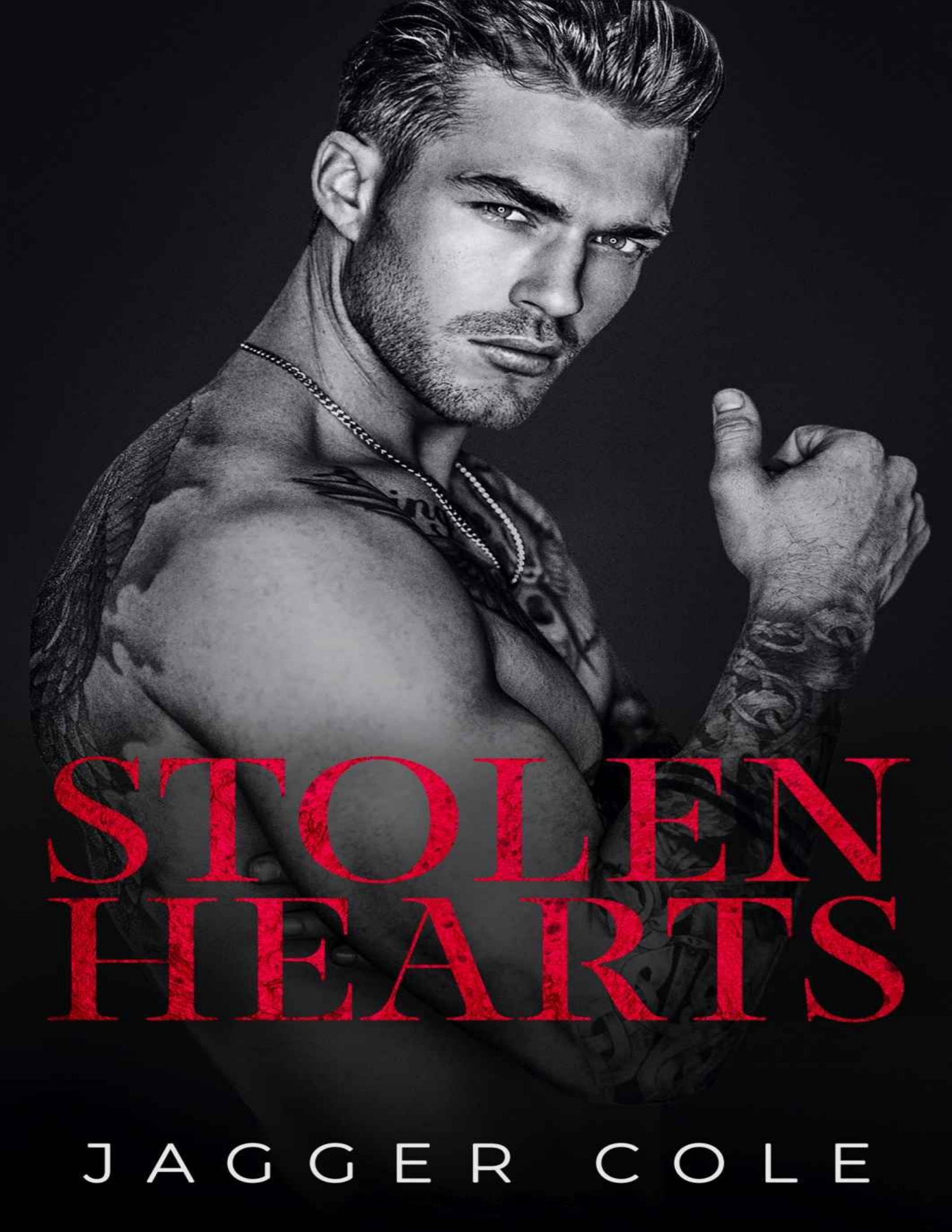
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STOLEN HEARTS

JAGGER COLE

ÇALINTI KALPLER

KARANLIK BİR EN İYİ ARKADAŞIN AĞABEYİ MAFYA
ROMANTİZMİ

KARANLIK KALPLER
BEŞİNCİ KİTAP

JAGGER COLE

Stolen Hearts
Jagger Cole © 2023

Tüm hakları
saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Fotoğraf Michelle
Lancaster

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya YZ eğitiminde kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Çalma Listesi</u>
<u>Tetikleyici Uyarı</u>
<u>Bölüm 1 Bölüm</u>
<u>2 Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4 Bölüm</u>
<u>5 Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7 Bölüm</u>
<u>8 Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10 Bölüm</u>
<u>11 Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13 Bölüm</u>
<u>14 Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16 Bölüm</u>
<u>17 Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19 Bölüm</u>
<u>20 Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22 Bölüm</u>
<u>23 Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25 Bölüm</u>
<u>26 Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28 Bölüm</u>
<u>29 Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31 Bölüm</u>
<u>32 Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34 Bölüm</u>
<u>35</u>

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Sonsöz

Deviant Hearts

Vahşi Varis

Also by Jagger Cole

Yazar Hakkında

OYUN LİSTESİ

Paper Planes - M.I.A.
Eat Your Young - Hozier
Bath Salts - Highly Suspect
Hurt Feelings - Mac Miller
Uzaktan İzlemek - David Ramirez Paris -
The Chainsmokers
Always Been You - Jessie Murph
Home - HAIM
Part Time Lovers - Hazlett
What If I Love You -
Gatlin
The Way - Manchester Orchestra
Believe - Mumford & Sons
But You - Alexandra Savior
Lovesong - The Cure
Girls Just Want to Have Fun - Cyndi Lauper
She's Always a Woman - Billy Joel
Wrecking Ball - Miley Cyrus
(I've Had) The Time Of My Life - Bill Medley, Jennifer
Warnes Do It Now - Madi Diaz
Uyandır Beni - Bleachers

Hearts Like Ours - The Naked And Famous
Time After Time - Lennon Stella
Dreams - The Cranberries

Spotify'da çalma listesini .

dinleyin!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap, TSSB ve SA'dan bahsedilmesi de dahil olmak üzere geçmiş travmaların karanlık temalarını ve grafik tasvirlerini içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

CALLIE

AŞK BİR HASTALIK GIBİDİR.

Bir kanser. Aldığınız tek bir nefes ya da onun etrafında dönmeyen tek bir düşünceniz kalmayana kadar kanınıza karışan ve onu zehirleyen kötü huylu bir büyüme.

Kitaplar, filmler, pop şarkıları... Hayatım boyunca bana yalan söylediler. Çünkü aşık olmak sevimli kelebekler ve kızarmış gülümsemeler değildir. İşkencedir. Acıdır. Saplantılı sevginizin nesnesi odaya her girdiğinde kalbinizde şiddetle dönen bir bıçak hissidir. Ya da konuştuğunda. Ya da en kötüsü, size doğru baktığında.

Bir çarpışma hayatınızı tüketir. Ciğerlerinizdeki oksijeni emer ve sizi yanlarında götürdükleri hava için soluk soluğa bırakır. Bir aşk, söylenmemiş kelimelerin çaresiz dudaklarınızda sallanmasına, sonsuza dek söylenmemesine ve ağzınızda küle dönüşmesine izin verir.

Bir aşk sizi yükseltmez ya da kanatlandırmaz.

Bir aşk seni *ezer*.

Toza.

Hiçbir şey kalmayana kadar.

Benimki birçok farklı şey olmuş bir adam. Patronuna göre, İrlandalı mafya ailesi Kildare'ın ikinci adamı olmuş bir asker. En iyi iki arkadaşım, Neve ve Eilish Kildare için, bir koruma olarak başladı ve etkili bir şekilde ağabeyleri olan bir figür haline geldi. Ailem için de bir zamanlar düşmandı, sonra dost oldu.

Ama benim için Castle James bir yabancı olarak başladı ve benim *her şeyim* oldu.

Bu akşam yemekten önce kıyafetimi beş kez değiştirmemin sebebi o. Radyoda en sevdiğim aptal, hüzünlü aşk şarkıları çaldığında aklıma gelen yüz onun yüzü. Her karanlık, inleyen, titreyen fantezimde hayal ettiğim eller.

Bu gece, ona *tüm* bunları anlatacaktım.

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok elbette. Alacağı sıvı cesaret beni yasal olarak öldürebilirdi, bu yüzden belki de en iyisi işle meşgul olması ve gelememesi. Ama yine de, onun yokluğu.

İğneler.

Kaşlarımı çatarak elimdeki kadehe bakıyorum, kadehin dibindeki şarabı döndürüyorum ve New York'un ışıklarının kadehin kenarında parıldamasını izliyorum. Ailemizin evinin arazisinin en ucundayım - Central Park South'a bakan kırk katlı bir binanın tepesine yayılmış bir İngiliz malikanesi. Şimdi, akşam yemeği bittikten saatler sonra, çatının kenarına tünemiş durumdayım. Çıplak ayaklarım altlarındaki çimenleri tekmeliyor ve şehre bakmak için döndüğümde sonbaharın erken havası üzerimdeki bornozun altında tenime çakıl taşları atıyor.

Aşkların bir diğer sorunu da budur: yakınınızdayken canınızı yakarlar. Ama *olmadıklarında* daha çok acıtırlar.

Bugün Pazar ve büyükannem Dimitra her hafta olduğu gibi bu akşam da aile yemeğine ev sahipliği yapıyor. Aile imparatorluğumuzu yöneten en büyük kardeşim Ares, Neve Kildare ile evlenip ailemize katıldığından beri

Kildares de davete dahil edildi. *Her* iki aileden de herkes *her* yemeğe gelecek diye bir şey yok. Yani, hayat böyle. Ve yavaş ama emin adımlarla, arkadaşlarım ve ailem kendi hikayelerine daldılar ve sonuç olarak her zaman gelemiyorlar.

Ares, Neve'de biriciğini buldu. Neve ve kız kardeşi Eilish'in amcası, şu anda tüm Kildare ailesini yöneten Cillian Kildare, Una'yı buldu. O ve Cillian aslında bu gece burada da değillerdi, çünkü İrlanda'da gecikmiş bir balayındalar. Vahşi adam, kaos ajanı kardeşim Hades bile aşkı Elsa'da buldu.

Ve şimdi, Eilish - dünyadaki en iyi arkadaşım - güçlü Reznikov Bratva'nın başı Gavan Tsarenko ile kendi hikayesine başlıyor gibi görüldüğü için bir tane daha düştük. Ayrıca bu akşamki aile yemeğine de gelmedi.

Eilish, Cillian ve Una'nın burada olmasını isterdim ama gerçekten özlediğim kişiler onlar değil. Özlemini çektiklerim onlar değil. Bu gece için *planladıklarım onlar değildi*.

Hayır, bu onur tek bir adama

ait. Castle.

Bu gece gelmeyen. Hay

sikeyim.

Şu anda dünyanın beni topuğunun altında ezdiğini hissetmemin milyonlarca başka nedeni var. Son bir yıl içinde ailem neredeyse iki kez savaşa giriyordu - bir kez İrlanda mafyasıyla ve daha yakın zamanda da Rus Bratva ile. Bu sarsıntılar neredeyse iki erkek kardeşimi ve en iyi üç arkadaşımı benden alıyordu. Aslında, şu anda savaşta *olmamamızın* tek sebebi

Ruslar şu anda dünyadaki en iyi arkadaşım
Reznikov Bratva'nın başkanıyla çıkıyor.

Ama hepsinden önemlisi, içinde boğulmam gereken korku, birkaç hafta içinde, yirmi bir yaşına bastığımda, neredeyse yaşımın üç katı olan iğrenç bir domuzla evlenmek zorunda kalacağım gerçeğidir.

Mafya prensesleri böyledir.

Benim durumumda, on dört yaşındayken Luca Carveli ile sözlenmişim. Rahmetli babam Aeneas Drakos, Luca'yla kanla yazılmış bir mafya sözleşmesi olan blood-marker'ı imzaladığında bu kaderi benim için mühürlemiş oldu. Sevgili babam kârlı bir uyuşturucu kaçakçılığı hattının kontrolünü aldı.

Luca beni yakaladı. 21 yaşına girer girmez.

Son birkaç aydır Ares anlaşmayı bozmak için elinden geldiğince sert bir şekilde karşılık veriyor. Ama Luca kardeşimin hiçbir teklifinden etkilenmedi.

Saat işliyor. Yüksek sesle.

Ama en azından şu anda, ciğerlerimden havayı çaldığını hissettiğim ağırlık bu değıl.

Bu onur ona ait. Her şeyi tüketen aşkım. Benim en karanlık, yasak fantezim.

Belki de Luca'yla evlenmek üzere olduğum içindir. Belki de tüm arkadaşlarımla ve ailemin aşkı bulduğunu görmektir.

Belki de artık dayanamıyorum. Belki de bir yıldan fazla bir süredir kalbim küt küt atıyor ve o odaya her girdiğinde mide bulantısı ile coşku arasında bir his içimi kaplıyor.

Belki de *bu* yüzden bu gece ona söylemeye bu kadar kararlıydım.

Ama şimdi, dördüncü ya da muhtemelen beşinci kadeh şarabımı yudumlarken, duş alıp yatmak için üzerimi değiştirdikten sonra, bugün erken saatlerde hissettiğim tüm kabadayılık kayboldu.

Ne yapacağımı sanıyordum ki? Ölümcül derecede muhteşem, 1.85 boyunda, günah gibi yapılı, benden on iki yaş büyük *tanrı* gibi bir adama ona "aşık olduğumu" mu söyleyecektim? Onu düşünmeden duramadığımı mı? Her fantezimin konusu olduğunu mu? Dünyadaki başka hiçbir erkek beni ürkütmüyor bile, çünkü tek odaklanabildiğim o?

Evet, *hayır*.

Çünkü bu son derece acınası bir durum olurdu, seni ahmak ahmak.

Aynanın on santim önünde kendime ilk kez "bugün o gün" demiyorum. Sonuncusu da olmayacak. Muhtemelen. Sadece bu gece hissettim... Bilmiyorum. Farklı. Daha gerçek.

Sanki başka bir şansım *olmayacakmış* gibi.

Belki de tüm bunların nedeni, Luca Carveli'nin malı olmadan önce kum saatimdeki son kum tanelerinin aşağıya süzülmesidir.

Nefesimi veriyorum, bakışlarımı Central Park'a dikerken bardağımın son suyunu da boşaltıyorum.

"Kenara çok yakınsın."

Sikeyim. Ben.

Kalbim küt küt atıyor. Bunun tek nedeni Central Park South'un kırk kat yukarısında otururken birinin beni korkudan altına kaçırması değil.

Bu o.

Göbeğim sıkılaşıyor ve alt dudağım dişlerimin arasından çekilirken omurgamda bir ürperti dalgalanıyor. Yavaşça dönüyorum ve gözlerim onun delici mavi gözlerine kilitlenirken içimde sıcak bir şey daha alevleniyor.

Hava ciğerlerimden emilirken inceliyor gibi görünüyor. Sanki yerçekiminin kendisi çarpıklaşıyor, sanki karanlık patikadan çatının kenarındaki küçük açıklığa doğru adım atarken, katıksız gücünün fizik yasaları üzerinde derin bir etkisi varmış gibi.

Sarı saçlar. Yontulmuş çene. Koyu renk kot pantolon, beyaz tişört ve açık deri ceketin altındaki süper kahraman fiziği. Sıradan bir insana bu adamın resmini gösterip ondan etkilendiğinizi söyleseniz, bunun nedeninin tanrısal, tamamen Amerikalı görünüşü olduğunu düşünürdü.

Ve, demek istediğim, o *değil*. Ama benim için asıl önemli olan, tüm bunların altında gördüklerim.

Bunu gördüğümü bildiğini sanmıyorum. *Kimsenin gördüğünün* farkında olduğunu da sanmıyorum, çünkü taktığı maske çok çok iyi bir maske.

Ama ben biliyorum. Dikişlerin arasına ve kenarların altına baktım. Ve gördüğüm şey.

Beni meraklandırıyor. Beni esir alıyor. Muhtemelen sadece zararsız bir fiziksel çekim olması gereken şeyi acı verecek kadar derin bir şeye dönüştüren şey budur.

O kahraman görüntüsünün altında gördüğüm karanlık.

Bu benim çöküşüm. Beni bütünüyle yutan şey bu. "Callie."

Yutkunuyorum, ona ve o ana odaklanıyorum, yüzüme umarım çok da hoppa olmayan bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Sanırım akşam yemeğini kaçırdın."

Sırıttıyor, ki bu hiç adil değil, çünkü bu adamın Brando sırtışı var. Ve eğer bilerseniz... *bilirsiniz*.

"Evet, öyle görünüyor." Kaşları çatıldı. "Cidden, kenardan çekil Callie. Çok yakınsın."

Gözlerimi deviriyorum. "On yıl önce, Hades ve ben Ya-ya bakmıyorken kenarda *takla* atarken anevrizma geçirirdin."

Ya-ya, büyükannem gibi.

"Evet, sen on yaşındayken-"

Nedense yaş meselesi beni ürkütüyor. Muhtemelen bana çocukmuşum gibi bakıyordur. On yıl önce gerçekten *öyleydim*. Oysa on yıl önce o benden daha yaşlıydı. Dünyanın kim bilir neresinde, kim bilir ne yapan bir ordu komandosu.

Ve ben burada takla atmaktan bahsediyorum. Tanrım,

ben zavallı mıyım, yoksa zavallı mıyım?

"*İçki içtiğini* sanmıyorum." Muhteşem mavi gözleri karanlık bir şekilde elimdeki boş bardağa dikiliyor.

"Üzüm suyu."

Dudaklarının bir köşesinin hafifçe kalkmasına

izin veriyor. "Seni ispiyonlamayacağım, rahat

ol."

Yaşıma bir başka selam daha -yirmi bir yaşından önce içki içmemden rahatsız olan Ares'e beni ispiyonlamayacağı gibi. Gerçek bir suç imparatorluğunun lideri olması ve bu konuda endişelenmesi ironik bir durum gibi görünüyor.

"Ama bu çıkıntıdan inmene ihtiyacım

var." Yine sııttım. "Peki, tamam."

Üzerinden atlayıp çimlere uzanıyorum ve çıplak ayaklarımın çimlere kıvrılmasına izin veriyorum. Çatıdaki bu noktayı seviyorum çünkü gerçekten dünyanın ucundaymışsınız gibi hissettiriyor. Havuzda parıldayan ana evin ışıklarını hâlâ görebiliyorum. Ama bu nokta çoğunlukla ağaçlar ve gül çalıları tarafından gizlenmiş durumda.

Kalbim kulaklarımda biraz daha yüksek sesle çarpıyor.

Birdenbire farkına vardım ki, birincisi, düşündüğümde daha sarhoştum. Ve ikincisi, bir yılı aşkın süredir kalbimi avuçlarının arasına almış olan adamla dünyanın bir ucundaki تنها bir gül bahçesinde yalnızım.

Sonbaharın erken havası tenime yeniden batıyor ve aniden son bir ayrıntıyı hatırlıyorum: Akşam yemeğinden sonra aldığım duşun hemen ardından buraya bornoz ve külottan başka bir şey giymeden gelmişim.

Sadece Castle ve ben.

Tek başına.

Dünyanın bir ucunda.

"Nasıldı?"

Gözlerimi kırpttırıyorum, dalgalanan düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Hmm?"

Tam ona bakıyorum, gözlerim tamamen onunkilere kilitlenmiş. Sanki olduğum yere yapışmışım ve istesem bile gözlerimi kaçıramıyorum.

"Akşam yemeğı," diye sessizce homurdanıyor. "Nasıl geçti? Cillian için halletmem gereken bazı işler vardı."

"Oh. Evet. Evet, iyiydi."

Başını sallıyor, kaslı bir kolunu kaldırıyor ve elindeki bardaktan sek viski gibi görünen bir şey yudumluyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kafamda bunun kulağa havalı ve belki biraz da boğucu gelmesi gerekiyordu. "Ee, *seni* buraya ne getirdi denizci?" gibi. Onun yerine, bir suçlama gibi çıktı. Yaltaklandım.

"Yani, burada olman harika."

Lanet olsun.

"Demek istediğim-"

"Batı Yakası geliştirme projesiyle ilgili Ares'e vermem gereken bazı evraklar vardı." Bunu rahat bir gülümsemeyle söylüyor, sanki beni acılarımdan kurtardığı için mutluymuş gibi. "Yemekten sonra onu yakalayabileceğimi düşündüm. Ama görünüşe göre o ve Neve çoktan eve gitmişler."

"Evet, muhtemelen."

Başını sallıyor, bir yudum daha alırken bakışlarını şehre çeviriyor.

"Kahretsin, burada büyüseydim bu çatıdan asla ayrılmazdım."

Sırıtıyorum. "Meh, bir süre sonra çekiciliğini

kaybediyor." "Bunun doğru olmasına imkan yok."

"Öyle değil. Sadece seni daha iyi hissettirmeye çalışıyorum."

Sırıtıyor, yavaşça bir yudum daha alırken başını sallıyor.

Kalbim daha hızlı çarpıyor ve alkol damarlarımda kum saatindeki son birkaç kum tanesinin de düşmek üzere olduğu hissiyle birlikte dolaşıyor.

Pistim tükeniyor.

Yakında sonsuza dek balkabağına
dönüşeceğim. Ve daha fazla şansım
olmayacak.

Sanırım en nihayetinde bunu yapan şey bu: bunun bir son olduğu hissi.
Eşikte olduğumu hissetmek. Bu anın *o* an olduğunu.

Yap ya da yapma, Luke. Denemek yok.

New York'un ışıklarına karşı profilden Castle'a bakarken tenim enerjiyle
zonkluyor. Gözlerinin şehrin silüetinde nasıl gezindiğini izliyorum.
Mükemmel dudaklarının kadehinden yudumlayışını ve yutkunurken
çenesinin ve boğazının dalgalanışını.

"Şundan bir yudum alabilir miyim?"

Profilden yeterince muhteşemdi. Gözlerimin içine bakmak için
döndüğünde, bu neredeyse kaldırabileceğimden daha fazla. Sanki bir
tanrının yüzüne doğrudan bakmaya hakkı olmayan bir ölümlüymüşüm gibi.

Kaşları çatıldı. "Bu gece için yeterince içmiş gibi görünüyorsun." "Ve sen de
babama benzemiyorsun."

Kaşları kalkıyor. Dudaklarının bir köşesi hafifçe sırtıyor.

"Al bakalım."

Bardağı bana uzatıyor. Parmaklarım onunkilere değdiğinde dudağımı ısırma
dürtüsüne direniyorum. Şehre bakmak için dönüyorum. Manzarayı
seyretmek için değil.

Cesaretimi toplamak için.

Kendime bunu yapabileceğimi söylemek için. Hala onun iş yaptığı
adamların küçük kız kardeşi olmadığımı. Hala iş yaptığı kızların küçük
arkadaşı olmadığımı.

bir zamanlar korumalığını yapmış.

Artık yetişkin ihtiyaçları ve dürtüleri olan bir kadın

olduğumu. Onun etrafında dönen dürtüler.

Ya şimdi ya da asla.

Bardağı dudaklarıma götürdüm. Düşüncem hepsini bir yudumda içmekti ama -gerçek konuşalım- viski benim içkim *değil*. İçimdeki ateş kükreyip gözlerimin kenarlarını yakmadan önce ancak yarısını içebildim.

"*Sakin ol, Callie.*"

Bardağı geri almak için uzanıyor ama ben ona arkamı dönüp şehrin ışıklarına bakıyorum ve başımı geriye atıp son sıvı cesaretimi de yudumluyorum. Boş bardağı çatının kenarına bırakırken arkamdan Castle ıslık çalıyor.

"Sana ne oldu da bunu yaptın-" "Bu."

Düşünmüyorum. Sadece yapıyorum. Ellerim bornozumun belindeki kuşağa gidiyor. Ve sonra tek bir hareketle dönüyorum, çekiştiriyorum ve ipeksi şeyin ayaklarımın dibindeki çimlere düşmesine izin veriyorum.

Ve sonra, ilk defa, bir erkeğin önünde sadece külotumla duruyorum.

Castle tecrübeli bir savaş gazisi ve onu gerçekten sersemletmeyi başardığım için gurur duyuyorum. Gözleri taş gibi sertleşiyor. Bakışları yavaşça yüzümden göğüslerime, akşam havasında buruşan meme uçlarıma, bronz tenime ve nihayet bacaklarımın arasına kayarken çenesi gıcırıyor.

Ona doğru yürümeye başlıyorum, kulaklarımda çarpan kalbimin aşırı yüksek gümbürtüsünden başka bir şey duymuyorum. Castle ağzını açmaya başladı. Ama o bir şey söyleyemeden ben aramızdaki son mesafeyi de kapatıyorum.

Ve aniden, bir tanrıya dokunuyorum.

Benden bir karıştan fazla yüksekte. Ama sanki bunun alıştırmasını yapmışım gibi hareket ediyorum. Parmak uçlarımda yükselip tişörtünün önünü kavıyorum, onu kendime doğru çekiyorum, başımı yana eğiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum.

Ve aniden, sanki uçuyorum.

Gerçeklik bulanıklaşıyor. Kalbim göğsümde öyle sert atıyor ki, onun derisine dövme yapıyor olmalı. Nabzım kulaklarımda kükrüyor, diğer her şeyi bastırıyor.

Başka hiçbir şeyin önemi yok. Dudaklarının benimkilere mükemmel bir şekilde yapışması dışında hiçbir şey önemli değil. Tadlarının viski ve nane gibi olması. Bergamot ve odunsu kokusu tüm duyularımı istila edip beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürürken, onun katıksız gücünün beni aniden kara bir bulut gibi sarması.

Kendimi onun öpücüğüne kaptırdığımda eli aniden boğazıma ve çeneme dolandığında saf arzuyla sarsılmam.

Ta ki aniden el sıkılaşıyana kadar. Kol kasları esner.

Ve aniden, neredeyse şiddetle, beni kendisinden uzaklaştırıyor.

Öpüşmeyi kestiğinde nefesim kesildi. An, çıplak ayaklarımda cam parçalarına dönüşürken. Muhteşem gözleri ikiz çelik mavi bıçaklar gibi benimkileri delip geçerken.

"Hayır," diye soğuk bir şekilde tersledi.

Neredeyse boğuluyordum. Sanki güçlü parmakları hâlâ boğazımı sarıyormuş gibi boğazım sıkılıyor. Hava ciğerlerimi terk ediyor ve benden uzaklaşırken her şeyi tüketen sıcaklığı beni terk ediyor.

"Bu olamaz ve asla *olmayacak*. Olmayacak. Tekrar olmayacak."

Kelimenin tam anlamıyla irkiliyorum. Sanki her kelime suratıma ters bir tokat gibi iniyor. "Castle-"

"Söyle. Sikeyim. *Evet*," der. "Evet de, anladın mı?" "Özür dilerim, *ben*-"

Nefesim kesiliyor, bana doğru saldırırken gözlerim kocaman açılıyor, eli çenemi sıkıca kavırıyor ve yüzümü gözlerindeki kükreyen fırtınaya ve güzel, güzel yüzündeki parlayan, soğuk bakışa doğru kaldırıyor.

"Böyle bir şey *olmadı*," diye homurdanıyor. "Yap. Sen. Lanet.

Altında. Dur." Başımı sallıyorum, dünyanın ayaklarımın altında toza dönüştüğünü hissediyorum.

"Yüksek sesle söyle, Callie," diye tıslıyor. "Söylediğini duymam gerek."

"*Tamam!*" Boğuluyorum. "Evet, anlıyorum."

Sanki benim onu yakmış gibi elini çenemden çekip bırakıyor. Sıcaklığını ve gücünü de yanına alarak benden uzaklaşıyor.

"Güzel." Gözleri benimkileri tutuyor, ağzı sertleşirken karanlık bir şekilde daralıyor. "*Güzel*."

Ve sonra kalbimi ellerinde tutan adam başka bir şey söylemeden dönüp gecenin karanlığına karışıyor.

Hâlâ elinde; karanlığın içinde kaybolurken ardında kanlı damlalar bırakıyor.

O öpücüğü çaldım. Ve benim değildi.

Ama gerçek şu ki, bunu yaptım çünkü önce o benim kalbimi çaldı. İkisi de bizim değildi.

Ancak her ikisinde de iade politikası yoktur. Ne olursa olsun.

KALE

HAFIZA BİR OROSPU ÇOCUĞUDUR.

Soğuk ve acımasız. Çünkü hafızanın yatıştırma, rahatlatma ve eğlendirme *yeteneği* vardır. Ama bunun yerine, çoğu zaman -en azından benim deneyimlerime göre- eziyet eder ve alay eder.

Anılarım hayaletlerle dolu. Savaşlar ve dökülen kanlarla. Gözlerimin önünde ölmelerini izlediğim silah arkadaşlarımla yüzleriyle. Öfke, acı ve kimsenin görmediği, görse bile anlayamayacağı yara izleriyle.

Homurdanarak dişlerimi sıkıyorum ve yumruğum tatmin edici bir gümbürtüyle torbaya çarpıyor. *Jab jab duck dodge, jab left, jab right, hard left hook*. Ter yüzümden ve çıplak göğsümden aşağı akıyor, gözlerimi yakıyor. Ama sadece silkiniyorum. Var olmayan karşı yumruktan kaçarken çenemi biraz daha sıkıyorum ve sonra sağ yumruğumu hayali piçin dişlerine geçiriyorum.

Kendimi sınırlarıma kadar zorlamak, özellikle de boks yapmak, geçmişin şeytanlarını kovmak için her zaman başvurduğum bir yöntem.

Ve ne dedikleri umurumda değil: *her veterinerin* kesip atması, yakması ya da çığlık atarak sisteminden atması gereken şeytanları vardır.

Neredeyse on yıl önce Rangers'tan ilk ayrıldığımda, *başka* kaçış yollarım vardı. Uyuşturucu. İçki. Yaralarım dışında beni umursamayan kadınlar.

Ama sonra boks buldum. Ve *bu* aradığım şeytan çıkarma yöntemi. Öfkemi ve acımı boşaltabileceğim bir kanaldı. Kokain, ağrı kesiciler ve içkinin ancak taklit etmeyi umabileceği fiziksel bir rahatlama.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kükreyip dizlerimin üzerine çökmeden önce son bir yumruk daha savuruyorum. Kaslarım ağrıyor ve yanıyor. Çıplak göğsüm kabarıyor, ter yara izlerimin ve dövmelemlerimin üzerine damlıyor.

Boksa, beni eve kadar takip eden duygusal savaş yaralarından kaçmak için başlamış olabilirim. Ama bugün kaçmaya çalıştığım şey bu değil.

Bugünün şeytan çıkarma ayini tamamen başka bir şeyle

ilgili. Küçük, yumuşak, masum ve çok ama çok yasak bir

şey. Calliope Drakos.

Dün gecenin anısı tekrar gözümün önüne geldiğinde çenem geriliyor: sabahlığının ayaklarının dibine düşüşü. Şehrin ısıltılı ışıklarının onun mükemmel, yumuşak, bronz teninde ve kıvrımlarında parlamış. Bana umutsuzca sarılışı. Parmak uçlarında durması ve başını yana eğmesi.

Tadını.

Onu boğazından yakaladığımda dünyanın en yumuşak sesini çıkarması.

Ama kalbimi en çok durduran -hatta önümde soyunduğunu görmekten bile daha fazla- o kocaman, parlak mavi gözleriyle bana büyük bir özlem ve umutla bakmasıydı. Sanki onu kurtarabileceğimi düşünüyordu.

Dudaklarım acıyla bükölüyor.

Ben kahraman değilim. Herkes öyle olduğumu düşünse bile.

Ellerimi kabaca yüzüme ve saçlarıma doğru iterken nefes veriyorum.

Tadı kiraz ve günah gibiydi.

Ve bunu ve dün gece o çatı katında olan her şeyin anısını sistemimden atmaya *ihtiyacım var*. Sonsuza kadar.

Callie'yi daha önce hiç bu şekilde fark etmediğimden değil. Yani fark *etmemek* mümkün değil. Koyu kirpikleri ve bronzlaşmış Akdeniz teniyle neredeyse doğaüstü görünen iri mavi gözleri. Dolgun dudakları ve yumuşak çenesi. Sırtının ortasına kadar inen uzun siyah saçları ya da çok küçük ve minyon olmasına rağmen *yine* de yüzde doksan bacaklı gibi görünmesi.

Hayır, Callie'yi fark etmediğimden değil.

Callie'yi fark edemiyorum. Öyle değil.

Tanrı aşkına, benden on iki yaş küçükken olmaz. Ares, Hades, Kratos ve Deimos'un küçük kız kardeşiymen değil. Neve ve Eilish ile en iyi arkadaşken, yani *kendi* küçük kız kardeşlerim olarak gördüğüm kadınlarla değil.

Ben kör değilim. Callie'nin bana nasıl baktığını gördüm. Ama bunu hiç düşünmedim. O bir flörtçü. Baştan çıkarıcı. Yunan mafya prensesi gibi zenginlik ve ayrıcalık içinde büyümüş bir parti kızı, ailenin bebeği ve dört ağabeyi olan tek kız olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ama bunların hiçbirisi olmasaydı bile: olduğu kişi olmasaydı, yaşına uygun olsaydı ve benim küçük neredeyse kız kardeşlerimle en iyi arkadaş olmasaydı bile - *o zaman* bile mi?

Hâlâ kaçınılmaz bir gerçek var ki o da *benim*.

Kırılmış. Ülkem için elime silah alacak yaşa gelmeden yıllar önce katıldığım savaşların hatıraları, kanımı akıttığım muharebelerden bahsetmiyorum bile. Yabancı bir güneşin altında yabancı savaşlarda savaşan bir adama dönüşmeden önce, unutmayı tercih ettiğim bir çocukluktan ve beni neredeyse yok eden bir ergenlikten zarar görmüş ve son derece berbat durumda.

Bu karmaşanın içinde bir kadına yer yok.

Tam kalkıp antrenman çantasıyla şeytanlarımı kovmaya başlayacaktım ki terli sırtıma tüylü bir şey sürtündü. Dönüp, can sıkıntısı ve yalvarma karışımı bir ifadeyle bana bakan küçük, tombul, siyah beyaz tüy yumağına gözlerimi deviriyorum.

Başımı sallayarak, "Şok oldum amına koyayım," diye mırıldandım. "Acıkmışsın. *Yine.*"

Una'nın kedisi Bones, kafasını yanıma vururken ısrarla miyavlıyor. Cillian ve Una nihayet İrlanda'da gecikmiş ve uzatılmış bir balayına çıktıklarında, Bones burada, Kildare ailesinin taş evinde bana bırakıldı.

On yıl önce bu eve ilk geldiğimde çenem yerden hiç kalkmamıştı. Alphabet City'de bir bodrum katındaki izbe bir dairede, keşlerin ve daha beterlerinin arasında *boktan bir hayatla* büyüdüm.

Sonra Cillian, Ranger'lara hizmet etmekten döndükten sonra beni buldu - yarı kırık, yarı deli - ve bana hiç istemediğim bir iş verdi. Söz konusu iş *buraya*, yeni evim olacak Yukarı Doğu Yakası'ndaki göz alıcı, yaldızlı kahverengi taş binaya gelmemi içeriyordu.

Bugünlerde çok daha sessiz.

Yıllar önce Neve ve Eilish'in koruması olarak ilk başladığımda, onlar, ben ve hatta ara sıra Declan Kildare, Neve ve Eilish'in

babası ve Cillian'ın üvey kardeşi. Declan öldürüldükten sonra, Cillian da New York'a taşındı ve kahverengi taşa yerleşti.

Şimdi, Neve gitti, Ares ile yaşıyor.

Cillian da gitti, Brooklyn'deki yeni evinde Una ile birlikte yaşıyor.

Eilish bile yarı yarıya gitti, Gavan Tsarenko ile bir ton zaman geçiriyor - ve artık teknik olarak onun koruması olmasam bile, bu nasıl başa çıkacağımı bulmam gereken *başka bir şey*.

Ama bu ev kesinlikle daha sessiz. Şimdi, sadece ben varım bu büyük eski Kildare taş binasında. Ve ben lanet bir Kildare bile değilim.

Bones yine miyavlıyor.

"Tamam, peki," diye homurdanıyorum, ayağa kalkıp spor salonunun kapısından çıkarken onu kucağıma alıyorum. Mutfakta, Bones'un kabına bir kaşık yaş mama koyuyorum, üzerine de en sevdiği karışım olan kuru mamadan serpiştiriyorum.

"Sen şımarık küçük bir pisliksin, bunu biliyorsun, değil mi?" Buzdolabına yaslanıp bir şişe su açarken sırtıyorum.

Telefonum çalıyor. "Eski

ülke nasıl?"

Cillian sessizce kıkırdar. "Burası İrlanda. Harika bir yer. Ev cephesi nasıl?" "Burada her şey yolunda."

O uzaklardayken, Cillian için buradaki işleri ben yürütüyordum. On yıl önce, beni kırılmış, içine kapanmış ve duygusal olarak ölü bulduğunda, ilk olarak Neve ve Eilish'in koruması olarak başladım. Ama onlar

yaşlandıkça ve bana daha az ihtiyaç duydukça, Kildare imparatorluğunun diğer yönlerine geçtim.

Bugün, temelde Cillian'ın iki numarasıyım. Ve bu çok ama çok ciddiye aldığım bir sorumluluk.

"Liam McCarthy aranıyor içinset yukarı a toplantı hakkında bazı Boston için iş genişletme fikirleri var."

McCarthy'ler Kildare vasal ailelerinden biri ve güçlü müttefikler. "Ne düşünüyorsunuz?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Benim düşüncem... döndüğünde onunla bir görüşme yapman."

Cillian kıkırdar. "Onun fikri hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Cevap vermeden önce duraksıyorum. "Bence sağlam bir strateji. Boston'da baktığı bölge son zamanlarda tartışmalı bir bölge. Byrne ailesi tarafından kontrol edilen bölgeyle sınırı var ama Liam onlarla görüşüyor ve dostane görünüyorlar."

"Peki taşınmayı onaylıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum, suyum yudumluyorum. "Sanırım yapardım. Stratejik olarak çok iyi bir fikir. Byrnes'ler güçlü bir müttefik olabilir ve McCarthy'lerin Boston'da olması sayıyı artırır ve İrlandalılarla İtalyanlar arasındaki dengeyi korur. Micky O'Sullivan'ın Southie'deki ekibi buna karşı çıkabilir ama Liam'ın baktığı bölgede tutunacak insan gücü ya da kaynağı yok. Evet, planını onaylamanızı tavsiye ederim."

Cillian yavaşça nefes verir. "Tamam. Bunu gerçekleştir." Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Bunu gerçekleştirin. Liam'la bir görüşme yapın, uygunsa Colm Byrne' de dahil edin ve onay damgasını vurun."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra tekrar

kapatıyorum. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, bu büyük olanı. Geri kalan her şeyi vaka bazında ele alıyorum." Yine kaşlarımı atıyorum. "Bak, balayında seni rahatsız etmek istemedim. Ama bu küçük kararlarda seni daha fazla bilgilendirebilirim-"

"Gerek yok," diye sessizce homurdanıyor. "Sana güveniyorum. Ve bu iyi bir pratik." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne için?"

"Kildare ailesinin başına geçtiğin zaman için." Donup kaldım. Gözlerimi kırpıştırırken mutfak bir anda sessizliğe büründü.

"Affedersiniz?"

Cillian derin derin kıkırdar. "Evet. Bunun seni hazırlıksız yakalayabileceğini düşündüm." Gözlerimi deviriyorum. "Evet, komik bir şaka."

"Hiçbir zaman çok komik bir adam olmadığımı biliyorsun, Castle," diye homurdanıyor Cillian. "Ve sana söz veriyorum, İrlanda'da yeni şeyler yazmıyorum. Bu bir şaka değildi."

Birkaç saniye yine sessiz kaldım.

"Cillian, sen neden bahsediyorsun?"

Tekrar nefes verir. "Ben *perspektiften* bahsediyorum. Bak Castle, ben kırk bir yaşındayım. Hayatımda ilk kez içimde bir huzur var. Kafamın içindeki o uğultu -bir kez olsun- nihayet sustu."

Alaycı bir şekilde

gölümsüyorum.

"Una?" "Bingo," diye

homurdanıyor.

Cillian'ın içinde nasıl bir şiddet ve karanlığın döndüğünü çoğu insandan daha iyi biliyorum. Çoğu psikiyatrik değerlendirmeye göre, adam tam anlamıyla bir psikopat. Ama insanlarla iletişim kurabiliyor. Ve belli ki aşka da.

"Boktan kafamda hiç bu kadar sessizlik görmemiştim Castle," diye iç geçiriyor. "Ve organizasyon harika bir yerde. Güvendeyiz. Doğru şekilde yatırım yapıyoruz. İyi ittifaklar kurduk. Ve tüm bunların ötesinde, Neve artık Ares'le birlikte kendi hayatını yaşıyor. Ve Eilish..."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet, lanet olası Gavan Tsarenko hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Cillian kıkırdar. "Hayranı değilsin."

"Bir zamanlar hepimizin suratına silah dayayan ve teğmeni Eilish, Dimitra ve Callie'yi neredeyse havaya uçuracak olan bir adama karşı biraz daha *temkinliyim*." Kaşlarımı çatıttım. "Ona güveniyor *musun*?"

"Henüz ondan *hoşlandığımdan* emin değilim," diye homurdanıyor Cillian. "Ama Eilish açıkça seviyor ve iyi bir karakter yargıcı. Yine de inanın bana; yeğenim konusunda ona *güvenmeseydim* çoktan boğazı kesilmiş olurdu."

Acımasızca başımı salladım.

"Bak, bu kararı şu anda vermiyoruz. Ama yıllardır sadık ve zorlu bir iki numara oldun Castle. Ailemizin ve bu imparatorluğun iç yüzünü biliyorsun ve güçlü, yetenekli bir lidere sin. Eğer emekli olacaksam, dümende olmasını isteyeceğim başka birini düşünemiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya soy?"

"Benim tecrübelerime göre abartılıyor ve genellikle hayal kırıklığı yaratıyor," diye homurdanıyor. "Ayrıca, hangi soydan? Neve Drakos ailesiyle evlendi. Eilish de yakın zamanda Rusça öğrenecek gibi görünüyor."

"Peki ya sen ve Una?"

Cillian duraksıyor. Bir an için çizgiyi aşıp aşmadığını merak ediyorum. "Bak, Cil, sadece söylüyorum-"

"Una ve ben muhtemelen çocuk sahibi olamayacağız Castle," diyor sessizce. "Damarlarımda akan karanlıkla olmaz. İkimizin de çocukluğu böyle geçmedi. Birbirimize sahibiz ve bu bizim için yeterli."

Yavaşça nefes alıyorum. "Cillian, ben bir Kildare değilim-"

"Öyle de olabilirsin. Sen aslında Neve ve Eilish'in kardeşisin. Ve sen de benim sahip olabileceğim yeğenime ya da küçük kardeşime en yakın şeysin."

"Seni hep psikopat bir amca gibi düşünmüşümdür."

Kıkırdıyor. "Evet, işte böyle. Bu arada, bunların hiçbirini henüz halka açıklamıyorum."

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Ve tabii ki daha uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor. Ancak birkaç hafta içinde döndüğümde oturup bu konuyu enine boyuna konuşmak istiyorum."

Şaşkın bir sessizlik içinde tekrar başımı sallıyorum.

"Bu arada Una, Bones'u çok fazla beslememeni söylüyor. Eilish şişmanladığını söyledi."

"Hey, hadi ama. O bir yığın üzerinde. Sen dönmeden önce onu dövüş formuna sokmalıyım."

Cillian kıkırdar. "Kendine iyi bak Castle. Yeğenlerime benden selam söyle."

"Una'ya merhaba. Görüşürüz, Cil." Telefonu kapatırken Bones'a bakıyorum. "İyi eğlenceler, dostum. Akşam yemeğine kadar bu kadar."

Brownstone'un ön kapısının açıldığını ve ardından kapandığını duyuyorum, ardından ayak sesleri geliyor. Birden Eilish mutfığa giriyor ve şaşkınlıkla sığıyor.

"Oh! Hey! Evde olduğunu fark etmemiştim!" "Evet, ben-"

İşte tam o sırada ikinci kişi, Eilish'le *birlikte* gelen kişi, tökezleyerek mutfığa girdi ve durdu. İri mavi gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkın bakışları benimkilerle kilitlenince yüzü kıpkırmızı oldu.

Callie.

Callie, artık ağzının tadını bildiğim Callie. Şu anda giydiği kot şortun ve büyük beden tişörtün altındaki vücudunu aniden fazlasıyla fark ettiğim Callie.

Yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum. Gözlerinin çıplak göğsümde gezinmesini, bakışlarını beceriksizce ayırmadan önce yanaklarındaki sıcaklığın yükselmesini izliyorum.

"Dün gece Pazar yemeğinde seni özledim sarışın." Bakışlarım Eilish'e kayarken uygunsuz düşüncelerimi Callie'den uzaklaştırıyorum.

Eilish homurdanır. "Saçmalık. Sen de orada değildin."

Omuz silktim. "Geç saatte uğradım." Callie'ye dönüp başımla işaret ediyorum. "*Bunu* yakaladım bir çift fazla içki."

Callie'nin yüzü cızırdıyor. Başka tarafa bakmıyorum. Sözcükler olmadan ne anlatmaya çalıştığımı anlamasını umarak bakışlarını dikkatle karşılıyorum.

İşte. Bu senin çıkışın. Mazeretin. Al bakalım.

Çünkü dün gece olanlar unutulmalı.

Olmak zorunda. Yüzlerce farklı sebepten dolayı. Ve ben de ona bunu yapması için gerekli araçları veriyorum. Tam burada ve şimdi, her şeyi sarhoş olmakla açıklayabilir. Yani, tam olarak öyle olup olmadığını bilmiyorum. Ama dudaklarında alkol tadı aldım.

"Öyle değil mi Callie?" Yavaşça ona bakarak söylüyorum.

Çok fazla içtiğini söyleyebilir ve bu da her şeyin sonu olur. Bu konuyu bir daha asla açmayacağım ve o da utancını, garipliğini ya da her neyse onu atlattıktan sonra bu hiç yaşanmamış bir şey olarak kalacak.

Eilish gülüyor, arkadaşına dönüp bakıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor. "Öyle mi?"

Evet de, yüzüne doğru hırlamak istiyorum. Söyle. Lanet olsun. Evet de. Ve bütün bu şey-

"Hayır."

Bakışlarını kaçırmıyor. Elbette, yüzünde yanaklarına doğru süzülen bir sıcaklık var. Ama o iri mavi gözleri, uzun koyu kirpikleri benimkilere kilitlenirken gözlerini kırpmıyor bile.

"Sarhoş değildim."

Çenem titriyor.

Allah kahretsin.

Allah belanı

versin.

"Bekle, yani bugün geliyorsun, değil mi?!"

Callie'ye yarım saniye daha baktıktan sonra kaşlarımı çatıyorum ve bakışlarımı Eilish'e çeviriyorum.

"Ne?"

"Bizimle geliyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. "Seninle nereye geliyorum?"

Gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım, mesajlarımı görmedin mi?"

"Görünüşe göre hayır. Spor yapıyordum ve sonra Cillian'la telefonda konuştum. Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Paris!" diye
ağzından
kaçırıyor.

Bekle. Ne?

"Affedersiniz?"

"Lanet olası PARİS'e gidiyoruz!" diye neşeyle bağırıyor. "Bu akşam Elsa'nın doğum günü için kızları Metropolitan Sanat Müzesi'ne götüreceğimi hatırlıyor musun? Empresyonist kanatta özel bir tur ve akşam yemeği için?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum.

"Bu sabah son dakikada iptal etmek zorunda kaldılar ki bu çok kötü. Ama *sonra* Gavan bu *akşam* Paris'teki Musée d'Orsay'da yapılacak olan Bijou Galası'nın organizatörlerini tanıyormuş ve bizi içeri soktu! Bir saat içinde onun özel uçağıyla gidiyoruz! Bu yüzden buradayız, üst kattaki dolabımı yağmalamak için. *Hadi!* Hazırlanın!"

Kaşlarımı çattım. "Ama bu dünyanın en özel sanat bağış galası değil mi?"

"Kesinlikle. Biletler bir yıl önceden tükeniyor ve her biri yüz bin dolar."

Kaşlarım kalktı. "Peki Gavan bu işe tam olarak *kimi bulaştırdı*?"

"H e p i m i z ! Callie, ben, Elsa, Nora, N o r a ' nın arkadaşı Galina, Neve, Ares, Hades... ve *sen*!"

Hiperaktif ve fişkırıyor. Ve...parlıyor.

Kendi kendime homurdanıyorum. Gavan'dan ve amaçlarından hâlâ şüpheleniyor olsam da... Eilish'i hiç böyle görmemiştim. Çok mutlu. Yani... her şeyiyle.

Ama ben de orada olmadan onunla denizaşırı uçmasına izin vermeyeceğimden eminim.

"Eee? Hadi, Castle! Geliyor musun?"

Çenem gıcırıyor. Gözlerim bir anlığına Callie'ye kayıyor ve bakışlarımı tekrar Eilish'e çevirmeden önce bir anlığına onunkilerle kilitleniyor.

"Evet," diye başımı salladım. "Evet, geliyorum."

"Eee!!!" diye ciyaklıyor, Callie'nin elinden tutup mutfaktan çıkarken onu da peşinden sürüklemekten önce bana kocaman sarılıyor.

Ta ki kapı aralığına geldiklerinde Callie durup bana bakana kadar. Gözlerimiz bir kez daha kilitleniyor ve ağzının açılıp kapandığını görüyorum, sonra alt dudağını göğsümde ateş kükreyen bir şekilde dişlerinin arasına alıyor.

Sonra gittiler ve beni orada öylece bırakıp Paris'e gitme sebebimin Eilish'i korumak olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım.

CALLIE

Atlantik Okyanusu'nun kırk bin fit üzerinde süzülürken, en iyi arkadaşımın korkutucu bir Bratva kralına sıırıslıklam aşık olduğu gerçeğini düşünmem *gerektiğini* biliyorum.

Dolu dolu, duygusal, o kadar tatlı ki *aşktan* şeker hastası olabilirsiniz.

Ve evet, konu Gavan ve onun arkadaşına yönelik niyetleri olduğunda belki de hala biraz endişeliyim. Özellikle de ilişkilerinin tamamen cinsel içerikli bir şey olarak başladığını zaten itiraf ettiği için.

Ama şimdi? Sadece onlara bakarak bile aralarında çok daha büyük bir şey olduğú çok açık. Gavan'ın Eilish'in belini sahiplenici bir şekilde tutması ya da parmaklarını saçlarının arkasına dolaması gibi. Hepimizi çılgın *Paris* gezisi için son derece lüks özel jetine davet etmesine rağmen -görünüşe göre otel odalarının parasını bile o ödüyor- başka birinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmadan önce her zaman Eilish'le ilgileniyor.

Gavan'ın gözlerinde tehlike var. Ama aynı zamanda arkadaşına eşsiz bir bağlılık. Mide bulandırıcı derecede sevimli.

Kendime, Gavan'ın gözlerinde gördüğüm bağlılığın burada oturup Eilish için endişelenmememin nedeni olduğunu söylüyorum. Ama gerçek şu ki, onun için endişelenmiyorum çünkü düşüncelerim tamamen ve tamamen kim olduğunu bildiğiniz kişiye takılı kalmış durumda.

Gavan'ın bizi havaalanına götürmesi için gönderdiği arabalara bindiğimizden beri bana *bakmaktan* bile titizlikle kaçınan kim olduğunu biliyorsunuz. Koltuklarımıza yerleştiklerimizden beri bana bir kez bile bakmadı. Hatta sırtı bana dönük oturmuş, telefonunda muhtemelen işle ilgili mesajlar ve e-postalar yazıyor.

Sivri uçlu. Amaca yönelik.

Dün gece kendimi tamamen küçük düşürmüş olmam utanç verici. Kendimi ona öylece *atmam* ve onu öylece öpmem.

Yine, ne düşünüyordum ki? Bu Tanrı gibi adamın yirmi yaşındaki bir mafya prensesine bir bakış atıp ayaklarını yerden keseceğini mi? Dün gecenin başardığı tek şey, küçük fantezilerimin ne kadar aptalca olduğunu bana açıkça göstermesiydi. Ve beni nasıl düşündüğünü ve gördüğünü daha da netleştirdi.

Ben onun isteyeceği bir şey değilim. Ben Eilish'in küçük arkadaşım. Ben Ares'in küçük kız kardeşiyim.

Bu kadar.

Bu sabah Kildare ailesinin evinin mutfağındaki konuşmayı tekrar hatırlarken inleyerek koltuğuma gömülüyorum. Castle açıkça bana bir çıkış yolu gösteriyordu. O bahaneyi ayaklarımın dibine serdi, hediye paketine koyup üzerine de kocaman bir fiyonk taktı.

Ve ben kabul etmedim. Bilerek ve isteyerek, bu çıkış yolu teklifini doğrudan reddettim. Son birkaç saattir, nedenini anlamaya çalışıyordum.

Nasıl oldu da her şeyi sineye çekip sarhoş olduğum yalanına sarılmadım. Sarhoştum ve ne yaptığımın farkında değildim.

Bu kesinlikle ilerlemeyi çok daha kolay hale getirebilirdi.

Ama kalbimin derinliklerinde, burada oturup kafasının arkasına bakarken, neden dışarı çıkmadığımı biliyorum.

Çünkü olanları sarhoşken yapılan bir hata olarak mazur görmek *istemiyorum*. Çünkü öyle değildi.

Ve bu adamla ilgili saçma sapan liseli fantezilerimin kesinlikle sadece fantezi olarak kalacağı açık olsa bile, bu hayale biraz daha tutunmak istiyorum.

Castle az önce hazırladığı e-postayı gönder tuşuna basıyor. Mesajlarına geçişini izliyorum ve bir şeye gülümserken yüzünün gerildiğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Tam bir psikopat değil de tamamen normal bir insan gibi biraz öne eğilip mesajlarını gözetliyorum.

Anında, keşke yapmasaydım dedim.

Bir *kadınla* mesajlaşıyor. Loraine adında, sarı saçlı ve koyu renk gözlü, şaşırtıcı derecede muhteşem bir kadın, benim -tamamen normal ve hiç de psikopat olmayan- onun özel mesajlarını gözetlememden görebildiğim kadarıyla. Loraine'in milyon dolarlık inci beyazı bir gülümsemesi ve kafasında aptalca ve zorlama bile görünmeyen, aslında ona süper sevimli görünen bir kovboy şapkası var.

Siktir git, Loraine.

Gülümsemesini ve bir şeyler yazmasını izlerken ağzım bir çizgi haline geliyor. Verdiği kısa cevap kanımın donmasına neden oluyor.

Bu lanet bir kalp emojisi.

Geber, Lorraine. Seni lanet orospu.

Anında irkiliyorum, başımı kendime doğru sallarken gözlerimi kapatıyorum.

Sakinleş biraz.

Çantama uzanıp turuncu reçeteli şişeyi çıkarıyorum, beş miligram Ativan damlatıp kuru kuru yutuyorum.

Al bakalım, anksiyete yükselmesi.

Koltuğuma yerleşip Castle'ın telefonunun ekranındaki lanet emojiye bakarak anksiyete ilaçlarının etkisini göstermesini bekliyorum. Ama ne kadar silkelenip kendime *onun* hiçbir şekilde, hiçbir biçimde *benim olmadığımı* hatırlatmak istesem de yapamıyorum. Tıpkı bu sabah kolay yolu seçemediğim gibi.

Çünkü bir yıldan fazla bir süre bu adam için yanıp tutuştuktan sonra, bu imkansız.

Ve bu gerçekten berbat bir şey.

Castle, amcık suratlı sürtüğüm Lorraine'e bir kalp emojişi gönderiyor ve ardından telefonunu kapatıyor. Omuzları aniden sertleşti. Tam bana doğru dönüp bakacakken sandalyemi çevirip Ares ve Neve'in Elsa ve Hades'le bu geceki gala hakkında yaptıkları konuşmaya yeniden katılıyorum.

Ama gözlerini üzerimde

hissedebiliyorum. Ya da en

azından hissedebildiğimi

hayal ediyorum.

Çantamdaki telefonum çalıyor. Çıkardığımda Stavros'tan bir mesaj gördüm.

STAVROS

Hey, bu gece ne yapıyorsun?

Castle'ın bana bakıp bakmadığını görmek için gözlerimi çevreye dikerek

yarım dönüyorum. Bakıyor. En azından öyle olduğunu düşünüyorum.
Arkamı dönmeden bunu söylemek zor.

ve garip bir şekilde açık olmak. Ama öyle olabileceğini düşünüyorum. Bu yüzden, Castle'ın bu tarafa bakma *ihtimaline* karşı telefonumu yukarı kaldırarak Stavros'a özellikle kibar bir mesaj göndererek büyük bir gösteri yapıyorum. Acınası mı? Evet. Daha iyi hissetmemi sağlıyor mu? Ayrıca evet.

BEN

Hey!!!

Bunu bir öpücük surat emoji ve iyi bir önlem için bir güneş gözlüğü emoji ile takip ediyorum.

BEN

Buna inanmayacaksın ama PARİS'e gidiyorum, bebeğim.

STAVROS

Daaaaaamn dostum. Hasta! Ne için?

BEN

Patronunuzun hanımının doğum günü

Ares kraldır, ancak ailemizin hiyerarşisinde, Hades ayakları yere basan, uygulayıcı-asker tiplerinden sorumludur. Stavros Cirillo teknik olarak vasal ailelerimizden biri olan Adamos ailesi için çalışıyor. Ama sanki bir Drakos askeriymiş gibi doğrudan Hades'e rapor veriyor.

Onu tanıyorum çünkü Neve ve Ares ilk kez bir araya geldiklerinde Drakos ve Kildare arasındaki yeni barışı korumak için Ezio Adamos tarafından ne yazık ki öldürülen küçük kardeşi Tomas ile oldukça iyi arkadaştık.

Ateşkesimizin o ilk, huzursuz günlerinde Tomas ve bazı arkadaşları, amcam Vasilis Drakos ve Declan Kildare'in de öldürüldüğü aynı toplantıda vurularak öldürülen Ezio'nun oğlu Jason Adamos'un ölümünün intikamını Kildare'lerden almayı kendilerine görev edinmişlerdi. Tomas ve arkadaşları, arkadaşlarının ölümüne misilleme olarak Neve ve Eilish'e ateş ettiklerinde, Ares ayak diredi ve Ezio'ya bununla ilgilenmesini söyledi.

Ezio o günün ilerleyen saatlerinde Tomas'ı ve diğer iki adamı öldürttü.

Bu olay gerçekleştiğinde bir süre sarsıldım. Tomas ve ben yıllardır oldukça iyi arkadaşlık - romantik falan değil, sadece aynı yaşta ve aynı evrelerdeydik, ama yine de. O zamandan beri Stavros'la da arkadaş olmaya başladım.

Cirillo'nun ağabeyinin benimle arkadaştan *daha fazlası* olmak istediği gözümden kaçmadı. Bu konuda pek kurnaz sayılmaz. Ama onu hiçbir şekilde ynlendirmedim. Çok erken bir zamanda, bana açıkça çıkma teklif etti ve ben reddettim. Ona verdiğim sebep, elbette, Luca Carveli ile nişanlanmış olmamdı.

Asıl neden ise birinin kalbime çoktan sahip olması ve hâlâ da sahip olması.

Telefonum yine çalıyor.

STAVROS

İyi eğlenceler. Döndüğünde bir ara takılmak ister misin?

BEN

Buna bayılırım!

Daha fazla öpücük surat ve güneş gözlüğü emoji.

Mesajı gönderirken kendi kendime sırtıyorum ve Castle'ın telefonuma hançer gibi baktığını hayal ediyorum, tıpkı az önce Loraine srtğyle yaptığı konuşmaya baktığım gibi.

"Dom, nasılsın? İyiyim, iyiyim. Dinle, Harlem'de konuştuğumuz depo alanını kontrol etmek istedim."

Lanet olsun.

Kısa bir süreliğine dönüyorum ve Castle'ın benden tamamen uzağa baktığını, bir telefon görüşmesinin ortasında olduğunu ve her şeyi kaçırdığını fark ettiğimde yüzüm düşüyor.

Onu kışkandırmak için çok fazla.

DÖRT SAAT SONRA, resmen Gavan Takımı'ndayım. Nefret edenlerin canı cehenneme. Bizi gülünç derecede havalı Bijou Galası için dünyanın en abartılı özel jetiyle *Paris'e uçurmakla* ve herkesin Seine Nehri ve Eyfel Kulesi manzaralı otel süitlerinin -sadece oda değil, süit- parasını ödemekle kalmadı, aynı zamanda indiğimizde bizi gala için elbise bulmak üzere Paris'in en seçkin özel tasarım butiklerinde *alışverişe* götürmeye hazır, pırıl pırıl gümüş renkli Mercedes G-Wagon'lardan oluşan bir filoyla karşılaştık.

Evet, aşkımı resmen satın almış say.

Her şey o kadar güzel ki, düşüncelerimi bir anlığına dün geceki utancımдан uzaklaştırıyor. Ya da Castle'ı bu lanet Lorraine hatunuyla hayal etmenin karanlığından.

En azından öyle sayılır.

Sonunda hepimiz 8th Arrondissement'daki çarpıcı ve inanılmaz bir butik olan *Maison Vogue'dayız*. Etrafta şampanya dağıtılıyor ve ben Neve ve Elsa'yla birlikte Hades'e smokin provası yapılırken gülmekten kırılıyordum ki Eilish koluma dokunuyor. Dönüyorum ve kollarındaki göz alıcı menekşe rengi elbiseyi görünce ağzım açık kalıyor.

"Bu o, hissedebiliyorum."

Muhteşem elbiseye aval aval bakıyorum. "Bu... *vay canına*."

"Dene bakalım! Bu şeyin içinde Roma Kraliçesi gibi görüneceksin."

"Dostum, Yunan."

"Eğer söylemezsen Dimitra'ya söylemem."

Elinden alırken sırtıyorum. "Tamam, nasıl görüldüğüne bakalım."

Şampanyamı yudumluyorum ve butiğin arka tarafındaki giyinme odalarından birine giriyorum. Hayranlıkla bakarken elbiseyi duvardaki kancalardan birinin askısına asıyorum. Menekşe rengi ipek boynun etrafını sarıyor, göğsün üzerinden geçerek sırtın küçük kısmına dolanıyor ve ayak bileklerine kadar iniyor, bir tarafında uyluğun ortasına kadar büyük bir yırtmaç var.

Seksi ama zarif. Ve anında, *onu istiyorum*.

Bütün gün giydiğim sundress'i hızla çıkarıp kancalardan birine asıyorum. Ellerimi büyüleyici elbisenin üzerinde gezdirmeden önce sütyenim de onu takip ediyor.

Soyunma odasının kapısı uçarak açıldı. Nefesim kesildi, dönerken sarsıldım.

Ve elinde bir çift smokin pantolonu tutan Castle ile santim aralıklarla yüz yüze gelirler.

İkimiz de donup kalırken gözlerimiz kilitleniyor. Kocaman çerçevesi, soyunma odasının içinin butiğin ön tarafındaki arkadaşlarımız ve ailemiz tarafından görülmesini engelliyor. Sersemlemiş bir halde, gözlerinin lacivert havuzlarında boğulurken ellerim hâlâ içgüdüsel olarak göğüslerimi örtmek için havalanıyor.

Kalbim güm güm atıyor. Nabzım derimin yüzeyinin hemen altında ateş gibi kaynıyor.

Ellerimi indirdim.

Castle'ın çenesi geriliyor ve gözleri göğsüme inerken saf ateşle parlıyor, sonra aşağı iniyor ve bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmadan önce beni hararetle titretiyor.

Gözleri yarıklara kadar daraldı.

"*Callie...*"

"Castle-"

Tek bir hareketle benden uzaklaştı ve soyunma odasının kapısını çekip kapattı.

Sonra da gitti.

Ama gözlerindeki o bakış hiç aklımdan çıkmıyor.

KALE

BUNA BİR SON VERMELİYİZ. Lanet olsun. Oluyor. Ve "bu" derken "Calliope Drakos'u neredeyse çıplak görmemi" kastediyorum.

Bir kez hata oldu. Yirmi dört saat içinde iki kez ciddi bir sorundur.

Meme uçlarının koyu gül rengine olduğunu bilmemeliydim. Kalçasındaki küçük yarayı ya da hangi renk külot giydiğini bilmemeliyim.

Ya da giyyordu.

Şu anda, Bijou Gala'sında pistte süzülüşünü izlerken, bir insanın o elbisenin altına nasıl olup da bariz bir şekilde belli olmadan bir şey giyebildiğini merak etmeye başlıyorum.

Büyüleyici Musée d'Orsay'nin ana katındaki bara yaslanıp yakışıklı ve fazlasıyla ilgili barmenden bir kokteyl sipariş etmesini izlerken dişlerim gıcırıyor. Gözlerim, düşüncelerimi son derece uygunsuz düşünceler diyarından çekip çıkarmak için hiçbir şey yapmayan elbisesinin menekşe ipeğinin üzerinde kayıyor.

Kalçasına kadar uzanan yırtmaç hiç yardımcı olmuyor. Belli ki sütyen giymemiş olması da öyle.

Ki bunu fark etmemeliydim.

"Çok fazla eğlenmemeye çalışın. Bu bir parti."

Sol dirseğimde beliren Kratos'a doğru dönüyorum. Ares ve Hades'ten sonra ve Londra'da yaşayan Deimos'tan önceki üçüncü Drakos kardeş olan Kratos, içlerinde açık ara en irisi. Ben 65 yaşındayım ve onun benden birkaç santim ve muhtemelen 30 kilo daha fazla kası var. Sessiz bir adam ve Ares ile Neve bir araya geldiğinden beri oldukça iyi anlaşıyoruz. Son zamanlarda onu antrenman için boks ringine sürüklüyorum, bu yüzden daha sık takılıyoruz.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Çok eğleniyorum," diye mırıldanıyorum. Homurdanıyor. "Lütfen. Lanet bir cenazede gibi görünüyorsun."

Omuz silkiyorum, odayı rastgele tarıyormuş gibi gelişigüzel bir bakış atıyorum, oysa gerçekte gözlerim bara odaklanmış, o lanet barmen Callie'yle sohbet ederken gülümsüyor.

Böyle devam ederse bu gece burada bir cenaze töreni olacak.

İçkimi yudumlarken bu tuhaf düşüncüyü kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum. Evet, bu kadar yeter.

Dikkatimi Kratos'a geri çekerek onaylamayan bir omuz kaldırıyorum.

"Hayır, sadece... temkinli."

"Gavan'ın mı?"

Başımı sallıyorum. Kratos omuz silkiyor.

"Anlıyorum. Ama bilemiyorum dostum. Birkaç ay önce olsa, evet, bunun bir tür tuzak olduğunu söyledim. Ama şuna baksana."

Siyah saçlı, çelik gözlü, ağır dövmele Rus kralının, sanki lanet olası bir Disney filmindeki kraliyet çiftiymişler gibi Eilish'i yaylı çalgılar eşliğinde pistte döndürdüğü yere doğru başını sallayarak yanımdan geçiyor.

Başımı sallayarak iç çektim. "Haklısın.

Sadece..." "Sadece bırakmakta zorlanıyor musun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne zaman zen ustası oldun?"

Kıkırdıyor. "Sadece anladığımı söylüyorum. Bir dönemin sonu, bir bakıma."

"Yıllardır ikisine de korumalık yapmadım Kratos."

Kadehini benimkine tokuştururken gözlerini deviriyor. "Tabii. Tabii. Tuzak olsun olmasın, Ya-ya çok eğleniyor."

Gavan'ın ilk davetinde Cillian ve Una da varmış. Ama onlar hâlâ İrlanda'da balayındalarmış, bu yüzden Kratos onun yerine büyükannesiyile birlikte gelmiş. Kratos yontulmuş çenesiyle bir işaret yaptığında dönüp sırtıtıyorum. Dimitra şu anda hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görünüyor, altın çağ film yıldızları gibi giyinmiş, bir prens ve prensesle konuşuyor. Ve bunu gerçek anlamda söylüyorum.

Gavan'ın yavaş yavaş öğrenmeye başladığım bir başka yönü de bu: Adamın fark etmediğim *bağlantıları var*. Okuldan arkadaşlarından biri, Bratva'ya bağlı Tsavakov imparatorluğunun başı ve Luxlordia Prensesi Charlotte Bergendem'in kocası olan Misha Tsavakov.

Her ikisi de şu anda Drakos anaerkilinin az önce söylediği bir şey karşısında gülmekten kırılıyorlar.

"Elli dolarına bahse girerim ki bu onun 'bir ampulü takmak için kaç Yunanlı gerekir' şakasıydı."

Kıkırdıyorum. "Peki tam olarak kaç kişi gerekiyor?"

"Beni şaşırtıyor ama Truva Atı'nda kırk kişi vardı ve düzüşecek hiç kadın yoktu, yani hesabı siz yapın."

Kratos başını sallarken ben gülüyorum. "Pekâlâ, Ya-ya onlara Peloponez Savaşı hakkında tarih dersi vermeye başlamadan önce prens ve prensesi kurtarmaya gidiyorum." Ağır, kaslı bir elini omzuma vuruyor. "Biraz eğlenmeye çalış, kardeşim."

O kalabalığın arasında yolunu bulurken başımı sallıyorum. Sonra Callie'ye ölümcül bir bakış daha atmak için dönüyorum. Barmen çekildi. Şimdi de Callie'ye özgü o tarzda, yaşça kendisinden iki kat büyük smokinli iki adamla sohbet ediyor.

Callie'nin flörtlerini hiç ciddiye almamamın nedenlerinden biri de bu. Çünkü o bir *flörtçü*.

Kaba bir şekilde falan değil. Ama konuşkan, arkadaş canlısı ve... şey, gürültücü... ve yeni insanlarla tanışmayı gerçekten seviyor. Tek yapmaya çalıştığı şey sohbet etmekken, konuştuğu adamın bir hamle yapmaya veya numarasını almaya çalışmasına sinirlenerek bardan çıktığı birkaç olayda bulundum.

Herkesle flört ettiğinden değil. Sadece öyle görünüyor. Şöyle ki.

Gözlerim üçlüye saplandı.

Şu anda, bu kız ne yaptığının *tamamen farkında*. Bu masum, aşırı geveze bir konuşma değil. Dudağını ısıırıyor ve her ikisine de cilveli bir şekilde gülümsüyor, hatta kollarını şakacı bir şekilde tokatlamak için uzanıyor ve az önce yaptıkları saçma sapan şakayı yaptıklarında biraz fazla yüksek sesle gülüyor.

Ve lanet olası kanımı kaynatmasından *nefret ediyorum*.

Bu iyi bir şey olmalı. Dün geceki davranışlarına mazeret olarak mutfakta sarhoş olmasını gösterdim. Bu *benim çıkışım*. Bunu yapmalıyım.

kızın bir sonraki avının peşinde olmasından

heyecan duyacak. Mükemmel. Güzel. Her

neyse.

Peki neden oraya gidip ikisinin de boynunu kırmak istiyorum?

Callie yine gülüyor ve elini adamlardan birinin koluna atıyor. Sonra elini çekerken aniden gözlerini kaldırıyor ve bakışları bana dikiliyor. Çenem geriliyor. Dudakları büzülüyor, gözlerimiz kilitlenirken alttaki dudak dişlerinin arasına çekiliyor. Sonra tekrar gülüyor ve iki arkadaşına bakıyor.

Lanet olsun bu kıza.

Ben bu oyunu oynamıyorum. Bu oyunu oynayamam. Bunun yerine başka tarafa bakıp telefonumu çıkarıyorum ve uçakta Loraine ile yaptığım mesajlaşmaya geri dönüyorum. Telefonu kaldırıyorum ve ona göndermeden önce odanın bir fotoğrafını çekiyorum.

BEN

Nerede olduğuma dair üç tahmin.

Hemen cevap yazmaya başlar.

LORAINÉ

OMG!!! Sen ciddi misin?! Bu Bijou Gala'sı mı?

BEN

Haha, evet. Reddedemeyeceğim bir teklif aldım. Smokin bile giyiyorum.

LORAINÉ

lol. Saçmalık. Resimler ya da böyle bir şey olmadı.

Kamerayı değiştirirken sırtıyorum ve ona göndermeden önce sırttığım bir selfie çekiyorum.

LORAINÉ

BAYILDIM! Çok şık görünüyorsun! Bond. Castle Bond.

BEN

Burada Rodin ve Degas heykellerinden oluşan bir kanat var. Bryce buna bayılırdı. Hep Paris'e gelmek istediğini biliyorum.

Tekrar yazmaya başlamadan önce bir duraklama oldu. Olacağını tahmin etmiştim. Bugün Lorraine ve Teagan için zor bir gün. Bryce bugün 38 yaşında olacaktı.

BEN

Özür dilerim. Öyle demek istememiştim.

LORRAINE

Hayır, hayır, hayır, sorun yok Castle. Burada bir hayatı kutluyoruz, bir ölümün yasını tutmuyoruz. Ben de tam Teagan'a smokinini gösteriyordum. Merhaba diyor.

Sırıtiyorum. Ölen en iyi arkadaşımın dul eşinin ve yedi yaşındayken babasını kaybeden kızın bir fotoğrafı geliyor. Şimdi on sekiz yaşında bu kadar büyümüş olması bana delice geliyor.

BEN

Aman Tanrım. Bu da kim ve benim küçük Tea'ma ne yaptı?

LORRAINE

lol. Büyüdü. Görünüşe göre onları besler ve sularsanız bunu yapıyorlar.

BEN

Onu beslemeyi bırak.

LORRAINE

HAHA! Galanın tadını çıkar, Castle. Özledim seni! Bu gece Bryce için bir tane kaldırın.

BEN

Olur. Ben de seni özledim. Çok uzun zaman oldu.

Bir kalp emojisi daha gönderiyor. Telefonumu cebime koymadan önce gülümsüyorum ve içkimden bir yudum alıyorum.

"Yani."

Döndüğümde Callie'nin tam arkamda durduğunu görüyorum; kalçası kalkık, yüzü alkolden kızarmış ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Evet?"

"Peki ne kadar oldu?"

Kaşlarımı çattım.

"Pardon?"

"Bayan arkadaşınızı görmeyeli ne kadar oldu?"

"Benim..." Öfkeyle iç çektim. "Başkalarının özel mesajlarını okumanın kabalık olduğunu biliyorsun."

"Her neyse," diye omuz silkiyor, hâlâ bana bakıyor ve belli ki birkaç kadeh içmiş. "Ne kadar içtin Callie?"

"*Hala* ne kadar babam değilsin, Castle?"

Onun yanından bara doğru bakıyorum. İki dangalak görünümlü yaşlı Avrupalı adam kendi aralarında konuşup kıkırdıyor ve ona doğru şehvet dolu bakışlar fırlatıyorlar.

"Yeni arkadaşların kim?"

"Önce sen. Lorraine kim?"

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve nefesi biraz

kesiliyor. "Bir konuda açık olalım."

"Peki bu ne olabilir?" diye küstahça karşılık veriyor.

Başımı salladım. "Kıskançlık kartını oynayamazsın."

Dudaklarını büzerken yüzü ateş gibi yanıyor. "Ben... *Ben*-"

"Çünkü kıskançlık güvensizlikten ve size yalan söylendiği ya da yanlış yönlendirildiğiniz hissinden kaynaklanır ve bunların *hiçbiri* burada geçerli değildir. Bu konuda anlaştık mı?"

Gözleri tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla parlıyor. Sonra uzaklara bakarken yutkunuyor.

"Bak, Callie..." Çenemdeki gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmayan nefesimi veriyorum. "Hadi sıfırlama düğmesine basalım. Dün gece sarhoştun-"

"Hayır, değildim."

Ona ters ters baktım. "Evet, *öyleydin*. Sana burada bir paraşüt veriyorum. Kullan onu."

"*İçiyordum*," diyor dikkatle. "Sarhoş değildim."

Bana doğru adım attığında vücudum kaskatı kesiliyor.

"*Callie*-"

"Sen de beni öptün."

Kolundan tutup onu kendime doğru çektiğimde nefesi kesiliyor. Dönüyorum, gözlerim galayı tarıyor ve ona doğru eğilirken arkadaşlarımızın ve ailemizin her birinin nerede olduğunu not ediyorum.

"*Hayır*, Callie,

yapmadım."

"Uzaklaşmadın." "*Seni*

ittim."

"Sıcak bir saniye sürdü."

Elim çenesini kavrayıp gözlerini benimkilere çevirdiğinde tekrar nefes

nefese kalıyor.

"Dün geceyi unutmalısın, Callie. Öyle bir şey olmadı. Bitti. Hikayenin. Hikayenin."

Elimi onun sıcak, yumuşak teninden çekiyorum ve gitmek için dönmeye başlıyorum. "Beni çekici bulmuyor musun?"

Yürümeye devam et. Yürü git lan.

Aslında yürümeye devam etmiyorum. Duruyorum ve dönerken dişlerimi sıkıyorum. "Seni yirmi yaşında buluyorum Callie," diye homurdanıyorum sessizce.

Boğazı düğümleniyor. Bana doğru bir adım attı. "Ve?"

"İşte bu kadar. Sen yirmi yaşındasın. Ben neredeyse otuz üç yaşındayım." "Dün gece çekip gitmenin tek nedeni bu muydu?" Soğuk bir kahkaha attım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sadece söylüyorum. Hollywood'da senin yaşında kaç adamın benim yaşımdaki kızlarla birlikte olduğuna bir bak."

"Evet, Hollywood'da değiliz ve ben de ne ünlü ne de lanet bir avcıyım," diye çıkışıyorum. "Ve bu *neredeyse* tek neden değil, bunu sen de biliyorsun."

"Başka ne var?"

Evet, iyi içiyormuş. "Callie," diye tısladım.

"Bırak şunu. Şimdi."

Ağzını büzüyor ve gözleri, koyu kirpiklerinin arkasından ve yüzünün bronz tenine karşı neredeyse parladıkları o doğaüstü şeyi yapıyor.

"Tamam. Her neyse. Benden bu kadar. İyi geceler, sik surat."

Şımarık tavırları karşısında gözlerimi deviriyorum ve o da topuklarının üzerinde dönüyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Otele dönüyoruz. *Güle güle.*"

Gavan'ın hepimizi suitlere yerleştirdiği otel Musée d'Orsay'nin hemen yanında. Ama Callie belli ki içmiş, belli ki duygusal ve ben de belli ki kendi iyiliğim için fazla kahramanım.

"Tamam. Seninle yürüyeceğim."

"Gerek yok." Hızla dönüyor ve bana alaycı bir bakış atıyor. "Yeni arkadaşlarım çoktan teklif etti. İyi geceler!"

Ve böylece bara, onu bekleyen iki yırtıcı dangalağa doğru vals yaparak geri döndü. İki sümsüğün onu bir aşağı bir yukarı süzüşü ve ona bir çift kurt gibi sırtışıları karşısında tansiyonum yükseliyor.

Aşırı çapkın kahkahalarından birini daha atıyor, kollarını onlarınkinin arasından geçirip aralarına giriyor ve dışarı çıkmaya başlıyor.

Ama önce bana dönüyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Sonra galadan çıkıp Paris gecesine doğru yürüyorlar.

Belli ki beni kızdırmak, kıskandırmak ya da her neyse işte. Bu onun her zaman yaptığı numaralardan biri. Burada yapılacak en akıllıca şey onu görmezden gelmek. Bırak gitsin. Bırakın o iki sersemle sarmaş dolaş olsun ve sonra küçük planı işe yaramayınca surat assın.

Çünkü siktir et. Bu tür oyunlar oynamıyorum - hiçbir kadınla değil, ama özellikle Calliope Drakos'la değil.

Tüm nedenlerden dolayı.

Hayır. Oynamıyorum.

Bara doğru yürüdüm ve bir viski aldım. Kendi kendime küfretmeden önce bir yudum alıyorum, bardağı yere çarpıyorum ve onun peşinden kapıdan çıkmak için dönüyorum.

CALLIE

"Pekala çocuklar, çok eğlenceliydi ama artık iyi geceler deme vaktim geldi."

Pierre ve Guy - iki yeni büyüleyici - ürkütücü - arkadaşım - Plaza Royale Oteli'nin lobisine girer girmez birbirlerine kederli ifadelerle bakıyorlar.

"As-tu peur de devenir une citrouille?"

Doğru ya. Sanki Guy İngilizce bilmiyor. Belli ki *biliyor*, çünkü bu gece barda sohbet ederken söylediğim her şeyi açıkça anladı. Bu da demek oluyor ki bilerek anlamıyormuş gibi davranıyor... kim bilir ne için. Muhtemelen bir sürüngen olmak için, çünkü ikisinden de *büyük* sürüngen hisleri alıyorum.

Bu iyi bir şey, çünkü aslında ikisiyle de bir dakika bile sohbet etmeye niyetim yok. Hem de hiç.

Pierre "gülüyormuş gibi yaparken gözlerimle seni soyuyorum" tarzında gülüyor. İğrenç.

"Balkabağına dönüşmekten endişe edip etmediğini soruyordu, *mon petite*."

"Evet. Daha çok bir istatistik gibi, ama aynı şey." Plastik, kibar ama sahte bir gülümseme takınıyorum. "Benimle otele kadar yürüdüğün için teşekkür ederim ve bu gece sohbet etmek çok güzeldi."

Her ne kadar "adın ne" sorusunu geçmemizin tek nedeni...

Yaltaklanıyorum.

Benim zavallı olduğum ve Castle'ı kışkandırmaya çalıştığım. Bu planı kafamda her canlandırırdığımda kulağa *daha* da acınası geliyor ve yaltaklanıyorum.

Ayrıca, işe yaramadı bile. Ve şimdi yorgunum, olmak istediğimden biraz daha sarhoşum ve hiçbir şey yukarı çıkıp otel yatağıma sürünmekten daha iyi gelmiyor.

Tek başına.

"Tekrar teşekkürler."

Gitmek için döndüm. Pierre kolumu tuttu.

"Odana giden yolun geri kalanında seninle yürüyelim mi?"

Ne kadar da çekici.

Gülümsüyorum. "Oh, sanırım idare edebilirim."

"Parti ayakkabılarınızı çıkarmanıza yardım edebiliriz, belki banyo yaptırırız?" Beni korkunç bir şekilde öldürün. Derimi yüzün. Evet, kesinlikle, kulağa *harika* geliyor.

"Evet, ben... iyiyim." Bu sefer gülümsemiyorum. "Ve şimdi gidiyorum. İyi geceler."

Neyse ki ikisi de pes ediyor ve kapıya yöneliyor.

Guy omzunun üzerinden öfkeyle, "Siktiğimin sik yalayıcısı," diye bağıyor. "Güzel İngilizce, sik suratlı," diye mırıldanıyorum, dönüp yaldızlı asansöre adım atıyorum.

En üstten ikinci kata kadar yükseliyor, yani Gavan'ın bu geceki konaklamamız için hepimize ikram ettiği lüks sütlerin olduğu yere. Telefonum çantamda çınlıyor. Çıkardığımda, az önce gelen kutuma düşen kısa ama samimi e-postayı görünce kalbim sıkışıyor.

Lanet olsun.

Neredeyse bir yıl önce Eilish, Neve ve benim aklımıza West Village'da satılık olan The Banshee adlı eski bir İrlanda barını satın alıp kendi mekanımız haline getirmek gibi son derece çılgınca bir fikir geldi.

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak için son derece çılgınca bir fikrim *vardı*. Arkadaşlarımın projeye benimle birlikte katılma konusunda şüpheli bir kararları vardı. Ama tüm olumsuzluklara rağmen, gerçekten de iyi gidiyorduk. Mekânı yeniledik, çalışanları işe aldık, köhne bodrum katını küçük de olsa havalı bir konser mekânına dönüştürdük ve hatta ailemiz ve arkadaşlarımız için bir açılış bile yaptık.

Gavan'ın serseri çalışanı Leo Stavrın tarafından yerleştirilen bir bombanın yeni barımızı havaya uçurduğu, Ya-ya ve beni yaraladığı, Eilish'i neredeyse öldürdüğü ve Kildare ailesinin iyi bir dostu olan Sean Farrell'ı öldürdüğü gece.

Yani şimdi, tüm bu olayla en başa döndük sayılır.

Elsa, yeni inşaat için tüm sözleşme ve izinleri almamıza yardımcı oluyor. Ancak yeniden açılışa daha *çok var*, yani bu arada ben de hayatımda ne halt edeceğimi bulmaya çalışıyorum.

Yıllarca gerçekten emin olamadım. İngiltere'de hızlandırılmış bir üniversite programı okudum ve New York'a geri döndüğümüzde NYU'da bazı dersler olarak lisansımı erken bitirdim. Sonra bar açmak "benim işim" gibi bir şey oldu.

Ve sonra bu elimden alındı.

Kendi kendime uzun uzun konuştuktan sonra MBA yapmaya karar verdim. Ancak, bir başka ret e-postasının da kanıtladığı gibi, "almaya karar vermek" ve "gerçekten almak" çok farklı iki şey.

Columbia Üniversitesi sizi bilgilendirmekten üzüntü duyar...

E-postayı kapatıyorum ve telefonumu tekrar çantama atıyorum.

Sikeyim.

Anahtar kartım süitimin kapısını açıyor ve klimalı karanlığa adım atarken nefes alıyorum, elbisemi çıkarmaya, banyo yapmaya ve oda servisinden abartılı bir şeyler sipariş etmeye hazırım.

Arkamdan yakalanmadan önce içeri sadece iki adım atabildim.

Çılgılık atıyorum ama eldivenli bir el ağzımı kapatıyor. Hades'in bana öğrettiği gibi dirseklerimi geriye atıyorum. İlk dirsek adamın gövdesine çarpıyor ve homurdanmasına neden oluyor. Ama ikincisi engelleniyor ve aniden bir bacak ayaklarımı altımdan çekiyor.

Dizlerimin üzerine çökerek haykırdım, sonra birden ışıklar yandı ve beni kör etti.

"Mmm... şu haline bak, canım, giyiniş kuşanmışsın. Umarım benim içindir?" Kalbim karnıma düştü.

Yüce Tanrım.

Daha önce sadece iki kez karşılaştık: Biri on dört yaşımdayken, diğeri de on sekiz yaşıma bastığımda. Ama Luca Carveli'yi iki yıldır görmemiş olsam da, onun Sicilya aksanlı, hışırtılı sesini nerede olsa tanırım. Titreyerek, kalbim göğsümde çarparak, gözlerimi odanın karşısında, pencerenin yanındaki büyük sandalyede oturan koyu renk takım elbiseli yaşlı adama kaldırıyorum. Bana dişlek, sararmış bir gülümseme ile sırtlıyor.

"Merhaba, Callie. Ya da Fransızların dediği gibi *bonjour*. Öyle değil mi?"

"*Si, Capo*," diye karşılık veriyor arkamdaki adam, beni hâlâ sıkı sıkı tutuyor, kollarım arkamda bükülmüş, eli ağzımın üzerinde kenetlenmiş.

Koyu renk takım elbiseli bir başka adam görüş alanıma giriyor ve elindeki susturuculu tabancayı görünce gözlerim açılıyor.

"Şimdi ona elini ağzından çekmesini söyleyeceğim," diye homurdanıyor Luca. "Çıglık atmak aptallık olur. *Çok* aptalca. Beni anlıyor musun?"

Hararetle başımı sallıyorum.

"*Bene*," diye homurdanıyor, gözlerini adamına kaldırıyor ve işaret veriyor.

El ağzımdan düştü. Korkuyla titrerken nefes nefese kalıyorum. Gözleri göğsüme inerken Luca bana müstehcen bir şekilde sırtlıyor. Bakışlarını aşağı doğru takip ettiğimde yüzüm hastalıklı bir beyaza dönüşüyor.

Muhtemelen yere düşerken elbisem kaydı ve göğüslerimden biri menekşe rengi ipek elbisenin dışına düştü. Yüzüm kızarıyor, kendimi örtmek için bir kolumu çekmeye çalışıyorum. Ama arkamdaki adam boyun eğmiyor. Bu arada, üçü de çıplak memelerime aç gözlerle bakıyor.

Luca tehlikeli bir şekilde gülümser. "Biliyor musun, biz Romeo ve Juliet gibiyiz, sen ve ben."

Dudaklarım kıvrıldı. "Öyleyiz işte."

Cık cık diye bir ses çıkarır ve başını sallar. "Bil diye söylüyorum, benim karım olduğunda bu tür konuşmalara müsamaha göstermeyeceğim."

"Siktir-"

Luca şaşırtıcı bir çeviklikle sandalyesinden fırlayıp odanın öbür ucundan bana doğru fırladığında nefesim kesiliyor. İrkiliyorum ama açık eli yüzüme çarptığında darbeden kaçmak mümkün olmuyor.

"*Sessiz ol,*" diye hırılıyor. enemden tutup bakışlarımı kendine doğru çekerken inliyorum. "Biz gerçekten de Shakespeare'in aşıkları gibiyiz, sen ve ben. Görünüşe göre ailen birlikte olmamızı istemiyor."

Ona haykırmak istediğim yüzlerce şey var. Ama hala yüzüme çarpan darbenin verdiği korku kulaklarımda bir yük treni gibi kükrüyor ve tek yapabildiğim acınası bir şekilde başımı sallamak.

Luca teslimiyete gülümsüyor.

"*Güzel. Güzel. Sessiz ve itaatkâr bir eş olacaksın.*" Gözleri tekrar çıplak göğsüme inerken kararıyor. "Ama Ares'in oyalama taktikleri... saygısızca. Seni bana vereceğime dair kanla yazılmış bir kontratım var." Kukuletalı gözlerinin ardında karanlık bir şey titreşirken dudakları tehditkâr bir şekilde kıvrılıyor. "Ve sanırım bana vaat edilen şeyin gerçekten *alacağım şey* olduğundan emin olmak istiyorum."

Midemde korkunç bir düğüm oluşurken kalan tüm renk yüzümden akıp gidiyor.

"Bekle-"

Adamlarına bakıp başıyla işaretler yaparken beni görmezden geliyor. Yatak odasının kapısına.

"HAYIR! N-!!"

El tekrar ağzıma çarptığında kelimelerim kesiliyor. Çığlık atıyorum, kıvranıyorum ve tekmeleyerek kurtulmaya çalışıyorum. Ama iki adam çok daha güçlü ve iri ve ben ne olduğunu anlamadan yerde sürüklenip yatak odasına fırlatılıyorum. Kaçmak için dönüyorum ama Luca bir eliyle yüzüme vuruyor.

O neşeyle gülerek yatak odasına doğru adım atarken ben yana doğru yayılarak haykırıyorum. Kapı arkasından çarparak kapandı. Tabuta çakılmış bir çivi gibi hissediyorum.

"*Kalk ayağa,*" diye

hırlıyor. "*Git*

kendini becer-"

Çığlık atıyorum ve saçlarımdan bir avuç yakalıyor. Sertçe çekip beni odanın öbür ucuna sürükleyip yatağa fırlattığında kafa derim acıdan pathıyor. Çığlık atıp ayaklarımla saldırıyorum ama Luca ayak bileğimi yakalıyor ve kabaca yana doğru büküyor.

Acı bacağımdan yukarı fırlıyor, boğazımdan bir hıçkırık çıkarken beni boğuyor.

Luca takım elbisesinin ceketini çıkarıp yatağa doğru hışımla yürürken, "Sanırım lanet olası kardeşin vaktimi boşa harcıyor, çünkü ödülüm artık *saf değil,*" diye kötü niyetle tıslıyor. "Belki de bu gece, müstakbel gelinimin benim olan ve sadece benim alabileceğim şeyi başka bir erkeğe siktirip *siktirmediğini* görmem gerekiyor."

"*Yapmadım!*" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ona bu kadar kişisel bir şey söylediğim için bile nefret ediyorum. Ama ne duymak istediğini biliyorum. Ve içimde küçük bir parça, belki onu ikna edebilirsem beni rahat bırakacağını umuyor.

"Lütfen!" Ağlıyorum. "Lütfen! Ben yapmadım! Yemin ederim-"

"İşim bittiğinde sikimde kan olması için dua etsen iyi olur, yoksa kafana

açtığım delikten gelir."

Tekrar ığlık atmaya çalışıyorum ama Luca sürünerek yanıma gelip ağırlığını üzerime yerleştirince ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Ben tekme atıp çığlık atarken ve yüzünü tırmalamaya çalışırken o göğüslerimi peneliyor, korkunç nefesi üzerimde geziniyor. Bana tekrar tokat atıyor ve aniden dizim onun ortasının altında bklyor.

Sikeyim. Sen. Gt herif.

Sahip olduğum son gle sertçe tekmeliyorum. Bacağım esniyor ve aniden, ağırlığına rağmen Luca üzerimden geriye doğru itiliyor. Yatağın ayakucundan kayıyor, ayakkabılarının ve ceketinin üzerinden geriye doğru yuvarlanıyor ve yatak odasının duvarındaki aynaya çarpıyor.

Beklemedim. Yataktan fırladım ve kapıya doğru koştum. Ama bir saniye içinde bana geri döndü, bana çarptı ve ikimizi de altına alarak yere düşürdü.

"SENİ KÜÇÜK KALTAK!"

Karanlık ve tokadın etkisiyle hâlâ sersemlemiş durumdayım, bu yüzden gözlerim alışana kadar boynuma ve göğsüme fışkıran sıcak, yapışkan, bakır kokulu sıvının ne olduğunu fark etmiyorum.

Aman Tanrım. Bu

kan.

ığlık atıyorum, tekrar tekrar ve *tekrar*, tekmeliyor ve ırpınıyorum, o ise şişkin gözleri ve ağzından çıkan diliyle üzerimde beliriyor. Aynadan kopan cam parçaları korku filmlerinden fırlamış gibi yüzünün ve boynunun yan taraflarından dışarı fırlıyor. Boynundaki sivri delikten ritmik fışkırmalarla kan pompalanıyor, kükreyip grlerken ve ellerini boğazıma sararken her tarafıma dklyor.

Ve sıkmaya başlar.

Ve sık.

Ve sıkıyor. Korkunç bir şekilde sakatlanmış yüzünü tokatlayarak ve dizlerimle tekmelemeye çalışarak çırpınıyorum. Ama görüşüm kararmaya ve bulanıklaşmaya başladı. Gücüm tükenmeye başladı.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Luca'nın kanı çekildikçe rengi daha da soluyor. Ama ben daha hızlı soluyorum.

Beni de yanında götüreceksin.

Gözlerimin kenarlarında siyah noktalar dans ediyor.

Ve sonra aniden, odanın kapısı menteşelerinden ayrılır. Kocaman, geniş omuzlu, karanlık ve yüzünde vahşi bir ifade olan bir şey odaya dalıyor.

Castle.

Bir saniye içinde Luca üzerimden çekildi. Castle Luca'yı ensesinden tutup kaldırırken, çenesini arkadan kavrayıp *sertçe* geri çekerken, morarmış nefes borumdan hırıltılı bir nefes çekiyorum.

Luca'nın boynu kırılırken çıkan korkunç çıtırtı ve çatlama sesiyle irkilip hıçkırarak ağlıyorum.

Bir yığın halinde yere düşer.

Nabzım saatte bir milyon mil hızla atıyor. Uyuşmuş, üşümüş hissediyorum. Ama sonra, güçlü, sıcak, kuvvetli kollar beni sarıyor. Kaldırılıp kaya gibi sert bir göğse yaslanıyorum ve parçalanmış yatak odası kapısından dışarı çıkarılıyorum.

Süitin ana odasında, Luca'nın iki fedaisi boyunlarını korkunç derecede doğal olmayan açılarla bükmüş halde yerde ölü yatmaktadır. Castle ustalıkla üzerlerinden geçip kapıdan çıkar.

Konuşamıyorum bile. Tek yapabildiğim ona sarılmak. Ve o beni gücüne karşı tutup götürürken göğsüne doğru ağlamaya başlıyorum.

KALE

MANTIK ve tüm eğitimim bana burada yanlış hedefi takip ettiğimi haykırıyor. Rasyonel değil duygusal tepki verdiğimi.

Mantıken Callie'nin şokta olduğunu görebiliyorum ama sorun değil. Yüzüne ve boynuna her ne yaptıysa, kan belli ki Luca'ya ait. Yani burada yapılacak en mantıklı şey, ben bununla uğraşırken *onu lanet olası odasında tutmak olurdu*. Geceliği iki bin dolar olan lüks bir otelin koridorunda kollarımda kanlar içinde bir kızla fırtınalar estirmek değil.

Ama duygusal tepki veriyorum, yani *umurumda değil*.

Otelin dışında Callie'nin galadan birlikte ayrıldığı iki Avrupalı serserinin yanından geçip gittim. Bir an için bu, geri dönmemi ya da en azından kendi odama çıkmamı sağlayacak kadar güven vericiydi. Ama bu, kaldırımda durup siyah Escalade'i görmeden önceydi.

Renkli, normalden daha kalın camları olan. Biraz fazla alçakta duran, zırlı olduğunu ele veren. Onu kullanan kişi önemli, zengin ya da tehlikeli biri olabilirdi. Ancak çamurluğa yaslanan sürücü cep telefonu ile LA hakkında konuşmaya başladığında -hem İngilizce hem de İtalyanca- işte o zaman tüylerim diken diken oldu ve şüphelerim arttı.

İşte o zaman buraya koştum ve Callie'nin siyah topuklu ayakkabılarından birini süütünin dışında gördüm.

Hafif ağırlığını kollarımda taşıırken biraz irkiliyorum. Ben arkadaşının boynunu kırmakla meşgulken Luca'nın fedailerinden biri bana iyi bir darbe indirdi. On yıl önce ben hâlâ bir korucuyken böyle bir şey asla olmazdı.

Kahretsin, paslanmaya başladım.

Odamın kapısı anahtar kartımla açılıyor. İçeri giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve doğrudan oturma alanının dışındaki yatak odasına yürüyorum, Callie'yi yatağın kenarına bırakıyorum. Yüz ifadesi bomboş ve yüzü bembeyaz, gözleri binlerce metre öteme bakıyor.

Evet, şokta olduğu doğru.

Önünde çömelip yüzüne bakıyorum ve bana bakmasını istiyorum. "Callie. Callie, tatlım."

Gözleri odaklanmadan önce bir, iki kez kırpıştırıyor. Ama sadece bir anlığına, sonra tekrar bana bakmaya başlıyor.

Kahretsin.

Kaşlarımı çatıyorum, banyoya gitmek için dönüyorum. Birden eli dışarı fırlıyor ve bileğimi mengene gibi kavırıyor. Tek kelime bile etmiyor.

Yapmak zorunda değil.

"Sakin ol, hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyorum sessizce.

Yataktan bir yastık aldım, kılıfını çıkardım ve sonra komodinin üzerindeki su şişesine uzandım. Yastık kılıfını ıslatıp boynundaki ve göğsündeki kanı temizlemeye başlıyorum.

Çıplaklığını örtmek için elbisesini tekrar yerine çekiyorum, Luca'nın kanından daha fazlasını cildine sürüp siliyorum.

"Callie."

Çenesini yumuşakça tutup yüzünü tekrar kendime doğru kaldırıyorum.

"Şok geçiriyorsun. Nefes almalısın ve bunu içmelisin." Su şişesini eline tutuşturuyorum. Sessizce başını sallıyor.

"İç şunu."

Callie yine başını sallıyor, hâlâ uyuşmuş bir halde şişeyi dudaklarına götürüyor ve küçük bir yudum alıyor.

"Hepsini, Callie. Hepsini içmelisin." Gözlerini yavaşça benimkilere çevirdi, şaşkındı.

"Ne?"

"Hepsini iç."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Boğazım..."

Gözlerim boynundaki, o orospu çocuğunun kanıyla silinmeyen çirkin, kara izlere takılıyor.

Çürükler. Onu boğarak öldürmeye çalışıyordu.

Cehennemde çürü, seni bok parçası.

Uzanıyorum. İrkildi ama parmaklarımı boynunda gezdirmeme izin verdi.

"Biraz morarmışsın ama iyi olacaksın. Suyu iç, Callie. Ve nefes al."

"Aynı anda hem nefes alıp hem de su içemiyorum."

Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. Şimdi daha netler, daha odaklanmışlar. Sırıtıyorum. "Birine ve *sonra* diğerine ne dersin?"

Şişeyi tekrar dudaklarına götürüp uzun bir yudum alırken zayıf bir gülümsemeyi başarıyor. Sonra bir tane daha.

"Her şeyi."

"Tanrım, ben lanet bir balık değilim. Sakin ol."

Nabzım atıyor ve onun şımarıklığını duyunca biraz daha geniş sırtıyorum. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Burada kalmanı istiyorum."

Aniden gözleri tekrar solmaya başlıyor ve eli bileğimi tutmak için uzanıyor.

"Callie, gidip bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Ağır ağır yutkunuyor. "Cesetleri kastediyorsun."

Başımı salladım. "Ve ben bunu yaparken senin de burada kalmanı istiyorum."

Belli ki üzerimde silah yok. Ama sonunda parmaklarını bileğimden çekmeme izin verdiğinde, süitin mini mutfak bölümüne yöneliyorum ve lavabonun yanındaki kasap bloğundan büyük, muhtemelen hiç kullanılmamış bir şef bıçağı çıkarıp onunla yatak odasına geri dönüyorum.

Callie daha berrak gözlerle

bakıyor. "Sen ciddi misin?"

"Ben yokken onu tutmak seni daha güvende hissettirir mi?"

Kaşlarını çatıyor, uzun süre ona bakıyor. Sonra başını sallıyor. "Evet, belki."

Kolu ellerine bastırıyorum. "Kapıdan giren ve ben olmayan herkesi bıçakla."

Sessizce

gölümsüyor.

Güzel.

Tekrar önüne çömelıyorum, yorganı omuzlarına kadar çekip bir şal gibi etrafına sarıyorum.

"Hemen geri geliyorum. Tamam mı?"

Başını sallıyor. "Tamam," diyor usulca ve uysalca, Callie'ye hiç benzemeyen bir sesle, neredeyse kalbim kırılacak.

Odasına döndüğümde kapıyı arkamdan kapatıyorum ve hasarı incelerken yüzümü buruşturuyorum.

Sorun Luca. İki serseriyle başa çıkmanın bir yolunu kolayca bulabilirim. Çünkü o ölümler kansızdı.

Ancak Luca'nın kanı tüm yatak odasına yayılmış durumda ve şu anda vücudunun altındaki halıya da bulaşmış durumda.

Bu bir sorun olacak ve açıkçası bununla başa çıkacak kaynaklara sahip değilim. Neyse ki, bunu yapabilecek birini tanıyorum. Daha da şanslıyım, aradığımda telefonu açıyor.

"Kahretsin, dostum. Bugün senden haber alacak mıyım diye merak ediyordum. Bryce'a mutlu bir doğum diledin mi?"

"Jeremy, bir iyiliğe ihtiyacım var. Çabuk ol."

Anında, rahat tonu değişiyor. "Dinliyorum kardeşim."

"Bu hat ne kadar güvenli?"

"Kim Jong Un için çalışmadığınız sürece yeterince güvenli. Bu durumda, müthiş bir terfi almak üzereyim."

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

Jeremy ve ben kalan son iki kişiyiz. Bir zamanlar beş kişiydik -Jer, Bryce, Matty, Jason ve ben- şimdi sadece o ve ben varız. Tamamen şans eseri. Ben çünkü Kabil'in kenar mahallelerindeki o eve en son giren bendim. Jeremy çünkü görevimizden önceki gece üste kötü yemekler yedi ve bağırsaklarını kusarak yattı.

Bense işten ayrıldım, annemi gömmek için eve geldim ve sonra Cillian'la tanıştım. Jeremy CIA tarafından işe alındı.

"Paris'te bir temizlikçiye ihtiyacım var."

"Bekle." Klavyede hızla yazdığını duyabiliyorum. "Nerede?"

"The Plaza Royale Hotel. On dokuzuncu kat. Süit on dokuz-oh-sekiz. Ve acele etmeliyim, Jeremy."

"Senden haber almak da güzel dostum," diye mırıldanıyor klavyesini tıklarken. "Nasılsın Jer? Hayat nasıl, Jer?"

"Nasılsın Jer, hayat nasıl gidiyor Jer?" diye boş boş papağan gibi konuştuktan sonra içimi çektim. "Keşke arayı kapatmak için zamanım olsaydı. Gerçekten isterdim."

"Sadece seninle dalga geçiyorum Castle, bunu biliyorsun. Tamam, evet, daha önce kullandığım bir adam var."

"Ajans bağlantılı mı?"

"Hayır. Bağımsız müteahhit. O iyi." Duraksıyor. "Bu sana pahalıya patlayacak, biliyorsun."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, bana haber ver."

Boğazını temizliyor. "Sormak zorundayım Cas. Paket kim?"

Ölü adamı kastediyor.

"Bilmek istemezsin."

"Kahretsin. Seçildin mi?"

"Hayır,
yapılmış."

"*Nasıl*
yapılmış?"

"Şöyle diyelim, temizlikçiniz İtalyan olmasa iyi
olur." Acımasızca kıkırdıyor. "Anladım."

"İki kişi daha var. Korumalar ya da uşaklar. Ama ikisi de temiz. Birincisi..."
Yatak odasında Luca'nın yere serilmiş bedenine ve duvarlara dağılmış
yepyeni kırmızı Jackson Pollock başyapıtına bakıyorum.

"Temiz *değil*."

"Adamıma haber vereyim. İki saat içinde orada olur. Sen *gelmesen* daha iyi
olur. Kapı kilitli ve rahatsız etmeyin işareti açık kalsın. Kahretsin, bunları
sana anlatmama gerek yok, değil mi?"

"Hayır."

"Hey, Castle-"

"Evet."

Eski dostum iç geçiriyor. "Bir ara gerçekten görüşelim. Çok uzun zaman
oldu, kardeşim."

"Bu hoşuma giderdi."

"Bu gece Bryce'a bir kadeh kaldıralım, olur mu?"

Kendi odama geri döndüğümde, akan suyun sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum. Callie de artık yatakta oturmuyordu. Onu ancak geniş beyaz mermer ve fayanslarla kaplı banyonun kapısını iterek açtığımda bulabiliyorum.

Hâlâ gece elbisesini giymiş, cam duvarlı duşun zemininde oturmuş, dizlerine sarılmış, su üzerinden akıyor. Bıçak hala elinde.

Yine önündeki duvarın binlerce metre ötesine bakıyor.

Kahretsin, şok geri geldi.

Düşünmüyorum. Onunla birlikte duşa girdim ve yere, onun yanına uzandım. Anında bana sarılıyor, sıırsıklam olmuş smokin gömleğime sıkıca yapışıyor ve bıçak yere düşerken yüzünü göğsüme gömüyor. Kollarım onu sarıyor ve su ikimizin de üzerinden geçerken ona öylece sarılıyorum.

CALLIE

Eğlenirken zamanın uçup gittiğini söylerler. Söylemedikleri şey, travmayı atlatmaya çalışırken de zamanın uçup *gittiğidir*.

Havluya sarınmış bir halde, düşün buharlaştırdığı banyo aynasındaki yansımama kaşlarımı çatarak bakıyorum ve gözlerimin altındaki koyu halkalara biraz daha yakından bakıyorum. Yorgun görünüyorum. Kenarlarım yıpranmış. Yıpranmış.

Harika. *Tam* da yirmi birinci yaş günüm için istediğim görünüm.

İstemiyorum.

Nefes veriyorum, yüzümü ovuşturuyorum ve omuzlarımı yuvarlıyorum. Mesele şu ki, akşamdan kalma *değilim*, *ancak* son zamanlarda kesinlikle olmam gerekenden biraz daha fazla içiyorum.

Paris'ten beri.

Vücuduma kan fışkırtan bir manyak tarafından içimdeki hayatın boğulduğunu hissettiğimden beri. Umutsuzca aşık olduğum adamın - kesinlikle karşılıksız bir şekilde - o manyağı gözümün önünde *öldürmesini* izlediğimden beri.

Tüm bunlar iki ay önceydi ve ben hala gece boyunca uyuyamıyorum. Alkol yardımcı oluyor. Bazen biraz fazla gelse de ot da yardımcı oluyor. Başlarken

doktorumun anksiyete için aldığım Lexapro, Ativan ve propranolol dozlarını artırması kesinlikle *zarar vermedi*.

Ama hala üç saatten fazla uyuyamıyorum, uyandığımda nefes alamıyorum ve göğsümde aslında olmayan kanı delicesine tırmalıyorum.

Kendimi gerçekten güvende hissettiğim ve gerçekten delirmediğim tek an saldırıdan hemen sonra Castle'ın süitinde olduğum zamandı. Geri döndüğünde beni duşta büzüşmüş halde buldu ve suyun altında yanıma oturup kolunu bana doladı.

Sonraki otuz dakika boyunca kendimi güvende hissettim. Nefes alabildiğimi hissettim.

O geceyi, o oturma odasındaki kanepede uyurken ben onun yatağında dönüp durarak geçirdim. Ertesi gün, yüzüme bir gülümseme yapıştırdım, boynuma yarım kompakt kapatıcı sürdüm, arkadaşlarıma ve aileme "çok fazla eğlence ve şampanya" olarak atfedilen bitkin görünümümü düzelttim ve New York'a geri dönen uçağa bindim.

Delirmediğimi hissettiğim tek an, Castle'ın Ya-ya, Kratos ve beni indikten sonra havaalanından geri götürdüğü zamandı. İlaçlarımın etkisini göstermesini beklerken mutfakta beni titrerken ve panik atak geçirirken bulunduğu Kratos'un bavulları taşımasına yardım etmeyi henüz bitirmişti.

Tek kelime etmedi. Sadece beni sıkıca kollarına çekti ve bana nasıl nefes alacağımı hatırlatırken göğsüne sarılmama izin verdi.

"Nefes al, nefes ver, Callie. Nefes al, nefes ver. Arkanda. Sana zarar veremez."

Beş dakika sonra sakindim ve dünya beni parmağının altında eziyormuş gibi hissetmiyordum.

Ama Castle gitmişti.

Bu iki ay önceydi ve o zamandan beri onu neredeyse hiç görmedim. Bunun bir kaza olduğunu düşünen hiçbir yanım yok.

Ancak bu iki ay içinde çok şey oldu. Eilish ve Gavan, Gavan'ın psikopat, intikam peşindeki teyzesi Svetlana'nın elinde neredeyse öldükleri korkunç çileyi atlattılar. Ayrıca *nişanlandılar* ve ben hâlâ kendi karanlığım da debeleniyor olsam da, bu beni onlar adına inanılmaz derecede mutlu ediyor.

Ayrıca, Thermopylae Acquisitions - ailemizin "yasal" özel hisse senedi şirketi, adını efsanevi üç yüz Spartalı'nın binlerce kişiye karşı direndiği yerden alıyor çünkü Ya-ya'mız 300 filmdeki CGI karın kasları olan gömleksiz adamların soyundan geldiğimizde ısrar ediyor ve ona *aksini* söylemeye bile *çalışmıyor* - *olağanüstü bir* çeyrek geçiriyor. Ares şirketi ailemizin ve Kildare ailesinin yatırımlarını daha iyi yönetmek için kurdu, kirli parayı temizlemekten bahsetmiyorum bile. Ve getiri için harika bir çeyrek herkes için iyidir.

Ayrıca son haberlere göre, Neve geçen gün beni bir kenara çekti ve Ares'le birlikte "kaleciyi çektiklerinden" bahsetti. Yani, yakın bir zamanda teyze olabilirmişim. Bu *çok* şaşırtıcı ve heyecan verici.

Ama en büyük haber... en azından benim için... Carveli ailesinden *hiç haber alınamamış olması*. Hiç haber yok. İki ay önce, Ares ona cevap vermemelerinin endişe verici olduğunu düşünüyordu. Bir ay önce, bu sadece garipti.

Ancak birkaç hafta önce, çeşitli kaynaklardan Luca Carveli'nin "talihsiz ve beklenmedik bir kalp krizi" sonucu öldüğü haberi gelmeye başladı.

Ve *hala* İtalyanlar'dan lanet olası bir sessizlik var.

Bunun beni rahatlatacağını düşünebilirsin. Çok büyük bir rahatlama. Beni Luca'ya bağlayan o korkunç kan işaretinin pençesinde olmadığım için ailemin geri kalanı da kesinlikle kendinden geçmiş durumda.

Ama nedense henüz rahatlayamıyorum. Nedense hâlâ diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum, sanki Luca başladığı işi bitirmek için mezarından sendeleyerek geri dönecekmiş gibi.

Evet, *cidden* daha iyi uyumaya başlamam lazım.

Nefes alıyorum ve aynaya bir kez daha nefes veriyorum. Sonra kendi doğum günü partim için hazırlanma vakti geliyor.

Daha sonra "kızlarla" -Neve, Eilish, Elsa, Una ve benim ve Eilish'in arkadaşı Dahlia- yeni yasal içki içme statümü kutlamak için dışarı çıkma planlarım var. Ama önce, maksimuma ayarlanmış bir aile yemeği var.

Artık sonbahara girdik. Ama yine de Ya-ya's hepimizin yemek yemeyi sevdiği açık hava alanını büyük bir doğum günü ziyafeti için hazırlamıştı. Devasa yemek masası beyaz örtülerle kaplanmış ve çardağın altındaki muhteşem çiçek aranjmanları parıldayan bahçe ışıklarına sarılmış ve ısı lambaları ve titreyen meşalelerle çevrelenmiştir.

Gerçekten büyülü ve omuzlarımda hala bu karanlık yük olsa bile, böyle güzel bir ortamda bekleyen arkadaş ve aile kalabalığına doğru yürüdüğümde sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Sürpriz."

Arkamdaki sesi duyduğumda neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Paris'ten bu yana, arkadan şaşırmak en sevdiğim aktiviteler listesinde yer almıyor. Ama gerçekten nasıl nefes alacağımı hatırladığımda ve karşımda duran kişiye odaklanabildiğimde, yüzüm aydınlanıyor.

"D!"

Kendimi kardeşim Deimos'un kollarına atıyorum, o da kıkırdayıp bana sarılınca sırtıyorum. Geri kalanımız Londra'dan New York'a döndüğünde, Deimos Avrupa Drakos operasyonlarını yönetmek için geride kaldı. Kardeşlerimin en küçüğü olan Deimos'u *aylardır* görmemiştim ve o zaman bile sadece on iki saat kadar görüşmüştük çünkü Londra'daki işine geri dönmeden önce kısa bir toplantı için buradaydı.

"Burada olduğuna inanamıyorum!!"

O karanlık, hafif sert tarzıyla kıkırdıyor. "Küçük kız kardeşimin yirmi bir yaşında olduğuna inanamıyorum. Kahretsin Callie, *bu* ne zaman oldu?"

Babamız bir Yunan mitolojisi delisiydi. Bu yüzden altımıza da çeşitli Yunan tanrılarının, titanların ve benim durumumda bir ilham perisinin adı verildi. En büyük, ölen kardeşimiz Atlas'ın adı, gökleri tutmaya mahkum edilen titandan geliyordu. Her ne kadar *bizim Atlas'ımız* daha çok kin ve kötü niyetle yaratılmış acımasız bir pislik olmaya mahkum gibi görünse de.

Söylemesi korkunç bir şey ama pek bir şey kaçırmış sayılmaz.

Ares savaş ve cesaret tanrısıdır. Bu izler. Hades, Elsa'yı bulduktan sonra artık "cehennem tanrısı" lakabına pek uymuyor. Ama o çizgi hala orada bir yerde. Kratos, gerçek bir dev olmasına rağmen, tamamen "güç ve kudret tanrısı" dır. Calliope "belagat, epik şiir ve ses uyumu" nun ilham perisiydi, *ki* bu komedi altınıydı çünkü ben şarkı söyleyemiyorum ve bir kez bile şiir yazmadım.

Ayrıca vücudumda bir tane bile belagatli kemik yok. Hepsini kazanamazsın, sanırım.

Ancak Deimos, Ares, Hades ve Kratos gibi, adaşını tam anlamıyla temsil eder. Deimos Yunanlıların korku ve dehşet tanrısıydı. Ve *ben* kendi kardeşimden korkmasam da, dünyanın geri kalanının çoğunun nasıl korktuğunu anlıyorum.

Yani, o korkutucu bir adam.

Uzun boylu ve kaslı, simsiyah saçlı, babamızın karanlık, düşünceli gözleri ve garip bir şekilde - geri kalanımızın bronzlaşmış Akdeniz teni genlerine sahip olduğunu düşünürsek

-Doğal olarak soluk tenli. Derin gözleri, yontulmuş çenesi ve elmacık kemikleri ve sert bakışlarıyla birleştiğinde Deimos oldukça korkutucu bir figür oluşturuyor. Drakos'un en küçük kardeşi olmasına rağmen Avrupa'daki tüm işlerimizi neredeyse tek başına yürütmesinin bir nedeni var.

İnsanlar ondan korkar ve saygı duyar. Bir odaya girdiğinde, o oda sessizleşmeye meyillidir. *Sanki* babamızdan hesaba katılması gereken ciddi bir güç olacak kadar acımasız genler almış ama Atlas gibi sadist bir canavara dönüşecek kadar değil.

Ama tüm bunlar bir yana, bana göre o sadece D ve burada olmasını seviyorum.

Sonra Hades bana kocaman sarılıyor ve bir kadeh uzo uzatırken sırtıyor. Yüzümü buruşturuyorum çünkü meyan kökü tadındaki bu geleneksel Yunan içkisi bana göre *değil*.

"Hey, gelenek gelenektir, Callie."

Onun arkasında *herkes* uzo kadehini kaldırıyor ve Ya-ya'nın yüzündeki ışıltılı sırtışı görebiliyorum. Bu şeye bayılıyor. Hades'in elinden bardağı alırken gözlerimi devirerek iç çekiyorum.

"*Tamam, tamam.*"

"*Stin iyia mas!*" Ya-ya, ailemin geri kalanı "şerefe" nin Yunanca versiyonunu tekrarlarlarken bardağını kaldırarak bağırıyor.

Hâlâ içkinin meyan kökü tadının etkisinden kurtulmaya çalışıyordum ki Kratos gelip bana kocaman sarıldı. Ya-ya bana sarılıyor, her iki yanağımı öperken yüzüme bakıp benimle ne kadar gurur duyduğunu ve kaderin devreye girip Luca çılgınlığına bir son vermesinin ne kadar büyük bir şans olduğunu söylüyor.

Evet, *kader*.

Kader ya da şahdamarına duvara monte edilmiş bir ayna ve eski bir ordu komandosunun boynunu kırması.

Tüm arkadaşlarım ve ailem teker teker bana sarılıyor ve doğum günümü kutluyor. Ares bana bir kadeh pahalı şampanya uzatırken sırtıyor ve *son* derece alaycı bir şekilde "işte, yirmi bir yaşına girdiğine göre *ilk* şampanyan" diyor.

Bana sıkıca sarılırken kıkırdıyor. "Seni seviyorum, Callie."

Her şey büyüğü ve güzel ve hayatımın yepyeni bir bölümü ve temiz bir sayfa gibi hissettirmeli.

Ama öyle değil.

Bunun bir kısmı diğer Luca ayakkabısının düşmesini beklemekten kaynaklanan ezici korku. Uykudan mahrum, kaygı dolu beynimin büyük bir kısmı endişeyle onun zombi gibi elleri beni pençeleyerek mezardan sendeleyerek geri gelmesini bekliyor.

Ama diğer kısmı -daha büyük kısmı- tüm aile ve arkadaş çevrem burada.

...Biri hariç hepsi.

Ares ve Neve, Eilish ve Gavan, Hades ve Elsa, Elsa'nın küçük kız kardeşi Nora, Cillian ve Una, Kratos, Deimos, Ya-ya, Dahlia... Hepsi burada.

Castle değil.

Cillian, Kildare ailesiyle ilgili bir meseleyi hallettikten sonra geleceğini söyledi. Ancak buradaki diğer herkesten aldığım tüm sevgi ve iyi dileklere rağmen, onun varlığı özlediğim tek şey.

Milyonlarca parçaya ayrılmak üzere olmadığımı hissettiren tek adam.

O burada değil.

Doğum günüm
için.

Ouch.

"Oh, kahretsin!" Ben şampanyamı yudumlarken Hades dönüp bana sırtıyor.
"Şapka nerede, Callie?"

Ona ters ters bakıyorum. "O şeyi giymeyeceğim."

"Şapka" bir Yunan geleneği değil. Sadece Drakos ailesinin saçma bir geleneği. *Alice Harikalar Diyarında*'daki Çılgın Şapkacı'nın ya da Şapkalı Kedi'nin taktığı gibi, yeşil ve mor çizgili, dev bir peluş şapka. Ares bunu onuncu yaş gününde giydi ve babamızın şapkadan kurtulması için ısrar etmesine rağmen fotoğraf çektirirken çıkarmayı reddetti. Sonra Ya-ya bunun çok sevimli olduğuna karar verdi, böylece şapka kaldı.

İki ay sonra, Kratos'un doğum günü olduğunda, aynı lanet şapkayı takmaya karar verdi.

Ve trajik bir şekilde, aile gelenekleri böyle doğar. O zamandan beri *hepimiz* her doğum günü partisinde aynı lanet şapkayı takmak zorundayız. Kardeşlerim bunun çok komik olduğunu düşünüyor tabii ki. Bu arada benim de yirmi yıldır Şapkalı Kedi ya da dünyanın en agresif Jamiroquai hayranı gibi kameraya ters ters baktığım doğum günü fotoğraflarım var.

"Şapkayı al! Şapkayı al!"

Hades ilahiye başladı. Çok geçmeden, tüm kardeşlerim ve kayınvalidem de söylemeye başladı.

"İyi," diye mırıldanıyorum, gözlerimi deviriyorum ve kendime rağmen gülümsüyorum. "İyi, tamam. Hemen döneceğim."

Odamda, şapka hâlâ yatağımın kenarında, Hades'in büyük anına hazırlanmak için daha önce bıraktığı yerde duruyor. Şapkayı başıma geçirirken iç geçiriyorum ve aynadaki yansımama hüznle bakıyorum.

Tanrım, aptal gibi görünüyorum. Ama her neyse. Belki gözlerimin altındaki torbalar dikkatimi dağıtır.

Partiye geri dönüyorum ve bir flüt şampanya daha almak için mutfağa doğru ilerlemeye karar veriyorum. Ama içeri adımımı attığımda şaşkınlıktan anında duruyorum.

Buradaki tek kişi ben değilim.

Dahlia'nın gözleri geniş, kaslı omuzların arasından bana dikilirken genişliyor. Sıradan omuzlar da değildi.

Deimos'un omuzları.

Deimos şu anda Dahlia'nın iki yanındaki tezgâhta sıkılı duran eliyle onu olduğu yere mıhlamış durumda. Arkadaşım bana zayıfça gülümserken merakla kaşlarımı çatıyorum.

"Callie..."

Adımı söylediğinde Deimos'un omuzları biraz daha geriliyor. Ama bir saniye sonra, solgun bakışlı Dahlia'dan uzaklaşırken elini tezgahın kenarından çekiyor.

"Ben... sadece tuvaleti arıyordum," diye geveliyor arkadaşım. Fransız annesinin yeşil gözleri, babasının siyah saçları ve bronzlaşmış orta boylu saçları karşısında parlıyor.

Doğu tenli.

"Bu, uh..." Kaşlarımı çatıttım. "Buraya son geldiğin düzinelerce seferde olduğu yerde mi hala?"

Dudaklarını garip bir gülümsemeye zorluyor. "Ah, doğru. Teşekkürler."

Boğazı düğümleniyor ve Deimos'tan uzaklaşırken titremesini izliyorum, koridorda kaybolmadan önce onu bir kurt tarafından yenmekten kurtarmışım gibi bana hızlıca bir bakış daha atıyor.

Kardeşime ters ters bakmadan önce onun gidişini izliyorum. "Bu da neydi böyle?"

Deimos bir omzunu kaldırıyor ve gözlerini kırpmadan bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Sadece kendimi arkadaşın Callie ile tanıştıırıyordum."

Gözlerim kısıldı. "Dahlia senden neden

korkuyordu?" "Herkes benden korkar."

"Evet, ama neden onunla konuşuyorsun ki?"

İnce ince gülümsüyor. "Onunla konuşmuyorum. Seninle konuşuyorum."

Daha yüzlerce sorum var. Ama ben daha onlara geçmeden yanımdan geçip gidiyor, omzumu sıvazlarken kara gözleri parlıyor.

"Dışarıda görüşürüz, doğum günü

kızı." Um, tamam. Çok mu garip?

Bahçeye açılan büyük Fransız kapılarının olduğu oturma odasının köşesini dönerken Dahlia'yı daha sonra bu her ne haltsa sorguya çekmek için bir not alıyorum. Birdenbire devasa, güçlü, tanıdık kokulu bir sandığın içine girdim.

Sarsılarak bir adım geri atıyorum ve sonra gözlerimi onunkilere dikiyorum. Kalbim küt küt atıyor.

Geldi.

Castle gergin bir şekilde gülümsüyor. "Mutlu yıllar Callie," diye sessizce homurdanıyor.

İki aydır neredeyse ilk kez konuşuyoruz. Ve bu sessizliğin Paris'te olanlar yüzünden olmadığını biliyorum. Castle benim için birini öldürdüğü için benden kaçmıyor. Pek çok kez öldürdü - sadece Kildares'e hizmet ederken değil, daha önce de, Neve ve Eilish'e göre bundan hiç bahsetmese de, Ordu Ranger'larında da.

Hayır, Castle'ın benden kaçmasının sebebi Luca'nın ölümü değil. *Benim* yüzümden. Ve yaptığım şey.

Hiç işim yokken onu öpmüş olmam. Sessizlik ve onun yokluğu benim cezam. Çünkü şimdi bile, iki ay sonra, çalınan öpücüğümün olduğu gece hissettiklerim bir nebze olsun değişmedi.

Aslında bu bir yalan. Değişti. Daha da *kötüleşti*.

Ve şimdi, ona bu kadar yakın olmak, neredeyse ona dokunmak, onu koklamak ve iki aya yakın bir süredir ilk kez sesini duymak, damarlarıma vuran bir uyuşturucunun acelesi gibi. Sanki ciğerlerimden hava çekilmiş ve derim yanıyor.

Castle'ın gözleri benimkileri delip geçiyor, o anı donduruyor, sonra yavaşça yukarı doğru kayıyor ve kaşları eğlenerek kalkıyor.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Lanet şapkayı kafamdan çıkarmak için elimi kaldırdığımda irkiliyorum.

"Bu sadece aptalca bir gelenek..." Mırıldanıyorum, yüzüm

kızarıyor. "Her ailede vardır."

Yutkunuyorum. Çenesi dalgalanıyor. Saniyeler

geçiyor. "Seni partine geri götürmeliyiz."

Dönmeye başladı. Ama aniden elim ön kolunu tutmak için dışarı fırlıyor. Sertleştiğini ve kol kaslarının parmaklarımın altında nasıl gerildiğini ve dalgalandığını hissedebiliyorum.

"Castle-"

"Her şey yoluna girecek Callie," diye sessizce homurdanıyor.

Dönüyor ve beni Fransız kapılarının görüş alanından çıkarıp koridordaki küçük bir oyuğa iterken nabzım hızla atıyor. Nefes alışım hızlanıyor. Gözlerimi onunkilere diktiğimde tenim karıncalanıyor.

Kolunu tutmamın Luca olayı yüzünden olduğunu sanıyor. Benim utanç verici öpücüğümü ve kendimi ona atmamı *bu kadar geride bıraktı*.

Oof.

"Bakın, iki ay oldu ve Carveli ailesinden *hiçbir* haber alamadık. Ortalıkta dolaşan kalp krizi söylentisi, gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığını ve her şeyi örtbas etmeye çalıştıklarının daha da büyük bir kanıtı."

Yutkunuyorum. "Ama ya... Yani... Ya oteldeki biri-"

"Adamımın temizlikçisi tek bir şeyi bile gözden kaçırmazdı. Bu konuda bana güvenin." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Biz *iyiyiz*, Callie."

Yutkunuyorum. Çenesi yine gıcırıyor.

"Castle..."

"Böyle bir şey hiç olmadı."

Gözlerindeki ateş bana artık Paris'ten bahsetmediğimizi söylüyor.

Çatıdan bahsediyoruz.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ama... oldu," diyorum sessizce.

Castle'ın gözleri kısılır. "Kesin şunu."

"Bir şey olmamış gibi davranamazsın-"

"Kendi doğum günü partini kaçırıyorsun Callie," diyor sessizce, sesinde demir gibi bir sertlikle. Bunu söylerken bana biraz daha yaklaştığına yemin edebilirim.

Elim kalkıyor, parmaklarım onun düğmeli gömleğinin önünü okşuyor. Anında, çok daha büyük olan bileğimi sıkıca kavıyor ve elimi geri çekiyor.

"Yaşlandıkça öğreneceğin bir şey var Callie," diye homurdanıyor. "Bir şey olmamış gibi davranabilirsin. Sonra da olmamış gibi hayatına devam edersin. İnan bana."

Geri çekiliyor ve oyuktan dışarı çıkıyor. Ruhum onun için daha fazla çığlık atıyor ve kalbim burkuluyor.

"Mutlu yıllar."

Sonra gitti, bekleyen partiye.

Hayatımdaki şu anki boktan durum bir yana, akşam yemeği *harika*. Masada Castle'ın oturduğu yere bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kardeşlerimle ve arkadaşlarımla şakalaşıyorum, gerçekten iyi bir şampanya içiyorum ve hepimiz tıka basa doyp glmseyene kadar lezzetli yemekler yiyorum.

Sırıtişım yarı sahte olsa bile.

Ya-ya'nın parti için tuttuğu garsonlar tam kahve fincanlarını ve pasta tabaklarını -en *sevdiğim* ikolata kreması ile çikolata- yerleştiriyorlardı ki, aniden herkesin dikkatini belirgin bir ses çekti ve insanlar şaşkınlıkla etraflarına bakmaya başladılar.

"*Kahretsin!*" Ares homurdanarak sandalyesinden doğrulur ve eliyle işaret eder. "Chopper!"

Bir anda ayağa kalktık; dört kardeşim, Castle ve Cillian silahlarını çıkarıp gökyüzünden yavaşça inen siyah helikoptere doğrulttular. Helikopter yavaşça çimlerin üzerine inerken Hades telefonuna emirler yağdırıyor - muhtemelen sokakta ve aşağıdaki bazı katlarda görevli muhafızları arıyor.

"Geri ekilin!" Castle kükrer, silahını helikoptere doğrultmuştur, motorlar durur ve kapı kayarak açılır. Bir merdiven aşağı iner ve yavaşça bir adam dışarı çıkıp yere doğru yrr.

Siyah takım elbiseli, koyu siyah saçlı, delici mavi gözlü ve yontulmuş, aristokrat çeneli, ölümcül derecede yakışıklı bir adam. Sakince masaya doğru yürürken üzerine doğrultulmuş silahlardan hiç etkilenmemiş gibi görünen bir adam.

"*Siktir*, Ares," diye tışlıyor yanımda Hades, ağabeyimize bakarak. "Bu-"

"Massimo Carveli," diye bitiriyor Ares keskin bir sesle. "Luca'nın lanet oğlu."

Kalbim sıkışıyor. Adam ip ışıklarının ve meşalelerin parıltısına doğru ilerlerken yüzüm soluyor. Ağzı tehditkâr bir gülümsemeye dönüşürken

Birinin şampanya kadehini masadan alıp dudaklarına götürüyor. Bir yudum alıyor, boynunu çeviriyor ve birden gözleri bana dikiliyor.

"Doğum günün kutlu olsun Calliope," diye mırıldanıyor Sicilya aksanlı derin bir sesle.

Nedense, içgüdüsel olarak, gözlerim Castle'a kayıyor. Yüzü asık ve çizgili, silahını Massimo'ya doğrulturken kol kasları dalgalanıyor.

"Ne istiyorsunuz Bay Carveli?" diye homurdanıyor Ares ince bir sesle.

"Öncelikle, hepinizin silahlarınızı bana doğrultmaktan vazgeçmenizi istiyorum. Belli ki silahsızım ve yalnızım."

"Bu senin açından çok aptalcaydı, değil mi?" Ares onu bir bakışla susturmadan önce Hades nefesinin altında mırıldanır.

Ares çemberin etrafına bakar ve kendi silahını indirip ceketine geri koymadan önce başını sallar.

"Sen bu ailenin ne bir dostu ne de müttefikisin ve birlikte bir işimiz yok. Bu yüzden sana bir kez daha kibarca, neden özel bir partinin ortasında büyükannemin bahçesine helikopter indirdiğini soracağım. Sonra da o kadar kibarca sormayacağım."

Massimo kıkırdıyor, dövmeli elindeki şampanyayı yudumluyor.

"O zaman kısa keseceğim. Eminim sevgili kız kardeşinizin doğum gününde isteyeceği son şey *kabalıktır*." Delici gözleri benimkilere döndü. "Öyle değil mi, Calliope?"

"*Konuş*," diye tısladı Deimos. "Şimdi."

"Eminim şimdiye kadar hepiniz babamın beklenmedik ve talihsiz vefatını duymuşsunuzdur."

Kimse bir şey söylemeyince omuz silkiyor. "Gerçekten de öyle. Benim de konuyla ilgili hislerim bu yönde." Dönüp çimlere tükürürken İtalyanca sert bir şeyler mırıldanıyor. "Ancak onun vefatıyla birlikte Carveli tacını artık *ben* giyiyorum."

Ares dişlerini sıkarak, "Güzel bir meyve sepeti göndereceğimden emin olabilirsiniz," diye mırıldandı.

Massimo sırtıyor. "Ama görüyorsunuz, babamdan miras kalan tek şey bir taç, bir taht ve gülünç derecede kabarık bir banka hesabı değil. Beni bu gece buraya getiren de bu..." bakışlarını bir kez daha bana çeviriyor. "Ve *sana*, tatlı Calliope."

"Bak, bunu senin için kolaylaştıracam," diye çıkışır Hades. "Beşten geriye doğru sayıyorum ve bunu İtalyanca bile yapacağım, böylece çeviride hiçbir şey kaybolmayacak. *Bire* bastığımda, eğer o helikoptere binmezsen, seni çatıdan aşağı atacağım, *kapiş? Cinque*."

Massimo daha geniş

gülümsüyor. "*Quattro*."

İtalyan boğazını temizler.

"*Tre*."

"Buradayım," diye sessizce homurdanıyor Massimo, "çünkü babamın bana bıraktığı son şey, Calliope..." Gözlerini bana dikti. "*Sensin*."

Çatı sessizleşiyor. Nabzım kulaklarımda güm güm atarken yüzümün rengi soluyor.

"Görüyorsun, tüm haklarınla artık

benimsin." Başım dönüyor.

Çünkü işte orada.

Diğer ayakkabı, tam üstüme düşüyor.

Ares soğuk bir kahkaha atar. "*Hiçbir şekilde* kız kardeşimle ilgili bir şey yapmayacaksın. Siktir olup git-"

"Babanızın ve babamın kan işaretinin şartları altında-"

"*Mümkün olan en güçlü şekilde,*" diye hırladı Ares, "bu şartları tekrar okumanızı öneririm."

Massimo gülümsüyor. "Los Angeles'tan New York'a -bu arada nefret ettiğim pis bir şehir- uçmadan önce tam olarak bunu yapmadığımı nereden çıkardın?" diye alay ediyor. Gözleri kardeşime doğru parlıyor. "Elinizdeki işaretin kopyasındaki şartları tekrar okumanızı öneririm Bay Drakos. Peki ya sana gelince, canım?"

Soğuk, acımasız gözlerini bana çevirip dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrılırken ürperiyorum.

"Sen, Calliope, bir hafta içinde evimde olacaksın, karım olarak pozisyonunu üstlenmeye ve bunun gerektirdiği *her şeyi* yapmaya hazır olacaksın. Yoksa bunun sonuçları olacak -söz veriyorum, ailen bu sonuçlarla başa çıkmaya hazır değil."

Şampanyasının son suyunu da içiyor, kadehini yere bırakıyor ve tüm gruba bir kez daha gülümsüyor.

"Tekrar mutlu yıllar."

Sonra dönüyor ve motorlar devreye girerken bekleyen helikopterine doğru yürüyor.

Ve ikinci ayakkabı beni topuğunun altında eziyor.

KALE

Şimdiye kadar, bana dağıtılan kartlar göz önüne alındığında, hayatın masayı ters çevirme ve hiç beklemediğiniz bir anda her şeyi berbat etme yeteneği karşısında artık şok olmayacağımı veya şaşırmayacağımı düşünürdünüz. Demek istediğim, hayatım kaderin kapıyı tekmeleyip ortalığı karıştırmasıyla *tanımlandı*.

Yine de, Massimo o bombayı patlattığında, tüm havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissediyorum.

Duyurusunun yarattığı şok ya da bir helikopterle uçarak gelmesinin yarattığı dramatiklik değil -gerçi dürüst olmak gerekirse, kapıyı çalsa kimsenin onu içeri almasına imkan yoktu. Ona bakıp, sanki koleksiyonluk bir beyzbol kartıymış gibi *onun* olduğunu söylemesi bile değil - gerçi bunu yaptığında içimde vahşice bir şeyin kıvrıldığını hissettim.

Hayır. Ciğerlerimdeki havayı çalan şey, Massimo uzaklaşırken Callie'nin yüzündeki ifadeydi. Hayat onu can evinden vurduktan sonra, ona her şeyin yoluna gireceğini söyledikten *hemen sonra*.

En çok acıtan da bu. Ona yalan söylediğimi hissetmek. Sırf daha da düşebilsin diye onu daha da yükselttiğimi düşünmek.

Tahmin edilebileceği gibi, Massimo havalandıktan sonra ortalık bir anda karışıyor. Kısa sürede hepimiz içeride, Drakos malikanesinin genişleyen eski kütüphanesindeyiz.

Hades bağılıyor. Kratos onun üzerine bağılıyor. Ve sonra Deimos *ikisine* de hırlıyor.

Gavan köşedeki telefonuna öfkeyle Rusça emirler yağdırmaktadır. Neve, Eilish ve Dahlia kederli görünen Callie'yi teselli etmeye çalışırken, Elsa elleriyle çılgınca hareketler yaparak Ares'le hukuki saçmalıklar konuşuyor. Dimitra, Elsa'nın on altı yaşındaki iri gözlü kız kardeşi Nora ile bir kenarda oturuyor. Başka bir köşede, Una'nın çantasında çıplak bir bıçak olduğunu çok iyi bildiğim bir şeyi sessizce parmaklayışını, yüzündeki düşünceli ve ölümcül ifadeyi izliyorum.

"O yüzden siktir git, dostum!"

Gözlerimi Hades'i n parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirerek Ares'e baktığı yere geri götürüyorum.

"Sanırım hâlâ burada, babamın eski kasasında?"

Ares başını sallar. "Evet. Bir saniye."

Bir dakikalığına ortadan kaybolur ve sonra elinde kilitli metal bir dosyayla geri döner. Ares onu köşedeki masanın üzerine koyar, pirinç bir anahtarla kilidini açar ve ön kapağı açarak alt kısmında iki imza bulunan sararmış bir sayfa ortaya çıkarır.

Bunlardan birini hiç görmedim ama mafya kan işaretinin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Bu çok eski görünüyor. Elle yazılmış kelimelerin altında, her iki imza da koyu, paslı kırmızı renkte.

Evet... "Kan izi" teriminin mecazi bir anlamı yok.

Her iki imzanın yanında da kanla mürekkeplenmiş bir başparmak izi var. Sayfayı tararken Ares'in kaşları derin bir şekilde çatılır. Elsa onun yanına gidiyor ve omzunun üzerinden okurken kaşlarını çatıyor.

"Eee?" Ares mırıldanıyor, ses tonunda öfke açıkça görülüyor. "Bu pislik neden bahsediyor ki?"

Elsa sayfayı hızlı ama dikkatli bir şekilde taramaya

devam ediyor. "*Elsa-?*"

"*Sakin ol,*" diye tersliyor Hades, gözleri nişanlısına kayarken kardeşinin yakasını tutuyor. "O çalışıyor."

Ares başını sallar. "Özür dilerim," diye mırıldanarak geri çekildi.

Elsa omuz silkiyor. "Sorun değil. Bunu bir araya getirmem için bana sadece yarım saniye ver. Mafya evlilik sözleşmesi hukuku, hukuk fakültesinde uzmanlaştığım bir konu değil."

Gözlerim Callie'ye kayıyor, kanepede kederli bir şekilde oturmuş, önündeki duvara bakıyor. Bir parçam yanına gitmek istiyor -eğer başka bir sebep yoksa, omzuna güven verici bir vuruş yapmak ve ona bunun da iyi olacağını söylemek için.

Ama ben bunu

yapamam. Birkaç

sebepden dolayı.

Callie ve Eilish'in arkadaşı Dahlia, burada mafyayla bağlantısı olmayan tek kişi olduğu için tamamen yersiz görünüyor ve Eilish'e yaklaşırken sesini alçaltıyor. "Kan izi tam olarak nedir?"

"Bozulduğu takdirde muazzam sonuçları olan demirden bir anlaşma," diye homurdanıyor Kratos. "Bizim dünyamızda, kelimenin tam anlamıyla bozulamaz bir sözleşme."

"Nasıl yani?"

"Eğer bu lanet şeyi kırarsak," diye tısladı Ares, "bir aile olarak *Bitti*. Finito. Nokta. Tüm mafyadan tamamen aforoz edildim.

Dünya. Düşmanlarımız hiçbir tepki görmeden peşimize düşmek için tam yetkiye sahip olacaktı. Diğer aileler veya örgütlerle yaptığımız tüm anlaşmalar anında hükümsüz hale gelir. Müttefiklerimiz bizi terk etmek ya da benzer bir kaderle yüzleşmek zorunda kalacaklardı." Gözleri kısıldı. "Bu, kendi karımın ailesinin bile bize sırtını dönmek zorunda kalacağı ya da yok olacağı anlamına geliyor."

"Bekle."

Elsa'nın sesiyle hepimiz irkildik. Hâlâ belgenin üzerine eğilmiş, parmak uçlarıyla bir cümleyi tekrar tekrar okuyor.

"Bu madde, tam burada. Massimo'nun bunu gözden kaçırdığını sanmıyorum ama bilemiyorum. Belki de yanlış okudu ya da ifadedeki tüm anlam tonlarını yakalayacağımızı düşünmedi?"

"İfade tam olarak nedir?" Ares sorar.

"Massimo haksız değil. Teknik olarak konuşursak, Luca'nın ölümü halinde oğlu bu sözleşmenin şartlarını miras olarak alacak, bu da onun hakları dahilinde olduğu anlamına geliyor-" Durdu ve kaşlarını çattı. "Yani, Callie'yle evlenmek için bu lanet olası şeyde yazılı olan hakları dahilinde. *Ancak...*" başını kaldırıp sırtıyor. "Bir mühlet var."

"Ne?"

Callie oturduğu yerden fırlıyor, gözleri kocaman açılmış ve o şerefsiz indiğinden beri yüzünde gördüğüm ilk renk sıçraması yanaklarında.

"Evet, tam burada." Elsa homurdanıyor. "Ne kadar kibirli, narsist bir pislik." Hades kaşlarını kaldırır. "Kim?"

"Luca. Kelimenin tam anlamıyla bir 'yas dönemi' eklemiş. Garip bir şekilde ifade edilmiş ama esasen sözleşme yerine getirilmeden önce ölmesi durumunda diyor,

Yani, Callie ile evlenmeden önce, Luca'nın ölümünün yasını tutması için ona bir süre tanınır."

Hades homurdanıyor. Callie'nin dudakları tekrar büzülüyor, eli yanında tekrar tekrar kenetlenip açılıyor. Ona gitmemek için çok ama *çok şey yapmak* gerekir. Ama gitmiyorum.

Yapamam.

"Ve o dönemde," diye devam ediyor Elsa, "eğer 'başka bir yerde rahatlık ve sevgi bulursa', Massimo ile değil, *başka biriyle evlenmekte* özgür olduğunu söylüyor."

Vay anasını. Bu iyi bir habere benziyor.

Hades sırtarak yukarı bakar. "Bekle, bu kadar mı? Callie bir arkadaşıyla sırf laf olsun diye, bilmem ne kadar süreliğine evlenebilir ve bu Massimo denen herifle olan her şeyi iptal mi eder?"

Elsa yavaşça başını sallar. Deimos boğazını temizler, kaşları karanlık bir şekilde birbirine kenetlenmiştir.

"Bunu neden oraya koysun ki? Yani, yas dönemi tamamen narsist bir saçmalık, katılıyorum. Ama neden Massimo ile evlenmekten kaçınmasına izin verme kısmı? Hapisten bedava çıkış kartı gibi bir şey bu."

"Çünkü Massimo'nun babasıyla arası bizimkiyle olduğu kadar iyiydi," diye homurdanıyor Ares sessizce. "Bu bir çeşit açık sır. Nedenini bilen var mı bilmiyorum ama kesinlikle yakın değillerdi."

Kratos kaşlarını çatar. "Ne yani, bu Luca'nın kendi ölümü durumunda Massimo'ya parmağını gösterme şekli miydi?"

"Hiç sanmıyorum." Başımı sallıyorum, gözlerimi diğerlerine çevirmeden önce masanın üzerindeki sözleşmeye bakıyorum. "Bence bu oğluna bir uyarıydı."

Ares başını sallar. "Benim tahminim de bu yönde. Luca'nın kasasında da aynı şartları belirten benzer bir kan izi olacak. Her şeye bahse girerim ki

Massimo'ya babasını öldürmesinin ona otomatik olarak Callie'yi ve vekaleten ailemizle bir ittifakı getirmeyeceği konusunda ince bir uyarı olarak küçük bir madde kondu. Aylar önce Massimo'nun babasının vasiyetinde yer *almadığı* ya da organizasyonlarının geleceğiyle ilgili planları *olmadığı* hakkında duyduğum söylentiler göz önüne alındığında bu da mantıklı geliyor. Belli ki Luca'nın kalp krizinden önce barışmışlar, çünkü Massimo babasının servetini ve tahtını miras olarak almış."

"Bu da bir sonraki kısmı çok daha mantıklı kılıyor," diye mırıldanıyor Elsa, belgeye biraz daha bakarak. "Kan işaretinin tamamen iptal edilmesi için Callie'nin bu potansiyel diğer tarafla bir yıl evli kalması şart koşuluyor. Yine, Luca'nın Callie'yle evlenmeden önce ölmesi durumunda."

Callie'ye bakarken yüzünü buruşturuyor.

"Yani, potansiyel olarak bir yıl boyunca başka biriyle evlenmen gerekecek."

Hades yine omuz silkiyor, ellerini çırpıp kız kardeşine doğru yürürken hâlâ sırtıyor. Omuzlarını ovuyor ve sonra ona sarılıyor. "Hey, Cals, neşelen! Bu harika bir şey! Bir arkadaş seç. *Herhangi birini* seç. Kağıt üzerinde bir yıl boyunca onlarla evlenmek zorundasın. Ne olmuş yani-"

Ares rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. Hepimiz ona baktığımızda, yüzündeki acımasız ifade karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Bu... Uh..." parmaklarını çenesinde gezdirerek başka tarafa bakıyor. "Korkarım bundan biraz daha karmaşık."

Deimos kaşlarını çatır. "Açıkla."

"Bildiğiniz gibi Thermopylae Acquisitions çok iyi bir çeyrek geçirdi. Katil bir *iki* çeyrek." Kaşlarını çatıyor. "Aslında beklentileri tamamen boşa çıkardık. Orası şu anda resmen para *basıyor*."

Hades'in kaşları çatılır. "Kardeşim, bu genellikle iyi bir şey olarak kabul edilir."

"Evet, şey..." Ağzı inceliyor. "Bu tür gelirlerin vergileri öyle değil. Ancak, az bilinen bir gerçek, New York'ta yirmi üç yaşın altındaki bireyler için beş yüz milyonun üzerindeki net gelir için bir vergi tavanı var."

Kafamda bir şeyler yerine oturdu.

Hay sikeyim.

Yavaş yavaş, diğer birkaç yüzün de teker teker aydınlandığını görüyorum.

Ares, Callie'ye dönerken suratı asık görünüyor. "Çok özür dilerim. Bu hafta bir ara seninle bu konuyu konuşacaktım."

"Ne yaptın lan sen?" diye homurdanıyor Hades sessizce.

Ares nefes verir. "Thermopylae Acquisitions'ı üç gün önce Callie'nin adına geçirdim."

Oda sessizliğe gömülür. Hades dişlerini göstererek gözlerini kapatır. "Seni *aptal* orospu çocuğu-"

"Hadi ama dostum!" Ares karşılık verir. "Sanki *bu boktan* şeylerden herhangi birini Geliyor musun?!"

"Senin işin bu lanet aileyi yönetmek!" Hades hırlıyor.

"Bu lanet aileyi ben yönetiyorum!" diye kükrer kardeşi. "Her dakikanın her saatinin her Tek. Lanet. *Gün!*"

Neve sessizce onun yanına kayar, elini onun elinin içine sokar ve omzunu öpmek için döner. Ares derin bir nefes alır. Elsa elini onun elinin üzerine koyduğunda Hades de öyle.

Ares yavaşça tekrar nefes verir.

"Sorun şu ki, şu anda bizim paramızın yüzde seksen beşi ve Kildares'in parasının yüzde ellisi Thermopylae'ye bağlı."

Cillian'a bakıyorum, çenesinin sıkışmasını izliyorum.

"En erken önümüzdeki çeyrekte elden çıkarabilirim," diye mırıldandı Ares. "Bu bazı para cezaları anlamına gelir ama onları kendim karşılarım. Ama en erken bu. Asıl mesele şu ki, Callie bir arkadaşıyla ya da dostuyla ya da her neyse onunla evlenirse, onun adına iliştirilmiş bu tür bir parayı saklamak mümkün olmayacak. İki nokta altı milyar dolarlık bir sermayeden bahsediyoruz."

Aman Tanrım.

"Ve dost olsun olmasın," diye homurdanıyor Ares, "o kadar para insanları değiştirebilir."

Deimos boğazını temizler. "Yani kız bir arkadaşıyla evlenirse, adam o paraya bakıp boşanma davası açabilir ve yarısını ya da daha fazlasını almak isteyebilir mi diyorsun?"

"Aynen öyle."

"Evet, evlilik sözleşmeleri bunun için değil mi?" Hades mırıldanıyor.

Elsa onun yanında yüzünü buruşturur. "Evet, ama bu teorik koca, evlilik sözleşmesi olsun ya da olmasın, kadının mal varlığını tahsil etmek için dava açtığı anda, bu fonlar kilitlenir. Süresiz olarak. Ülkedeki her boşanma ve sözleşme avukatı, olası ödeme göz önüne alındığında, bu davayı şarta bağlı olarak kabul edecektir. Bu fonların onlarca yıl boyunca dondurulmasından bahsediyoruz."

Sesler yükselmeye ve parmaklar işaret edilmeye başlayınca oda kaosa sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya kalır.

"Aslında..." Elsa herkesi susturacak şekilde yüksek sesle konuşuyor. Gözleri önündeki belgeyi tararken yüzü ekşiyor. "Bekle. Aslında daha da kötüleşiyor."

Ares burnunun kenarını sıkarak inliyor. "Bu durum nasıl daha da kötüleşebilir ki?"

"Rastgele bir adam olamaz," diyor Elsa sessizce, gözlerini sayfadan kaldırarak. "Burada yazdığı gibi, Callie ancak *başka bir* mafya ailesinin reisiyle evlenirse Massimo'yla evlenmekten kurtulabilir."

Bu kırılma noktası. O anda odada kaotik bir çığlık ve bağırışma patlıyor. Her şeyin kıyısında olduğum yerde kalıyorum, gözlerim Callie'ye kilitlenmiş, o da kendini olayların tam ortasına atıyor - Ares'e suçlayıcı bir parmak sallıyor, Elsa'ya tutarsız bir şeyler bağırıyor, Hades'e körü körüne bağırmak için dönüyor.

Bir el omzuma sertçe iniyor. Dönüyorum ve Cillian'ın sakın, soğuk bakışıyla karşılaşıyorum. Çenesiyle başını sallıyor ve ben de onu birkaç metre ötedeki pencereye kadar takip ediyorum.

"Kısa keseceğim," diye sessizce homurdanıyor. "Ares yanılıyor." "Ne hakkında?"

"Paramızın yarısının Thermopylae'ye yatırılması hakkında İlk başta öyleydi, ama o zamandan beri arkasından gittim ve daha fazla yatırım yaptım."

Yüzümü buruşturuyorum. "Siktir. Ne konuşuyoruz biz?" "Daha çok yüzde doksan gibi."

Aman Tanrım.

"Elsa haklı," diye devam ediyor. "Calliope sadece bir ailenin reisi olan 'herhangi bir adamla' evlenirse neler olabileceğini bilemeyiz. Müttefiklerden bahsediyor olsak bile, o kişi o kadar paraya bir kez bakıp arkadaşlığın da bir bedeli olduğuna karar verebilir. Ve New York, zengin tarafın her şeyi elinde tutup diğer tarafa bir bok bırakmadığı evlilik sözleşmelerine iyi gözle bakmaz. Kurşun geçirmez olabilir ama iş o noktaya gelirse bir eyalet Yüksek Mahkemesi bunun üçte birini ya da daha fazlasını kolayca verebilir."

Keskin yeşil gözleri benimkileri yakalıyor. Daha o söylemeden ne düşündüğünü biliyorum.

"Cillian..."

"Bunu hafife alarak söylemiyorum Castle," diye homurdanıyor. "Ama sırtımızı duvara yaslamış durumdayız. Bu konuşmayı yapmayı ertelediğimizi biliyorum ama ben görevi bırakıyorum. Ve taht gerçekten senin. Sen hazırsın. Hem de fazlasıyla hazırsın."

"Ben *lanet olası bir Kildare değilim*," diye tıslıyorum.

"İşte sana öyle biri olma şans," diye karşılık verdi. "Tanrım, on yıldır vekâleten öyle oldun Castle. İşte bu kadar."

Arkamı dönüyorum. Bakışlarım odanın karmaşasını delip geçiyor ve vahşi gözlü, kızarmış, çok masum ama bir o kadar da vahşi Callie'ye takılıyor.

Callie, dudaklarının tadını bildiğim.

Callie, vücudunun sıcaklığını ve kıvrımlarını

bildiğim. Callie, uğruna çoktan cinayet işlediğim.

"Castle, bunu sana sormaktan zevk aldığım bir şey değil ama-"

Cillian'dan uzaklaşıyorum ve gözlerim ona kilitlenmiş bir şekilde yerde yürüyorum. Çenem tutulmuş ve nabzım kulaklarımda atarken, kendime bunu ailem için yaptığımı söylemeye çalışıyorum. Eilish ve Neve'in ve onların çocuklarının geleceği için gerekli para için. Kendime bunu doğru şey olduğu için yaptığımı söylüyorum. Bu sadece başka bir görev ve ben sadece bir askerim, tıpkı her zaman olduğum gibi.

Ama gerçek şu ki, daha kelimeler ağzımdan çıkmadan önce, bunu yapmamın sebebinin bu olmadığını biliyorum.

Bunu onun için yapıyorum.

Ve bu en tehlikeli nedendir. "Ben yaparım."

Herkes birbirine bağırmaya devam ediyor ve kimse beni duymuyor bile. Ben de tekrar söylüyorum, daha yüksek sesle.

"Ben yaparım."

Yavaşça, herkes konuşmayı kesiyor. Odadaki her yüz bana bakmak için dönüyor; bazılarının yüzünde şaşkınlık ifadesi, bazılarında ise Hades gibi suçlayıcı bir kaş çatma var.

"Ne?" Hades ince ince tıslar.

"Yapacağımı söyledim." Bakışlarımı ondan ayırıp gözlerimin, kalın siyah kirpiklerinin altından bana bakan bebek mavisi gözlerine saplanmasına izin veriyorum.

"Callie ile evleneceğim."

CALLIE

İlk başta, tam bir curcuna. Herkes aynı anda bağıyor. Neve, Cillian'la tartışıyor ve onu Castle'ı kendi isteği dışında bu işin ortasına itmekle suçluyor. Deimos, tüm aileyi riske attığı için Ares'e kükrüyor. Ya-ya, bu gece muhtemelen basit bir doğum günü partisinde olmasını beklediklerinden *çok* daha fazla drama maruz kalan Nora ve Dahlia'yı aceleyle odadan çıkarıyor.

Hades, Castle'ı pantolonuma girmeye çalışmakla suçlar. Eilish hemen onu savunuyor, Hades'in yüzüne bağıyor, Kratos da onun yüzüne vuruyor, bu da tabii ki Gavan'ı *kızdırıyor*. Lanet kütüphanede aynı anda yaklaşık altı farklı yumruk dövüşü gerçekleşmek üzereyken, sonunda patlıyorum.

"DUR!"

Bu işe yaramayınca dönüyorum, bar arabasından kristal bir bardak alıyorum ve tekrar çılgılık atarken duvara fırlatıyorum.

"DUR!!"

Kitap raflarından birine çarparak kırılan cam tüm sirki durduruyor ve her şeyi sessiz bir durma noktasına getiriyor. Ares gözüme çarpıyor ve aniden yüzündeki öfke azalıyor, başıyla anlayışlı bir ifade veriyor.

"Herkes dışarı. Dışarı," diye sessizce homurdanıyor.

Hades'in bir şey söylemek üzere olduğunu görebiliyorum. Ama ben ona ters ters bakınca lafı ağzından kaçırıyor ve başını sallamakla yetiniyor. Kısa süre sonra Ares, Cillian, Castle ve ben hariç herkes dışarı çıkıyor. Sadece dördümüz kaldığımızda, kardeşim yavaşça nefes veriyor.

"Her şeyin bir sırası var: Bu top artık tamamen Callie'nin sahasında." Cillian ve Castle'a sert bir bakış atar. "Bu *benim* pisliğim. Ve kız kardeşimi bunu temizlemesi için bir *bok* yapmaya zorlamayacağım."

"Not edildi, Savaş Tanrısı," diye mırıldanıyor Cillian.

Ağabeyim bir süre ona baktıktan sonra bakışlarını Castle'a çeviriyor. "Teklifinizi takdir etsem de, bu sorunumuzu çözmez." Masanın üzerindeki kan işaretini gösteriyor. "Elsa açık konuştu. Bu bir baş olmalı-"

"Olacak."

Cillian bakışlarını Castle'a çevirir. Aralarında konuşulmayan bir şey titreşir. Çünkü Castle yavaşça başını sallar. Cillian sert bir eli onun omzuna koyar, başıyla onaylar, sonra ölçülü bir nefes alarak Ares'e döner.

"İstifa ediyorum. Henüz Una dışında kimse bunu bilmiyor ama ben bu odadan çıkar çıkmaz öğrenecekler." Başını sallar. "Benim işim bitti, Ares. Yani hayatımla, ailemle ya da hatta bu organizasyonla işim bitti demek istemiyorum. Ama on yedi yaşımdan beri Kildare imparatorluğunu yönetiyorum. O kısımla işim bitti."

Ares yavaşça başını sallar. "Bu konuda ciddi misin?"

"Son derece. İrlanda..." Cillian başka tarafa bakar. "Göz açıcı. Una ve ben seyahat etmek istiyoruz. Hayatımızı birlikte yaşamak istiyoruz. Ve ben bunu oturarak yapamam.

tahtta. İkiisi için de yeterli alan yok. Bu yüzden bu seçimi yapıyorum."

Kardeşim yine yavaşça başını sallıyor. "Anlıyorum Cil. Anlıyorum. Ama odadaki büyük fil..."

"Benim soyadım Kildare değil," diye homurdanıyor

Castle. "Aynen öyle."

Cillian omuz silkiyor. "Duyulmamış bir şey değil. Viktor Komarov Kashenko Bratva'yı yönetiyor. Michael Genovisi burada, New York'ta Scaliame ailesinin reisi. İrlandalı bir ailenin reisinin kadın olması da söz konusu bile değil. Ama Neve senin karın ve müttefik olsak bile bu Klanlar Konseyi'ne asla uymaz. Eilish de öyle, Gavan'la birlikte olduğu için... Zaten bunu isteyeceğini de sanmıyorum."

Ares boğazını temizler. Cillian gülümser.

"Nasıl nazikçe ifade edeceğinizi bulmaya çalıştığınız soruya cevap vermek gerekirse, hayır. Una ve ben kendi çocuklarımıza sahip olmak istemiyoruz. Damarlarımda akan kanla olmaz. İrlanda Konseyi'yle çoktan konuştum. Resmi bir açıklama yapılana kadar Castle incelendi ve onaylandı."

Bakışları Cillian'a kayarken Castle'ın kaşları çatılır. Yaşlı İrlandalı omuz silkiyor. "Buna ileriye planlamak diyebiliriz."

"Sadece *düşüneceğimi* söyledim, Cillian," diye homurdanıyor Castle. "Tanrım."

Cillian, "Ve beş dakika önceki istenmeyen beyanınıza dayanarak bunu düşündüğünüz anlaşılıyor," *diye karşılık veriyor*. "Tabii bu ifadenizi geri almak istemiyorsanız."

Castle'ın gözleri benimkilere kaydı. Yutkunuyorum, nabzım kulaklarımda gümbürderken dudağımı çiğniyorum.

"Hayır," diye sessizce homurdanıyor. "Hayır, duruyor."

Yerimden zıplamamak ve yüzüme yayılmak üzere olan sırtıtmayı engellemek için her şeyimi ortaya koyuyorum. Elimde değil. Bunun sahte ve zorlama olduğunu biliyorum ve elinde bir yüzükle dizlerinin üzerine çöküp bana evlenme teklif etmeyecek ve onunla birlikte "orgazm" kelimesini benim için her saat yeniden tanımlayacağı lanet gün batımına doğru yola çıkmayacak.

Ama yine de.

Bu gerçekleşiyor.

Castle'la

evleniyorum. Vay

anasını.

Çılgılık atıp sevinçten zıplama. Çılgılık atıp sevinçten zıplama.

Cillian boğazını temizler. "Bence herhangi bir şey yapmadan önce ikisini bu konuyu düşünmeleri için biraz yalnız bırakmalıyız."

Ares başını sallıyor, sonra bana dönüyor. Yanıma geliyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakarak alaycı bir şekilde gülümsüyor. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin Callie."

"Anlaşıldı. Ama bunu yapmazsam hem biz hem de Kildare'ler büyük miktarda para kaybedeceğiz. Ya da ikinci kapı, Massimo Carveli ile evlenmek zorunda kalacağım."

Ares'in ağzı incelir. Hiçbir şey söylemiyor. Yani söyleyecek ne var ki? Ona kafesli bir gülümseme veriyorum.

"Sorun yok, Ares. Her şeyi berbat etmedin."

Bana isteyebileceğim en güzel doğum günü hediyesini veriyorsun.

Sahte olsa bile.

Zorla da olsa.

Evliliğimizin bir yılını beni görmezden gelerek geçirecek olsak bile. Bu sadece küçük bir kazanç. Ama kabul ediyorum.

"Sadece bir yıl," diye omuz silkiyorum. "Ve Castle o kadar da kötü değil." Başını sallayarak sırtıyor. "Yine de. Her şey sana bağlı."

O ve Cillian kapıyı arkalarından kapatıp çıktıklarında kütüphane sessizliğe gömülür. Castle yavaşça nefes verir, parmaklarını çenesinde gezdirdikten sonra saçlarının arasından geçirir.

"Tebrikler," diyorum sessizce.

"Tam olarak *ne* üzerine," diye tükürüyor. "Bu lanet maskaralığa zorlandığın için mi?" Gülümsemem bozuluyor. İçimdeki öfke kabarırken gözlerim ona dikiliyor.

Siktir et onu. Onu öpmemle ilgili geçmiş olaylar bir yana, ikimiz de bunu istemedik. Ve bana sanki burada taşımak zorunda olduğu bir yükmüşüm gibi bakmasından hiç hoşlanmadığıma eminim.

"Evet, çünkü aslında tüm bunları ben ayarladım. Sürpriz!" Bana bir bakış attı.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ellerimizi kutsal evlilikte birleştirmeye gönüllü olan ben değilim," diye mırıldanıyorum.

"Evet, eminim tekmeleyerek ve çılglık atarak mihraba gideceksin."

Ona ters ters baktım. "Siktir. Sen. Kendine gel. Bu arada ben de seni yeni İrlanda kralı olduğun için tebrik ediyordum."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle, gözleri benimkilere kilitlenirken yüksek sesle nefes veriyor. "Bunu yapmak zorundayız, biliyorsun."

"Parayı mı düşünüyorsun?"

Gözleri benimkilerde kalıyor. "Elbette öyle. Ailemin güvenlik ağını düşünüyorum ve senin küçük arkadaşlarından biriyle evlenme ihtimalini ve onun ailemin güvenlik ağını alıp *kaçmasını düşünüyorum*. Yani, evet, Callie. Parayı düşünüyorum."

Dudaklarım büzüldü. "*Küçük arkadaşlarımdan biri mi?*" Tükürdüm. "Ben on yaşında değilim, göt herif."

"Tamam, duralım artık," diye inliyor. "*Duralım amına koyayım*. Bak, ikimiz de bunu yapmak zorundayız. O yüzden lütfen elimizden gelenin en iyisini yapıp şu işi bitirebilir miyiz?"

"Vay canına," diyorum. "*Çok* romantik. Loraine denen hatunu görmeyeli bu kadar uzun zaman olmasına şaşırdım."

"Tamam, a, burnunu özel hayatımdan uzak tut. Ve b, neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Başka tarafa bakıyorum. "Tamam. Benim hatam. Kız arkadaşınızı kırdığımı için çok üzgünüm."

"O..." Bana ters ters bakıyor, sonra başını sallıyor. "Biliyor musun, alternatif olarak, çekip gidebilir ve öldürdüğümüz adamın oğluyla gün batımına doğru gitmene izin *verebilirim*. Her şeye rağmen, o lanet olası babasından bile daha sadist bir psikopat, bu yüzden, bilirsin, sana iyi şanslar."

Kıllanıyorum, yüzüm soluklaşırken yutkunuyorum. Castle fark etti ve çizgiyi aştığını anladı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. Gözlerini benimkilere dikeyor. "Kimseye söyledin mi?"

"Paris hakkında mı?" Başımı sallıyorum.

"Hayır. Sen?" O da kendi başını sallıyor.

"Hayır."

"Cillian bile mi?"

"Neden bu işe dahil olması gerektiğini anlamıyorum."

Vay canına. Dudağımı çiğniyorum. Castle parmaklarını tekrar saçlarında gezdiriyor, gömleğinin altında kasları dalgalanıyor. Yan tarafa dönüyor ve ben de gözlerimin hayranlıkla profilinde gezinmesine engel olamıyorum.

Lanet olsun, bu kadar muhteşem olması inanılmaz. Onu gözümün önüne getirdikçe içim ısınıyor ve *böyle* biriyle evlenmek üzere olduğum düşüncesiyle sırtıtmamaya çalışıyorum.

"Callie."

Gözlerimi kırıştırıyorum, döndüğünü ve beni bir sürüngen gibi ona bakarken yakaladığını fark ettiğimde yüzüm alev alev yanıyor. Gözleri benimkilerle kilitlenince yutkunuyorum.

"Gerçek olmayacak, Callie."

Kollarım göğsümün üzerinde çapraz dururken bir omzumu kolayca kaldırıyorum. "Evet, tabii ki. Biliyorum."

"Öyle mi?"

Tanrım. "Ben *çocuk* değilim Castle. Bu dünyada büyüdüm, unuttun mu? Evet, ayarlanmış, sahte bir evlilik kavramını anlıyorum."

Bana doğru adım atarken yavaşça başını sallıyor. Eğer gerçekten bunun sahte olduğunu anlatmaya çalışsaydı, eminim benden olabildiğince uzak dururdu. Öyle değil mi?

"Ne?" Pat diye söyledim. Şirret ve hırçın bir ses gibi çıkıyor ama bunun tek nedeni onun bana yaklaşmasının dengemi bozması. Nabzımı

hızlandırıyor,

Ciğerlerimdeki havayı emiyor, fizik kurallarını ve yerçekimini alt üst ediyor.

Bilirsiniz, benimle aynı odaya girdiğinde bana yaptığı olağan şeyler.

"Bu konuda çok net olmam gerekiyor," diye homurdanıyor. "Daha önce ne oldu-"

"Kendine gel," diye çıkışıyorum, yüzümün ısındığını hissederek.

"Sarhoştum, Castle." Ağzı inceliyor. Kaşları çatıldı. "Ah. Demek sarhoştun."

Evet, onu kullanmakta biraz geç

kaldım. Omuz silkiyorum. "Belli

ki."

"Ve bu *kesinlikle* bir daha olmayacak mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, olmayacak, tamam mı? Cidden, Tanrım, kendine gel."

Tam önümde duruyor, üzerime geliyor ve beni sıcaklığında, gücünde ve bergamot kokusunda boğuyor.

"Bu seni o psikopat Massimo'dan ve ailelerimizi mali yıkımdan kurtarmak için. Evcilik oynamak için *değil*."

O bu kadar yakındayken sinirli ve sıkılmış rutini devam ettirmek zor. Hatta o bu kadar yakındayken *düşünmek bile* zor. Ya da nefes almak.

Adil davranmıyor.

"İyi, evet. Son kez *söylüyorum, anladım*."

Tamam mı?" "Kurallar olacak."

Yutkunuyorum. İçimde zonklayan bir şey var. Yavaşça gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Kurallar mı?" Mırıldanıyorum. "Ne gibi?" Zihnim Castle'ın beni "kurallarına" uymaya zorladığı yüzlerce farklı X-rated fantezisi arasında gidip geliyor.

Ve benim onlara isteyerek boyun eğmem.

Kaşlarını çattı. "Yani, dokunmak yok."

Kalbim sıkışıyor. Oh. *Bu* tür kurallar. "Doğru.

Evet, tabii ki."

"Öpüşmek yok."

"Öpüşmek dokunmayı da içerir. Burada sadece gereksiz konuşuyorsun." "*Açık konuşuyorum* Callie."

"Öpüşmek ve dokunmak evli insanların yaptığı şeydir, Castle." Bana delici bir bakış fırlatıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Aman Tanrım, şaka yapıyorum."

Castle o sert, içimi boşaltan bakışını üzerimde tutuyor.

"Dokunmak yok, öpüşmek yok, sorun değil. Sadece bir yıl Castle. Eminim hayatlarımızı şu anda olduğu gibi aynen sürdürebiliriz. Hiçbir şey değişmeyecek."

Saçmalık.

Yalanlar. Bir sürü lanet yalan.

Başını salladı. "Tamam o

zaman." "Harika."

"Harika."

Castle'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. O delici maviliklerde kendimi kaybederken boğazım düğümleniyor.

"Callie," diye sessizce homurdanıyor.

Nabzım kulaklarımda çınlıyor. Kalın bir şekilde yutkunup dudaklarımı ıslatırken tenim elektrikle karıncalanıyor.

"Öyle mi?" Sessizce mırıldanıyorum.

"Bu işe saçma sapan bir temelle başlamak istemiyorum." Tekrar yutkunuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani o gece bunun neden olduğunu bilmek istiyorum."

Kalbim küt küt atıyor. Ama sadece omuz silkiyorum. "Bunu zaten konuşmuştuk. Sarhoştum." "Bu güzel bir hikâye. Şimdi gerçeği istiyorum." Başka tarafa bakıyorum.

"Neydi o Callie?" diye homurdanıyor. "Can sıkıntısı mı? Hayatında yeterince heyecan ya da heyecan yok mu?"

Siktir git, göt herif. Çünkü sana umutsuzca aşığım.

"Onun gibi bir şey, belki," diye kayıtsızca çıktım. "Sanırım o kadar çok kız sana asılıyor ki, evet diyemeyecek kadar yorgun düştün."

Hiçbir şey söylemiyor. Ama içimde bir şeyler yanmaya başlıyor. O orada durmuş bana bakarken bir şeyler canlanıyor.

Beni ona yaklaştıran bir şey. Elimi uzattım ama Castle'ın çenesi sıkıştı ve benden uzaklaştı.

Dudaklarım dişlerimin arasında emilirken gözlerim ona dikiliyor. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Soğuk soğuk gülüyor. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Kardeşlerim yüzünden bana dokunmaktan mı korkuyorsun?"

"Benden korkmadığın için endişeleniyorum."

İçime girdiğinde nefesim kesiliyor, yüzüme doğru eğilirken bileklerimden birini tutuyor.

Gerçekten yakın. Öpüştüğümüzden beri olmadığı kadar yakın.

"Çünkü, tatlım..." diye karanlık bir şekilde hışırdıyor. "*Öyle olmalısın.*"

Beni bıraktığında hâlâ titriyordum. Dönüp hışımla kapıya doğru giderken nabzım hâlâ kulaklarımda uğulduyor. Kapıyı açmadan hemen önce dönüyor ve o delici gözlerini bana dikeyor.

"Mutlu yıllar Callie," diye sessizce

homurdanıyor. Sonra da gider.

KALE

Önümüzdeki birkaç gün bulanık geçti. Her ne kadar Cillian'ın ben daha planı kabul etmeden adımı İrlanda Klanlar Konseyi'ne önceden bildirmesine kızmış olsam da, şimdi işler yoluna girdiğine göre iyi ki yapmış.

Anlaşılan o ki, Elsa'nın bahsettiği sözleşmede belirtilen "yas dönemi"... Callie'nin "rahatlamak ve başka birine aşık olmak" için sahip olduğu küçük pencere...

...iki lanet hafta.

Yani *dün* evlenmemiz gerekiyor.

İrlandalı bir mafya ailesinin reisini değiştirmek için ne tür bir şatafat ve tören beklediğimden emin değilim, ama kesinlikle bir tür tören düşünüyordum. Kılıçlı bir şövalyelik töreni falan mı? Belki ağır, kasvetli bir katedralde?

Hayır. Bunların hiçbiri değil. Şehir merkezindeki bir İrlanda barı olan O'Bannon's'ın üst katındaki bir odada, Klanlar Konseyi'nde yer alan İrlanda'nın önde gelen aile reislerinden Eamon Gallagher ve Brian Fitzpatrick ile buluşuyoruz: ben, Cillian, Eamon ve Brian ve sırf orada olmak istedikleri için Neve, Eilish ve Una.

Katedral yok. Kılıç yok. Konsey'in kurallarını ve iradesini koruyacağıma ve ailemi ön planda tutacağıma yemin ederim. Bu kısmı kolay. Doğuştan Kildare'li olmayabilirim ama sahip olduğum tek gerçek aile onlar.

En azından tek işlevsel olanı.

Hala hayatta olan tek kişi.

Tanıdığım ilk aile ben daha içine doğmadan yıkılmıştı. Babam bir canavardı ve annem de onun kayıtsız destekçisiydi.

Sonra Kelly vardı, küçük kız kardeşim. Hayatımın o döneminden aklımda kalan tek iyi şey. Ama çok erken gitti. İkimizi de bu dünyaya getiren adam tarafından acımasızca bu dünyadan alındı.

"Baba" dediğimiz, daha sonra çıplak ellerimle öldürdüğüm adam.

Ordu sayesinde hapse girmekten kurtuldum. Ve bana nasıl erkek olunacağını gösteren de Ranger'lardı. Kalbimdeki öfke ve hiddetten nasıl yararlanacağımı ve onu nasıl doğru yönlendireceğimi. Tanıdığım bir sonraki aile bu oldu: Jeremy, Matt, Bryce, Jason ve benden oluşan özel operasyon birimim.

Ben buna pek işlevsel ya da sağlıklı diyemem. Neredeyse sürekli şiddet ve savaş içinde var olan hiçbir aile kendini sağlıklı olarak adlandıramaz. Ama olan buydu ve on sekiz ile yirmi üç yaşlarım arasındaki o yıllarda ihtiyacım olan şey buydu.

Ta ki girdiğimiz bir evin mutfak masasına cıvatalanmış bir el yapımı patlayıcı yüzlerinde patlayana kadar.

Sonra o ailenin çoğu öldü.

İşte o zaman bir *sonraki* ailemi, son on yıldır birlikte olduğum ailemi buldum. Temelde bu büyük olma rolüne düştüğüm yer

Neve ve Eilish'in erkek kardeşi, Cillian'ın ise erkek kardeşi ve yeğeninin garip bir karışımı.

Belki dünyadaki en işlevsel aile de değil. Ama uğruna adam öldürebileceğim bir aile. Uğruna ölebileceğim bir aile.

Uğruna her şeyi yapabileceğim biri.

Yani, evet. Onları ilk sıraya koyacağıma dair yemin etmek, uykumda bile edebileceğim bir yemin.

İşte bu kadar. Tüm Kildare imparatorluğunun başını değiştirmek söz konusu olduğunda hepsi bu. İki Konsey tanığı, on saniyelik bir yemin ve son olarak bir *slainte ve bir içki* viski, çünkü elbette bu da işin bir parçası.

Her şey bittiğinde, Brian ve Eamon'un ellerini sıktıktan ve Neve, Eilish ve Una bana kocaman sarılıp benimle ne kadar gurur duyduklarını söyledikten sonra, Cillian bana dönüp elini uzatıyor. Elini sıkıca kavrarken şaşkınlık ve inançsızlık karışımı bir duyguyla başımı sallıyorum.

"Kral öldü," diye homurdanıyor sessizce, dudaklarında küçük bir sırıtışla. "Çok yaşa kral."

BİRKAÇ GÜN SONRA, kendimi hiç beklemediğim bir şey yaparken buldum: lüks daireler için alışveriş yapmak.

Alphabet City'de tımarhane sayılabilecek bir bok çukurunda büyüdüm. Ordudayken kışlalarda ve eğitim kamplarında yaşadım ve bir kez özel operasyon komandosu olduğumda "ev" temelde geceleri başımı koyduğum herhangi bir orman, orman veya çöldü. Gece gökyüzü ile aramda çadır brandasından başka bir şey olmadan kelimenin tam anlamıyla yıllar geçirdim.

Neredeyse son on yıldır da Yukarı Doğu Yakası'ndaki Kildare Brownstone'da *bir* odam var ve burası şimdiye kadar kaldığım en güzel yer. Declan, Neve ve Eilish'in babası, pek ortalıkta görünmezdi. Ama buradayken, ana süit onundu. Kızların üst katta geniş odaları vardı.

Benim odam çok daha mütevazıydı: arka bahçeye bakan, küçük bir balkon ve normal bir ebeveyn banyosu olan sessiz, normal büyüklükte bir yatak odası.

Neve ve Eilish'in koruması olarak işe başladığımdan beri bu taş ev benim için bir malikane oldu. Bir saray. Gerçek bir çatı katı. Ama şimdi, *gerçek* çatı katlarına bakıyorum. Şu anda bana Central Park West'te dört bin metrekarelik devasa, açık konseptli bir şey gösteriliyor. Modern, tamamen camdan bir canavarlık. Benim tarzım değil. Yani oturma odasında lanet olası bir *şelale* var, Tanrı aşkına. Şelaleye neden ihtiyacım olsun ki?

"Eee?"

Bize burayı gösteren emlakçı Brad'e kaşlarımı çatıyorum, sonra da benimle daire alışverişine çıkmayı kendine görev edinen Una'ya dönüp homurdanıyorum. Benim asık suratıma sırtıyor.

"Bunu neden yaptığımızı biliyorsun."

Ben biliyorum. Kildare imparatorluğunun yeni başkanı olarak benden beklentiler olduğu ortaya çıktı. Her zamanki üniformam olan siyah kot ve beyaz tişört yerine artık takım elbise giymem gibi beklentiler. Yani, takım elbise *giyiyorum*. Sadece sık sık değil. Ve o lanet şeylerin içinde uyumam da gerekmiyor. Ama Cillian bana, örneğin vasal ailelerimizin başkanlarıyla bir toplantıya ya da herhangi bir toplantıya giderken role uygun giyinmenin önemini vurguladı.

Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sadece hoşuma gitmiyor.

Her neyse, evet, işte bu yüzden bugün bu gülünç derecede pahalı yerlere bakıyoruz. Çünkü yeni kral olarak, yeni gelinimle birlikte krallara yakışır bir yerde yaşamam bekleniyor.

Aile evinin misafir odasında değil. "Ne diye

şelaleye ihtiyacım olsun ki?"

Brad boğazını temizliyor. "Aslında, doğayı eve dahil etmenin zihin için dengeleyici ve çakralar için topraklayıcı olduğunu gösteren çalışmalar var."

Una bir sırtışını bastırıyor. "Gördün mü Castle? Bu senin çakralarının iyiliği için!" Ona ters ters bakıyorum.

"Şey, hoşuma gitti."

Hades ikinci kattan merdivenleri tepinerek iniyor. "*İki* yatak odası var."

Bana soğuk ve sert bir bakış

fırlattı. "*İki* yatak odası."

"Sanırım seni ilk seferinde duydu, Hades," diye kıs kıs gülüyor Una.

"Harika. Neyse, tekrar söyleyeyim. Onlardan iki tane var, Castle." "Bana anlatmaya çalıştığın bir şey mi var dostum?"

"Kesinlikle öyle, *dostum*," diye homurdanıyor, bana yaklaşıyor ve sert bakışlarını üzerime dikeyor. "Callie'nin kullandığıyla aynı *olmayan* bir tane kullansan iyi edersin. Çünkü kız kardeşime elini sürersen seni bir et kancasıyla hadım eder ve sikini o lanet şelaleye atarım."

Brad yüksek sesle yutkunuyor, yüzü soluyor.

Hades'in yanından geçerken dostane bir tavırla omzunu okşayarak iç geçiriyorum. "Sorun olmayacak, Hades."

Öyle değil.

Olamaz.

Olmayacak

.

Bunların üçünü de kafamda bir mantra gibi tekrarlıyorum.

İki kere.

Özümde, Callie Drakos ve benim aramda şu anda hiçbir şey olmadığını ve hiçbir zaman da *olmayacağını* anlıyorum. Ailesi bizim en yakın müttefiklerimiz. Erkek kardeşleri benim iş ortaklarım. En iyi arkadaşları benim küçük kız kardeşlerim.

Benden 12 yaş küçük.

Ülkedeki en güçlü İtalyan mafya babalarından birini birlikte öldürdükten sonra bir felaketi önlemek için evleniyoruz.

Devam edebilirim.

Yine de küçük bir sorun var. Mesele şu ki, Callie'yi tüm bu şeyler olarak görmek *istesem de*: iş ortaklarım için kız kardeş. Kız kardeşlerimin en iyi arkadaşı. Dokunulmaz. Farkedilemez. Tıpkı Neve ve Eilish'in benim için bir arzu nesnesi *olmaması* gibi...

...çizgiyi çoktan aştık. *O aştı*.

Ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Bornozunu çıkarıp vücudunu bana yasladığında ve o tatlı, yasak meyveyi kemirmeme izin verdiğinde.

O tadı unutmakta çok zorlanıyorum. Una iç çekti.

"Brad, bize bir saniye izin verir misin?"

"Elbette, Bayan Kildare. Ve yine, eğer aradığımız tam olarak bu değilse, Soho'da *harika bir* çatı katı var, çok özel. Gerçekten bir göz atmanız gerektiğini düşünüyorum-"

"*Teşekkür ederim* Brad," diye tatlı tatlı gülümsüyor Una.

Brad ipucunu anlıyor, gülümsüyor ve sessizce uzaklaşıyor. Una bana kaşlarını çatı. "Castle, burası muhteşem bir yer."

Omuz silkiyorum. "Yani, o lanet şelale dışında... evet, güzel."

Hades, "Burası yirmi milyon dolarlık bir daire, dangalak herif," diye mırıldanıyor. "Kesinlikle *güzel*."

Ona ters ters bakıyorum. Una bana delici bir şekilde bakıyor ve başını sallıyor. "Güzel... ama?"

"Bak, senin ya da Cillian'ın bunu takdir etmediğini düşünmenizi istemiyorum. Sadece..." Başımı salladım. "Una, ben buraya ait değilim. Bu *hayata ait değilim*."

Başını yana eğiyor. "Artık *bu* senin hayatın Castle. O yüzden uyum sağlamayı öğren. Güven bana," diye sırtıyor. "Ben yapabiliyorsam, sen de yapabilirsin."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama böyle bir yerde mi?" Etrafımdaki tüm ihtişıma çaresizce bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Uyabileceğim bir rol. Sen de Cillian da bunu biliyorsunuz. Tahta oturabilirim ve bu aileye liderlik edebilirim."

Bana küçük, gururlu bir gülümseme veriyor.

"Yapabileceğini biliyorum." "Ama böyle bir yerde

yaşarken *değil*."

Una omuz silkerek başını sallıyor. "Peki, en iyi nasıl bir yerde çalışabilirsin?"

"Gerçekten mi?"

"Lütfen."

Sırıtiyorum. "Son on yıldır yaşadığım ve evim dediğim yerle aynı yer."

Gülüyor.

"Komik olan ne?"

Une kıs kıs güler. "Konu Cil olunca haklı çıkmaya bayılıyorum. Dün gece onunla sadece olduğun yerde kalmak istediğine dair iddiaya girdim, bu yüzden bu benim için çok komik."

Sırıtiyorum. "Peki, bunu ona sunarken, bunun ona da yirmi milyon kazandıracağını söyle."

"Çok ucuz bir randevusun, Castle" diye gülüyor.

"Ne olursa olsun," diye araya giriyor Hades, "bence brownstone onlar için mükemmel bir yer." Bana soğuk ve alaycı bir bakış fırlattı. "Başlangıç olarak altı tane yatak odası var."

Una gözlerini devirir. "Pekala, bu kadar o zaman. Hadi gidip Brad'in gününü mahvedelim. O zaman sana smokin giydirme vakti geldi."

Bir süre sonra Neve evimize uğradığında o altı yatak odasından birindeydim. Yatak odamın kapısını çaldığında pencerenin yanındaki favori sandalyemden başımı kaldırıyorum.

"Eğer efendim çok meşgul değilse," diye sırtıyor, ben gözlerimi devirince kıkırdıyor, "bir kutlama hediyesi getirdim."

Bir şişe Jameson viskisi tutuyor.

"İşte şimdi konuşmaya başladın," diye kıkırdıyorum ve o içeri girerken ayağa kalkıp duvarımdaki raflardan birinden iki bardak alıyorum. "Sanırım bir kral daha iyi içki içmeye başlamalı, ha?"

Neve sırtıyor. "Hey, merhum Prens Philip'in en sevdiği içkinin sıradan bir bardak Boddingtons olduğu anlaşılıyor. Bence bu konuda iyisin."

Küçük, mütevazı balkonuma çıkıp orada tuttuğum iki ahşap şezlonga çökerken sırtıyorum. Neve bize iki kadeh Jameson doldurup kendi kadehini benimkine tokuştururken arka bahçede bahçe ışıkları parlıyor.

"*Slainte*," diye mırıldanıyor.

Büyük bir yudum almadan önce "*Slainte*," diye homurdanıyorum.

"Şey," diye başını sallıyor. "Görünüşe göre bir başka Kildare görücü usulü evliliğimiz daha var."

Ona sırtıyorum. "Yine de bu beni bir Kildare yapmaz."

"Pfft, suçluluk duygusu falan. Ve hey, her iki dünyanın da en iyisini elde edersiniz, gerçekten."

"Açıklamak mı?"

Bana sırtıyor. "*Gerçek anlamda* bir Kildare *olmanın* deliliğiyle uğraşmak zorunda kalmadan bir Kildare olabiliyorsun."

"İyi bir boşluk."

Neve kadehini tekrar benimkine tokuşturuyor. "Aynen öyle." Yan gözle bana bakıyor. "Yani... *Benim* görücü usulü evliliğim herkes için oldukça iyi sonuçlandı."

"Anlaşmalı evliliğin lanet olası ruh eşinle sonuçlandı," diye homurdandım. "Dünyada seninle başa çıkabilecek tek adamdan bahsetmiyorum bile."

Kıkırdıyor. "Adil. Ve hepsi çok doğru." "Ares nasıl, her neyse."

Bana bir bakış attı. "Kendini dövüyor. Onun nasıl olduğunu bilirsin: asla kral olmak istemeyen ve sonunda çok iyi bir kral olan kral. Callie'yi bu çıkmaza sokmasının kişisel bir karakter hatası olduğunu düşünüyor."

Kaşlarımı çattım. "O böyle bir şey yapmadı. Ağgözlü babaları yaptı."

Gözlerini deviriyor ve kadehini kaldırıyor. "Boktan babaların şerefine, sanırım." Bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Sen kendininkinden hiç bahsetmiyorsun."

"Hayır."

Ve öyle de kalacak.

Neve şimdiden bana kişisel Süpermen'iymişim gibi bakıyor. Hiç sahip olmadığı ağabeyi. Onu birden fazla kez kurtaran pelerinli savaşçı. Ranger'larda geçirdiğim zamanı biliyor ve belli ki ikiyle ikiyi bir araya getirecek kadar zeki ve açıkça savaş gördüğümü ve can aldığımı fark ediyor.

Ama bunlardan birinin babama ait olduğunu asla bilmesine gerek yok.

"O kadar kötü,

ha?" "O kadar

kötü."

Kaşlarını çatıyor. "Eskiden bizimkinin en berbat baba olduğunu düşünürdüm. Ama o sadece... ortalıkta yoktu. Ayrıca tam bir ahmaktı."

Yaklaşık iki yıl önce Eilish, Erin Kildare'ın -Eilish ve Neve'in annesi olan Erin'in- çok erken ölümünün gerçek nedeninin kendilerine söylenen beyin anevrizması olmadığını öğrendi. Declan'ın yıllar boyunca kim bilir kaç kadınla birlikte olduğunu anlamış ve kızları da yanına alarak onu terk etmeyi planlamıştı.

Sonra Declan, Erin'in kan dolaşımına bir hava kabarcığı enjekte ederek buna bir son verdi ve bu hava kabarcığı Erin'in beyinde patladı.

Bunun fısıltısını bile duymamıştım. Neve de duymamıştı. Sanırım Eilish de bunu kendine saklayacaktı. Ama geçenlerde içki içerken ikimizden de özür dileyerek anlattı. Sanırım Neve'i incitmekten korkuyordu ve bu yüzden sessiz kaldı. Ama bence bu her ikisine de bir kapanış sağladı.

Erin'i öldürdükten yıllar sonra Declan, Gavan Tsarenko'nun üvey babası Vadim ile buluştu ve Vadim'in kız kardeşi Svetlana ile yıllardır süren ilişkisi hakkında Declan ile yüzleşti. Görünüşe göre, bu ilişkiden bir çocuk bile doğmuş, ancak zavallı piç kurusuna ne olduğunu kimse bilmiyor. Sonunda, Declan o gece Vadim'i öldürdü ve bu da sonunda Eilish ve Gavan'ın bir araya gelmesine yol açan tüm olayları harekete geçirdi.

"Hayat bazen çok garip" başlığı altında dosyalanacak başka bir şey.

"Evet, Declan tam bir ahmaktı."

Başını sallıyor. "Sana karşı hep bir pislik gibi davrandığı için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Ben bir yabancıydım. Beni hiç işe almak istemedi. Bu tamamen Cillian'ın fikriydi."

"O zaman Cillian'ın şerefine. Ve *gelmiş* geçmiş en iyi korumaya." O gülerken kıkırdıyorum ve sahte, derin, dramatik bir selam veriyorum.

Neve dönüp bana baktı. "Biliyor musun, burada doğru olanı yapıyorsun Castle. Callie için yani."

"Tanrım, sanki onu hamile bırakmışım gibi konuşuyorsun." Neve kaşlarını kaldırır.

"Ona *dokunmadım*. Tanrım," diye homurdanıyorum.

Ki bu bir yalan.

"Bunu yapıyorum çünkü yapmazsam ailemiz potansiyel olarak *çok şey* kaybedebilir. Cil'in Thermopylae Acquisitions'a bildiğinizden çok daha fazla yatırımı var."

"Oh, hayır, biliyorum," diye mırıldandı karanlık bir şekilde. "Yatırım yapmasına kim yardım etti sanıyorsun?"

İç geçiriyor ve ben de uzanıp kolunu okşuyorum. "İşte bu yüzden bunu yapıyorum. Kildare banka hesabını kurtarmalıyım."

"Ama alternatifin gerçekleşmesine izin verebilirdin." "Yani?"

Yüzünü buruşturuyor. "Callie'nin Massimo Carveli ile evlenmesine izin ver." "Bunun olmasına izin veremem."

Bunun olmasına izin vermezdim.

"Biliyorum," diye sırtıyor. "Çünkü sen Kaptan Amerika'sın."

Dediğim gibi, benim bir süper kahraman olduğumu düşünüyor. Eilish de öyle düşünüyor. Siktir, *hepsi* öyle düşünüyor.

Ama değilim. Belki eskiden öyleydim. Belki Kelly için öyleydim, onun intikamını aldığım da. Ama kendi dikkatsizliğim yüzünden üç kardeşimi kaybettiğim gecedan beri Süpermen ya da Kaptan Amerika olamadım.

Artık kimsenin

kahramanı değilim.

Yakınından bile

geçmiyorum.

Ve hepsinin hiçbir fikri yok.

CALLIE

BİR KEZ DAHA aynada beni gözlerimin altındaki koyu halkalar karşılıyor. Son zamanlarda genel olarak iyi uyuyamıyorum. Ama dün gece? Dün gece *bok* gibi uyudum. Ve şimdi halsiz, huysuz ve endişeliyim.

Harika. Her gelin düğün gününde nasıl hissetmek isterse öyle.

Evet, bugün o gün. Ama *gerçek* gelin adaylarının gördüğünü hayal ettiğim gibi oturma düzeni ya da gelinliği giymeye çalışırken şişkinlikle ilgili rüyalar yerine, düğün öncesi rüyam gerçek bir kabustu.

Luca'nın tekrar tekrar ölmesini izlediğim bir kabus. Onu öldürdüğüm için çılgılık atarken kanının üzerime döküldüğünü görmek.

Bu benim de ilk kez başıma gelen bir şey değil.

Onun bir canavar ve pislik olduğunu biliyorum. Onunla gerçekten evlenmiş olsaydım ya da Tanrı korusun, Castle o gece gelmemiş olsaydı kaderimin ne olacağını biliyorum.

Ama yine de. Tekrarlayan rüyalar sadece son derece korkutucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu rüyaları gördükten sonra her zaman kendimi suçlu hissederek uyanıyorum. Mahkum edilmiş bir ruh gibi. Bir katil. Castle onu üzerimden çekip almış ve boynunu kırmış olabilir. Ama ben her şeyi biliyorum.

Bu da onu aynanın içine ittiğimde hazırladığım kaçınılmaz sonu hızlandırdı.

Çok kan kaybediyordu. Boynundan. O otel odasından canlı çıkmasına imkan yoktu.

Ve bu benim hatamdı.

Ürperiyorum, korkunç suçluluk duygusunu yutkunarak bastırıyorum - ki bu daha da kötüleşiyor çünkü merhumun kim olduğunu düşününce kötü hissettiğim *için kendimi kötü hissediyorum.*

Tanrım, şu anda aptal oturma düzenleri hakkında endişelenmek için adam *öldürebilirim.*

Sabahın ilerleyen saatlerinde, Eilish ve Neve hazırlanmama yardım etmek için geldiler. Bana kalsa -ki Castle'ın da aynı şekilde düşündüğünden yüzde yüz eminim- düğün adliyede, tek bir şahitle ve hiç tantana olmadan olacaktı.

Ama tabii ki Dimitra'nın başka planları vardır.

Ya-ya görücü usulü evliliğe yabancı değil. O ve büyükbabamın böyle bir anlaşması vardı ve birlikte her zaman inanılmaz derecede mutlu oldular.

Aslında mutlu ve sağlıklı bir evlilik için poster çifti düşündüğümde aklıma onlar geliyor. Kendi ailem değil. Neve ve Eilish gibi ben de annemi çok genç yaşta kaybettim: Öldüğünde iki yaşındaydım. O olaydan sonra New York'ta, tam da bu evde Ya-ya ve Papou ile birkaç yıl daha geçirdik.

Ama Büyükbaba Jonas her şeyi bir arada tutan bir tutkaldı, özellikle de Ya-ya ile gerçek bir piç olan babam arasında. Büyükbabam öldüğünde, tutkal dağıldı. Dimitra aileyi bir arada tutmak için çok uğraştı ve her şeyini ortaya koydu. Ama babamız buradan uzaklaşmaya kararlıydı ve hepimizi Londra'ya götürdü.

Sonra zahmetli Atlas'ın elinde öldü ve hemen ardından kendisi de öldü. Çok geçmeden Vasilis amcamız da burada, New York'ta Declan Kildare ile birlikte öldü. İşte o zaman hepimiz Amerika'ya, evimize döndük.

Dimitra babamızdan ya da Atlas'tan pek bahsetmez. Ama yine de birbirine aşık iki insan düşündüğümde aklıma o ve dedem Jonas geliyor.

Sanırım Castle ve benim o ve Papou olmadığımızı bilse de, bir parçası bugünkü etkinliğe biraz umut ve neşe katmaya çalışıyor. Bu yüzden "gerçek" bir düğün için ısrar ediyor.

Yani, mahkeme yok. Büyük, beyaz, pofuduk bir elbise giyiyorum. İşin içinde bir rahip var ve ailelerimiz de katılacak.

Dün gece bana, *"Bunun iş nedeniyle olduğunu biliyorum Calliope,"* dedi. *"Ve sadece bir yıllığına olduğunu da biliyorum. Ama yine de resimleri isteyeceksin."*

İşte bu yüzden bugün gerçek bir düğün yapıyoruz. Lanet fotoğraflar için.

Aslında o kadar da haksız sayılmaz. Fotoğraflara ihtiyacım olmayabilir. Ama başkalarının olabilir. Carveli ailesi gibi diğer insanlar, Komisyon'u oluşturan diğer dört aileden bahsetmiyorum bile - İrlanda Klanlar Konseyi'nin İtalyan versiyonu ya da Rus Bratva Yüksek Konseyi.

Ares ona Castle'la evleneceğimi haber verdiğinde Massimo tabii ki kıyameti kopardı. Ancak bu haber, Elsa tarafından hazırlanan ve planlardaki bu ani değişikliklerle ilgili kan işaretinin belirli maddelerini özetleyen, *cerrahi bir şekilde* hazırlanmış yasal bir belgeyle birlikte gönderilmişti.

Massimo kendisine yutturulmaya çalışılan saçmalıkların farkında olabilir - muhtemelen de *öyledir*-. Ama ilk cevabından ve o kadar kötü bir telefon görüşmesinden sonra

Ares telefonunu kulağından uzak tutarken Carveli kampından telsiz sessizliği geliyor.

Yine de... Ne kadar sahte olursa olsun, bu evlilik gerçek görünmek zorunda. Peki, tamam. Fotoğrafları istiyorum.

Kendime bunun Massimo'dan gelebilecek herhangi bir muhalefeti susturmak için olduğunu söyledim, eğer ortalığı karıştırmak için gelirse diye. Ama başka bir yanımda -tüm bunların sahte olduğunu ve hiçbir şey ifade etmediğini tamamen anlamama rağmen- şöyle hissediyor...

Kendimi gelinlik içinde, smokinli Castle'ın yanında görme fikri *başımı döndürdü*.

Dediğim gibi: Aşk bir hastalıktır. Ve tedavisi ya da semptomları hafifletecek ilacı olmayan bir hastalık. Bu da demek oluyor ki Castle'ı öpmek onu yanımdayken buz gibi bir omuza sahip dev bir huysuza dönüştürmüş olsa da, onun yanımdayken hala bunu hissediyorum.

Yerçekiminin çekimi. Ciğerlerimden emilen hava.

Bu aşkın sadece ve sadece tek bir yöne doğru gittiğini bilmenin - gözlerindeki o karanlık, soğuk bakıştan gerçekten bilmenin- getirdiği kaçınılmaz acı.

Ve bununla barışmak zorundayım. Çünkü beş saat içinde adamla *evleneceğim*.

Beyazlar içinde Fransız kapılarından bahçeye adımımı atarken hâlâ garip bir duygu karmaşası içindeyim.

Bir yandan, bunun sahte olduğunu gerçekten biliyorum. Mihrapta duran son derece güzel ama metanetli adamın burada olmak istemediğini biliyorum. Biliyorum.

beni hiç istemediğini ve tüm bunların sadece bir sorunu çözmek için olduğunu, aşkı kutlamak için değil.

Ama yine de.

Hala.

Koridorda küçük bir arkadaş ve aile grubunun yanından geçip Castle'a doğru yürüdüğümde, adımlarımda yadsınamaz bir sıçrama oluyor. Midemde kaçırılmaz bir çarpıntı. Göğsümde kaçınılmaz bir gümbürtü.

Düğün sahte olabilir ama duygular -en azından benim duygularım-fazlasıyla gerçek.

Tam mihraba varmışken giydiğim topukluların üzerinde sallanıyorum. Ne oldu? Evleneceğim adam 1.80 boylarında, ben ise 1.80 boylarındayım. Biraz yüksekliğe ihtiyacım vardı. Fotoğraflar için. Beni dava et.

Önünde durduğumda Castle'ın gözleri gözlerimin içine bakıyor. Muhtemelen kızgınlıktan çenesi gıcırıyor.

Ya-ya'nın getirdiği rahip bunun ne olduğu konusunda tamamen bilgilendirildi. Ama yine de o bir din adamı ve bu yüzden Castle'la benim ellerimizi birleştirmemi istedi. Yine de başlamadan önce Castle eğildi. Nefesinin sıcaklığını boynumda hissettiğimde bir an için nefesim kesiliyor ve nabzım fırlıyor.

"Kuralları unutma, Callie."

Harika zamanlama. Hatırlattığın için teşekkürler, pislik surat. Dokunmak yok. Öpüşmek yok. Anladım.

Rahip kendi kısmını söyler. Sonra biz de genel, sıradan yeminlerimizi ederiz. Kafamın bir köşesinde, gençliğimde bir gün evlendiğimde kocamla birlikte kendi yeminimizi yazacağımızı hayal ettiğimi hatırlıyorum.

Ama sonra bir mafya babasının öldürölmesinde rol oynadım. Ve şimdi... şey... işte buradayız.

Gerçi hayatımda hiç şiir ya da kıta yazmış değilim, Sonelerin ve Şarkıların İlham Perisi ve her ne saçmalıkla adlandırılıyorsa. Belki de en iyisi budur.

Castle yüzüğü parmağıma taktığında ürperiyorum. Ben de aynısını ona yaptığımda o kadar çok titriyorum ki neredeyse basit gümüş kordonu takamayacaktım. Yine, hepsi göstermelik, çünkü Carveliler ya da Komisyon arkadaşlarından herhangi biri saçmalamaya karar vermesin diye bunu gerçekten satmak zorundayız.

"Ve şimdi," diyor rahip gergin bir kahkahayla. "Şimdi genellikle gelini öpeceğiniz zaman olurdu."

Castle'ın gözleri benimkilere dönüyor. O vahşi maviler içime saplanırken çenesi dalgalanıyor. Boğazım düğümleniyor. Alt dudağım dişlerimin arasından kayıyor.

"Ama bunu yapmamayı tercih ederseniz, sizi karı koca ilan ettiğimi söyleyebilirim."

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Küçük sunaktan inmek için dönüyoruz, çünkü şu meşhur fotoğrafları çekmenin vakti geldi. Ve platformdan inerken, giydiğim çok uzun topuklu *ayakkabılardan* biri kenara takılıyor.

Birdenbire yere yığıldım.

Sonra aniden biri beni yakaladı. Sayılır.

Castle beni yakalamak için hamle yaparken şaşırtıcı bir hızla hareket ediyor. Bunu yaptığımda kendini fazla uzatmıştı, yani şimdi o da öne doğru yayılıyordu. Homurdanarak, vurmadan hemen önce vücudunu büküyor ve ben onun üstüne düşerken o da sırt üstü yere çakılıyor.

Göğüs
göğüse.

Kalçadan
kalçaya.

Ve ağızdan ağıza.

O kadar sert bir öpücük ki dudaklarımız birbirine yapışırken ağızımda patlayan bakırın tadını alabiliyorum.

Ama yine de, bu bir öpücük. Çalınan ikinci öpücüğümüz ve karı koca olarak ilk öpücüğümüz. Büyük ihtimalle sonuncusu olacağını da biliyorum.

Ama sadece bir an için, tüm sahte ve düzenlenmiş şeylerle çevrili olarak, gerçek olanın dev, sarhoş edici yudumunu alacağım ve tadını ağızımda tutabildiğim kadar uzun süre tutacağım...

Bir saniye.

İşte *bu* kadar uzun süre elimde tutmayı başarıyorum. Bir. Tek. Yalnız. İkincisi. Ondan sonra Castle ağızını benden çekiyor ve sanki ağırlıksızmışım gibi ayağa kalkarken beni aniden üzerinden kaldırıyor.

Kendimi toparlıyorum, elbisemi düzeltiyorum ve dönmeden önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Döndüğümde gözlerimiz *sertçe* kilitleniyor.

Arkadaşlarımız ve ailemiz gülüyor, sanki bu sevimli, komik bir "tüh" anıymış gibi. Sanki Castle beni baloya davet ederken kelimeleri karıştırmış gibi. Ya da nişan fotoğrafı çekimimiz sırasında yüzüğü düşürmüşüm gibi.

Yüzüm ısınıyor ve sanki onlarla birlikte gülüyormuşum gibi zayıf, garip bir gülümsemeyi zorluyorum.

Castle gülmüyor. Gözlerini ruhuma dikmiş bakıyor.

Bir saniye başardık.

Sonra kuralları çiğnedik.

CALLIE

Sonrasında fotoğrafların çekilmesi ise tam bir bulanıklık. Ya-ya'nın fotoğrafçısı fotoğraf çekerken taş kesilmiş, çenesi kilitlenmiş, gülümsemeyen bir Castle'ın yanında poz verdiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Daha sonra arkadaşlarımız ve ailemizle kaynaşıyoruz -Yine fotoğraflar için, düğünümüzün gerçek olduğunu Carvelilere "kanıtlamak" için.

Şampanyaya kadeh kaldırdık - kısmen kameralar için, ama aynı zamanda evliliğimizin aksi takdirde yaşayacağımız tüm potansiyel kargaşayı ortadan kaldırmış olmasını kutlamak için. Artık soyadım olarak "Carveli "yi almayacağım ve Ares artık hırsızlık benzeri bir boşanmada herkesin parasını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değil.

Bu herkes için bir kazanç. Castle ve benim dışımda.

Bu benim için bir tür kazanç. Gizli, özel bir kazanç. Göğsümün derinliklerinde yanan küçük bir kor gibi içimde sakladığım bir şey. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu yeni kocam için hiç de bir kazanç değil.

Önceden sinirli görünüyordu. Kazara öpüştükten sonra, kendi cenazesindeymiş gibi görünüyor.

Ama sonunda, tüm formalitelerden sonra, bitti. Castle ve ben nihayet vedalaşıp aşağı indiğimizde akşam olmuştu. Ön kapıdaki güvenlik görevlileri, içinde Carveli askerleri olduğu anlaşılan adamların bulunduğu bir arabanın sokağın aşağısına park ettiğini ve içinde telefoto lensli kameralar olduğunu bildirmişlerdi bile. Dışarıda Castle'ı bekleyen Range Rover'a doğru yürürken, ikimiz de birbirimize sarılmak için büyük bir gösteri yapıyoruz.

Ki bu teknik olarak bir kuralı çiğnemektir. Ama sanırım bugün bunu zaten yaptık. Castle başlarımızı yana çevirerek eğiliyor, saçlarım bizi saklıyor. Öpüşmüyoruz.

Evet. İçimde bunun bir daha asla olmayacağına dair bir his var.

Bir dakika boyunca öyle kaldık. Hatta Castle beni dalarak gerçekten çılgılık atmama neden oldu, çünkü bunu hiç beklemiyordum. Nihayet, birkaç dakika sonra, Massimo'nun adamlarıyla dolu araba çalışıyor ve kükreyerek uzaklaşıyor.

Artık temiziz. Castle anında beni bıraktı ve uzaklaştı. Anında, beni gerçekten korkutan bir karanlıkla gözlerimin içine bakıyor.

"Ne?" Temkinli bir şekilde

mırıldanıyorum. "Hiçbir şey.

Arabaya bin."

Başımı sallayıp ondan uzaklaşıyorum. Buz gibi soğukluğu yüzünden öfkeliyim ve incinmiş durumdayım ama yine de korkunç bir şekilde, *haince* onu tekrar, bu sefer gerçekten öpebilmeyi diliyorum.

Ondan uzaklaştığımda gözlerim sokağın köşesine takılıyor ve hareketsiz kalıyorum.

Yaklaşık bir yıl önce beni kurtardığı yer. Birisi Neve'i öldürmeye çalışıyordu ve caddenin karşısında inşaatı devam eden binadaki yıkım topunun kablolarını keserek dokuz tonluk dövme çelik topu Neve'in yeni

arabasının park ettiği yere gönderdiler.

Test sürüşü için binmeme saniyeler kalan bir araba.

Ancak Castle önce davrandı, beni geri çekti ve durmak üzere olan bir taksiye yuvarlandığımızda darbeyi kendisi aldı.

Yine de ona ilk aşık olduğum zaman bu değildi. Bu daha önce oldu.

Muhtemelen onu ilk gördüğümde, Neve'in Ares'le evleneceğini öğrendiği gün geldi. Ama *o gün mü?* Yıkım topunun olduğu gün mü?

İşte o zaman Castle James kalbime girmeyi başardı. Ve şimdi bize bak.

"Yapma."

Arkamdan yaklaştığını hissettiğimde kaskatı kesildim. Gelinliğin içinden sırtıma doğru yayılan gücü hissettiğimde.

"Neyi," diye mırıldanıyorum.

"Bundan bir şey çıkarma."

Bakışlarımın nerede olduğunu biliyor. Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Değildim."

Ben hariç. Her zaman. Her zaman o noktaya bakıyorum, yanından her geçişimde beni ölümden nasıl çekip aldığını hatırlıyorum. Ki bu sık sık oluyor, lanet olası ön kapımdan on adım ötede olduğunu düşünürsek.

"Hadi, gidiyoruz."

Başımı sallıyorum. Sonra tekrar dönüp o noktaya bir kez daha bakıyorum. Bunu yaptığımda kaşlarımı çatıyorum.

Castle'ın beni çirkin bir ölümden kurtardığı yerin karşısındaki sokakta başka biri aynı noktaya bakıyor. Daha doğrusu, geçmişe bakıyorlar.

Ve tam bana.

Siyah yoga pantolonu ve siyah kapüşonlu tişört giymiş, kapüşonu yukarı çekilmiş bir kadın.

Soğuk bir şeyin içime işlediğini hissedince kaşlarımı çatıyorum, titriyorum. Hareket halindeki bir kamyon kavşaktan kükreyerek geçti. Ve geçtiğinde... o gitmişti.

"Bin şu lanet arabaya, Callie."

CASTLE'LA EVLENMEK YETERİNCE TUHAF HISSETTİRDİ. Ama birkaç yüz kez misafir olarak gittiğim bir eve "eve" gelmek daha da garip hissettiriyor. Kratos'un bugün erken saatlerde getirdiği giysilerim ve rastgele eşyalarım dolmuş birkaç bavulu antrede görmek de öyle.

Kildare örgütünün başına resmen geçtiğinden beri Castle'ın yeni bir ev tutacağı konuşuluyordu. Ama o bunun yerine burada, yaklaşık son on yıldır yaşadığı evde kalmayı tercih etti.

Dürüst olmak gerekirse, bunu anlıyorum.

Luca ile evlenmekle ilgili en büyük korkularımdan biri -yani olası taciz, cinsel saldırı ve sefaleti bir kenara bırakırsak- Central Park South'taki aile evimizden taşınmak zorunda kalma fikriydi.

Elbette, birkaç yıl Londra'da yaşadım. Ama hiçbir zaman parkın üzerindeki binanın tepesindeki İngiliz malikanesi gibi evim gibi hissetmedim. Bu yüzden Castle'ın neden burada kalmak istediğini anlıyorum. Ve eğer evimden çıkıp onun evine taşınmak zorunda kalırsam -çünkü bu da yansıtmamız gereken imajın bir parçası- buranın tamamen rastgele, bilinmeyen bir yer olmaması hoşuma *gidiyor*.

Kildare'ların *evi*. Tanıdığım bir ev. Muhtemelen bir düzine kadar uyuduğum bir ev.

Ve bu rahatlatıcı.

En azından üçüncü kattaki kütüphaneye girene kadar rahatlatıcı. İşte o zaman Drakos malikânesinden ayrıldığımızdan beri süregelen sessiz gerilim nihayet doruğa ulaşıyor. Odaya adımımızı atar atmaz aniden dönüyor ve gözlerini bana dikeyor.

"Ne?" Mırıldandım.

"Ne?" diye tıslıyor sessizce. "*Ne?*" "Ben...

soruyu anlamadım mı?"

Gözleri benimkileri yakıyor. "Bana oradaki *şeyin* ne olduğunu söylemek ister misin?!"

Ona boş boş bakıyorum. "Evlilikten mi bahsediyorsun-"

İçime girip bileğimi sertçe kavradığında nefesim kesiliyor.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun Callie," diye tersliyor. "*O öpücükten bahsediyorum.*"

Göz kırpıyorum. "Pardon?!"

"Bana keyifle belirttiğiniz gibi 'gereksiz' olan *iki* lanet kuraldan tam olarak hangisini anlamadınız?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Özür dilerim, şu anda dev bir pislik olduğun kuralı hakkında bilgilendirildiğimden emin değilim! Ne oluyor *lan*?! Bütün bunları benim düzenlediğimi mi sanıyorsun?!"

"Eee?"

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalıyorsun, biliyor musun? *Düşüm*, Castle." "Bu lanet olası bir oyun değil Callie."

"Evet, kesinlikle katılıyorum, şu ana kadar bu evlilik parkta yürümek gibi!" Başımı sallayarak kaşlarımı çatıyorum. "Cidden bilerek *düştüğümü* düşündüğüne inanamıyorum, sırf... ne yani, arkamdan geriye doğru düşmen ve benim tam üstüne düşüp ağzımla kafana vurmam gibi saçma ihtimaller üzerine kumar mı oynuyorsun? Yani, ne şansım var ki?" Ona ters ters baktım. "Castle, beni bu lanet kurallarını çiğnemekle suçlayacak kadar küstahsın. Buna öpücük mü diyeceğiz?"

"Onlar *bizim* kurallarımız, benim değil," diye tersliyor. "Ve kuralları çiğnemeyi sevdiğini biliyorum."

"Öyle mi? O zaman senin yerinde olmak berbat, dostum. Çünkü bir yıl boyunca benimle sıkışıp kaldın. Sanırım sorunlu bir çocuğa zincirlenmişsin."

"*Çocuk* önemli bir kelime."

Ona zehirli bir şekilde baktım. "Sen bir pisliksin."

Başını sallıyor, köşedeki bar arabasına doğru yürüyüp kendine bir yudum viski doldururken yine hışımla benden uzaklaşıyor.

"*Bana* neden bu kadar kızgın olduğunu anlamıyorum," diye çıkışıyorum. "Seni buna ben zorlamadım! SEN TEKLİF ETTİN!!!"

Homurdanıyor, dönüp bana haksız yere seksi ama bir o kadar da öfkeli bir bakış fırlatıyor.

"İşte lanet şey, Callie." Yavaşça bana doğru yürüyor, bakışları acımasızca benimkileri tutuyor. "Beni *olmadığım* bir şey olarak görüyorsun. Dadı olarak görüyorsun. Kahrolası koruma kahramanı."

"I-"

"Ama o *ben değilim*," diye hırlıyor ve tam önümde durup bana doğru yaklaşıırken irkilmeme neden oluyor. "Ben kahraman *değilim*. Ben lanet olası iyi adam *değilim*. Hiç yakın arkadaş görüyor musun Callie?"

Dudağımı ısıtırken

yutkunuyorum. "Sen ve

Cillian-"

"Cillian benim *patronum*. Herhangi bir kişisel ilişki görüyor musun? Etrafımda *hiç* kadın var mı?"

Eli bileğimi sertçe kavrayıp beni göğsüne doğru çekerken nefesim kesiliyor ve onun öfkeli, yasadışı muhteşem yüzüne bakıyorum.

"Bu evlilik olayına seni kurtarmak için *girmedim*. Lanet ailemi -hiçbir şeyim yokken beni evlat edinen, hak etmediğim ailemi- mahvolmaktan ve potansiyel olarak daha fazla kan dökülmesinden kurtarmak için. Hepsi *bu*," diye tıslıyor, bileğimi daha sıkı kavlıyor ve kalbimden seken kıvılcımları içime gönderiyor. "O yüzden bir konuda çok net olmama izin ver. Daha önce yaptığın şey bir daha *asla olmayacak*. Anlaşıldı mı?"

Boğazım ağır bir şekilde sallanıyor. Elinin bana dokunduğu yerde tenim alevler tarafından yalanıyormuş gibi karıncalanıyor, ısı yavaşça vücudumun geri kalanına uzun otlardaki orman yangını gibi yayılıyor.

"*Peki*," diye

mırıldanıyorum sessizce.

"Söyle. Yüksek sesle

söyle."

Castle'ı daha önce de sorumluluk alırken görmüştüm. Onu soğukkanlı ve işinin başında gördüm. Ama onu hiç böyle görmemiştim: acımasızca kontrolde. Emir yağdırıyor. Emrediyor. Otoriter.

Ve bunun ne kadar ateşli olduğu

gerçekten berbat. Başımı salladım.

"Tamam, evet, tamam," diye
geveliyorum.

"Söyle."

"*Evet*, tamam mı?" Çaresizliği ve acıyan ihtiyacı duymaması için ses tonuma kızgınlık katmaya çalışarak bağıyorum.

"Dokunmak yok. Öpmek yok."

"Bunu zaten kabul ettim."

Ardından gelen sessizlik üzerimize çökerken bir şeyin farkına vardım. Bu hararetli konuşma boyunca, bir şekilde birbirimize daha da yakınlaştık.

Bir şekilde vücudum onunkinden bastırılıyor. Güzel, yontulmuş yüzü daha da alçalmış, öyle ki benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Ve her *nasılsa*, ayak parmaklarımın ucundayım, ona bakıyorum ve o keskin mavi gözlerde boğuluyorum.

Kalbinin gümbürtüsünü smokininin içinden ve elbisemin içinden kendi göğsümde hissedebiliyorum. Bileğimin yumuşak teninde nabzımın onun parmaklarına çarpışını hissedebiliyorum.

Dudaklarındaki viski ve günah vaadinin kokusunu alabiliyorum.

Başım dönüyor. Nefesim daha hızlı ve daha sık geliyor. Gözleri neredeyse açlıkla benimkileri kesiyor ve kendimi onun kaya gibi sert vücuduna daha da gömülmüş hissediyorum.

Sanırım kurallarımızı çiğnemek

üzereyiz. Tekrar.

"Ebeveyn odasını alabilirsin. Yıllardır kimse kullanmadı, Cillian bile burada yaşarken."

Castle aniden geri çekilince o an bozuldu. Gözleri benimkilere biraz daha sıcak bakıyor gibi. Çenesi biraz daha sertleşiyor gibi. Sonra başka tarafa bakıyor.

"Bir kat yukarıda. Ben koridorun sonundayım."

Sıcaklığının içimden çekilip gittiğini hissedebiliyorum, o uzaklaşırken kendimi soğuk ve aniden boş hissediyorum. Kapının eşiğinde durdu ve dönüp bana okunamayan bir bakış fırlattı.

"Kendini evinde hisset," diye mırıldanıyor

kuru bir sesle. Sonra da gitti.

Evine hoş geldin, Callie.

KALE

Odamın kapısını kapatıp üzerine çöktüğümde kalbim göğsümde güm güm atıyor. Başımı geriye atıyorum, ellerimi kaldırıp yüzümü öfkeyle ovarken burun deliklerim açılıyor.

Bu da neydi böyle? Ve neden bu kız beni lanet bir mıknatıs gibi kendine çekiyor?

Kendime bunun onun yakınlığından kaynaklandığını söylemek istiyorum. Ya da onunla yasal olarak yeni evlendiğim için ve belki de DNA'mın garip bir parçası, karı koca olarak eşiği geçtiğimize göre bunu tamamlamayı bekliyordur.

Evet, hayır.

Böyle bir şey olmayacak. Calliope Drakos'a dokunmayacağım.

Hiçbir zaman.

Eğer bu yakınlık değilse ve evrimsel olarak DNA'ma işlenmiş bir şey değilse, o zaman belki de sadece uzun zaman geçtiği içindir. Ve gerçekten uzun *zaman*.

Bunun bir nedeni işimin ve Cillian'ın iki numarası olarak hayatımın, sıradan bile olsa ilişkilere yer bırakmaması. Diğer bir kısmı ise bilimsel olarak konuşursak, tam bir karmaşa olduğum gerçeği.

Kadınlar hasarlı bir ruh istediklerini *düşünürler*. Hemşirecilik oynayacak birini isterler. *Düzeltmek* için. Tekrar bir araya getirmek için.

Hayal ettikleri şey bileği burkulmuş, ukala bir sırtışı ve cesur bir tavrı olan bir oyun kurucu. Benimle elde edecekleri şey ise ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar kırılmış bir asker.

Vücudumda sadece kurşunların ve şarapnel parçalarının fiziksel izlerini taşımıyorum. Kara ruhumun derinliklerinde duygusal yaralar taşıyorum. On yılımı parlak beyaz boyayla örtmeye çalışarak geçirdiğim bir ruh.

Bana ikinci bir şans veren ailem için, Cillian için ve benim için kardeş gibi büyüyen, bir kahraman olduğum iki kız için bu cilayı üzerimde tutabilirim. Onlar için iyi olabilirdim. Normal olabilirdim, koli bandı, dikişler ve yara dokusuyla bir arada tutulamazdım.

Ama başkası için değil. Kesinlikle ciddi bir ilişki için değil, hatta son on yılda yaşadığım birkaç sıradan ilişki için bile değil.

Ben evcil hayvan projesi değilim. Ben onların zamanlarının, enerjilerinin, sevgilerinin, şefkatlerinin ve hatta gülümseme yeteneklerinin, geriye hiçbir şey kalmayana kadar yavaş yavaş yok olacağı lanet olası bir kara deliğim.

Çoğu kadın beni tanıdıktan sonra bunu anlıyor.

Yani evet, bir *dakika* oldu. Ve kendime, yeni evlendiğim kızla aynı odada olmanın kanımı daha sıcak pompalamasının ve zihnimin aletimi kaya gibi sertleşene kadar şişiren milyonlarca pis, uygunsuz düşünceyle dolmasının nedeninin bu olduğunu söylemeye çalışıyorum.

Tamamen dokunulmaz olmasına rağmen.

Tekrar söylüyorum, benden 12 yaş küçük. Ve eğer bu yeterli değilse, o Eilish ve Neve'in arkadaşı. Kız kardeşlerinin arkadaşlarını beceremezsin. Tabii adi bir herif değilsen.

Ve tüm bunları boşverin, günün sonunda, bu bir evlilik değil. Bu bir ilişki, ortaklık ya da başka bir şey değil.

Bu lanet bir iş. Bir görev. Ve başarısız olmayacağım bir görev.

Callie'nin kocaman bavullarından birini üstümdeki kata çıkarırken küfrettiğini ve gümbürdediğini duyabiliyorum. Ona kolayca yardım edebilirdim. Ama şimdi değil.

Şu anda, ona bu kadar yakın olduktan sonra hala nabzımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Şu anda sikim hala kalçamda zonkluyor.

Ona yardım etmek yerine nefes alıyorum ve sonunda smokinimi çıkarmaya başlıyorum. Tam o sırada telefonum çaldı. Baktım ve Lorraine'in adını görünce gülümsedim.

"Hey, Lor-"

"AMAN TANRIM TEBRIKLER!!"

Kaşlarım çatıldı.

"Ne için?"

Ağır ağır iç geçiriyor. "*Düğününüz!* Castle!" diye bağıyor. "Bunu bana tam olarak ne zaman söylemeyi planlıyordun?!"

İnledim. "Tamam, birincisi, düşündüğün gibi değil. Ama ikincisi, bunu tam olarak nasıl duydun?"

"Lütfen ama, o kızlarınızı yıllardır Instagram'da takip ediyorum. Artık çok büyüdüler!"

Tamam. Neve ve Eilish. Lorraine'i bir saniyeliğine hoparlöre verip uygulamayı açarken kaşlarımı çatıyorum. Tabii ki, Eilish'ten büyük, gösterişli bir gönderi var.

Callie ve benim parlak, güneşli bir resmimizin altında kalp, yüzük ve şampanya emojileri.

Orospu çocuğu.

Callie'nin düşüp üstüme konduğu, dudaklarımızın birbirine yapıştığı an.

Bu Eilish'in gönderdiği lanet resim.

Evet, Carveliler ve müttefikleri bunu görsün ve hiçbir şeyi sorgulamasın diye olduğunu biliyorum. Ve demek istediğim, bu amaç için daha iyi bir atış seçemezdi. Yeni düştüğümüzü anlayamazsın. Yakınlaştırılmış ve kırılmış haliyle, Callie'nin göğsüme uzanıp ağzımı öptüğü sevimli bir fotoğraf gibi görünüyor.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama aslında bu onun olağanüstü bir fotoğrafı, sosyal medya altınından bahsetmiyorum bile.

Uygulamayı kapatırken kaşlarımı çatıyorum ve telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Uzun, çok uzun bir hikâye, Loraine," diye iç geçirip kravatımı gevşetiyorum. Bir bardağa biraz viski dolduruyorum ve şişeyi alarak küçük balkonuma çıkıp bir sandalyeye oturuyorum. "Ve düşündüğün gibi *değil*. *Ve* evet, genç olduğunu biliyorum."

Loraine homurdanıyor. "Kaç yaşında, yirmi mi?" "Yirmi bir."

"Oh lütfen. Sorun nedir? Sen otuz üç yaşındasın Castle, altmış değil. Bryce'la evlendiğimizde ben ondan *çok* daha gençtim," diye gülüyor. "Tea doğduğunda ben ondan daha gençtim."

"Gerçekten görüldüğü gibi değil. Bundan daha açık konuşamam ama bu konuda bana güvenmenizi istiyorum."

Lorraine iç çekiyor. Kalçasını eğdiğini ve başını o şekilde salladığını hayal edebiliyorum.

"Her zaman yaparım, Cas"

İç çekiyorum. "Kendi yarattığın bir dağın zirvesine ulaştığında hissettiğin duyguyu bilirsin, ama oraya vardığında ne yapacağını bilemezsin?"

Homurdanıyor. "Hem de hiç. Buna çocuk yetiştirmek deniyor." Kıkırdıyorum. "İşte ben buyum."

"Detaylandırmak mı?"

Viskiden bir yudum alıyorum. "Cillian istifa etti. Şu anda Kildare ailesinin yeni, biraz kafası karışık, tamamen kendini kaybetmiş reisiyle konuşuyorsunuz."

Lorraine uzun ve yavaş ıslık çalıyor.

"*Vay canına*. Yani, Castle! Bu... gerçekten büyük bir olay, değil mi?"

Lorraine ne yaptığımı ve kimin için çalıştığımı az çok biliyor. Sadece daha kirli detayları değil.

"Öyle," diye iç geçiriyorum.

"Yani... bekle... şimdi de Godfather gibi mi oldun?"

Gülüyorum. "Gerçek hayatta işler tam olarak böyle yürümüyor." "Evet, ama bahse girerim muhtemelen öyledir."

"Uzun zaman önce iş konuşmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Kıkırdıyor. "Hey, bu konuyu açan sensin. Ama olsun. Anlaşıldı. O zaman sadece tebrikler diyeyim."

Arka planda bir ses duyuyorum, sonra Loraine mırıldanıyor: "Castle büyük bir terfi aldı."

"Tebrikler, Castle!" Çok daha genç bir sesin seslendiğini duyuyorum. Sırıtiyorum. "Tea'ya teşekkür ettiğimi söyle."

Bryce benim için bir ağabey gibiydi, Loraine de hiç sahip olmadığım bir abla gibi. Ayrıca çok iyi bir anne. Güç gösterisi gibi. Bryce benimle ve diğer adamlarla çeşitli boktan görevlerdeyken Teagan'ı tek başına büyüttüğü için zaten öyleydi. Ama o öldükten sonra daha da güçlendi.

Onun gibi bir annem olsun isterdim.

Çünkü benimki bir canavara yardım eden sarhoş ve kayıtsız biriydi. O pislik kendi kızını gözlerinin önünde öldüresiye dövdüğünde kılını bile kıpırdatmayan biriydi. On yedi yaşındayken o orospu çocuğunu öldürdüğüm için beni hapse atmak isteyen biriydi.

Kildare'mın en güvenilir vasal ailelerinden birinin başı olan Dominic Farrell, beni bu beladan kurtaran kişidir. Yıllar boyunca onun için bazı tuhaf işler yapmıştım ve o da bazı torpiller yaparak hapse girmek yerine beni askere aldırdı. Asabi bir New York sokak çocuğu için acemi birliği boktandı ama cinayetten hapse girmekten çok daha iyiydi.

"Hey, Castle?"

Loraine'in sesi alçalıyor. Kaşlarım çatıldı.

"Öyle mi?"

"Ben... üzgünüm, bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama..." "Neler oluyor, Loraine?"

İç çekiyor. "Bu ay henüz çek almadım."

Cillian'ın iki numarası olduğumda, bir haftada orduda bir yılda kazandığımdan daha fazla para kazanmaya başladım. Ondan önce bile Neve ve Eilish'in koruması olarak çalışıyordum, lanet olası bir servet kazanıyordum.

Bir servetle ne halt edecektim ki?

Bu yüzden Loraine ve Teagan için bir vakıf kurdum - Tea'nın üniversiteye gidebilmesi ve istediği hayata başlamak için yeterli parayla çıkabilmesi ve Loraine'in de hiçbir şey istemeyeceği kadar.

Çünkü biliyorum ki Bryce'inki gibi bir aileye sahip olacak kadar şanslı ve onunki gibi ölecek kadar *şanssız olsaydım, o da* benim için aynı şeyi yapardı.

Vakıf ayrıca Matty'nin dul eşi Shawna ve Jason'ın dul eşi Megan'a da her ay çek gönderiyor.

Kaşlarımı çattım. "Ciddi misin?"

"Evet, bak, üzgünüm, önemli bir şey değil-"

"Evet, öyle." Kaşlarım çatıldı. "Kahretsin, Loraine, çok üzgünüm. Araştıracam-"

"Kale." İç geçiriyor ve neredeyse gülümsediğini duyabiliyorum. "Her zaman kahraman olmak zorunda değilsin, biliyorsun. Hukuk bürolarını kendim arayabilirim. Sadece b i l m e m gereken bir şey olursa diye bahsetmek istedim."

Kahraman.

Neden herkes bana böyle demekte ısrar ediyor? Kahraman *olmadığım* adamlardan birinin dul eşinden bunu duymak canımı daha da acıtıyor.

Acıyı bardağımdaki viskinin kalanıyla bastırıyorum.

"Bundan hemen sonra onları arayacağım," diye homurdandım. "İcabına bakacağım, söz veriyorum." "Teşekkürler, Castle."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." "Evet, ben-"

"Shawna ile son zamanlarda konuştun mu?" Konuyu değiştirerek araya giriyorum.

"Evet, aslında. İyi gidiyor." Kıkırdıyor. "Emin değilim... Sanırım biriyle tanıştı ama bana söylemeye çok utanıyor."

Kıkırdıyorum. "Eğer Shawna'ya ayak uydurabilirse, eminim Matty de onu onaylayacaktır. Aradan on yıl geçti. Yeniden birini bulmaya hakkı var. Sen de öylesin, biliyorsun."

Lorraine homurdanıyor. "Yok, ben iyiyim. Lütfen, yaklaşık bir yıl önce Tinder'ı indirdim ve kusmak istedim. Bugünlerde flört etmek berbat."

"Bir de bana sor."

Gülüyor. "Evet, neyse ki, unuttuysan diye söylüyorum, sen *evlisin*. Şimdi mi? Yani *bugün*

mü?" Doğru.

İşte bu.

Lorraine yine kıkırdar. "Lafı açılmışken, benimle konuşarak ne halt etmeye vakit harcıyorsun? Kızarmış gelininle sevişiyor olman gerekmiyor mu?"

Dudaklarım Callie'ninkinin tadını hatırlayınca çenem geriliyor.

"Hey, Megan'dan ne haber?" Tekrar yolumu değiştiriyorum. "Son zamanlarda bir şey duydun mu?"

Loraine birkaç saniye sessiz kaldı. Ben de öyle.

O gün hepimiz çok şey kaybettik. Ben en iyi üç arkadaşımı kaybettim. Loraine iki arkadaşını ve kocasını kaybetti. Shawna da öyle.

Megan, Matt ve Bryce'ın küçük kız kardeşiydi. O gün iki kardeşini ve kocasını kaybetti. Loraine ile oldukça sık konuşurum, Shawna ile de zaman buldukça görüşürüz. Birbirleriyle iletişim halinde olduklarını biliyorum.

Kaybolan Megan'dı gerçi. O gün en kötü durumda olan oydu. Yeni bir numara aldığını ve taşındığını biliyorum. Nereye bilmiyorum. Ama her ay gönderdiğim güven çeklerini bozdurduğunu biliyorum. Yani en azından ona iletiliyorlar.

Bilmem gereken tek şey bu.

"Hâlâ çok acı çekiyor," diyor Loraine sessizce. "Onunla belki iki yıl önce konuştum. Pek iyi bir konuşma değildi. Çok acı çekiyor, Castle."

Gözlerimi kapatıyorum. Beni o kapıdan dışarı ve kumun içine fırlatan patlamayı yeniden canlandırdığımda vücudum istemsizce irkiliyor. Saniyeler önce en iyi üç arkadaşımın bulunduğu yerde tüten krateri anlamlandırmaya çalışırken görüşüm yüzüyor.

"Her neyse," diye iç geçirdi Loraine, "gerçekten gitmene izin vermemliyorum. Git ve yeni karınla birlikte ol. Sebep ne olursa olsun, Castle, senin adına gerçekten çok mutluyum. Umarım bunu biliyorsundur."

Başımı salladım. "Tea'ya benden selam söyle. Arayı kapatmak için geciktik."

"Hey, eğer o kızı telefona bağlayabilirsen, sırrını bana da söyle. Yemeğin masada olduğunu söylemek için yan odadan bile arasam asla açmıyor. Ona mesaj atmak zorunda kalıyorum. *Mesaj!*"

Kıkırdıyorum. "Kendine iyi bak, Loraine."

"Sevgilerimle, Castle. Hoşça kal."

Telefonu bıraktım. Tam şişeyi doldurmak için uzanıyordum ki üst kattan gelen sesi duydum.

Kahretsin.

Düşünmedim bile. İçgüdülerimle hareket ediyorum, odamdan geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum, ana süite giriyorum ve ardından bağlantılı ana banyoya doğru ilerliyorum.

"Ben *iyiyim* Kaptan Amerika," diye iç geçiriyor Callie, yerde diz çöktüğü yerden başını kaldırarak. "Rahatla."

Görünüşe göre çarpışma, makyaj çantasının ve saç kurutma makinesinin makyaj masasından yere düşme sesinden kaynaklanıyordu. Bana arkasını dönmüş, eşyalarından bazılarını topluyordu ve ben de yardım etmek için diz çöküp makyaj malzemesi, diş fırçası ve rastgele reçete şişşelerinden oluşan dağınıklığa uzandım.

"*Bekle-!*"

Üç reçete şişşesini elimden kaptığı gibi yüzü kıpkırmızı oldu. Ama kazara Lexapro, Xanax ve Ativan etiketlerini görmeden önce değıl.

Anksiyete ve depresyon için tüm ilaçlar.

Banyo sessizleşiyor. Callie benden uzağa bakıyor, omuzları gergin ve kulaklarının uçları kırmızı. Belli ki utanıyor.

Olmak için hiçbir sebebi yok.

"Sürpriz. Gerçek anlamda çılgın bir hatunla evlisin. Şanslısın," diye mırıldanırken şişşeleri sessizce tuvalet çantasına geri itiyor.

"Ben de Prozac Takımı'ndayım."

Eşyalarını çantaya tıktırmayı bıraktı. Yavaşça bana doğru bakıyor.

"Kendimi daha havalı hissedersen birkaç propanolol ve bir Zoloft alacağım."

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor. Yanakları hala pembe, ama gözlerini benimkilere kaldırdığında, hiçbir şey söylemese bile gözlerinde rahatlama görebiliyorum ve utanç kayboluyor.

"Bavulunu aç. Duş al. Rahatla," diye mırıldanıyorum. "Kendini rahat ettirmeye çalış. Bizim için bir akşam yemeği ayarlayacağım."

Çıkarken yatak odasının kapısını arkamdan kapatıyorum. Mutfakta etrafı kurcalıyorum ama buzdolabında gerçekten yenilebilir bir şey yok, bu yüzden caddenin hemen yukarısındaki uğrak noktalarımın birinden pizza istiyorum.

Geldiğinde hala yatmamıştı.

"Callie?" Yukarıya sesleniyorum. Cevap yok, ben de koşarak ikinci kata çıkıyorum ve tekrar sesleniyorum "Callie? Aşağıda pizza var-"

İşte o zaman bağırışları duyuyorum.

Merdivenlerin geri kalanını hızla çıktım ve elimde silahımla ana yatak odasına girdim. Banyoya doğru döndüm.

Kapının açık olduğu yerde. Duşun

hala aktığı yerde.

Buğulu camın arkasından Callie'nin çıplak halini görebildiğim, dans edip kalçalarını sallayarak "Wrecking Ball" şarkısını söylerken Miley Cyrus'un banyo tezgahındaki hoparlörden mırıldandığı yer.

Yürü. Uzaklara.

Hemen şimdi çekip gitmem lazım.

Ama ben yapmadım. Orada duruyorum, gözlerim ona perçinlenmiş ve onun dansını ve şehvetimin en karanlık, en derin, en tehlikeli seviyelerine doğru sallanmasını izlerken sikim smokin pantolonumun içinde saf çeliğe dönüşüyor.

Dans etmeyi bırakır. Elini kaldırır ve duş camından yüzüne yayılan buğuyu siler.

Anında gözlerimiz kilitlendi.

Callie kızardı. Dudağı dişlerinin arasında emiliyor. Ve sırtıyor.

İşte bu yüzden lanet olası bir *keşişin* gücünü topluyorum ve her bir kuralı çiğnemedi ve her bir çizgiyi geçmeden önce o yatak odasından dışarı çıkmak için dönüyorum.

Evet, bu bir sorun olacak.

KALE

Söylemeye gerek yok, o gece birlikte yemek yemedik. Pizzamı balkonumda büyük bir bardak viskiyle yıkayarak yiyor, Callie'nin duşta dans ettiği anıyı kafamdan atmaya çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor. Tamamen geri tepiyor. Ne kadar düşünmemeye çalışsam da, hafızam en küçük ayrıntılara odaklanmaya devam ediyor - kalçalarının yuvarlanma ve sallanma şekli. Buğulu camın arkasından teninin bronzluğu. Meme uçlarının koyu rengi.

Beni görmesi ve *sırtması*.

Ne yaptığını çok iyi biliyor. Benimle taşak geçiyor. Beni kışkırtıyor. Bütün bu lanet durumu benim için daha da zorlaştırıyor. Ama bunların hepsi Callie Drakos'un kişiliğiyle örtüşüyor. Onu sadece bir buçuk yıldır tanıyorum ama o böyle biri.

Bir kışkırtıcı.

Bir baş belası.

Bir provokatör.

Eğer onu karanlık ve cinsel yollarla düşünmeden edemediğim o küçük gerçek olmasaydı, bunların hepsi iyi olurdu ve görmezden gelebilirdim. Ya da

O uzun siyah saçlarını avucumun içine alıp şımarık, arsız ağzını şişmiş sikime götürmeyi hayal etmeyi bıraktım.

Evet, bunu düşünmemeye çalışmak yüzüme patlıyor. Çünkü üç içki içtikten ve Callie'nin fantezilerimde dans edişini gördükten yaklaşık bir saat sonra, odamın karanlığına geri döndüm ve aletim elimde zonklayıp seğirirken, dölleri bir havluya sıçradı.

Bu saçma güne ne kadar da uygun bir son.

Ertesi sabah erkenden kalktım. Yani, her zaman erken kalkarım ama bugün benim standartlarıma göre bile erken.

Egzersiz yapıyorum, koşu bandında 5 mil koşuyorum ve kahvaltı ediyorum. Callie'den hiç iz yok.

Yirmi bir yaşında olduğu ve saat henüz dokuz olduğu için muhtemelen hâlâ uyuyor olduğunu varsayıyorum. Ama bir yanımda, onu duşta gördüğümde bana sırtıttığı için pişmanlık duyup duymadığını merak ediyor. Acaba şimdi bunu utanarak ve biraz da beceriksizce düşünüyor ve odasına saklanıyor mu?

Yani, evet, yardım için çılgınlık attığını sanıyordum, Miley Cyrus pop marşını bağırıldığını değil. Ama onun özeline girdim.

Hala bunun için huysuzlanıyorum ve hala oraya *girdiğimde* gördüklerimi düşünüyorum, Cillian'dan mesaj aldığımda, kendisinin, Ares'in, Diemos'un ve Hades'in birkaç blok ötede olduğunu ve kahve içmek için uğrayacaklarını bildiriyor.

Yukarı çıkıp Callie'nin kapısını çaldım.

"Callie, uyanık mısın? Cil ve kardeşlerin gelmek üzere."

Cevap yok. Kapıyı tekrar ve daha sert çalıyorum.

"Callie."

Hala cevap yok. Bu sefer yumruğumu kapıya vurdum. Kapı açıldığında *hala* cevap yok, tüylerim diken diken oldu.

Sadece 21 yaşında olman umurunda değil. Kimse bu kadar gürültülü bir şeyde uyuyamaz.

Tokmağı çeviriyorum ve kafamı içeri sokarken kapıyı kırarak açıyorum.

Sikeyim. Ben.

Kulağında AirPods var. Çünkü hâlâ uyuyor. Örtünün üstünde.

Karnının üstünde. Bir bacağı bükülmüş, dizi yukarıda, yüzü bana dönük.

Üzerinde sadece deniz mavisi bir tanga vardı.

İçimdeki şeytan kükrüyor. Kanım kulaklarımdan doğruca sikime hücum ediyor ve gözlerim onun tangayla ortadan ikiye ayrılmış, daracık, küçük şeftali kışına takılınca anında kaya gibi sertleşiyor.

Tanga bacaklarının arasına ve amına doğru sıkıca çekilmiş. Lanet olası dantel yarı şeffaf ve amının her milimetrekaresine - *her* milimetrekaresine demek istiyorum - kalıplanmış.

Kahretsin.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Elim eşofmanımın içindeki şişkinliğe doğru kayıyor ve kendimi durduramadan şişmiş aletimi avuçluyor.

Callie
kıpırdanıyor.
or.

Sikeyim.

Elimi aceleyle bırakıyorum ve kapıyı çalmadan önce sessizce kapatarak dışarı çıkıyorum. Çok yüksek sesle ve ısrarla.

"Callie!"

"Ne?" diye mırıldanıyor hıçkırığa hıçkırığa.

"Kalk. Kardeşlerin geliyor."

Ve bu gerçekleşmeden önce ciddi bir soğuk duş almam gerekiyor.

"EVET?"

Deimos kaşlarımı kaldırarak başını salladı.

"Evet." "Ne kadar süre için?"

Aslında Callie'nin erkek kardeşi yarın Drakos ailesinin Avrupa operasyonlarını yürüttüğü Londra'ya geri dönecekti.

Anlaşılan bir süre daha New York'ta kalmaya karar vermiş.

"Belli değil," diye omzunu kaldırıyor.

Hades, "Londra'daki işini aniden terk etmesinin *nedeni ne* kadar belirsizse o kadar belirsiz," diye mırıldanıyor.

"Hades," diye homurdanır Ares.

Ancak Deimos, iki kardeşini de görmezden gelerek mutfak tezgahına yaslanırken hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Hiçbir şeyi terk etmedim. Atlantik'in bu yakasındaki işleri halledebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim. Kostas da benim yokluğumda sahadaki her şeyle ilgilenebilir."

Deimos'un iki numarası Kostas'la hiç tanışmadım. Ama onun da en az Deimos kadar zorlu ve biraz da ürkütücü olduğunu duydum.

"Şey," diye boğazını temizliyor Cillian. "Bu senin için." Bana yepyeni bir iPhone uzattı. Kaşlarımı çattım.

"Benim zaten bir telefonum var. Aslında, tam olarak bu modele sahibim."

"Bu senin iş telefonun." Sırıttıyor. "Artık iki telefonu olan o dangalaklardan biri olacaksın. Üzgünüm, işle birlikte geliyor."

Ares ceplerinden iki telefon çıkarırken sırıttıyor. "Gerçek."

Hades yardımsever bir şekilde ekliyor: "Eğer gerçekten bu işin içine girmek istiyorsan, kulağına şu lanet olası Bluetooth şeylerinden alabilirsin, böylece Starbucks'taki hiç kimse senin onlarla mı yoksa telefonla mı konuştuğun hakkında hiçbir fikre sahip olmaz." Ona ters ters bakıyorum.

Cillian, "Sizin için hemen hemen herkesin numarasını programladım bile," diye ekliyor.

"Şu haline bak Castle," diye sırıttıyor Ares. "Şimdiden yeni bir iki numaran var!"

Callie eşofman altı ve kapüşonlu bir tişörtle odaya dalarken Cillian ona soğuk bir ölüm bakışı atıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyor.

"Casa del Kildare'deki geceniz nasıldı Bayan Drakos," diye sırıttıyor Cillian. "Odanızın iyi olduğuna inanıyorum."

"Ve tek kişilik," diye mırıldanıyor Hades, bana bir bakış atarak.

Onu görmezden geliyorum ve Ares'in gözlerini devirdiği yere dönüyorum.

"Evet, her neyse," diyor büyük Drakos kardeş. "İki şey var. Birincisi, bu sabah sokakta Massimo hakkında çok fazla dedikodu var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım düğün davetiyesi almadığı için biraz kızgın?"

Ares karanlık bir şekilde sırıtıyor. "Evet, onun gibi bir şey. Kızgın olduğu kesin. Asıl soru, *ne kadar kızgın olduğu*."

"Yani," diye ekliyor Cillian, "bu konuda bir şeyler yapacak ve bunu olması gerekenden daha büyük bir şeye dönüştürecek kadar kızgın mı?"

"Kesinlikle," diye homurdanıyor Ares. "Bu anlaşma anlaşmayı bozuyor ve ailelerimizin birleşik varlıklarını koruyor. Aynı zamanda Carveli ailesiyle bir savaş başlatır mı? Bilmiyorum. Bu yüzden Michael Genovisi ile bir görüşme ayarlama cüretini gösterdim."

Kaşlarımı çatıyorum. Michael burada, New York'ta Scaliami ailesinin reisi ama bildiğim kadarıyla Kildare organizasyonunun onlarla iyi ya da kötü hiçbir ilişkisi olmadı.

Cillian sanki düşüncelerimi okumuş gibi bana bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır, profesyonel olarak yollarımız hiç kesişmedi. Michael'la arkadaşların arkadaşları vasıtasıyla tanıştık ve kendisi akli başında ve mantıklı bir adama benziyor. Scaliamis'lerin Carvelis'lerle birlikte Komisyon'daki beş İtalyan aileden biri olduğu düşünülürse, tüm bunlar için iyi bir sıcaklık okuması sağlayabilir."

Hades kendine bir fincan kahve koyar ve tezgâha yaslanır. "Dante Sartorre da bu küçük oturuma katılacak."

Çok ilginç.

Onunla sadece geçerken tanıştım, ama Dante Sartorre New York'un yeraltı dünyasında hatırı *sayılır* bir güce sahip. Aslında Carveli ailesinin uzak bir kuzeni ve aynı zamanda Club Venom'un ana yatırımcısı ve baş işletmecisi - burada şehirde zengin, bağlantılı ve sıklıkla suçlu düşünenlere hitap eden son derece seçkin bir kink kulübü.

Tüm bunları biliyorum çünkü Cillian Una ile tanışmadan önce üyeydi.

Aslında Elsa gelmeden önce Hades de öyleydi. Büyük ihtimalle bu toplantıya bu şekilde ve bu yüzden katılacak. Onun ve Hades'in birlikte bir geçmişı olduğunu biliyorum.

"Tamam, toplantı ne zaman?"

Ares saatine bakar. "On dakika içinde yola çıkmalıyız. Bu mümkün mü?" Başımı salladım.

"On dakika içinde hazır olmama imkân yok."

Callie'nin mutfak taburelerinden birinin üzerinde bir fincan kahve içerken benimle göz teması kurmaktan titizlikle kaçındığı yere bakıyorum.

Belki de duştan bana sırttığı için pişman olma konusunda haklıydım.

"Sorun değil. Sadece ben ve Castle olacağız," diyor Ares.

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu toplantı benim de dahil olduğum tüm bu olaylarla ilgili."

"Burada kal Callie," diye homurdandım. "Bavulunu boşalt, odanı hazırla. Ne istersen yap. Döndüğümde sana bilgi veririm."

Bu sefer gözleri benimkilere kilitlendi. "Ben küçük bir ev kadını değilim."

Hades kıkırdıyor, sırtımı sıvazlıyor. "Evet, sana iyi şanslar dostum. Pekâlâ, ben çıkıyorum."

Göz kırpıyorum. "Sen gelmiyor musun?"

Callie, "Eğer o gitmiyorsa, ben *kesinlikle* gidiyorum," diye mırıldanıyor.

Hades kıs kıs güler ve kız kardeşinin saçlarını karıştırmak için yanına gider. "Sakin ol, otoriter pantolon. Sadece Ares ve Castle olursa, her şey daha basit olur."

Cillian'a bakıyorum. Omuz silkiyor, bana sırtıyor. "Hey, artık kral sensin dostum. Bu *benim* toplantım değil. Ya da benim sorunum."

Eğer CALLIE daha önce toplantıya gelmesine izin verilmediği için kızdıysa, ona aslında evden hiç çıkamayacağını söylediğimde kendini kaybetti.

"Ne?!"

"Bak, önce şu görüşmeyi halledeyim, tamam mı? Kardeşin sokaklarda Massimo'nun düğüne kızdığına dair bir sürü dedikodu olduğunu söylüyordu."

"Ne yani, gelip beni vuracağından falan mı endişeleniyorsun?"

"Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok."

Massimo Carveli adlı psikopat hakkında duyduklarıma bakılırsa, bu aslında olasılık dışı değil. Yani bundan şüpheliyim. Ama ben temkinli bir adamım.

Callie arkamdan küfürler ve hakaretler savururken evden çıkmak pek de planladığım bir şey değildi ama ne yapalım, işler böyle yürüyor.

Neyse ki toplantıdaki karşılamam, toplantıya *gidişimden* çok daha hoş oldu. Michael Genovisi ellili yaşlarında, gümüş rengi saçları ve keskin mavi gözleriyle güçlü ve sağlıklı görünen bir adam. Elimi sıkarken içtenlikle gülümsüyor.

"Bay James," diye gürlüyor derin bir sesle. "Benim için bir zevk. Ve yeni pozisyonunuz için tebrikler."

"Teşekkür ederim, Bay Genovisi. Bugün bize zaman ayırdığınız için de teşekkür ederiz."

Gülümsüyor. "Lütfen, Michael iyi."

"Ve Castle benim için çalışıyor."

Kıkırdar ve Ares'in elini sıkar. Belli ki daha önce tanışmışlar. Sonra yanındaki iki adama döner.

"Bu benim ikinci komutanım, Vincent Cave."

Ares yolda bana, yontulmuş çeneli siyah saçlı adamın aynı zamanda Michael'ın damadı olduğunu söyledi.

"Bu da Dante Sartorre, pek çok kişinin ortak dostu. Bugün onu da dahil etmenin iyi olacağını düşündüm."

Dante heybetli bir figür çiziyor: geniş omuzlu ve neredeyse benim kadar uzun, esmer, keskin bir çenesi, delici gözleri ve bakımlı siyah saçları var. Michael ülkedeki en büyük İtalyan mafya ailelerinden birinin Don'u olabilir, Vincent da onun iki numarası ve muhtemelen halefi, ama Dante her ikisinden de daha iyi giyiniyor.

Hepimiz el sıkıştık ve ardından toplantı odasının ortasındaki Hudson'a bakan büyük ahşap masanın etrafına oturduk.

"Hepimiz çok meşgul adamlar olduğumuz için hemen ilgileneceğim." Michael parmaklarını masaya vuruyor ve doğrudan bana bakıyor. "Calliope Drakos ile evliliğiniz duyurulduğundan beri sokakta Massimo Carveli ile ilgili söylentiler olduğunu biliyorum. Ve eminim ki Carveli'nin herhangi bir saldırganlığının kendi örgütümle sizinkini nasıl karşı karşıya getireceği ya da getirip getirmeyeceği konusunda birkaç endişeniz vardır."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu... aklımızdan

geçti." "Bir ya da iki kez," diye mırıldandı

Ares.

Michael gülümser ve başını sallar. "Bu korkuları hemen şimdi yatağa atmama izin verin. Massimo'nun aniden evlenme ihtimalinin azalması beni hem ilgilendirmez hem de ilgilendirmez."

"Yine de işler bir sonuca *varırsa*," diye homurdanıyor Ares. "Komisyon'da birlikte oturursunuz."

Michael başını sallar. "Evet, Barone, Amato ve Marchetti aileleriyle birlikte. Ama Komisyon tıpkı sizin Klanlar Konseyi gibi işliyor," diyor başıyla beni işaret ederek. "Ya da Rus Bratva Yüksek Konseyi gibi. Bu bir kan anlaşması değil. Hepimiz en büyük beş aileyiz, bu yüzden bilgi paylaşıyoruz ve birbirimizle savaşmamaya karar verdik. Hepsi bu kadar."

Gözlerinin içine baktım. "Güncel olaylar hakkında ne düşünüyorsun? Massimo bundan bir şey çıkaracak mı?"

Başını iki yana sallar. "Ne yazık ki bilmiyorum. Babası gerçek bir iş adamıydı ve açıkçası yapardı. Oğlunu henüz o kadar iyi tanımıyorum. Özür dilerim. Şimdilik söyleyebileceklerim bu kadar."

Ayağa kalkıyor.

Sanırım toplantı sona erdi.

Hepimiz tekrar el sıkıştıktan sonra, sadece Michael ve Vincent ayrılıyor. Dante hesapçı bir gülümsemeyle boğazını temizliyor. "Bay Drakos, acaba Bay James ve benimle bir dakika yalnız kalabilir misiniz?"

Ares bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Hey, burası artık onun krallığı. Ben sadece kayınbiraderiyim."

Ares bana sırtıyor. Bu sabah neredeyse şeffaf külotunun üzerinden kız kardeşinin amının görüntüsünü hatırlamamak için elimden geleni yapıyorum.

O gittikten sonra Dante masanın karşısındaki sandalyesine oturuyor ve parmak uçlarını dikleştiriyor.

"Sanırım daha önce tanışmıştık."

Kıkırdıyorum. "Sanırım eski patronumu böğrüne saplanmış bir bıçakla kulübünüzün arka kapısından çıkarmamda bana yardım ettiniz."

Cillian ve Una'nın tanıştığı gece gibi.

Ne ilk buluşmaydı ama.

Sırtıyor. "Tam zamanı, evet." İç geçirir. "Bay James-" "Ben Castle."

Kaşlarını kaldırıyor, dudakları kıvrılıyor. "Artık bir kralsın, biliyorsun. Unvanlara ve formalitelere alışmak isteyebilirsin."

"Bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Dante yavaşça başını sallar. "Sana bir kötü bir de iyi haberim var. Önce hangisini duymak istersiniz?"

"İyi olanla devam edelim."

Kaşlarını çatıyor. "Aslında kötüden başlarsam daha iyi olur."

"O halde buyurun Bay Sartorre."

"Massimo Paris'i biliyor."

Duygularımı gizleme konusunda acemi değilimdir. Ve mükemmel bir poker suratım var. Ama içimde bir şeyler patlıyor. Bir ateş kükrüyor.

Ve ilk aklıma gelen Callie oldu. Ve onun güvenliği.

Elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. Açtığımda kaşlarımı çattım. Kahretsin, bu Cillian'ın bana verdiği yeni telefon. Telefonum üzerimde değil. Evin arkasında. Ve yenisine göz attığımda, Cillian'ın önceden programladığı "hemen hemen herkesin" numaralarının Callie'ninkileri içermediğini hemen fark ediyorum.

Gözlerimi tekrar Dante'ye çevirirken

kaşlarımı çatıyorum. "Özür dilerim, Paris ne olacak?"

Dante karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve öne doğru eğilerek dirseklerini masanın üzerine koyuyor. "Bay James, yüzüme bakın. Aptal gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, yok."

"Harika. O zaman iyi bir başlangıç yaptık." Tek kaşını kaldırıyor. "Dediğim gibi, Massimo Paris'te ne olduğunu biliyor. Ben de öyle." Kollarını açıyor. "Otelin dışındaki şoför sizi tanıdı."

Kahretsin.

O gece Callie'ye ulaşmakla ve o iki sarhoş Avrupalı tarafından istismar edilmediğinden emin olmakla o kadar meşguldüm ki

Luca'nın içeride olabileceğini bana haber veren şoförün kendisi de *benim tarafımdan uyarılmış* olabilir mi diye düşünmeden edemedim.

"Patronu telefonuna cevap vermeyince ve onu aramaya çıktığında patronunun *kayıp olduğu ortaya çıkınca, iki kere iki dört eder.*" Dante ellerini açıyor. "Et voila."

Soğukkanlılıkla ona bakmaya

devam ediyorum. "Peki ben

neden hala ölmedim?"

Dante gülümser. "İşte iyi haber. Luca... Komisyon'un diğer başkanları arasında pek popüler değildi. Michael şu anda diplomatik davranıyor ve bunu hafifçe ifade ediyordu. Gerçek şu ki, Luca'dan tamamen nefret ediliyordu. Sarhoş, dolandırıcı, ahlaksız ve sadistti. O masada *hiç sevilmiyordu* ve oğlu tarafından daha da az seviliyordu. O domuzu öldürmen Massimo'ya verebileceğin en güzel hediye idi."

Kaşlarımı attım. "Ne yani, minnettarlığınan bana merhamet mi gösteriyor?"

Dante kıkırdar. "Sayılır. Babasından nefret etsin ya da etmesin, onur, itibar ve tüm bu saçmalıklar yine de Massimo'nun Luca'yı öldürdüğü için seni öldürmesini gerektirir - eğer Luca'yı öldürdüğü *biliniyorsa.*"

"Ama o biliyor."

Dante biraz sabırsızca i geçirir. "Evet, ama *başka* kimse

bilmiyor." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin var."

"Evet, şey... *Her şeyi* bilmek benim işim, Bay James." "Peki ya şoför?"

"Oh, o öldü," diyor Dante duygusuz bir şekilde. "Massimo." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkiyor. "Dediğim gibi, sadece o ve ben biliyoruz. Ve

Luca'nın öldürüldüğünün duyulmasını istemiyor. Kalp krizi hikayesine herkesin inanması gerekiyor."

"Peki neden?"

"Çünkü Luca'nın" -Dante parmaklarını havaya kaldırarak tırnak işareti yapıyor- "*kalp* krizinden üç gün önce, Carveli tahtının sıradaki varisi ve tüm servetinin mirasçısı olarak oğlunu gösteren hoş bir yasal vasiyetname yazdı. Bundan bir ay önce Luca'nın tam tersini söyleyen *başka bir vasiyetnameyi* imzaladığı düşünülürse, bu gerçekten de bir olay örgüsüydü."

Parmaklarımı çene çizgimde gezdirirken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Peki bu ani fikir değişikliği neden?"

"Ah," diye gülümsüyor Dante. "İşin eğlenceli kısmı da bu. Kalbinde bir değişiklik *olmadı*. Bu vasiyeti yazdığı iddia edildiğinde kalbi zaten artık atmıyordu. Üzerindeki tarih, sözde kalp krizinden bir hafta önce, senin onu o otel odasında kaybetmenden dört gün *sonraydı*."

Oh.

"Massimo da babası öldükten sonra bir vasiyetname hazırlayarak krallığın anahtarlarını kendisine verdi."

Dante başını sallar.

Parmak uçlarımı masaya vuruyorum. "Ama bu Massimo'yla ilgili bir mesele değilse, neden Calliope Drakos ve babasıyla aramızdaki evlilik kan bağı hakkında göğsünü yumrukluyor?"

Dante kıkırdar. "Çok fazla İtalyan tanımıyor olmalısınız, Bay James. Testosteron. Maçoluk. Kabadayılık. Her zamanki İtalyan saçmalıkları. Yeni karınızın sizin ellerinizde güvende olduğundan emin olabilirsiniz. Ve benim..." dudakları kıvrılır. "Massimo'nun son düğününüzle ilgili öfkesi hakkındaki bu sokak söylentilerinin sadece söylenti olduğu ve başka bir şey olmadığı konusunda *bilgilendirildim*."

Başımı salladım. "Peki o zaman, bu da beni aklımdaki diğer soruya getiriyor." Dante sırtıyor. "Bunların hepsini ya da herhangi birini sana neden anlatıyorum?"

"Bingo."

Omuz silkiyor. "Çünkü kral öldü. Çok yaşa kral." Acımasızca gülümsüyor. "Yüksek mevkilerde dostlar edinmek benim işim Bay James. Umarım bu, karşılıklı olarak faydalı ve kârlı bir dostluk kurmamızı sağlar."

Beni bu herifle aynı yatağa soktuğu için Hades'in taşaklarını tekmelemeyi aklıma not ediyorum, çünkü Dante'ye güvenebileceğim kadar güvendiğimden eminim. Ama insanları okumakta da iyiyimdir ve niyeti şüpheli olsa da, bilginin kendisinin sağlam olduğu izlenimini edindim.

Tekrar el sıkıştıktan ve ikimiz de ayrıldıktan sonra telefonuma tekrar baktığımda bir mesaj görüyorum.

ARES DRAKOS

Hey. Sanırım cep telefonunu evde unuttun, o yüzden buradan mesaj atıyorum. Üzgünüm, başka bir toplantıya yetişmem gerekiyordu. Cillian adamlarından birine Range Rover'ını bıraktırdı. Dışarıya park etti.

Arabamın gerçekten de sihirli bir şekilde toplantının dışındaki kaldırıma getirildiğini görmek için bakıyorum. Dikkatimi tekrar Ares'in mesajlarına veriyorum.

ARES DRAKOS

Ayrıca, lanet olası bir şoför bul, ahbap. Artık bir parçaya bakmalısın.

Range Rover'ımın direksiyonuna geçtiğimde gözlerimi deviriyorum. Evet, hayır. Kral ya da değil, etrafımda vızır vızır beni süren, benim için yemek pişiren ya da lanet olası kıyafetlerimi yıkayan küçük astlarım olmadan da yetişkinlik yapabilirim, çok teşekkür ederim.

Brownstone'da ön kapı nöbetçisi olarak tuttuğum adamlardan biri olan Patrick'in bağlantı numarasını aşağı kaydırıyorum ve ara düğmesine basıyorum.

"Hey, patron."

"Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, temiziz. Cillian beni Massimo'nun sikişi hakkında bilgilendirdi. Bayan James'in ne zaman geleceğine dair gözlerimizi dört açtık-"

"Hâlâ Bayan Drakos," diye homurdandım.

"Doğru. Kusura bakmayın. Döndüğünde içeri girdiğinden emin oluruz."

Kıpırdamadan duruyorum.

"Affedersiniz?"

"Brownstone'a döndüğünde." Elimdeki telefonu neredeyse eziyordum.

"*Dışarı* mı çıktı?"

Tısladım. "Uh, evet."

Öfkeyle arabayı çalıştırırken kırmızı görüyorum. Onu evden dışarı çıkarmaması için kesin emir almıştı, lanet olsun.

"Patrick, bunu yapmasına neden izin verdin ki?"

"Bekle, ne?" Patrick aptal değil ama kafası gerçekten karışmış gibi. "Castle, sorun olmadığını söylemiştin."

"Sen neden bahsediyorsun?! Sana onun gitmesine izin verme

demiştim!" "Biliyorum! Ama gittikten yarım saat sonra bana mesaj attın!"

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin nefes alıyorum.

Callie ona mesaj attı.

Lanet telefonumdan.

Telefonu kapatıyorum, Find My uygulamasını açıyorum ve hesabıma giriş yapıyorum. Harita açılıyor ve işte orada. İşte orada.

Ve tatlı merhametli lanet, şimdi başı *büyük* belada.

CALLIE

"BİR TANE DAHA İSTER MİSİN?"

Yanaklarımı şişiriyorum, alkolün damarlarımda vızıldadığını ve yüzümü ısıttığını hissediyorum. Öğlen oldu ve ben bu mekânın büyük bardaklarda servis ettiği duble votka sodalardan iki tane içtim bile.

"Ehhh..."

Stavros kıkırdar. "Hadi ama Callie. Biraz yaşa."

Gözlerimi deviriyorum, yüzümde bir sırıtma. "Biliyorum, haklısın. Ama bir an önce eve gitmeliyim."

"Ne için?"

İnledim. "İnan bana, bilmek istemezsin."

Başını sallar, koyu renk saçlarını yakışıklı yüzünden geriye doğru iterken gülümsemesi biraz bozulur. Stavros güçlü genleri, kıskanılacak kemik yapısı ve *harika* saçlarıyla yakışıklı bir adam. Tomas'ın, ağabeyi New York'un yarısını büyülerken hiç kız bulamadığından yakındığını hatırlıyorum.

"Geri dönüp ev kadını rolüne bürünmelisin, ha?"

Ona bir bakış attım. "Siktir git. Bu hiç adil değil."

Omuz silkiyor. "Hey, dostum, evlenen sensin." Başka tarafa bakıyor, yüzü kararıyor. "Lanet olası bir *Kildare ile*."

"Karışık bir durum, tamam mı?"

Eminim beni -ya da Castle'ı- tanıyan ve Carveli ailesinin durumundan haberdar olan çoğu kişi bu evliliğin ne olduğunu anlamıştır. Yani Castle'la çıkmıyorduk bile, birdenbire evlendik mi? Hadi ama.

Ama insanlar istedikleri kadar şüphe duyabilirler. Önemli olan şu ki, ne Castle ne de ben bu şüphelere herhangi bir ağırlık veremeyiz.

"Karmaşık mı?" Stavros kaşlarını çatıyor. "Daha çok düşmanca bir ele geçirme gibi." "Pardon?"

"Yani, önce Ares, şimdi de sen?"

Ailem ve Kildares arasındaki ittifak herkes için harika oldu. Ancak, her zaman birkaç inançsız vardır ve asla herkesi memnun edemezsiniz.

Stavros "hoşnut olmayanlardan" biri.

Başlangıçta İrlandalıların hayranı değildi. Ancak daha sonra kardeşi Tomas, Neve'ye yönelik izinsiz suikast girişimine katılınca ve Ezio da buna misilleme olarak kardeşini öldürtünce işler daha da kötüye gitti. Stavros bugünlerde İrlandalılarla birlikte çalışmaya ve onlarla barışı korumaya katlanıyor ama bunu sadece mecbur olduğu için yapıyor.

Ayrıca bunun en ufak bir sır olarak bile kalmamasını sağlıyor.

"Yani Callie, onlarla takılmayı nasıl başarıyorsun cidden anlamıyorum."

"Elias-"

"Bekle, bize bir içki daha getiriyorum."

Köşedeki masamızdan kalktı ve Jessie'nin Yeri'ne doğru yürüdü - şehir merkezinde *sevdiğim* karanlık ve pis bir bar. Bonus puan olarak, tarihsel olarak kimliğimi kontrol etmediler, aslında Stavros ve ben ilk turumuzu sipariş ettiğimizde biraz yüzüme patladı ve muhtemelen bize birkaç bedava alma umuduyla Jessie'nin kendisine "yirmi bir yaşına yeni girdiğimi" söylemeye karar verdi.

Oops.

O içkilerimizi getirirken ben de Castle'ın telefonunu çıkarıyorum. Bu sabah mutfakta bırakmadan önce girdiğini gördüğüm şifreyi girerken ona ters ters bakıyorum.

Biliyorum. Bu kötü bir şey. Hatta delilik. Ve içten içe onun telefonunu karıştırmaya ya da bulabileceğim herhangi bir şey için üzölmeye hiç hakkım olmadığını biliyorum. Bunun dışında, içimdeki çılgın kısım bunu çoktan rasyonalize etti ve kendime evli olduğumuzu, Castle'ın artık benim *kocam olduğunu* söyledi. Ve öyle olduğuna göre, telefonunu geride bıraktığında ve çok sevimli ve çok *genç bir* sarışın kızıdan gelen mesajlar ve özçekimlerle patlamaya başladığında?

Kocasına mesaj atan kadınlar söz konusu olduğunda bir eş biraz şeffaflığı hak eder, değil mi?

Hay sikeyim. Evet, hayır, *ne* şekilde kesersen kes, bu hiç hoş değil. Gerçekten iyi değil. O kadar kötü bir şey *bulamamış olsam* bile.

Süper tuhaf porno yok - aslında hiç porno yok, ki beş ağabeyle büyümüş biri olarak bu *çılğınca geliyor*.

İlişki veya flört uygulamaları yok. Müstehcen resimler ya da kızlarla mesajlaşmalar yok. Loraine denen hatunla mesajlaşmalar var. Ve görünüşe göre Castle onu düzenli olarak arıyor, bu da kanımı kaynatıyor. Ama mesajları oldukça masum.

Ama bir de *Teagan diye* biri var. Saçma sapan mükemmel sarışın dalgaları olan Teagan ve şu lanet olası 2008 Taylor Swift country kızı olayı o kadar tatlı ki kusmak istiyorum. Büyük dik göğüsleri ve mükemmel beyaz gülüşü olan Teagan.

Castle'a "Geçen gece seni kaçırdığım için çok üzgünüm!!" diye mesaj atan Teagan. Ya da "bana büyük bir tane borçlusun!" ve ardından bir *at* emoji, Tanrı aşkına.

Tanrım, biraz incelik göster.

Hazır başlamışken kocama da biraz ders verelim.

Gerçekten evli olmadığımızı *biliyorum* ama yine de. Benimle dalga mı geçiyorsun? Bana zerre kadar saygı duymak şöyle dursun, görünüşe göre benden bile genç olan bir kızla sohbet etmenin, ortaya çıkarsa tüm "imajımız" için nasıl görüneceğini bir saniye bile düşündü mü?

Hatta ona farklı kıyafetler içinde selfie'ler göndererek "büyük buluşma için" bir tane seçmesini istedi.

Evet, siktiğimin yerine otur, *Teagan*.

Neredeyse boş olan bardağıma kaşlarımı çatarak bakıyorum ve son votka sodayı da pipetten içiyorum.

Kıskançlık konusunda sağlıklı bir tutuma sahip olmam küçük bir ihtimal. Ya da daha doğrusu gerçekliğe. Yani... Ben her zaman *kıskanmadım*. On altı yaşımdan beri kullandığım ilaçların sebebi de bu.

Ama kendi kafamdaki tuhaflık ne olursa olsun, bugün beni uçurumun kenarına iten şey buydu. O büyük ve önemli bir toplantıya giderken, lanet olası bir ev kadını gibi kilitli kaldığım için zaten kızgındım. Ve sonra Teagan'dan gelen tüm o mesajları görmek?

Evet, hayır.

Stavros ne yaptığımı öğrenmek için bana mesaj attığında, bu benim çıkışımdı. Castle'ın telefonunu kullanarak kapıdaki Patrick'e mesaj attım ve hemen yola koyuldum.

Stavros öğle yemeğinden bahsetmişti. Ama şu ana kadar "öğle yemeği" pipetten, buzlu ve yanında limon dilimi olan bir içkiydi.

Gerçekçi olmak gerekirse, o kadar da kızgın değilim. Dün gece duşta yaşadığım fiyaskonun ardından bugün hala düşüncelerimi boğan utancın üstesinden gelmek için bir içkiye ihtiyacım vardı.

Evet, bakan *oydu*. Aslında, Castle'ın daha önce bana hiç bakmadığı bir şekilde bakıyordu. Ama bağırmadım, üstümü örtmedim ya da izlediği için kızmış gibi yapmadım.

Ona *gülümsedim*.

Bu da tabii ki onu o anın dışına itti ve uzaklaşmasına neden oldu. Kendimi ona bağırmadığıma ya da durumu garipleştireceği için üstümü örtmediğime ikna etmeye çalıştım.

Ama bu koca bir yalan. Bunları yapmadım çünkü... lanet olsun, şimdi bilmiyorum bile. Sözler ne kadar sahte olursa olsun, düğünün heyecanını yaşadığım için mi? Yüzünde en ufak bir yargılama ya da "demek delisin" ifadesi olmadan ilaçlarımı almama yardım ettiği için mi hala gülümsüyordum?

Hayır, olduğum yerde kaldım ve Castle'a gülümsedim çünkü onun bana bakması *hoşuma gidiyordu*.

Beni istemek. Beni arzulamak.

Sonra tabii ki ona bir aptal gibi gülümsedim ve o da Teagan denen orospuya mesaj atmaya gitti.

Tam bir pislik.

"İşte başlıyoruz."

Stavros, taze içeceklerimizi masaya koyarken yüksek masada yanımdaki uzun sandalyeye yerleşiyor.

"Ee," diyerek bana gülümsüyor. "Evlilik hayatı

nasıl gidiyor?" "Stavros, *bir* gün oldu."

"Ve sen şimdiden başka bir adamla öğle yemeği için içki almaya çıktın! Evet, harika bir başlangıç diyebilirim."

Yüzüm kızarıyor, pipetimden bir yudum almak için başımı sallıyorum.

"Ne yani, arkadaşlar kutlama amaçlı düğün içkileri için buluşamaz mı?"

Stavros tam olarak kaşlarını çatmıyor. Ama gözlerinin arasında bir gölge var ve çenesi biraz gıcırıyor.

"Başka bir Drakos'un o lanet aileye bağlanmasını kutlamak için bir neden göremiyorum Callie."

Elimi onun elinin üzerine koyarken dudaklarım bükülüyor. "Tomas'ı ben de özlüyorum, biliyorsun." "*Onu öldürdüler.*"

Tüm bunların nasıl gerçekleştiğinin karmaşık katmanlarına girmeyeceğim. Stavros'la değil, ki kendisi bu konuda hala biraz daha acemidir, ve özellikle de ben biraz çakırkeyifken değil.

Elimi geri çekmeye gidiyorum. Ama Stavros aniden elini benimkini tutacak şekilde bükte.

"Stavros-"

Başparmağını parmağımdaki sade alyansın üzerinde gezdiriyor. "Bu bir yalan Callie."

"Stavros, hadi ama. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Senin ailen de en az benimki kadar mafya."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor. "İyi görünüyorsun, Callie."

Gözlerimi devirerek sifonu çektim. Dışarı çıkmadan önce bavulumun en üstünde ne varsa üzerime geçirdim, ki bu eski bir etek ve yazlık bir atletti. Üzerine bir kot ceketim vardı ama o da barın havasız sıcağında çıktı.

Aşağı baktım ve yüzümü buruşturdum. Tamam, etek biraz kısa. *O kadar da* kötü değil ama belki de bilerek daha fazla bacak göstermek için dışarı çıktığımı düşündürecek kadar. Ve Stavros'un bana arkadaştan daha fazlası olmaktan memnun olacağını bildirme konusundaki düşkünlüğü göz önüne alındığında, şu anda yanlışlıkla gönderiyor olabileceğim mesaj hakkında aniden biraz endişeleniyorum.

"Bak, Stavros-"

Eli benimkinde sıklaşıyor.

"Senin için onun asla olamayacağı bir şey olabileceğimi biliyorum-" "Peki bu *tam olarak nedir?*"

Castle'ın sesiyle ikimiz de irkildik. Tam ona doğru dönüyorduk ki, Castle'ın güçlü eli Stavros'u boğazından yakaladı ve itti.

Geriye doğru. Stavros nefes nefese kalır, sandalyesinden yarı düşer, yarı kayar ve ayağa sürüklenirken boğulur. Castle'ın yüzündeki acımasız, gaddar ifadeye doğru dönerken gözleri kocaman açılır.

"Sana *lanet* bir *soru* sordum."

Castle'ı daha önce de güçlü ve korkutucu bir adam olarak görmüştüm. Ama bu bir sonraki seviye. Yüzünde ve sözlerinde karanlık bir güç ve gözlerinde beni biraz korkutan soğuk bir acımasızlık var.

Ve beni çok heyecanlandırıyor.

"Eee?"

Akıllıca, Stavros ona cevap

vermiyor. "Hayır mı? Hiçbir şey

mi?"

Castle aniden Stavros'u arkasındaki duvara çarpıp yüzüne doğru yaklaşırken onu orada sabitlediğinde nefesim kesiliyor.

"Bir konuda çok net olmama izin ver," diye soğuk bir şekilde tersledi. "Bir barda tek başına konuştuğun, alkol verdiğin ve pis ellerinle *dokunduğun* kadın benim lanet olası *KARIM*."

Burada sadece üç kişi daha var. Ama onlar sessizleşiyor ve sessizce gölgelere doğru sürükleniyorlar. Barın arkasında Jessie de aynısını yapıyor.

"BEN... BEN..."

"Sen *ne*," diye hırlıyor Castle. "Bütün bunları kabul edeceğimi mi sandın?"

"Özür *dilerim*," diye boğuluyor Stavros. "Ciddiyim. Castle, biz sadece arkadaşız."

Castle'ın gözleri bir kenarda duran bana kayıyor. Elias'a dönmeden önce şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"Eğer benim için çalışsaydın, bu iş şu anda çok farklı bir şekilde ilerliyor olurdu," diye hırılıyor Castle karanlık bir şekilde. Ellerini Stavros'un üzerinden çeker. "Ama çalışmadığına göre, bu işi burada bitireceğiz." Bir parmağını Stavros'un göğsüne sertçe vurur. "Bugün dışarı çıkma konusunda onu kandırmış olabilirsin, ama sakın bana bunu yapmaya kalkma, çünkü senin gibi ukala heriflerin saçmalıklarının kokusunu bir mil öteden alırım. Şimdi karımdan uzak dur. Bu sana tek uyarım." Stavros'a iyice yaklaşıyor ve genç adamın gözleri irileşiyor. "*Git buradan.*"

Stavros'un, Wile E. Coyote'den kaçmak için dönen bacaklarıyla Road Runner'ı andıran komik hızına ve tırmalamasına gülmemek elde değil.

Castle bana tehditkâr bir bakış fırlatırken ısırılmış gülümsemem çabucak kayboluyor.

Omuz silkiyorum, umursamaz davranıyorum, ki bu benim çocukluğumdan beri kullandığım bir savunma stratejisidir.

"Ne?"

Ona kaşlarımı çatıyorum, sanki eğlencemi mahvettiği için sinirlenmişim gibi. Buna "Brat Manevrası™" diyorum - kabul edelim ki çok uzun zamandır kullandığım bir başka strateji.

"Açık talimatlarınız vardı."

"Ben senin çalışanın değilim."

"Hayır Callie," diye tersliyor, bana doğru atılıyor ve bileğimi tutuyor. "Sen değilsin. Sen benim *karımsın* ve sana *kalmanı* söyledim. *Lanet olası. Evde.*"

Ona ters ters baktım. "*Vay canına*, tamam. Yani 1950'lere geri mi döndük? Evde kal canım. Çocuklara dikkat et canım. Ben eve geldiğimde saat altıda rostoyu ve sert bir kokteyli hazır et canım!"

Castle homurdanır. "Dimitra'nın evindeki yatak odanı gördüm. Evi temizlediğin ve yemek pişirdiğin gün benim adım Mickey Mouse olacak."

Gözlerim kısıldı. "Sen bir pisliksin."

"Ve sen de her şeyin kendisinden ibaret olmadığını öğrenememiş şımarık küçük bir prensessin!" diye tersliyor. Bileğimi sıkıca kavradığında nefesim kesildi. "Sokaklarda potansiyel bir tehdit var. Buradan gidiyoruz. Şimdi."

Elimi çekiyorum. "Hayır, değiliz. İstersen *gidebilirsin*. Ben burada oturup işimi bitireceğim-"

"Ya bu lanet bardan benimle birlikte çıkarsın ya da Tanrı yardımcım olsun, seni y a r a m a z bir kötü kız gibi omzuma atar ve dışarı *taşıırım*."

Güzelmiş. Tanrım.

"Yaramaz bir çocuk" demek istediğini biliyorum, "Beyefendinin *kötü kızı*" demek istemediğini biliyorum, ki benim sikik, çarpık, pis ve ahlaksız küçük zihnimin olmasını istediği şey de bu. Ama yine de, o bunu söylediğinde, içimde sıcak bir şeyin patladığını hissediyorum. Tenim ona duyduğum ihtiyaçla karıncalanırken yüzümün kızardığını hissedebiliyorum.

"Yani?" diye tersliyor. "Ne olacak, Callie. Bir yetişkin gibi çıkıp gidecek misin, yoksa-"

Ondan uzaklaşıyorum, dönüyorum ve kararlı bir şekilde sandalyeme geri zıplıyorum. Yüzümü ona dönerek kendi kendime sırtıyorum, sakın bir şekilde içkimi yudumlamaya devam ederken heyecan ve enerjiyle mırıldanıyorum.

Tam da bu sırada beni yakalıyor, beni havaya kaldırırken çığlık atmama neden oluyor, eteğimi aşağıda tutmak için bir eliyle kıcımı tutarak beni omzunun üzerinden fırlatıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Sanırım başım belada.

I Ayrıca düşünmek Ben muhtemelen değil kastedilen
için olmak Bu heyecanlı hakkında sonuçları.

KALE

ÇOK KIZGINIM.

Sorun şu ki, nedenini kendime bile itiraf etmek istemiyorum. Evet, bunun bir nedeni bu lanet olası kızın mutlak meydan okuması ve bir *kez olsun* kendisine söyleneni yapmaması olabilir. Ya da bela için bir paratoner olması.

Başlangıçta bu yüzden sinirlenmiş olabilirim. Ama şu anda *öfkelenmemin* nedeninin bu olmadığını çok iyi biliyorum.

Bu onur, bu çöplüğe girdiğimde ilk fark ettiğim şeyin onun elini tutan o küçük orospu çocuğu olması gerçeğine gidiyor.

Gözlerinin kızın göğüs uçlarına yapışmış olması, sutyensiz ve *çok* fazla bacak gösteren bir etekle birlikte giydiği ince atlete karşı sert olması.

Bunun sahte olduğunu biliyorum. Gerçek bir çift olmadığımızı *biliyorum*.

O zaman neden *gerçek karımı* başka bir adamla basmışım gibi hissediyorum?

Omzuma doğru kıvranmasını görmezden geliyorum. Elimin altında kış kaslarının sıkışmasını ya da elimden kurtulmaya çalışırken vücudunun bana sürtünmesini hissetmiyormuş gibi yapıyorum.

Böyle bir şey olmayacak. Callie'nin beni fiziksel olarak alt etmeye çalışması, bir tavşanın boz ayıyla güreşmeye çalışması gibi. Beni bu kadar tahrik etmese komik olurdu.

Ve öyle.

Kollarımda ne kadar küçük olduğunu seviyorum, sevmeye hakkım olandan daha fazla. Yaygara koparıp kavga ettiğinde ve bir şeyler için kıyameti koparmaya çalıştığında bile gözlerimin içine bakmasını seviyorum. Ellerimi beline dolayabileceğimi ya da sadece bir tanesini boğazına dolayabileceğimi ve parmaklarımın muhtemelen birbirine değeceğini bilmeyi seviyorum. Minik bedeninin kollarımda neredeyse ağırlıksız olması.

Callie'yi duvara yaslayıp sikime kendi kişisel oyuncağım gibi oturtma hayalleri kafamda yangın gibi dolaşıyordu. Aramızdaki devasa boyut farkının müstehcen görüntüleri -küçük amcığının kalın sikimin etrafında ne kadar daralacağı...

Otoparkta beni bekleyen Range Rover'a doğru koşarken dişlerimi sıkıyorum.

Kendine gel, dostum.

Damarlarımda kükreyen kara düşünceleri ve yakıcı arzuyu yutkunurken çenem gıcırıyor.

O bir görev; hepsi bu. Bu bir "Penthouse Mektupları" köşesi değil. O benim şehvetim için cinsel bir obje değil ve olamaz da.

Ama şu anda o çok kısa eteği ve ince bluzuyla omzuma yaslanmış kıvranırken bunu sikime anlatmaya çalış.

Callie kıvranıyor ve ben onu aşağı sallayıp Range Rover'ın yolcu tarafına ayaklarının üzerine yatırırken yumruklarıyla göğsüme vuruyor. Kapıyı onun yanında açıyorum.

"Gir. İçeri."

"Neden?"

"O *ağız*," diye mırıldanıyorum karanlık bir şekilde. Callie'nin yanakları yanarken gözleri tehlikeli ve heyecanlı bir şeyle parlıyor. Alt dudak dişlerinin arasında kayboluyor.

Hay sikeyim. Şu dudak şeyini yapmayı gerçekten ama gerçekten bırakması gerekiyor. "Bin, Callie."

"Toplantın nasıl geçti *canım*," diye alaycı bir sesle cilveleniyor. "Eve döndüğümüzde rostoyu ve içkini hemen hazır edeceğim *canım*!"

Ona ters ters baktım. "Toplantı iyi geçti. Aslında, gerçekten iyi." Kaşları çatıldı ve tavrını değiştirdi.

"Ben... Yani, hâlâ endişelenmemiz gerekiyor mu?" diyor sessizce. "Massimo'nun düğünün intikamını almaya çalışması konusunda mı?"

Yüzüm yumuşuyor. Onu arabanın kenarına bu kadar sıkıştırmamak için geri çekiliyorum. Her zaman o kadar sert, dışa dönük ve vahşi ki, bu şekilde kendi içine çöktüğünde güneşin bir bulutun arkasında kaybolması gibi oluyor. Bundan hoşlanmıyorum.

"Bence iyiyiz aslında," diyorum nazikçe, onu rahatlatmaya çalışarak. Ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Kaynaklarım... ve bence güvenilirler... tehditlerin ve söylentilerin gösteriş ve kabadayılıktan başka bir şey olmadığını söylüyorlar. Güvendeyiz."

Geniş geniş sırıtıyor. "Ciddi misin? Bu harika! Yani tehdit yok mu?!" Gülümsüyorum. "Hayır, var-"

"Ee," sırıtışı tekrar kayboluyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "O zaman bir arkadaşımın içki içmemle ilgili sorunun *tam olarak* nedir?"

Oğlum. Of. A. *Bitch*.

Evet, o lanet şeyin içine girdim.

"Benim *sorunum* Callie," diye çıkışıyorum, "senin lanet kurallara uymaman. *Asla*. Ve şu andan itibaren, eğer bunu yapamazsan ve lanet bir çocuk gibi davranırsan, sonuçları olacak. Şimdi, bin şu lanet arabaya-"

"Ne gibi?"

Gerginim. "Affedersiniz?"

"*Ne. Sonuçlar*," diye sırtıyor bana.

Yavaşça başımı sallıyorum, yaklaşıp onu sırtından arabaya sabitlediğimde nefesinin kesilmesinden ve meme uçlarının biraz daha sertleşmesinden zevk aldığım için nefret ediyorum.

"Beni zorlama, bebeğim."

İri mavi gözlerinin arkasında ve yanaklarının derinliklerinde sıcaklık patlıyor. "Sonuçları ne olacak Castle?" diye ağır ağır nefes alıyor.

Kıllanıyorum. Vücudumdaki her sinir elektrikle sarsılıyor ve beynim, dokunamadığım kızla aramda çatırdayan enerji ikimizi de yakmadan önce, bu çöplük ateşinden hemen uzaklaşmam için bana bağırıyor.

"Arabaya bin."

Bir şekilde -nasıl olduğunu ancak Tanrı bilir- dönüp sürücü kapısına doğru yürüyorum ve içeri giriyorum. Callie orada huysuzca duruyordu. Motoru çalıştırdığımda yolcu koltuğuna kayıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

"*EEE?*"

Yolculuk sırasında sessizdi, yolcu koltuğunda oturmuş somurtuyor ve camdan dışarı bakıyordu. Ama daha ön kapıya varmadan tekrar çalışmaya başladı.

Bir içkiye ihtiyacım var. Üçüncü kattaki kütüphaneye çıkan merdivenleri tırmanırken Callie beni takip ediyor.

Sorun sadece onun bir velet olması değil. Yani, *evet*, öyle. Ama sümüklü, şımarık biri olsaydı ya da kendilerine ve aptal, boş hayatlarına takıntılı sosyal medya kızlarından biri olsaydı, bunu görmezden gelmek yeterince kolay olurdu.

Ama bu Callie değil. Zeki, esprili ve zeki, hatta kendi iyiliği için fazla zeki. Sorun şu ki, derimin altına girecek kadar şımarık ve orada kalacak kadar da *kadın*.

Kütüphaneye girip odanın diğer ucundaki bar arabasına doğru yürürken, "Ee, ne var?" diye çıkışıyorum.

"Bunun sonuçları olacağını söylemişsiniz. Ne olduklarını bilmek isterim. Daha da iyisi, çiğnenmesi halinde henüz tanımlanmamış bir 'sonuç' doğuracak olan bu gizemli, değişken kurallarınızın ne olduğunu."

Tanrım, bu kız. "*Yapma*,"

diye iç geçirdim.

"Sadece soruyorum-"

"Ve sana *söylüyorum*. Oyun oynamayı bırak, Callie." "Hadi ama!

Bilmediğim kurallara körü körüne uyamam-" "Bir *kez* olsun beni dinlemeye ne dersin?"

"Sen benim babam değilsin."

"*Hayır*," diye karşılık veriyorum. "Ama ben senin..."

Bir bardak viski doldurup kaldırırken, sıvıyı döndürürken ve ona sert bir bakış atmak için dönerken sözümü kesiyorum.

"Unuttuysan diye söylüyorum, kelime 'koca'," diye sırtıyor bana. Cevap vermeyince gözlerini deviriyor. "Ne, bu seni rahatsız mı ediyor?"

"*Hayır*, ama bu... sahte."

"Peki ya 'gardiyan'?"

Başımı sallayarak

inliyorum.

"Hayır, hayır..." Callie çenesine vurarak düşünüyor. "Hayır, bu kulağa bayağı geliyor. Viktorya dönemi skandalları gibi. Ooh, *ward'a ne dersin?* Bu mu?"

"Tavırlarının bir kapatma düğmesi var mı?" Mırıldanıyorum, içkimden bir yudum alıyorum ve keşke daha büyük bir tane koysaydım diyorum.

Arsızca sırtıyor, günahkâr dudakları şeytani bir

şekilde kıvrılıyor. "Seni ne kızdırdı, Castle?"

Bardağı daha sıkı kavrarken ön kol kaslarım dalgalanıyor.

"Çünkü bana artık bize karşı bir tehdit olmadığını söyledin. Peki neydi o?"

Gözlerim yana kayıyor, ona saplanıyor. Callie kızardı. Sarhoş değil ama bir şeyler içmiş. *Onunla* birlikte.

"Çok umursamazsın," diye mırıldandım. "Ve nedense bela seni her yerde takip ediyor. Bize karşı tehdit seviyesi ne olursa olsun, *kurallarım* var çünkü onlar olmadan tek başına sana güvenilebileceğini düşünmüyorum."

"*Vay canına.*" Başını sallıyor. "Sadece... *vay canına.* Harika. Sen de siktir git, Castle."

"Yanılıyor muyum?"

"Sen bir *pisliksin*, bu da var."

"Callie, *onunla* çıktığında tehdidin ortadan kalktığını *bilmiyordun.* Ama yine de gittin."

Dudağı şeytani bir

şekilde kıvrılıyor.

Kahretsin.

"Onu" bu kadar vurgulamak istememiştim. Ama o anladı.

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, dışarı çıktığım için mi kızgınsın? Yoksa Stavros'la çıktığım için mi?"

Merkezimde karanlık ve hararetli bir şey çalkalanıyor.

"O senin erkek arkadaşın mı?" Sözlerimde amaçladığımdan çok daha fazla keskinlikle söylüyorum.

"Hayır," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Duymadıysan diye söylüyorum, benim bir *kocam* var." Gözlerini kaçırıyor. "O sadece bir arkadaş."

"Belli ki seninle arkadaştan daha fazlası olmak isteyen bir arkadaş." Omuz silkiyor. "Belki. Evet, muhtemelen."

"Ve yine de *bu* kıyafetle onunla içmeye mi gittin?" Beni küçümsüyor. "Ne gibi, bir sürtük gibi mi?"

"Senin sözlerin, benim değil."

Ağzı açık kaldı. "Bu giyim tarzımın *nesi var böyle?*"

"Bu bir mesaj gönderiyor,

Callie." "Ona mı? Yoksa

sana mı?"

Onunla birlikte bu kapalı alandan çıkmalıyım. Onu yakalamadan, dudaklarını morartacak kadar sert öpmeden ve onu başka bir erkek için *mahvetmeden* önce.

"Tekrar soruyorum. Kıyafetlerimin nesi var, Castle?"

"*Yok bir şey.* Ama burada imajdan ve tüm bu lanet olası *hilemizden* bahsediyorsak, o zaman evet, bu şekilde giyinip dışarı çıkmanla ilgili bir sorunum var."

"*Neden?*" diye tersliyor.

"Çünkü sen benim karımsın!" Tıslayarak karşılık veriyorum. "Çünkü üzerimizde gözler var. Bir sürü, bir sürü göz. Ve sahte ya da değil, Callie, tüm bunlar bittiğinde, her ne halt yapacaksan siktir olup gideceksin - bir bar açacaksın, sürekli bahar tatiline çıkacaksın, önümüzdeki yirmi yıl boyunca Dimitra'nın bahçesinde şarap soğutucularını yudumlayacaksın. Ama ben? Benim yönetmem gereken bir imparatorluğum var. Korumam gereken bir imajım var-"

"Eğer imajın *pislikse*, ne olursa olsun harika gidiyorsun!" Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve parmaklarıyla bana "tamam" işareti yapıyor.

"Aradığım imaj," diye kükrüyorum, sesim kreşendoya yükseliyor, "lanet karısı öğleden sonra erken saatlerde diğer erkeklerle barlarda içki içen, sütyensiz ve kemer olabilecek kadar kısa bir etek giyen bir adam *değil!!!*"

Şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyor, sonra o büyük maviler benimkilerle kilitlenip koyu kirpikleri yavaşça çarpınca yüzü biraz kararıyor.

"*İyi,*" diye mırıldanıyor sonunda. "Peki, tamam."

"Teşekkür ederim," diye

homurdandım. "Ama,

açık olmak gerekirse..."

Ondan uzaklaşırken yüzümü ovalıyorum. Son sözü söylememek gibi bir *yeteneği* yok.

"Evet?"

Ona dönüp bakıyorum. Callie kapının pervazına yaslanmış, çenesine vuruyordu. "Dışarı çıktığımda nasıl giyindiğime ve davrandığıma daha çok dikkat edeceğim, tamam mı? Ama evde istediğimi giyebilir miyim?"

Omuz silkiyorum. "İyi, evet. Tabii."

"Harika!" Bana gülümsüyor, sonra elimdeki içkiye başını sallıyor. "Gidip üstümü değiştireceğim. Bana da bir tane doldurur musun?"

Ben bir şey söyleyemeden odadan çıkıp gidiyor. Dönüp pencereden dışarı bakıyorum ve bir nefes veriyorum.

Bir yıl. Callie ile bir *yıl* boyunca bu oyunu oynamak zorundayım. Ama daha kötüsü de olabilirdi. *Çok daha* kötü olabilir. Ve ne kadar kötü olursa olsun yine de yapacağımı biliyorum. Çünkü bu aile -Kildare ailesi- bana her şeyi verdi. Bildiklerinden bile fazlasını.

Ve onları hayal kırıklığına uğratmadan

ölürüm. "Benimki nerede, kocacığım?"

Döndüm ve gözlerimi devirmeye başladım. Ama sonuna kadar gidemiyorlar. Taşa dönüştüklerinde değil, çenem sıkıca gıcırdarken ona saplanıyorlar.

Sikeyim. Ben.

Callie kanaryayı yakalamış kedi gibi bana sırtıyor, kütüphanenin kapısında üzerinde daracık bir tişörtle duruyor.

Göğüslerinin birkaç santim altında dantel

külotu vardı. Ve dizlerine kadar uzanan

beyaz çoraplar.

Bu kadar.

Derimin yüzeyinin hemen altında kan uğulduyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, o bana arsızca sırtırken aletim pantolonumun içinde çeliğe dönüşüyor.

"Ne var? Evdeyiz, değil mi? Kurallar burada giyebileceğimi söylemiyor muydu-" "Ne yapıyorsun lan sen?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Bir içki alıyorum."

Sanki her şey çok normalmiş gibi gülümseyerek yanımdan geçip bar arabasından bir bardak alırken bana doğru zıplıyor. Kaşlarını çatı. "Viski dışında bir şey var mı? Ben votka severim."

Cevap vermeyince dönüp bana sırtı. "Castle?"

Benimle kafa bulmaya çalışıyor. Aptal değilim ve biri bir şey anlatmaya çalıştığında anlarım.

Sadece bundan pek

hoşlanmıyorum. "Git üstüne bir

şeyler giy." "Kıyafet giyiyorum

zaten."

Dişlerim gıcırdıyor. "Callie, Tanrı yardımcım olsun-"

"Ne? Castle, ben sadece senin kurallarına göre oynuyorum." Masumca gülümsüyor. "Onlar senin kuralların," diyor tatlı tatlı, gözlerini bana dikerek. "Öyle değil mi?"

"Evet, öyleler," diye homurdanıyorum.

Elbette.

Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatıyorum ki gözleri irileşirken nefesi boğazında düğümleniyor. Tek bir hareketle, kafamın içinde çalan her bir uyarı sirenini görmezden gelerek, saçlarından bir avuç tutuyorum, başını geriye çekiyorum ve hayatımın en vahşi, en acımasız öpücüğüyle ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

"Ve şimdi," diye homurdanıyorum yastık yumuşaklığındaki dudaklarına karşı, "onları kıran küçük *veletlere* ne olduğunu öğrenmek üzeresin. Şimdi *eğil bakalım.*"

CALLIE

ONU TEKRAR ÖPÜYORUM.

Düşünebildiğim tek şey bu. Castle'ı tekrar *öptüğümü*. Ve bu sefer çalıntı değil, en azından benim tarafımdan değil. Sakarlığım yüzünden bir kaza da değil.

Bu sefer gerçek bir öpücük. Ve ayaklarım yerden kesilmiş gibi hissediyorum.

Göğsünde erirken başım dönüyor, nabzım o kadar hızlı atıyor ki kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum.

"Ve şimdi," diye hırlıyor karanlık bir şekilde, uzaklaşırken alt dudağını ısıyor, "onları kıran küçük *veletlere* ne olduğunu öğrenmek üzeresin. Şimdi *eğil bakalım*."

Lanet olsun.

Az önce söylediklerini neredeyse algılayamıyorum bile. Çok aşırı derecede otoriter ve kaba.

Ve çok, *çok* ateşli.

Ben daha onun emirlerini yerine getiremeden Castle benim yerime yerine getiriyor. Başımı döndüren bir güçle beni çekiştirirken inliyorum ve

kalçalarımı kanepenin koluna çarptı. Beni kabaca aşağıya itip, sadece bir çift külotla kırım havadayken beni kanepenin kenarına doğru eğerken ağzım açık kalıyor.

Ve güçlü avucu sert bir şekilde kırığa değdiğinde bir anda tüm dünyam alt üst oluyor.

"Oh *lanet olsun...*" Boğuluyorum, nefesim bedenimi terk ederken ateş onun yerini alıyor.

Tekrar yapıyor ve bu sefer dudaklarımdan boğuk bir nefes değil, lanet bir *inilti dökölüyor*.

Ve bunu duyduğunu biliyorum.

"Eğer bir velet gibi davranmakta ısrar edersen, Callie, sana öyle davranacağım," diye homurdanıyor. "Ve eğer bu lanet evde küçük bir sürük gibi dolaşmakta ısrar edersen, ben de sana *öyle davranacağım*."

Beni tekrar tekrar tokatlarken kanepenin koluna doğru kıvranarak inliyorum.

"Öyleyim," diye inliyorum, benim alev alev yanarken titriyorum.

"Sen *nesin* Callie," diye homurdanıyor, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak üzerime eğiliyor. Erkeksi kokusu duyularımı istila ederken eli kırığa kalıyor, pembe, yumuşak teni okşuyor.

"*Lanet bir sürük*."

Kalın kalın homurdanıyor. "*Onun için mi?*"

"*Hayır*," diye sızlanıyorum, kapüşonlu gözlerim ve hararetli nefesimle başımı sallıyorum. "*Onun için değil*."

Castle beni tekrar tokatladığında inliyorum, nefesi boynumun kıvrımına değiyor. Eli az önce tokatladığı derimi tekrar okşuyor.

"*Kimin için o zaman?*"

"*Sen,*" diye boğuluyorum, nefesim kesiliyor. "*Senin için bir sürtük olacağım.*" Aniden dişleriyle kulak mememi ısırduğında ürperiyorum.

"*O zaman lanet külotunu indir.*"

Tam burada ve şu anda kanepenin koluna yaslanarak boşalmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Dantelli külotumu aşağı sıyırırken titreyerek geriye uzanıyorum, ıslaklığıma yapışıp yapıştıklarını hissettiğimde derinden kızarıyorum.

Kıçımı geçtiklerinde, aniden bileklerimi tutup külotuma doladığında inliyorum, yüzüm kanepenin minderlerine yaslıyken onları uyluklarımdan dışına sabitliyorum. Elinin tamamen çıplak kıçımda gezindiğini hissettiğimde inliyorum - ne kadar ıslak olduğumu tam olarak görebildiğini bilerek.

Castle derinden inliyor ve ben aniden elektrik çarpmış gibi sarsılıyorum. Kalın bir parmağını ıslak dudaklarıma doğru soktu.

"Şimdi," diye kalın kalın homurdanıyor. "Bu küçük sürtük amcığı bu kadar pis yapan tam olarak neydi Callie?"

İnledim.

"O muydu?"

Beni sertçe tokatladığında haykırıyorum, saf günah ve heyecan içimde patlarken vücudum kanepeye doğru sarsılıyor.

"*Hayır,*" diye boğuluyorum. "*Hayır, o değildi.*"

Beni tekrar tokatlayarak derin bir inilti çıkarmamı sağladı.

"O zaman. Kim?" "*Sen.*"

"Aferin kızıma."

Ve birden kalın parmağını içime sokuyor. Gözlerim yuvalarından fırlıyor, ağzım saf cennette açık kalırken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı. Ve şu anda bana dokunanın Castle olması beni uçuruyor.

İkinci bir kalın parmağını amıma sokuyor, ilkiyle birlikte içeri ve dışarı okşuyor, ön duvarıma doğru kıvrıyor. Ağzımdan çıkan sesler utanç verici. Ama duramıyorum. Castle kabaca amımı parmaklarken, başparmağı klitorisimin üzerinde yuvarlanmaya başladığında boğulmuş inlemeleri ve sızlanan zevk çığlıklarını tutamıyorum.

Diğer eli sertçe inip kıcıma tekrar şaplak attığında inliyorum. Zevkimi kanepeye doğru haykırırken amım anında sıkılıyor, parmaklarının etrafında dalgalanıyor.

"Herkesin senin kötü bir kız olduğunu düşünmesi hoşuna gidiyor, değil mi Callie?" diye kulağıma üflüyor Castle. Beni bir kez daha tokatlıyor ve sonra elini altıma sokuyor, dar tişörtümü yukarı itiyor ve beni parmaklarken meme uçlarımdan birini kabaca sıkıştırıyor.

Lanet olsun, bu çok fazla. Gerçekliğin etrafımda bulanıklaştığını hissedebiliyorum, sızlanıp inerken ve kalçalarımı istekli küçük bir sürtük gibi geri iterken ağzım kanepeye doğru gevşiyor. *Onun hevesli küçük sürtüğü.*

Daha fazla parmağını içimde istiyorum. Bütün parmaklarını içimde istiyorum. *Hepsini* istiyorum.

içimde, beni alıyor, bana hükmediyor, beni şimdi ve sonsuza dek onun yapıyor.

"Öyleyse neden bana ne kadar kötü olabileceğini göstermiyorsun bebeğim," diye homurdanıyor, vücudumdaki her sinir patlamakla tehdit ederken g noktamı tekrar *tekrar* okşuyor.

"Lanet parmaklarımın üzerine boşal Callie. İyi bir sürtük gibi boşalmanı istiyorum."

Grşm bulanıklaşıyor. Başparmağı klitorisimde gezinirken gbeğim elik bir top gibi geriliyor.

"İyi bir kız ol ve benim için gel, bebeğim." Oh lanet olsun.

Fermuarını indirdiğini duyuyorum ve gözlerim açılıyor.

Lanet olsun.

Beni becerecek.

Beni gerçekten becerecek.

Bu gerçekten oluyor. Bekaretimi CASTLE'a vermek üzereyim.

"Benim için gel, sonra seni kötü bir kız gibi becereceğim."

Çekirdeğimdeki elik top beyaza dönüyor ve sonra güneşin gücüyle patlıyor. Çığlık atıyorum, bedenim seğiriyor ve kıvranıyor. Tırnaklarım külotum tarafından hapsedilmiş bacaklarımı tırmalıyor. Spazmlar vücudumu sarsarken ayak parmaklarım yerde kıvrılıyor ve bir milyon parçaya ayrılıyorum.

Başım dönüyor. Yastıklara doğru solurken kalbim göğsümde bir piston gibi çarpıyor. Yemin ederim, felç geçireceğim.

...Ve işte o zaman odanın ön cephesindeki pencereler bir cam ve harç yağmuru içinde *patlar*.

O an camlarla birlikte paramparça olurken çığlık atıyorum ve gecenin içinde patlayan silah sesiyle anında donup kalıyorum.

Castle anında hareket eder, ürkmeden.

Beni tutup odanın öbür ucuna sürüklüyor, başka bir kanepenin arkasına fırlatıyor ve pencere ile aramda yan çeviriyor.

Gürleyen silah sesleri ön duvarı ve pencere kalıntılarını patlatıp kitap raflarındaki kâğıt parçalarını konfeti gibi havaya savururken hâlâ çığlık atıyorum. Castle odanın bir ucundan diğer ucuna fırlıyor, bir masanın üzerinden atlıyor ve bir dolabı çekerek açıp büyük bir metal dolabı ortaya çıkarıyor. Baş parmağıyla bir şifre giriyor, kapıyı yırtarak açıyor ve aniden elinde bir tüfekte dönüyor.

"YERDE KAL!" diye kükrer, etrafında döner, bir dizinin üzerine düşer ve dipçiği omzuna doğru kaldırır, bu hareket onun için o kadar pratik, o kadar rutindir ki neredeyse dehşet vericidir.

Omuzları gerilir. Nefes alış verişi yavaşlıyor. Tekrar çığlık atıp kulaklarımı yere kapatıyorum, o da kırılan camın arkasından ateş etmeye başlıyor, sonra birden her şey sessizleşiyor, kulaklarımda nabzımın gürültüsü ve uzaklardan gelen siren sesleri dışında her şey durgunlaşıyor.

KALE

YARALANMAMIŞ.

Nedense, olay bittikten sonra tek düşüncem bu oluyor. Hatta son dokuz yıldır "önlem olarak" silah kasasında tuttuğum tüfeği çekip çıkarırken bile düşünce sürecimin yüzde doksanını bu düşünce oluşturuyordu. Callie'nin zarar görmediğinden emin olmak, ateşe karşılık verdiğimde odaklanma ve nefes alma becerimi bile olumsuz etkiledi.

İronik bir şekilde, muhtemelen o orospu çocuğunun kaçmasının tek nedeni de bu.

Tetikçi, elli kalibrelik bir silahla sokağın karşısındaki komşu çatıdaydı; kütüphanenin ön duvarında delikler açacak ve içerideki kitapların yarısını konfetiye çevirecek kadar büyük bir silah. Yani arkamızdaki odanın kapısını bile havaya uçurdu.

Ama her kimse, ben ateş etmeye başlayınca hızla oradan uzaklaştı. Hatta kaçarken onu omzundan vurduğuma da eminim.

Callie yara almadı ama. Duman dağıldığına ve adrenalinin etkisi geçtiğine göre en önemli şey de bu.

Onun güvenliği için duyduğum endişe konusundaki kafa karışıklığım soğuk, kalpsiz bir pislik olmamdan kaynaklanmıyor. Elbette onu korumak için endişeleniyordum. Ancak bu korumayı hissettiğim *seviye* ve ona zarar vermeye çalışan bir kişiye karşı hissettiğim saf ve sınırsız öfke, sıradan bir öfke ya da savaşçı olmayan birinin içgüdüsel olarak korunması değildi.

Son derece kişisel hissettirdi. Birisi Neve'e ya da Eilish'e ateş etseydi hissedeceğim korumacılık ve öfke seviyesine benziyordu - belki daha da fazlası.

Benim için kafa karıştırıcı olan da *bu*. Neredeyse o bara girdiğimde ve başka bir adamın elini onun elini tutarken gördüğümde hissettiğim öfke kadar kafa karıştırıcı.

Sokağın karşısındaki tetikçinin yerini inceleme fırsatım oldu. Her kim olursa olsun, eğitilmiş bir profesyonel. Ben ateşe karşılık vermeye başladığımda kaçmak için acele etseler bile, her bir kovani yanlarında götürmeyi başardılar. Ayrıca tüm alan çamaşır suyuyla ıslatılmış, yani onları kesip kanamalarını sağlasam bile, olası DNA örnekleri yok oldu.

Evet, bizi öldürmeye çalıştıklarında ne halt ettiklerini çok iyi biliyorlardı.

Bu planlanmıştı.

Ve hedef "biz" değildik.

Callie öyleydi.

Kurşunların onu arkasına attığım kanepenin kenarına doğru kümелendiğini gördüğüm anda anlamıştım. Daha sonra Kildare ve Drakos güçleri, Gavan'ın bazı adamlarının da yardımıyla herkesin evini ve düzenli olarak iş yapabileceğimiz her yerin yakınına taradığında bu doğrulandı.

Sadece tek bir şey buldular: Drakos malikanesinin karşısındaki bir binanın çatısına cıvatalanmış bir keskin nişancı tüfeği yuvası ve engelsiz bir manzara

Callie'nin yatak odasının
penceresinden. Birisi onun
ölmesini istiyor.

Saatler sonra, Kildare apartmanındaki olay yeri artık örgütümüze sadık NYPD memurları tarafından kapatılmışken, Callie ve ben, Reznikov Bratva'nın onunla birlikte eş lideri olan Gavan'ın üvey kardeşi Konstantin'e ait şehir merkezindeki lüks bir daireye adım atıyoruz.

Konstantin ve eşi Mara kısa bir süre önce Londra'daki ana evlerinde ikiz kız çocuklarını dünyaya getirdiler. Burası sadece ziyaretleri için New York'ta tuttukları bir *pied a terre*. Öngörülebilir gelecekte Callie ve benim saklandığımız yer burası olacak.

Ve Gavan bize bunun aşılmaz bir *kale* olduğunu söyledi.

O, Ares, Deimos ve Cillian, Central Park ve şehir merkezinin yarısını gören, kuşkusuz çarpıcı gök yüksekliğindeki çatı katına girerken arkamızdalar.

"Biliyorum, çok fazla pencere var," diye homurdanıyor Gavan sessizce. "Ama askeri düzeyde kurşun geçirmezler. Kapılar çelik kaplı ve zımba koduyla kilitlenmiş, çerçeveleri ve menteşeleri güçlendirilmiş. Çevre duvarları çelik örgülü beton ve yatak odasındaki gömme dolapta tamamen dolu bir cephanelik var. Kod on bir-altı-sekiz-iki. Oh, ve tüm bina yönetimi benim için çalışıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Gavan omuz silkiyor.

"Bratva dünyasında sadece standart ev güvenliği."

"Etkilendim."

"Ne olursan ol, dostum, burada *güvendesin*. Bunun için sana söz verebilirim."

Cillian, "Ve tabii ki kendi adamlarımızı ve Drakos adamlarını ön kapılarda, çatıda ve diğer her katta görevlendireceğiz," diye mırıldandı.

Başımı sallıyorum, dönüyorum ve Callie'nin kocaman oturma odasından geçip devasa pencere duvarına doğru yürümesini izliyorum. Çekim karmaşasından sonra yoga pantolonu ve kapüşonlu bir tişört giymişti ve dışarı bakarken camdaki yansımasını görebiliyorum - muhteşem manzarayı seyrederken nasıl sırtıttığını.

Sanki az önce onu ikiye bölecek kadar büyük kurşunlarla vurulmamış gibi.

Bu onun ölümle burun buruna gelmesine karşı iyi niyetli bir kayıtsızlık değil. Anlamadığından ya da ikimizin de öldürülmeye ne kadar yaklaştığımızı fark etmediğinden değil. Bunu çoktan geride bıraktı ve bunun yerine anın güzelliğini içmeyi seçiyor.

Bunun onun kişiliğinin bir parçası olduğunu daha önce fark ettiğimden emin değilim. "Bak," diye iç geçirdi Ares. "İdeal olmadığını biliyorum Castle."

Öyle değil. Milyarderlerin kalesi olabilir ama Konstantin ve Mara'nın çatı katı tek yatak odalı, tek banyolu bir yer. Ve Callie ve ben, Ares, Gavan ve benim bir araya getirdiğimiz güçler bu tetikçiyi bulana kadar burada birlikte sıkışıp kalacağız.

Hayır, bu hiç de "ideal" değil.

Vurulmadan hemen önceki olaylardan sonra onunla yalnız kalamayacağım açıkken olmaz.

Hem de hiç.

Yaşadığımız kaostan ve ölümle burun buruna gelmemizden sonra bile aklıma gelen neredeyse tek şey bu. Onun teslimiyetinin tatlılığı. Nefes nefese inlemeleri ve benim için inlerken çoraplı ayaklarının yere doğru kıvrılması.

Ve dünyanın en pembe, en tatlı, en ıslak amcığı, benim için boşalırken parmaklarımın etrafında kenetleniyordu.

Boğazımı ve başımı temizliyorum, kaşlarımı çatarak Cillian'a dönüyorum. "Dışarıda olmalıyım, bu pisiği bulmak için bu şehri parçalamaya yardım etmeliyim."

Yavaşça başını sallarken kaşları çatılıyor. "Eğer istersen. Bu artık resmi olarak senin vereceğin bir karar."

Ares boğazını temizler. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem ve söylemeyeceğim de. Ama..." Çatı katını keşfeden kız kardeşini izlemek için döndü. Sonra yüzünde sert bir ifadeyle bana bakıyor. "Bak, gerçek şu ki, gezegende kız kardeşimi korumak için senden daha fazla güvenebileceğim tek bir kişi bile yok. Sen zaten onun hayatını kurtardın, hem de iki kez. Benimkini kurtardın ve karıminkini de birden fazla kez kurtardın. Ve bunun için sana sonsuz minnettarlığımı sunuyorum. Ama senden bir iyilik daha istemek zorundayım."

Bakışlarımı Callie'nin şöminenin yanındaki büyük kanepeye yerleştiği ve çıplak ayaklarını sanki buranın sahibiymiş gibi cam sehpanın üzerine attığı yere çevirirken azı dişlerim gıcırıyor.

Ve ona her baktığımda yaptığım gibi, bu kadar güzel bir şeye bakmaya devam etme arzusu ile bu kadar yasak bir şeye sırtımı dönme ihtiyacı arasında sıkışıp kalıyorum.

Çünkü benim için Calliope Drakos'a bir erkeğin bir kadına baktığı gibi bakmak, doğrudan güneşe bakmak gibidir.

Başka bir deyişle, gerçekten kötü bir fikir.

Deimos dövmeli elini çenesinde gezdirerek sessizce, "Peşinde oldukları kişinin *o olduğu çok* açık, Castle," diye homurdandı. "Burada, senin yanında daha güvende olacak."

Hayır, yapmayacak.

Çünkü eğer Callie burada birlikte kilitli kaldığımız süre boyunca bana her *zaman* baktığı gibi bakmaya devam ederse, arkama bakmadan önce ne kadar dayanabileceğimden tam olarak emin değilim.

Ya da bakmaktan fazlasını yap.

Ama tabii ki burada onunla kalmaya evet diyorum. Çünkü herkesin sandığı gibi bir kahraman olmasam da, en azından bir kahraman kompleksiyle lanetlenmiş durumdayım.

Süpermen olmasam da trenlerin ve kurşunların önüne atlamaktan kendimi alamıyorum.

Gavan boğazını temizliyor ve Callie keşfetmek için yatak odasında kaybolurken hepimize yaklaşıyor.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye homurdanıyor. "Özel olarak?" Başını terasa doğru salladı. Geri kalanımız onu takip ederek dışarı çıkıyoruz ve ben de kapıyı arkamızdan kapatıp ona yaslanıyorum.

"Tetikçi hakkındaki hakim teoriniz nedir?" Gavan bana bakarak ölçülü bir tonda soruyor. "Sana hem bir savaş gazisi hem de hepimizin oynadığı bu oyunu anlayan biri olarak soruyorum."

Hemen cevap veriyorum. "Bir profesyonel. Hiç şüphe yok. Düzgün bir şekilde ayarlanmışlardı, Drakos malikanesinin karşısında ikinci bir çekim yerleri vardı ve odaklanmışlardı. Brownstone'umuza yapılan saldırıdaki atış grupları kesinlikle hedefin Callie olduğunu gösteriyor."

Ares'in gözleri çok iyi anladığım ilkel bir öfkeyle parlıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyorum, "arkalarında tek bir mermi kovarı bırakmadılar ve onları kanatlandırdığımdan oldukça emin olmama rağmen, hiç kan yoktu ve olay yeri çamaşır suyuyla ıslatılmıştı." Çenemi sıvazlarken kaşlarımı çatıyorum. "Profesyonel tetikçi diyebilirim, kesinlikle ve neredeyse kesinlikle askeri eğitilmiş."

Gavan başını sallar. "Tamam. Peki Callie'nin ölmesini kim ister?"

Michael'la görüşmemizden sonra Dante'yle yaptığım kısa konuşma hakkında bilgi verdiğim Ares'e bakarken kaşlarım çatılıyor.

"Normalde Massimo'nun birincil şüpheli olduğunu söyledim, ancak Dante Sartorre bugün erken saatlerde onunla yaptığım bir toplantıda bu teoriyi rafa kaldırdı. Massimo'nun sadece göğsünü yumrukladığını iddia ediyor. İmaj falan. İddia ediyorlar ki..." Onlara bakıyorum.

Hala hiçbirine Paris'te olanlardan bahsetmedim.

"Dante, Massimo ile Luca arasında aşk olmadığını söylüyor. Ve Luca'nın ölümünün kesin koşullarının yanı sıra Massimo'yu servetinin ve tahtının varisi olarak adlandıran vasiyetin meşruiyeti de Massimo'nun çok yakından incelememeyi tercih edebileceği şeyler."

Gavan başını sallar. "Gerçekten. Dante ne kadar güvenilir?"

Cillian, "Sorduğun buysa, bize palavra sıkmak için hiçbir nedeni yok," diye homurdanıyor. "Dante bilgi ticareti yapıyor. Bu onun para birimi. Ve bu ölçüye göre, bu şehirdeki en zengin adam o."

Ares boğazını temizler. "Düşmanlarımızdan herhangi biri olabilir. Ailelerimizde onlardan çok var. Ama düğünle ilgili zamanlama..." Kaşlarını çatıyor. "Sanki tesadüf değilmiş gibi."

Başımı salladım. "Anlaştık."

Gavan balkonun parmaklıklarına yaslanırken dişlerini sıkıyor. "Başka bir teorim var. Ama hoşuna gideceğinden emin değilim." Cillian ve benim aramda anlamlı bir bakış fırlatıyor. "Declan Kildare'in Svetlana ile ilişkisi hakkında ne biliyorsun?"

Son zamanlarda Gavan, Bratva dünyasında efsanevi bir öcü olan kötü şöhretli Drazen Krylov'la bir anlaşma yaptı; Krylov Bratva'yı yeniden inşa etmek için kullandığı bir servet karşılığında Gavan ve Eilish'e yardım etti. Anlaşmanın bir parçası da Drazen'in Gavan'a Drazen'in topladığı çok çeşitli mafya aile reisleri hakkında bir ton bilgi vermesiydi. O sabit diskte gerçekten de *çok* ilginç şeyler bulundu, hepsi de kapsamlı bir araştırmaya dayanacak kadar iyi belgelenmişti. Ama en büyüklerinden biri, Gavan'ın bir süre birlikte yaşadığı üvey babasının kız kardeşi Svetlana'nın Neve ve Eilish'in babası Declan'la bir dargın bir barışık uzun süreli bir ilişki yaşadığının kanıtıydı.

Bu, Neve ve Eilish'in annesi Erin'in öğrendiği ve kocasını terk etmeye çalıştığı ilişkiydi.

Aynı zamanda kocası tarafından öldürülmesine de sebep oldu.

Cillian kaşlarını çatıyor. "Kardeşimin babanı öldürmesinin sebebinin bu olduğunu biliyorum, onunla bu konuda yüzleştğinde."

Bu boktan masalın diğer kısmı da bu. Gavan'ın üvey babası Vadim - Svetlana'nın erkek kardeşi- kız kardeşiyle ilişkisi olan evli adamla yüzleştğinde, işler şiddetlendi ve Declan sonunda Vadim'i öldürdü.

"Karmaşık" demek bile yeterli değil.

Gavan başını sallar. "Drazen'den aldığım sabit diskte bulduklarımın zaten bildiğiniz gibi, bu ilişkiden bir çocuk dünyaya geldi."

Cillian başını sallar. "Evet, belli nedenlerden dolayı ben de bu konuyu araştırıyordum." Bana bakıyor ve çenem geriliyor.

"Bu çocuk teknik olarak Declan'ın varisi olduğu için *bariz nedenler* mi?" Homurdanıyorum.

Başını sallıyor. "Hemen hemen. Ama hiçbir şey bulamadım. Ve inan bana, çok aradım."

"Ben... birkaç gün önce Drazen'in sabit diskindeki bazı dosyaları incelerken bir şeyler bulmuş olabilirim."

Cillian'ın keskin yeşil gözleri Gavan'ın kılere kayd. "Ve?"

"Eski dostunuz Owen Foley'nin ofisinde olup biten her şeyi kaydeden mikrofonlar varmış."

Gerçekten de öyle. Owen uzun zamandır müttefikimizdi ve en güçlü Kildare vasal ailelerinden birinin başıydı. Ta ki o piç gerçek yüzünü gösterene kadar.

O zamandan beri kesinlikle birden fazla kez gidip mezarına işedim.

"Peki bu kayıtlarda ne var?" diye tehlikeli bir şekilde *homurdanıyor* Cillian.

Gavan başını sallar. "Sabit diskte pek bir şey yok. Drazen sadece birkaç ses kayd. almış ve bunların çoğu da Owen'ın yüzünü doldurması ya da en sevdiği çalışan kıza sakso çekmesi."

Mesanemi doldurmak ve Owen'ın mezarını yakında tekrar ziyaret etmek için aklıma bir not alıyorum.

"Ama... Sanırım bu özellikle ilginizi çekecek."

Gavan telefonunu kaldırıyor ve bir ses dosyasının oynatma

düğmesine basıyor. "Bundan hiç hoşlanmadım, Owen."

Declan'ın sesi telefonda ç ı n l a r k e n Cillian ve ben dikkat kesilerek birbirimize sertçe bakıyoruz.

Declan gergin bir şekilde, "Bir gün öğrenecek," diye homurdanıyor.

"Nefes al Dec," diye ısrar ediyor Owen. "Bunu fazla düşünüyorsun. O bilmiyor. Asla bilmek *zorunda değil*. Bu senin yıllar önce verdiğin bir karar."

"Fazla düşünmek mi?" Declan tersler. "Benim çocuğum olduğunu anladığında ne yapacağım ben? Sikeyim."

Owen iç geçirir. "Sana söylemiştim. Sana hamile olduğunu söylediği anda onunla ilgilenmeliydin."

Declan soğuk bir kahkaha atıyor. "Doğru, elbette, ve tüm o lanet organizasyonun ağırlığını kıcımın üstüne getir. Evet, sağlam plan, Owen."

"Bu lanet şey gerçek mi?" Ares tıslıyor.

Cillian'ın yeşil gözleri kısılıyor ve bir parmağını kaldırarak kayıt devam ederken sessizce başını sallıyor.

"Üzerinde kendi adı yazan bir imparatorluğa sahip olduğunu fark ettiğinde ne yapmam gerekiyor?"

"Ama üzerinde onun adı *yazmıyor*," diye itiraz ediyor Owen. "Ben o doğum belgesinde Kildare'ı göremiyorum, ya siz?"

"O kızgın bir çocuk, Owen."

"Dünya öfkeli çocuklarla dolu. Bu konuda çok fazla endişeleniyorsun Declan."

"Öyle mi? Elli kalibrelik bir silahtaki uzmanlığıyla kızgın olanlara ne dersin?" Sertleşiyorum ve gözlerim Gavan'ın telefonuna saplanırken açılıyor.

Bu geceki tetikçinin kullandığı şey buydu.

Lanet olsun, ne duyuyorum ben?

"O şiddet yanlısı, Owen. İkimiz de neler yapabileceğini gördük. İçinde bir karanlık var ve bunu senin de gördüğünü biliyorum."

"Karanlık ya da değil, o çoktan gitti, Dec. Rahatla. Sana bir içki koyayım." "Eğer öğrenirse, ben ölü bir adamım, Owen. *Ölürüm.*"

İki bardağın şingirdama sesi duyulur. "Sana söylüyorum, yapmayacak. Ya da... eğer yaparsa... dua edelim de ikimiz de çoktan ölmüş ve gömülmüş olalım."

Declan soğuk bir kahkaha atıyor. "Ve bunu yaptığında yerimizde kim oturuyorsa Tanrı ona merhamet etsin."

Ses dosyası sona erer. Teras sessizdir.

"Bu geceki silah elli kalibrelikti," diye sessizce homurdanarak hepsini inceledim.

"Ve bu lanet olası oğlunun nerede olduğuna dair *hiçbir* fikrimiz yok mu?" Ares tıslıyor, gözleri mutfakta telefonuyla konuşan Callie'ye kayıyor.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diye homurdanıyor Cillian. "Hayatta mı değil mi, kim olduğunu biliyor mu bilmiyor mu..." Gözlerini kısarak orta mesafeye bakıyor. "Ben hallederim. Bunun şimdilik burada, bu terasta, sadece bizimle kalacağına inanıyorum?" Yeşil bakışlarını Ares ve Gavan'a doğru kaldırır. "Neve ve Eilish'in şu anda bunu bilmesine gerek *yok*. Ya da hiç."

"Elbette," diye homurdanır Ares.

"Çok ciddiym," diye hırlıyor Cillian, sesinde acımasız bir ölümcüllükle.

Ares bir elini Cillian'ın omzuna bırakır. "Ve gerçekten aynı fikirdeyim. Sana söz veriyorum Cil. Özellikle Neve, babasının annesine yaptıklarını kabullenmekte yeterince zorlandı. Bunu bir de onun üzerine yıkmayacağım."

"Ve nişanlıma duygusal olarak yük olmaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldanıyor Gavan. "Yani hayır, Eilish'le bu konu hakkında konuşmayacağım."

Cillian başını sallar. "Teşekkür ederim."

CILLIAN, Ares, Deimos ve Gavan gittikten sonra, Callie'nin kanepeye yayılmış olduğu büyük açık oturma alanına geri dönüyorum. Başını kaldırıyor, gözlerimiz kilitlenince yüzü pembeleşiyor.

Evet.

Anında, nasıl inlediğini hatırlıyorum. Benim için nasıl hevesle kıvrandığını ve lanet parmaklarımın üzerine nasıl boşaldığını.

"İyi misin?"

"Evet. Burası çok güzel."

Cesur bir tavır takındığını, kayıtsız ve soğukkanlı olmaya çalıştığını görebiliyorum. Giderek daha fazla fark ediyorum ki bu onun varsayılan kendini savunma stratejisi. Ama bir soğukkanlı davranmaya çalışmak var, bir de vurulduktan sonra iyiymiş gibi davranmaya çalışmak var.

"Eğer değilsen gerçekten sorun değil," diye sessizce homurdanıyorum. "Vurulmak yoğun bir deneyimdir. Eğer bunun hakkında konuşmak istersen-

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" Kaşlarım çatıldı.

Evet... ama hayır.

Çünkü burada durmuş ona bakarken, *sonrasında* gelen şiddeti yeniden yaşıyorum.

Bu zevk, başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmesi gibi. Ve

Bu çok, çok ayıltıcı.

Bu -bizim anlaşmamız- *öyle* olamaz.

Gerçek bir ilişki gibi. Kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce o kütüphanede yapmaya çok yaklaştığımız şey gibi.

Benim işim, görevim ailemi ve imparatorluğumu korumak. Bunun bir parçası da Callie'yi güvende tutmak.

Onu becermek *değil*.

Ona şaplak atmamak, daracık amcığınını parmaklarımdın içine akıtana kadar parmaklamak ve onun yerine benim sikim olduğunu hayal etmek.

Hoş bir şey olmayacak ama bu işi kökünden halletmenin zamanı geldi. "Callie, daha önce ne oldu-"

"Ben büyük bir kızım, Castle," diyor dudaklarından gülümseme kırıntısı düşerken. Dikkatle telefonuna geri dönüyor. "Sadece biraz eğlendim. Bundan bir şey çıkarmaya gerek yok."

Bir şeyler yazarken ona bakmaya devam ediyorum. "Yani... sen iyi misin?"

"Evet."

Parmaklarını uzun, siyah saçlarının arasından geçiriyor. "Ben iyiyim." Bana doğru dönerken dudağı dişlerinin arasında emiliyor. "Gerçi sadece bir yatak odası var."

"Al şunu," diye homurdandım. "Kanepede iyi olacağım."

Yüzündeki hayal kırıklığını zorlukla bastıran ifadeyi kabul etmeyi reddediyorum.

Ama burası balayı süiti değil, biz de evli bir çiftiz. Burası bir sığınak. Eğer Fort Knox'ta şarap dolabı, uzaktan çalıştırılan şömine, son teknoloji lüks mutfak ve Central Park'ın altmış milyon dolarlık manzarası olsaydı, burası Fort Knox olurdu.

Callie başka bir şey söylemeden aniden koltuktan kalkıyor, çantasını kapıyor ve yatak odasına taşıyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve beynim onun benim için geldiğinde çıkardığı sesin anısını kafamdan atmaya çalışırken taklalar atıyor.

Evet, iyi şanslar dostum.

Bu çok ama *çok* uzun bir yıl olacak.

CALLIE

LANET OLSUN. Daha önce olanlardan pişman olduğu çok açık. Benim de pişman olmam gerektiği çok açık ama bunu yapamıyor *ya da* aklımdan çıkaramıyor gibi görünüyorum.

Kendi parmaklarınızdan veya pille çalışan bir yardımcıdan daha fazlasını içeren ilk gerçek cinsel deneyiminizi unutmak biraz zordur. Ve bu deneyim hayatınızda yaşadığınız en akıl almaz, ayak parmaklarınızı kıvıran, tüm vücudunuzu patlatan his olduğunda?

Evet. Hayır. Hayır. Bunu unutmakta zorlanacağıma eminim. Pişman olmadığımı da *biliyorum*.

Duvarlarının tekrar yükseldiği ve eskisinden daha da yüksek olduğu açık olsa bile.

Asıl çılgınca olan kısım ise az önce vurulduğumuz gerçeğini çok fazla düşünmemem. Neve ve Eilish'in ikinci *evim* haline gelen ve her zaman kendimi çok güvende hissettiğim evlerinin kurşunlarla delik deşik edilmiş olması.

Yani, belli ki o korkunç anı orada. Ama Castle'ın beni yakalayıp öpmesinin tekrarlarıyla karşılaştırıldığında arka planda kalıyor.

Onunla tanıştığım günden beri kelimenin tam anlamıyla hayalini kurduğum bir şekilde. Ve her ne kadar bunu unutmam gerektiğini bilsem de ve onun da unutmak istediği ne kadar açık olsa da, bunların hiçbirini düşüncelerimden silemiyorum.

Dairenin tek yatak odasında, yatakta dizlerimi göğsüme çekerken kaşlarımı çatıyorum.

Çok kafa karıştırıcı biri. Sanki bir an bana, sırtına yüklediği korkunç bir yükümü gibi bakıyor, sonra gözlerinde kıskanç bir ateş belirliyor, sanki gezegende başka erkeklerin varlığından haberdar olmama bile öfkeleniyor.

Ki bu tamamen saçmalık. Stavros bir arkadaş, başka bir şey değil. Bu arada Castle, Lorraine denen *hatuna* ve Teagan denen her kimse ona mesaj atıyor.

Öfkem alevlenirken nefes alışım hızlanıyor. Sikerim böyle işi. Hiçbir zaman bir şeylerin üzerine oturan biri olmadım-örneğin, geçen gün *onu öpmek gibi* çılgınca bir karar vermiştim. Ve bu adamla evli olduğum bir yılı odamda oturup somurtarak geçirecek değilim.

Yatak odasından hışımla çıkıp mutfak tezgahına yaslanmış telefonunu karıştırdığı yere doğru yürüdüğümde Castle sertçe başını kaldırıyor.

"Teagan kim lan?"

Bir öğretmen gibi kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Başkalarının telefonlarına ve özel mesajlarına bakmak genellikle hoş karşılanmaz, Callie."

"Öyle mi? Liseli kızlarla mesajlaşmak da öyle, göt herif!"

Yüzü tamamen nötr, bu daha da sinir bozucu. Sanki zerre kadar utanmamış ya da utanç duymuyormuş gibi.

"*Geçen gece seni kaçırdığım için çok üzgünüm' mü?!*" Onun mesajını papağan gibi ona geri gönderiyorum. "*Ona büyük bir borcun mu var?*" *İğrençsin, Castle! Kaç yaşında bu kız?!* Onu *büyük bir randevuya götürecekt* kadar *büyük* değil, bu lanet olsun-"

"On sekiz yaşında," diyor yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla.

"Oh! *Pekala!* Benim hatam o zaman!" Alaycı bir şekilde küçümsedim. "Elbette! Onu asla unutamayacağı bir gece için dışarı çıkar! Sadece onu becermeden önce çarpım tablosu ödevini yaptığından emin ol-"

"Yeşil gerçekten senin rengin değil, Callie."

Tezgâha yaslandığı yerden kalkıp yavaşça bana doğru yürürken boğazım düğümleniyor. Avını takip eden bir yırtıcı gibi hareket ediyor, gözleri derimi karıncalandıran ve kalbimi hızlandıran elektrikle karışık bir öfke tonuyla parlıyor. Geri adım atıyorum ama arkamda buzdolabının soğuk metalini hissedince hemen durmak zorunda kalıyorum.

"*Bunların hiçbirinin* seni ilgilendirmedığından bahsetmiyorum bile," diye homurdanıyor.

Tam önümde durup bana doğru yaklaşarak beni buzdolabına hapsederken ürperiyorum. Tanrısal dudaklarının köşeleri tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

Ona ters ters baktım. "Kıskandığımı mı

düşünüyorsun?" "Öyle değil mi?"

Yutkunuyorum. "Git aynaya bak dostum. Barda bir adamın üzerine neredeyse Mike Tyson gibi atlayan ben değilim."

Ölümcül mavi gözlerinde parlayan sıcaklık heyecan verici olduğu kadar ürkütücü de. "O senin için kim ki?" diye hırlıyor karanlık bir şekilde.

Bakışları içimde bir delik açarken hiçbir şey söylemeden dudağımı çiğniyorum.

"Neden? *Kıskandın mı?*"

"Bu evet mi demek oluyor, o senin erkek arkadaşın mı?" Castle hışırıyor. Dişlerimi sıkıyorum. "Hayır."

"Erkek arkadaşın *mıydı?*"

"Sendeki bu kıskanç koca bakışını seviyorum-"

"Kahrolası soruya cevap ver Callie," diye çıkışıyor ve içimde karanlık ve günahkâr bir şeyin zonklamasına yol açıyor.

Cevabım kesinlikle hayır.

Ama kendime engel olamıyorum. Bu noktada, sanırım onunla yürüdüğüm bu bıçak sırtına bağımlıyım - onu istemek ve kopmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek arasında bir jilet bıçağı üzerinde duruyorum.

"Belki," diye omuz silkiyorum. "Ya da belki sadece *arkadaş* dediğim bir *çocuktur*-"

Castle aniden içimde patladığında nefesim kesiliyor, nabzım tavan yapıyor. İri elleri boğazımı sarıyor, vücudumdaki her sinir ve sinapstan saf ateş ve şehvet fışkırmasına yetecek kadar sıkıyor. Elektrik tenimin üzerinde dans ediyor, üzerime doğru gelirken elinin boynuma temas ettiği noktadan yayılıyor. Ciğerlerimdeki hava çekilip alınırken gözleri mavi bir ateşle dalgalanıyor.

"Onunla çıkmak," diye yüzüme vurdu, "inanılmaz derecede aptalcaydı."

"Bize yönelik tehdit yüzünden mi?" Tersliyorum. "Yoksa *sen* olmayan bir adam olduğu için mi?"

"Her şeyden önce," diye mırıldandı Castle ince bir sesle, "o bir çocuk, benim gibi bir adam *değil*."

Siktir, neden bu kadar seksi? Ve çok doğru. Stavros aslında Castle'dan o kadar da genç değil, muhtemelen yaşlarımızın ortalarında ve yakışıklı bir adam.

Ama Castle'a karşı hiçbir şeyi

yok. Stavros

karşılaştırıldığında *bir* çocuk.

Castle tanıdığım en *erkek adam*. Kaba, sert, erkeksi, tehlikeli. Ürkütücü derecede güzel, yine de taşlı, keskin açılar ve sert duvarlarla dolu.

"Ve ikincisi," diye tıslıyor. "Bize karşı bir tehdit *var!* *Açıkça!*"

"Peki!" Ben de karşılık verdim. "Bunu dün bilmiyordum-"

"Bu bir daha olmayacak."

"Ne olmaz? Bir arkadaşımla öğle yemeğim mi, yoksa pantolonuma girmeden önce beni sana aitmişim gibi öpmen mi?!"

İkimiz de donup kalırken mutfak sessizliğe büründü. Tekrarlar ikimizin de yüzünde *açıkça titreyiyor*. Yontulmuş, yakışıklı çenesi gıcırdıyor, eli boynumda sıkılaşıırken gözleri kristal mavisi yarıklara dönüşüyor ve içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Bunu unutmalısın, Callie."

Sözler hassas ya da nazik değil. Yüze inen bir tokat gibi. Soğuk, acımasız ve pişmanlık duymadan.

"Böyle bir şey olmamalıydı. Ve bir daha da olmayacak."

Eli boğazımdan düşüyor ve arkasını dönüyor, tenimdeki sıcaklığı çekip ciğerlerimdeki havayı da beraberinde götürüyor.

"Ne istediğini bilmiyorum!" Tersledim.

Castle kıllanıyor, geniş ve kaslı omuzları geriliyor.

"Önce mesafemi korumamı istiyorsun! Sonra sana yakın olmamı istiyorsun! Ooh, ama *çok yakın* değil!"

"Callie..."

"Bana dokunmak ya da öpmek yok diyorsun," diye bağıyorum arkasından. "Sonra da kendi malınmış gibi dudaklarımı morartıyorsun ve boşalana kadar beni parmaklıyorsun! Senden *lanet olası kararını vermeni* istememin *çok* da abartılı olduğunu sanmıyorum!" Bağıyorum. "Çünkü ne istediğin hakkında *hiçbir fikrim* yok. -!"

Üzerimde bir kasırga gibi dönerken nefesim kesiliyor, boğuluyorum. Gözlerinde sıcaklık ve tehlike fırtınası esiyor ve eli boğazımı sıkıca sararken inliyorum, yüzünü boynumun çukuruna daldırırken beni buzdolabına sabitliyor.

Kalbim küt küt atıyor. Tüm vücudum karıncalanıyor ve karıncalanıyor, tıpkı bir fırtına kopmadan ve gökyüzünü paramparça etmeden önce atmosferde çatırdayan yük gibi.

"Ne istediğimi bilmek ister misin?" diye hırlıyor kulağımın dibinde. Gözlerim geri dönüyor, ağzım gevşiyor ve bacaklarım zayıflıyor.

"İyi, bebeğim," diye tıslıyor. "Beni itmek, itmek ve ben kopana kadar itmek mi istiyorsun? *Tamam!*"

Dişleri boynumun yumuşak derisini tırmıklarken inliyorum.

"O zaman izin ver de kafa karışıklığını gidereyim Callie ve *sana* ne istediğimi *göstereyim*."

Kulak mememi ısırıldığında nefesim kesiliyor ve içimin derinliklerinde sıcak ve çarpık bir şey kıvrılıyor.

"Dizlerinin üzerine çök ve lanet ağzını aç."

CALLIE

VAY ANASINI.

Bu Şimdiye kadar birinin bana söylediği en kirli Şey. Ama aynı zamanda birinin bana söylediği en gnahkârca *ateşli* Şey. Ve bunu söyleyenin Castle olması, tekrar tekrar duymak istememe neden oluyor. Kelimeler ve ses tonu beni uçurumun kenarından soluk soluğa bırakana kadar kulağıma hırıldayarak tekrar tekrar dinlemek istiyorum.

Eli saçlarımla arkasına doğru kayarken inliyorum, parmakları saçlarımla arasından geçerek onları sıkıca yumruk haline getiriyor.

"*Sen istedin bebeğim,*" diye hırlıyor kalın kalın. "O zaman sana ne istediğimi göstereyim. Kötü kızı mı oynamak istiyorsun?" Castle'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Dizlerinin zerine k ve bana ne kadar kötü olabileceğini göster."

nnde dizlerimin üzerine bu kadar hızlı kmem utanç verici. Ona bakarken nabzım gümbür gümbür atıyor. Yontulmuş enesi gıcırđıyor ve fırtınalı mavi gözlerindeki ham gücü ve sıcaklığı içime çekiyor. Kemerine uzanıyor, kalbim deli gibi atarken ve içimde zonklayan bir basınç oluşurken kemerini çözüyor.

"stn çıkar."

Her yerim karıncalanıyor ve kapüşonumun altını tutmak için uzandığımda ellerim titriyor. Onu çekip çıkarıyorum ve altında sütyen giymediğimi görüyorum. Castle'ın bakışları çıplak göğüslerime düşüyor ve pantolonunun fermuarının çoktan müstehcen bir şekilde şişkinleştiğini fark ettiğimde ateşten titriyorum.

Ben yaptım.

Benim yüzümden.

Bu çok güçlü bir duygu.

Castle'ın elleri pantolonuna gidiyor, düğmesini açıyor ve fermuarını ustalıkla indiriyor. Kalbim boğazıma tırmanırken eli içeri kayıyor.

Sonra aniden sikini çıkarıp z o n k l a m a s ı n a ve aramızda havada asılı kalmasına izin veriyor.

Tatlı. Merhametli. Yüce İsa.

Adam kocaman. Yani adam 1.80 boyunda ve profesyonel bir atlet gibi yapılmış, ama lanet olsun. Castle'ın üzerinde bile büyük görünüyor.

Ve şişmiş. Ve sert. Ve bileğim kadar kalın. Üstümde, Castle karanlık bir şekilde sırtlıyor.

"Hala benimle kötü kızı oynamak istiyor musun?"

Gözlerim kocaman sikinden gözlerindeki vahşi ve ölümcül bakışa kayarken yutkunuyorum.

Yüzüm ısınırken başımı sallıyorum.

"Ellerini arkana koy," diye sessizce homurdanıyor.

Dediğini yapıyorum, parmaklarım gergin bir şekilde birbirine dolanıyor. "Ağzını aç, bebeğim."

Dudaklarım aralanıyor, eli saçlarıma kayarken çenem açılıyor. Saçlarımı yumruğuna doluyor, nabzım yükselirken ve kalçalarımın arasında sıcaklık birikirken başımı kendisine doğru çekiyor.

Birden kendimi hiçbir zaman cinsel olarak etiketlemediğimi fark ettim, çünkü cinsel olarak hiçbir şeyi *keşfetmedim*. En azından kendimden başka kimseyle. Ama şimdi burada, yerde dizlerimin üzerinde, ellerim arkamda, hevesle ve itaatkâr bir şekilde ağzımı onun siki için açarken, aniden tam olarak ne olduğumu bildiğimi fark ediyorum.

Bir itaatkar.

Ya da en azından Castle'a karşı öyleyim. Çünkü bunu sadece acınası bir şekilde "benden hoşlanmasını" istediğim için yapmıyorum. İsteddiği şeyi "beni fark etsin" diye yapmıyorum.

Bunu yapıyorum çünkü inanılmaz derecede ateşli. Çünkü genellikle sakın ve hatta biraz çekici olan Castle'ın bana pis emirler yağdırması, onun için "dizlerimin üstüne çökmemi" söylemesi, onun adını haykırarak boşalana kadar kendime dokunmak istememe neden oluyor.

Dudaklarım onun zonklayan, sert, şişmiş sikinin başından bir santim ötede dururken titriyorum. Gözlerimiz kilitlendi.

"*Bunun gibi mi?*" Ağzımı daha da açıp dilimi sanki dünyanın en lezzetli dondurma külahını yalamaya hazırlanıyormuşum gibi dışarı çıkarırken şehvetli bir şekilde mırıldanıyorum.

Castle inliyor. Dövmeli ön kolunun kasları dalgalanıyor ve saçlarımı tutuşu sıkılaşıyor. Ve aniden sikinin kalın başını dudaklarımın arasından geçirip dilimin üzerinde gezdiriyor.

İnliyorum.

Tekrar ediyorum, sadece onu memnun etmeye çalıştığım için bile değil, öyle olsam bile. Ona ya da kendime bir şey kanıtlamaya çalıştığım için de değil. Çünkü onun muhteşem siki dudaklarımı aralayıp istekli dilimin üzerinde kaymaya başladığı anda, sanki tüm vücudumda saf bir sıcaklık kıvılcımı çakıyor.

Bacaklarım birbirine kenetleniyor ve dilimin aletinin alt tarafında dans etmesine izin verirken tekrar inliyorum. Ağzımı daha aşağıya indiriyorum, ta ki ne kadar büyük olduğu göz önüne alındığında aslında ağzıma o kadar fazla alamayacağımı fark edene kadar.

Ama denemeyeceksem ne olayım.

Tükürüğümün sikinden ve çenemden aşağı akmasını görmezden gelerek öğürme refleksimle nefes alıyorum. Yukarı ve aşağı kayarken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Dilim başının etrafında dönüyor ve dilimi kadifemsi sertliğin üzerinde sürüklerken, dudaklarımı genişçe uzatırken prekumunun tuzlu tatlılığını tadabiliyorum.

Castle inliyor, siki ağzımın içinde zonkluyor. Gömleğini kaldırıp çıkarıyor ve gözlerim kaslı karın kaslarına ve kalçalarının derin oluklarına kayınca ürperiyorum. Uzun saçlarımı avucunun içinde topluyor ve sessizce soluduğumda duyulabilir bir patlamayla ağzımı ondan ayıracak kadar sert çekiyor.

Gözlerimiz kilitlendi.

"İyice aç bebeğim," diye sessizce homurdanıyor. "Şimdi o küçük şımarık ağzını sikeceğim."

Utanç verici bir şekilde yüksek sesle inliyorum. Çenem genişçe açılıyor ve kalınlığını dudaklarımın arasına geri yönlendirdiğinde inliyorum. Kalçalarını yuvarlıyor, dilimin üzerinde kayıyor ve boğazımın arkasına doğru batıyor. Öğürme refleksimi tekrar bastırıyorum, nabzım kükrüyor ve bacaklarımın arasında saf arzu zonkluyor. Kasları içeri ve dışarı pompalarken dalgalanıyor, yumruğu saçlarımda bana rehberlik ederken ağzımı beceriyor.

Bu şekilde *kullanılmak* son derece aşağılayıcı ve tamamen itici olmalıdır.

Öyle değil.

Tam tersi.

Başım dönüyor ve kendi kalçalarımı bir o yana bir bu yana kaydırıyorum, ağrıyan klitorisime biraz baskı uygulamak için uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Birden Castle beni üstünden çekip alıyor, şiş dudaklarımla onun zonklayan siki arasına tükürük damlarken nefes nefese kalıyorum. Beni kollarının arasına aldığı anda havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Bacaklarım içgüdüsel olarak kalçalarına dolanıyor ve ağzı benimkine çarptığında onu hevesle öperken inliyorum.

Beni odanın öbür ucuna taşıyor, sırt üstü kanepeye uzanıyor ve ben de onun üzerine çıkıyorum. Eli yoga pantolonumun ve külotumun arkasına kayarken dili benimkiyle dans ediyor. Her ikisini de kıcımdan aşağı sıyırmaya başlıyor, meme uçlarım göğsüne sürtünürken onları bacaklarımdan aşağı itiyor.

Sonra aniden, ne yaptığını anlayana kadar beni kalçalarımın üstünden çekerek vücuduna doğru sürüklüyor.

"Castle..."

Kıcımı sıkıca kavrayarak beni yüzüne yaslanacak şekilde konumlandırıyor. Şiddetle kızarıyorum, aniden her şey hakkında... şey, her şey hakkında son derece bilinçli hissediyorum.

Açı. Işıklandırma. Şişman mı görünüyorum? Bu garip mi? Hemen koşup düş almalı mıyım? Biri sana ilk kez oral seks yapmadan önce ne söylemen ya da ne yapman gerekiyor?

Castle sadece başını sallıyor, sanki kaygıyla beslenen güvensizliklerimin her birini yüksek sesle duyuyor ve onları kovalıyormuş gibi.

"Tam burada bebeğim," diye homurdanıyor, kendi dudaklarına dokunarak. "O güzel amcığın, sen üzerine boşalana kadar lanet dilime binmesini istiyorum. Yapamam, *yapmayacağım*."

-"Ne kadar tatlı olduğunu tatmak için biraz daha bekle."

Kutsal. LANET OLSUN.

Benimle konuşma şekli tam bir *çılgınlık*. Sözleri ruhumun en derin, en karanlık yerlerine doğru ilerliyor ve sahip olduğum her bir düğmeye basıyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, güçlü elleri beni aşağı çekiyor ve aniden, ilk defa, bacaklarımın arasında bir erkeğin dilini hissediyorum.

Lanet olsun.

Bir an için, bu kadar uzun süre beklediğim ve bunu hissetmemek ve deneyimlememek için bunca yılı boşa harcadığım için kendime *kızdım*. Çünkü Tanrım, bu dünyadaki en güzel duygu. Dilinin dudaklarımda aşağı yukarı gezinmesi ve sonra ağrıyan klitorisimin etrafında dönmesi cennet gibi bir şey.

Ama bir sonraki saniyede, derinden inlerken hayal kırıklığım eriyip gidiyor. Ve artık kızgın değilim, çünkü bunca yıldır gerçekten bir şey kaçırmamıştım.

Sadece bekliyordum. *Onun* için.

Castle'ın güçlü elleri kıcımlı kavlıyor, dili içime doğru ilerlerken kalçalarımın yüzünde sallanmasına rehberlik ediyor. Beni diliyle sikmesinin verdiği zevkle boğulurcasına haykırıyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve tavana doğru çılgınlık atıyorum. Sanki dili içimde sonuna kadar ilerliyor gibi hissediyorum.

Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor. Castle derinden inliyor, içime beni sarsan titreşimler gönderiyor. Dili zonklayan, ağrıyan düğmenin üzerinde dönüp dans ediyor, vücudum zevkle dalgalanırken kalçalarımın kulaklarına kenetlenmesine neden oluyor.

Sanki kaybolmuşum, Castle'ın fırtınalı okyanusunda savruluyorum. Saf zevk gibi hissettiren bir yumak içimde düğümleñip zonklarken, onun ağzına karşı kıvranıp inlediğimin hayal meyal farkındayım. Kendimi bir seks tanışçası gibi hissediyorum, ellerim vücudumun üzerinde kayıyor, meme uçlarımı sıkıp yuvarlıyor ve bu his karşısında nefes nefese kalıyorum, kalçalarım onun diline defalarca çarparken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Avuçları kıcıma şaplak atarak beni kırılma noktama getiriyor. Dudakları tekrar klitorisimin etrafında kenetlendiğinde ve dilini üzerimde dans ettirmeye başladığında tüm kontrolümü kaybediyorum.

Birdenbire geliyorum. Ve *sert* geliyorum.

Haykırıyorum, orgazm içimde patlarken kalçalarım hala onun ağzına ve diline karşı sertçe sallanıyor. Dudaklarımdan iç burkan bir zevk çığılığı dökölüyor ve bayılmaya başlamadan önce görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar beliriyor.

Beni yakalıyor, ciğerlerim hava almak için yalvarırken beni kanepeye geri yatırıyor. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, gözlerimi yavaşça açarken salıverilmemin artçı sarsıntılarından seğıiriyorum.

Castle yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla açlık arasında gidip gelen bir ifadeyle bana bakıyor. Gözlerim muhteşem vücudunun dalgalanan kaslarına kayıyor ve ancak o zaman bir noktada pantolonunu çıkardığını fark ediyorum. Gözlerim, yivli kalçalarından ve sıkı karın kaslarından dışarı fırlayan, zonklayan sert sikine kilitlenince şişiyor.

Sonra yavaşça bacaklarının arasına giriyorum. Küçük elim şaftının etrafını sararken Castle inliyor -en azından yapabildiğim kadarını- gözlerim onunkilerle kilitlenirken onu pompalıyor. Tepesini öpmek için eğilmeden önce dilim dudaklarımı ıslatıyor. Dudaklarım ayrılıyor, elleri tekrar saçlarıma kayarken şişmiş aletinın üzerinden aşağı kayıyor ve yumruğunun etrafına sararken ihtiyaçla zonklamama neden oluyor.

Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, sonra açılıyor, sonra tekrar kapanıyor.

Sonra kucaklamasının sıcaklığı ve kalbinin göğsündeki ritmik gümbürtüsünden başka bir şey bilmiyorum.

KALE

Gün ışığı göz kapaklarımın arkasına vururken irkiliyorum. Beynim uyanmaya başladığında bir gözümü aralayıp sehpanın üzerindeki telefonumu el yordamıyla bulup saate bakıyorum.

Sikeyim.

Sabahın sekizi mi? Askere gitmeden önce hiç bu kadar geç uyumamıştım.

Gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum, başımı tekrar kanepeye bırakırken yarı yarıya uykuya dalıyorum.

Evet, *öyle* oldu.

Zihnim dün geceki olayları, yani Callie'nin sikimin etrafına sarılmış dolgun dudaklarını ve dilime sürtünen tatlı amını tekrarlarken kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum. Benim için nasıl kıvrandığını ve tamamen çözüldüğünü.

Bittiği anda onu binlerce kez daha arzuladığım gibi.

Dün gece dilimde patladıktan ve beni bütün olarak yuttuktan sonra onu tuttum çünkü titriyordu ve

gerçekten bayıldı. Sonra tam üstümde, yanağı çıplak göğsüme degecek şekilde uykuya daldı.

Bunun olması gerekenden biraz daha uzun sürmesine izin vermiş olma ihtimalim var.

Onu öpmek zaten kurallara aykırıydı. *Benim kurallarıma*. Ama saçlarını avucumun içine almak ve dilimi amının derinliklerine sokmadan önce ağzını sikmek, sahip olduğum tüm mantık ve rasyonalite kırıntılarını paramparça etti.

Bu olmamalıydı.

...Öyleyse neden bunu yüzlerce kez yapayım?

Zihnim biraz daha uyandığında, sonunda onu hala uyurken odasına, kendi yatağına taşıdığımı hatırlıyorum.

Bunu onunla paylaşmadım.

Ne olduysa oldu. Ama bunu olduğundan fazla gösteremem, çünkü biz öyle değiliz. Callie'yi cinsel anlamda istiyor olabilirim. Yani ona bir baksana. Ona olması gerekenden daha fazla değer veriyor da olabilirim.

Ama bana bakışından bu evliliğin onun için sahte olmadığı çok açık. Ya da en azından, onun için olması *gerektiği kadar sahte değil*.

Ben onun istediği kişi değilim. Aslında değilim. Öyle olduğumu düşünüyor olabilir, ama gerçekte kim ve ne olduğumu bilseydi, bu küçük aşkı bir yıl önce duman olup giderdi.

Hayır, Callie'nin gerçekten istediği ya da

ihtiyacı olan şey ben değilim. Kabil'den sonra

değil.

Bir yıl içinde, bu iş bittiğinde, gerçek birini bulmayı hak ediyor; hayatta hak ettiği şeyi gerçekten yapabilecek birini. Bir kabuk değil.

benim gibi bir adamın.

İrkiliyorum, aniden bir metal şangırtısıyla uykunun kalan sisinden sıyrılıyorum. Ve tamamen uyandığımda burnumu çekiyorum ve kaşlarım çatılıyor.

Neden domuz pastırması kokusu alıyorum.

Kaşlarımı çatarak doğruldum ve kanepenin arkasından mutfağa doğru baktım. Gözlerim anında sırttan Callie ile karşılaştı.

"Günaydın," diye cıvıldıyor, tavayı ocaktan indirmeden önce ocaktaki pastırmayı çevirmek için dönüyor. "Kahve hazır."

Kanepeden kalktım, üzerimde sadece boxerım vardı. Callie kızarıyor, gözleri çıplak göğsümde gezinirken dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. Arkamı dönüp küçük bavulumdan bir kot pantolon ve tişört çıkarıp üzerime geçiriyorum.

Ben mutfağa girdiğimde Callie her zamanki gibi kahvesine rahatsız edici miktarda yulaf sütü ve ölümcül miktarda şeker koyuyordu. Birkaç ay önce Drakos'ların evinde Callie'nin bana yorgun olduğumu söylediğinde Starbucks bardağının geri kalanını ikram ettiği zamanı hatırlayarak sırıtıyorum.

Tadının bir fincandaki şeker hastalığı gibi olduğunu söyleyerek neredeyse tükürdüğümde nasıl kıkırdadığını ve kahkahalarla inlediğini hatırlıyorum.

Kendime bir fincan kahve koyuyorum - sade, şekersiz, çok teşekkür ederim. Döndüğümde, Callie bana doğru ilerlerken nabzım güm güm atıyor.

"Dur bakalım," diye homurdanıyorum, gözlerimin kışına yapışan küçük uyku şortuna ve altında sütyen olmadığı belli olan, gereğinden fazla küçük atletine takılmasına izin vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Başımı sallarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bundan zevk almayacağım. Ama bunun - "bu" her neyse- artık olamayacağı konusunda hemfikir *olmalıyız*. Callie'nin dizlerinin üzerinde bana bakarken dilini şişmiş aletimin etrafında döndürdüğü anıyı kaybetmeden önce öleceğimden nispeten emin olsam bile.

Hiç.

Benden bir adım ötede dururken kaşlarını çattı. "Ne?"

Sakin görünmeye çalışıyor, çünkü Callie böyle biri. Çünkü bu onun savunma mekanizması, zırhı - her zaman soğuk, alaycı, rahat ol, o zaman incinmezsin.

Yine de bu sabah her zamanki kadar iyi idare edemiyor. "Dün gece olanlar hakkında konuşmalıyız."

"Tamam mı?"

Kaşlarımı çattım. "Yani, belki de başlamalısın-"

"Lanet olsun. Bu konuda konuşmak isteyen sendin."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek yavaşça nefes veriyorum. "Callie-" "Bunun sahte olduğunu biliyorum Castle," diyor sakın bir sesle.

"Evlilikten bahsetmiyorum."

Yüzü kızarıyor. Dudaklarını dişlerinin arasına alıp emiyor, bu da bende onu tutup çevirme, tezgâha sabitleme ve şişmiş taşaklarımdan döl damlayana kadar onu sertçe sikme isteği uyandırıyor.

Kendine çeki düzen ver, dostum.

Callie gözlerini devirerek omuz silkiyor. "Castle, *sorun değil*. Ben eğlendim, sen eğlendin..." diye sırtıyor. "En azından sikin eğlendi."

Bana sırtıttığında bir iniltiyi bastırıyorum.

"Eğlenmenin nesi yanlış, Castle?"

"Çünkü yapabilir *miyiz* bilmiyorum," diye
homurdanıyorum. "Birlikte." "Neden olmasın?"

Neden olmadığını çok iyi biliyorsun.

"Çünkü eğlence... daha fazlasına dönüşebilir."

Başka tarafa bakıyor. "Biz arkadaşız,
değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum. Bu bir
tuzak gibi geliyor.

"*Evet*," diyorum temkinli bir şekilde. "Ama-"

"Öyle diyelim. Biz arkadaşız. Evlendik diye bu ilişkimiz bitmek zorunda
değil."

"Arkadaşlar dün gece yaptığımız şeyi yapmaz, Callie," diye sessizce
homurdanıyorum. "Bazı tür arkadaşlar yapar."

Sikim seğiriyor.

"Sadece söylüyorum," diye omuz silkiyor Callie. "Bir yıl boyunca
birbirimizle evli kaldık, ikimiz de yetişkin ihtiyaçları olan yetişkinleriz ve
bu ihtiyaçları başka bir yerde karşılayabileceğimiz ikinci, ayrı bir anlaşmaya
sahip olmak istemiyorsak..."

Anlıyorum. Lanet olsun. *Kırmızı*.

Bardaki o küçük pisliğin ellerini kızın üzerinde hayal ediyorum. Ona
dokunurken. Öptüğünü. Tadına bakıyor.

Onu beceriyorum.

"*Hayır*," diye hırlıyorum, benim bile beklemediğim bir acımasızlıkla.

Callie'nin dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor, kaşları çatılıyor.

Tanrım, geri çevir dostum. "Bu

güvenli değil."

Eğlenmiş görünüyor. "İstedğin kişiyle yatmana izin verilen bir anlaşmanın nesi 'güvenli' olmaz ki..." Omuz silkiyor, yüzündeki ekşi ifadeyi *zar zor zapt ediyor*. "*Teagan*, mesela..."

"Bu tartışmayı tekrar yapmayacağız, Callie." Omuz

silkiyor. "Ya da ben... *her kimse onu*

becerebilirim..."

"*Çünkü*," diye hırladım. "Eğer parayı öğrenirlerse..." Durdum ve başımı salladım. "Bu kötü bir fikir Callie."

Çünkü seni başka bir erkekle düşünmek bile kanımı dökmek istememe neden oluyor. "O zaman bir anlaşma yapabiliriz?"

Tanrı yardımcım olsun, o bunu söylediğinde aletimin tam, şişmiş lanet boyutuna ulaşma hızı, pantolonuma karşı hararetle zorlanması endişe verici.

Ve tehlikeli.

Ve
anlatıyorum.

"Affedersiniz?"

Kızarır. "Demek istediğim... eğer birimizin... *ihtiyacı*

varsa..." Callie'nin "ihtiyaçlarını" kesinlikle

düşünemem.

Ya da benim için inlerken amının parmaklarımın etrafında sıkışma şekli. Tadını ya da taşaklarım d llerimi boğazına boşalttığında ve o hepsini yuttuğunda çıkardığı iniltileri.

Ya da gözlerinin ondan istediğim diğer her şeyi almam için bana yalvarışını. "*Callie...*"

"Sakin ol, Castle."

Küçümseyerek burnunu çekerken yüzü ısınıyor ve omuz silkiyor, arkasını dönerken saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

"Seninle evli olmam, sana aşık olacağım anlamına gelmiyor."

CALLIE

AMA SADECE muhtemelen zaten öyle olduğum için.

Bu benim esprimin ikinci kısmı, dudaklarımın yanından bile geçemeyen kısmı.

Ondan sonra yaptığım kahvaltıyı nispeten sessizlik içinde yiyoruz. Yumurtalarım ve domuz pastırmama göz kırptırıyor, yanımda yemek yiyen şişkin kollu ve dövme mürekkebiyle kaplı adama bakmamaya çalışıyorum... ve mükemmel çene çizgisi... ve yoğun mavi gözler.

Dün gece dili bacaklarımın arasında olan adam. Bana "dizlerimin üzerine çök ve ağzımı aç" diyen adam, ki bu kelimenin tam anlamıyla birinin bana söylediği en ateşli şeydi.

Yani *lanet olsun*, kim böyle konuşur ki? Castle konuşuyor.

Castle böyle konuşur. En azından kızlara dün gece bana baktığı gibi bakıyor, sanki beni bütünüyle yutmak istiyormuş gibi.

Artık bana öyle bakmıyor.

Bir parça pastırma çiğnerken ve kahvemden bir yudum alırken ona bir kez daha bakıyorum.

Aletinin tadını biliyorum.

Günahkâr bilgi zihnimde sıcak bir kömür gibi yanıyor. Küçük kirli bir sır ya da bilmemem gereken gizli bir bilgi gibi. Sanki o Olimpos Dağı ve ben dün gece ondan ateş aldım.

Neredeyse dalgın bir şekilde, dilimin dudaklarımın üzerinde gezinmesine izin verdim, dün gece yaptığımız şeyden sonra nasıl şişmiş ve kabarık hissettiklerini hatırladım.

Bu benim için yeni bir duyguydu.

Bacaklarımın arasında ağzından gelen elektrik, karıncalanma, ağrı hissi ve iç uyluklarımdaki kirli sakalının tatlı yanığı da öyleydi. Dilinin klitorisimin etrafında dönüp durması, beni onun için patlamaktan başka bir şey yapamaz hale getiriyordu.

Bu duygudan *daha fazla* istiyorum. Çok daha fazlasını.

Hemen şimdi.

Ama dün gece bana nasıl baktığını bir kenara bırakın, bana hiç bakmıyor. Kahvaltısını sessizlik içinde yiyor - bir açıklama yapmak için işaret edilmiş bir sessizlik bile değil.

Tamamen hayatına devam etti.

Dün gece ona göre bir hataydı. Ya da sadece biraz eğlence. Ya da ikisinden de biraz. Ve şimdi, günün soğuk ışığında, benim hakkımda *gerçekte* nasıl hissettiğini hatırlıyor.

Kayıtsız. Sanki arkadaş dediğı adamların küçük kız kardeşiymişim gibi. Kız kardeş dediğı kızların küçük oyun arkadaşı. Önümüzdeki bir yıl boyunca ona yük olacağım. Daha fazlası değil. Bu yüzden bu sabah bana bakmıyor.

Dün gece bana nasıl baktığını. Neden benim -bilerek- külot olabilecek küçük bir uyku şortu ve sütyensiz, çok küçük bir atlet giydiğimi fark etmediğini.

Bu yüzden bu sabah uyandıktan sonra yaptığı ilk şey, dün gecenin "bir hata" olduğunu bildiğimden emin olmak oldu.

Güzel. Evet. *Anladım*. Teşekkürler.

Kahvaltıdan sonra Castle tek banyomuzda duş alıyor ve çok *iyi* görünüyor.

Gerçekten çok iyi.

Cillian'ın Kildare ailesinin lideri olarak üniforması Johnny Cash'ten esinlenen bir görünümüdür; siyah takım elbise, siyah ayakkabılar ve siyah bir elbise gömleği. Castle ise koyu, neredeyse siyaha çalan kömür grisi takım elbise pantolonu, ona uygun bir yelek ve yakası hafifçe açık, kolları dirseklerin hemen altına kadar kıvrılmış beyaz bir elbise gömleği giyiyor.

Tanrım.

Eğer erkekler için seksi iç çamaşırı y a p s a l a r d ı , bu olurdu. Sadece... tüm bu iş, tam karşımda duruyor.

Castle ya fark etmiyor ya da mutfağa geri dönerken ona nasıl baktığımı görmezden geliyor.

"İlgilenmem gereken bazı şeyler var."

Ona doğru yürürken henüz kelimeleri tam olarak kullanamadığım için başımı sallıyorum. Sinirleniyor, gözleri tetikteymiş gibi kısılıyor. Elimi uzattığımda, eli aniden bileğimi kavıyor ve ona dokunmamı engelliyor.

"*Callie*," diye homurdanıyor, sesinde uyarıcı bir ton var. "Daha yeni konuştuk-"

"Lanet gömleğindeki *tüyleri* alabilir miyim?" Yüzümün kızardığını hissederken ona ters ters bakarak mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatıyor. Ama bileğimi kavrayamıyor. Yakasından bir parça tüy koparıyorum ve bir fiske vurup uzaklaştırıyorum.

"İyi görünüyorsun."

Çenesi gıcırıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Aman *Tanrım*, Castle. Patron olarak ilk gerçek gününde görünüşün i ç i n sana iltifat etme iznim var, değil mi?"

Gözlerini kaçırıyor ve sonra

başını sallıyor. "Evet, tabii."

"İşte buydu. İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye homurdanıyor.

Ama gömleğindeki ipliği kopardığımdan beri geri adım atmadım. O da öyle.

"Geç döneceğim. Şimdilik burada kalman gerekiyor."

"Anladım."

Kaşlarını çatı. "Ciddiyim, Callie. Lütfen. Kaçmak yok."

"Benimle bu kadar aptalmışım gibi konuşmaya devam edersen, benimle bir yıl evli kalmaya dayanamazsın, sana söz veriyorum," diye karşılık veriyorum. "*Ciddiyim Castle*," diye homurdanıyorum onunkini taklit etmeye çalışan bir ses tonuyla.

Bana ters ters bakıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"*Dünkü* kurşunlar, patlayan pencere, ölümden dönme ve tüm o eğlenceli şeyleri hatırlıyor musun?"

"Bir şeyler çağrıştırıyor," diye karşılık veriyor.

"Vay canına! Harika! Benim için de öyle! Muhtemelen *orada olduğum* içindir!" Tatlı tatlı gülümsedim. "Evet Castle, bu daireden ayrılmamla ilgili güvenlik endişelerinin farkındayım."

"Harika." Dişlerini sıkıyor, kaşları çatılıyor. "Daha önce konuştuğumuz diğer konularda da anlaştık mı?"

"Yani, sadece ağzıma boşalmayı ve üzerime inmeyi istediğini ama birbirimize aşık olmamızı istemediğini anlatabiliyor muyum?"

Yetişkin bir adamın, özellikle de Castle gibi huysuz, iri ve heybetli bir adamın kızarmasını izlemek, umarım herkesin hayatında en az bir kez deneyimleyebileceği bir şeydir.

"*Evet, canım.*" Göğsünü okşarken ona sakarin bir gülümseme gönderiyorum. "Yine *anladım*. Tamam mı?"

O gittikten sonra, kızgınlık ve suçluluk karışımı bir duyguyla apartman kapısına bakıyorum. Kızgınlık çünkü bana aramızda geçenlerin sadece seks olduğunu ya da en azından şimdiye kadar yaşadığım sekse en yakın şey olduğunu hatırlatma ihtiyacı duyuyor.

Yine de suçluluk duygusu tamamen bana ait. Çünkü ona rahatlamasını, anladığımı ve sorun olmadığını söyleyip dursam da çok derinlerde değil...

Öyle değil. Gerçekten, gerçekten değil.

Ona yalan söylüyorum ve suçluluk da burada yatıyor.

Ama Castle'dan istediğimi alamazsam, kendi özel yöntemimle ondan çalarım. Peki, tamam. Dün gece ve Brownstone'daki kütüphanede olanlar onun için "sadece seks" ya da "bir hata" olabilir.

Bana göre mi? Bana göre, cennetin küçük bir tadı hiç yoktan iyidir.

Bir hafta boyunca, bir çıkmaza girdik. Burası Soğuk Savaş gibi. Konuşuyoruz, ama sadece sıradan şeyler hakkında. Asla sohbet değil, sadece bilgi. "İlk duşu mu yoksa ikinciye mi istersin Callie?" gibi.

Kafamdaki cevap elbette "*Seninle* duş almak istiyorum", ama bunu ona yüksek sesle söyleyecek yumurtalıklara sahip değilim.

Bunu ona söyleyemem. Bunu açıkça belirtti.

Ama hâlâ düşünebiliyorum, kahretsin. Hâlâ bunun hayalini kurabiliyorum ve geceleri Castle'ın odaya girip beni yatağa bağladığını ve ırzıma geçtiğini hayal ederken yastığıma doğru sessizce soluyabiliyorum.

Nihayet, onun gündüzleri Kildares Kralı'nı oynamaya gittiği, benimse bu yaldızlı kafeste bir mahkûm gibi sıkışıp kaldığım ve *Doksan Günlük Nişanlı'nın* bölümlerini izlerken gerçekten sıkıntıdan ölecekmişim gibi hissettiğim yaklaşık bir haftanın ardından, Neve bana eşlik etmek için uğradı. Hem onun ailesindeki hem de benim ailemdaki herkes için güvenlik artırıldı. Ancak hedefin kim olduğu oldukça açık olduğu için, geri kalanların hepsi hala özgür, yani özgür olmakta özgürler. Onlar benim gibi mahkum değiller.

"Ee, nasılsın?"

İkimiz büyük taş şöminenin önündeki kanepede kahve fincanlarıyla uzanırken omuz silkiyorum. Tek düşünebildiğim, geçen gece tam da *bu kanepede* sikiinin etrafında inledikten sonra Castle'ın beni ağzına alması, kahve fincanımın arkasına saklanmaya çalışırken yüzümün sıcaktan yanmasına neden oluyor.

"Oh...iyi."

Çatı katına bakarken başını sallayarak kıs kıs gülüyor. "Özür dilerim, bunun ciddi *bir* mesele olduğunu biliyorum ve seninle ilgili gerçeği küçümsemeye çalışmıyorum.

vuruldu ve her şey..."

Kaşlarım kalktı. "Ama?"

"Ama Castle'ın şu anda en kötü kâbusunu yaşıyor olması beni çok *sevindirdi*." Kaşlarımı çatarak gerildim. "Yani?"

Neve gülüyor ve hemen uzanıp kolumu şefkatle sıkıyor. "Aman Tanrım, hayır, üzgünüm. Tamamen yanlış anlaşıldı. *Seni* kastetmedim. Bu şekilde evcilik oynamaya ve bir kadınla yaşamaya zorlanmasını kastediyorum," diye kıkırdıyor. "Yani, belli ki *kız arkadaş*ı *falan* değilsin."

"Evet... tabii ki," diye mırıldanıyorum zoraki bir gülümsemeyle. Sonra kaşlarım çatılıyor. "Bekle, yani... tam olarak ne demek istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Eilish ve ben-ve Cillian, ve Una, kısaca herkes -Castle'a milyonlarca kez kadın ayarlamaya çalıştım." Arka azı dişlerim gıcırıyor.

"Ve?"

Omuz silkiyor. "Ve hiçbir şey. Adam bağlanmaktan korkuyor."

Kaşlarımı çattım. "Evet, ama... *çıkıyor*, değil mi?"

Homurdanıyor. "Eğer yapıyorsa, gizlice yapıyordur. İnan bana, fark ederdim." Bunu bir süre düşündüm, kahvemi yudumladım ve *kıskandım*. Neve'i.

Bu çok aptalca bir düşünce süreci ve onun ya da Eilish'in yanında bunu ilk kez hissetmiyorum bile. Ama elimde değil. Onları ve Castle ile yaşadıklarını *kıskandığım* zamanlar oluyor. Açıkçası, hiçbir zaman en ufak romantik bir şey olmadı.

Temelde kız kardeşleri. Ama benim kıskandığım şey onunla kurdukları yakınlık. Onunla şakalaşabilmeleri, saçlarını karıştırması ya da onlara sarılması. Onunla bir geçmişleri var.

Bu çok saçma ve bazen onların yanında kıskançlık hissine kapıldığım için kendimi hep bir pislik gibi hissediyorum. Ama her zaman geri geliyor, şu anda olduğu gibi.

Ona bir bakış attım. "Şu Teagan denen kızdan haberin var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Kimi?"

"Teagan. Ya da Lorraine?"

Başını sallıyor. "Çanlar çalmıyor." Sessizce nefes veriyorum.

"Ama..." diye alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Aynı zamanda çok özel bir insan."

"Ve karmaşık," diye mırıldanıyorum. Gözlerimi onunkilere diktiğimde başını sallıyor. Kupama bakıyorum. "Ben sadece... onu daha iyi anlamak istiyorum."

Neve merakla bana bakıyor, kaşları çatılıyor. "Öyle mi?" diyor dikkatle.

Yüzüm ısınıyor. "Öyle değil," diye geveliyorum, gergin bir şekilde gülerek.

Castle'a olan hislerimi neden dünyadaki en iyi arkadaşlarımdan birinden hep sakladığımı ve saklamaya devam ettiğimi bilmiyorum. Belki de onun gibi bir adama sıırıslıkam aşık olmamın ne kadar zavallica olduğunun acı bir şekilde farkında olduğum içindir?

Belki de onun kardeşi gibi olduğu ve dün gece seni diliyle boşalttığı içindir?

Yüzümdeki sıcaklığı yutuyorum, umutsuzca şu anda Ativan şişemin yanımda olmasını diliyorum.

"Demek istediğim, eğer bir yıl boyunca onunla yaşayacaksam... anlıyor musun?"

Neve yavaşça başını sallıyor ve bana sessizce gülümsüyor. "Anlıyorum." Omuz silkiyor. "Peki, tamam, ne bilmek istiyorsun?"

Dişlerimi sıkarak kaşlarımı çatıyorum. "Ailesi var mı?"

Küçük ailelerden gelen ya da hiç ailesi olmayan insanlar her zaman ilgimi çekmiştir. Altı kardeşten biri olarak benimkinden çok farklı bir varoluş bu.

Neve başını sallar. "Sanmıyorum. Ama emin değilim. Castle'ın ailesi Kildare'a bağlıydı. Tam olarak vasal bir aile sayılmaz ama hem anne hem de babası örgüt için çalışıyordu. James'ler."

Kaşlarımı çattım. "Onları tanıyor muydun?"

"Hayır. Gerçi Cillian onlar hakkında pek iyi şeyler söylemiyor. Tek bildiğim, Castle'ın babası ve kız kardeşi o askere gitmeden önce öldü."

"Bir kız kardeşi mi

vardı?" Başını

sallıyor. "Evet."

"Bu yüzden mi askere yazıldı?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Bak, Castle hayatımdaki en önemli insanlardan biri. Hiç sahip olamadığım kardeşim ya da çok yakın bir amcam gibi, anlıyor musun?"

O devam ederken başımı sallıyorum.

"Ama o gerçekten de oldukça özel bir insan. Yani adamı on yıldır tanıyorum ve Cillian'ın iki numarası ve şimdi de başı olma yolunu hala anlayabilmiş değilim. Ya da dürüst olmak gerekirse nasıl korumamız olarak atandığını bile. Yani, New York'ta işleri babamız yürütüyordu. Ama teknik olarak

Londra'da hala tüm organizasyonun başı olan Cillian'a rapor veriyordu. Ve bana olanlardan sonra..."

Başka tarafa bakıyor.

O cümleyi bitirmek zorunda değil.

Neve dokuz yaşındayken Seamus O'Connor adında bir psikopat tarafından kaçırılmıştır; bir zamanların İrlandalı mafya tetikçisinin, Neve ve Eilish'in babasına yapılan bir hakaret olarak algıladığı şeye misilleme olarak.

Uzun lafın kısıası, Cillian sonunda onu kurtardı. "Üzgünüm, konuşmak zorunda değiliz-"

"Hayır," diye gülümsüyor, dikkati dağılmış bir şekilde parmağını bileğinde hâlâ taşıdığı yara izinin üzerinde gezdiriyor. "Hayır, ben iyiyim. Seamus öldü ve gitti," diyor açıkça. "Ama o olaydan sonra Cillian babamızın ailesini korumak için yeterince çaba göstermediğine karar verdi. New York'a uçtuğunu ve çalışma odasında babamla bir sürü gürültülü tartışma yaşadığını hatırlıyorum." Omuz silkiyor. "Bir hafta sonra Castle'la tanıştık ve gerisi tarih oldu. Ama gerçek şu ki, on yıl sonra hâlâ askerde ne yaptığını, neden katıldığını ya da -doğrusu- neden ayrıldığını bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmuyor."

Kahveme bakıyorum, Neve'in merakla bana baktığını fark etmeden önce fincanın içindekileri dalgınca karıştırıyorum.

Kızardım. "Ne?"

"Oh, hiçbir şey..." Dudağını ısıırıyor. "Tamam, üzgünüm, sormak zorundayım." Dairede sadece iki kişi olmamıza rağmen sesini alçaltıyor. "Castle'dan hoşlanıyor musun?"

Yüzüm korkunç bir şekilde kalp atıyor, bunu büyük bir yudum kahveyle kapatmaya çalışıyorum.

"Ben mi?" diye ciyaklıyorum, bana bile gerçek gelmeyen bir kahkaha atmaya zorlayarak. "Oh, *Hayır. Hayır. Hayır.*" Başımı sallıyorum. "Hayır.

Kesinlikle hayır." "Yani... Bunun bir hayır olduğunu mu söylüyorsun?"

Yüzüm kıpkırmızı olurken inliyorum. "Bu bir hayır."

Neve sırtarak bana bakıyor. "Yani, *anlıyorum*. Yakışıklı, karanlık ve düşünceli bir hali var, savaş gazisi falan."

Ve bir buçuk yıldır her fantezim.

Omuz silkiyor, bana sırtıyor. "Eğer Castle'dan hoşlanıyorsan, yani..." bana bakıyor. "Sanırım *anti değilim*? Yani, neden öyle olabileceğimi düşündüğünü anlıyorum, ama öyle olduğumu sanmıyorum?"

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Evet, ama... hayatta olmaz. Kesinlikle olmaz."

Sanki gerginlik az önce bozulmuş gibi gülüyor. "Evet. Sanırım bu oldukça garip olurdu, aslında."

Gülmeye zorladım. "Evet, çok garip."

Sikeyim. Ben.

KÖTÜ, berbat, korkunç, berbat bir fikir. Aslında bu öyle bir güven ihlali ki *kendimi* tokatlamak istiyorum. Ama Neve gittiğinde, yine de telefonu açıp Elsa'yı arıyorum.

"Hey!" diye haykırıyor müstakbel görümcem telefonu açtığında. Sonra sesi hemen endişeli bir tona dönüşüyor. "Nasılsın?"

"Oh...iyi. Sadece kafatasımdan sıkıldım. Kapana kısıldım."

İç çekiyor. "Cidden hayal bile edemiyorum. Arkadaş ister misin? Hades, Nora ve ben bu akşam pizza yapmayı planlıyorduk. Seninle birlikte Konstantin'in evinde yapabilir miyiz?"

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Ama hayır, sorun değil. Muhtemelen en iyisi..."

Cümleyi bitirmedim. Ama anladığımı biliyorum. Burada hepimizin üzerinde asılı duran konuşulmayan şey, hedefin *ben olduğum*. Ben tehlike mıknaatısıyım.

O ve tanıdığım diğer herkes bu noktada benden u z a k durdukça daha güvende oluyorlar.

"Ee, ne var ne yok?"

Dudağımı çiğniyorum. "Şirkette özel dedektifler kullanıyorsunuz, değil mi?"

Elsa, New York'un en saygın hukuk firmalarından biri olan Crown and Black'in ortağı.

"Evet, aslında bir sürü var."

"Tavsiye edebileceğiniz iyi bir tane var mı?"

Yavaşça cevap vermeden önce duraksarken kaşlarını çatıldığını

hayal edebiliyorum. "*Biliyorum*, ama..." Boğazını temizliyor.

"Neler oluyor?"

"Ben... Eski sevgilisi yüzünden gergin olan bir arkadaşım var," diye yalan söyledim. "Onu bulmak ve geri dönmeyeceğı konusunda içini rahatlatmak istiyorum." İrkildim. "Bu... yasal, değil mi?"

Elsa güler. "Evet, bu tamamen yasal. Ve benim bir sevgilim var. O da iyi biri. Çok sağduyulu. İletişim bilgilerini sana hemen mesaj atarım."

Kendimi birdenbire bir pislik *gibi* hissetmeme rağmen gülümsüyorum.

Çünkü tabii ki bu bir arkadaş için değil. Benim için. Castle'ın hayatını deşmek için. Onun hayatına burnumu soktuğum için kendimi *daha az* pislik gibi hissetmek için kendime söylediğim yalan, sahte bir evlilik olsa bile bir yıl boyunca bu kadar çok sırrı olan biriyle evli kalmamın mümkün olmadığı.

Acıması gerçek şu ki, onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Bencilce, çünkü onun hakkında bir şeyler öğrenirsem, bunlar onun gizlice tutunabileceğim küçük parçaları gibi olacak. Ve kıskançlıkla, hayatında benim ve bu durumun onu uzak tuttuğu başka kadınlar *olup* olmadığını görmek için.

Tanrım, tam bir psikopatım.

"Tamam, harika. Çok teşekkürler, Elsa."

"Sorun değil! Umarım arkadaşın iyidir."

Ve böylece, yirmi dakika sonra, kendi kocamı gözetlemesi için resmen bir özel dedektif tutmuş oldum.

Ne yanlış gidebilir ki?

KALE

Derinlere dalmaya alışkınıım ve dalmaktan ziyade ilk önce içine atılmaya alışkınıım. Hayatım boyunca hep böyle oldu. Neredeyse her büyük olay beni beklenmedik bir şekilde vurdu, beni derinlere itti ve ya gerçekten hızlı yüzmeyi öğrenmeye ya da boğulmaya zorladı.

Çocukluğum. Ebeveynlerimin bana yardım etmek, bana bakmak ya da beni korumak için orada *olmadıklarını* çok küçük yaşta fark ettim, ancak önce kendilerini, sonra da beni ve Kelly'yi gözeterek hayatlarını sürdürüyorlardı.

Bu, ayağıma bir tuğla bağlanarak baş aşağı derinlere atılmaktı. Bu, bir an önce yemek yapmayı ve kendi kıyafetlerimi temizlemeyi öğrenmem gerektiğini, yoksa kimse fark etmeden bir hafta boyunca aç ve kirli kalacağımı fark etmektir.

Ama tabii ki, bir derinlikte yüzmeyi öğrenir öğrenmez, hayat sizi kaptığı gibi daha da derin olan başka bir yüzme havuzuna atacaktır.

Çocukluğum kötüydü. Ama ergenlik bir kabustu ve gençlik yıllarım cehennem gibiydi. Sonra dört kişilik ailemizin iki kişilik bir aileye dönüştüğü gün geldi. Kelly ve babamızın öldüğü gün.

Onun elinden tuttu.

O da benimkini.

On yedi yaşında bir cana kıymak, bırakın balıklama dalmayı, kimsenin parmağını bile sokmaması gereken derin bir uçurumdur. Neyse ki, daha önce kendisi için bazı çalışmalar yaptığım Dominic Farrell, *annemin* beni çağırdığı tutuklama memurlarına bazı torpiller yaptı. Bana açıkladığı gibi, bir seçeneğim vardı: yetişkin olarak yargılanmak ve çok çok uzun bir süre hapiste kalmak. Ya da gidip ülkeme hizmet etmek.

Geriye dönüp baktığımda, hapishane daha kolay olurdu.

Hapishane benim yüzümden dünyadaki en iyi üç arkadaşımı öldürtmezdi.

Ama hayat sizi derinlere itiyor ve şekillendiriyor. Ve bugünlerde, Kildare vasal aile reisleri ve bir grup üst düzey çalışanımızla dolu bir toplantıya girip onlara yeni kralları olarak hitap etme yeteneğini bana veren şey de bu.

Tabii ki, masanın başında durmuş konuşurken bile, Gavan'ın geçen gece Konstantin'in evinde bize attığı bilgi bombası kafamda bir çan gibi çalıyor.

Dışarıda bir yerlerde, belki şu anda bu odada bile, *gerçek* Kildare kralı.

Elbette, diğer iki Klan Konseyi ailesi tarafından onaylandım. Ve neredeyse on yıldır *bu* ailenin giden reisinin sadık iki numarasıyım. Doğuştan Kildare'li olmadan da Kildare'li olmaya çok yakıным. Neve'in deyimiyse bir "boşluk" buldum.

Ama... teknik olarak konuşursak... bu aile için başka, daha gerçek, daha meşru bir lider var. Damarlarında Declan Kildare'ın kanı akan biri.

"Eğer öğrenirse, ben ölü bir adamım, Owen. Ölürüm."

"Sana söylüyorum, yapmayacak. Ya da... eğer yaparsa... dua edelim de ikimiz de çoktan ölmüş ve gömülmüş olalım."

"Ve bunu yaptığında yerimizde kim oturuyorsa Tanrı ona merhamet etsin."

O kaydı dinlediğimden beri endişelendiğim bir konu bu. Declan'ın varisi dışarıda olabilir. Kim olduğu göz önüne alındığında reddedildiği için kızgın olabilir. Kildare kanı taşıdığına göre, Declan'a baksana. Ya da Cillian'a, bu konuda. Bu varis Declan'ın korkunç mizacına ya da daha kötüsü Cillian'ın gerçek psikotik eğilimlerine sahip olabilir. Cil, özellikle de Una ile birlikteyken, en azından canavarını kontrol altında tutabiliyor.

...Ama o kontrol, o çapa olmadan başka bir Kildare'nin aynı şeyi yapıp yapamayacağını kim bilebilir?

Peki ya bu potansiyel olarak öfkeli, büyük olasılıkla psikopat Kildare varisi kim olduğunu ve neye sahip olması gerektiğini öğrenir ve Callie ile beni tahtını fiilen gasp etmiş olarak görürse ne olur?

Ya bu potansiyel olarak akli dengesi yerinde olmayan, öfkeli varis kim olduğunu zaten biliyorsa?

Bu onu öldürmeye iter miydi?

Kildare örgütünün başı olarak resmen yerleşmek neredeyse tam bir hafta sürüyor. Çeşitli vasal ailelerin başkanlarıyla bireysel toplantılar yapılıyor. Gücün barışçıl bir şekilde el değiştirdiğini göstermek ve bundan sonra iş yapacakları kişinin ben olduğumu bilmelerini sağlamak için yanımda Cillian'la birlikte olabildiğince çok müttefikimizle görüşüyorum. Shane Dorsey -şu anda tüm New York FBI operasyonlarının vekil direktörü ve uzun süredir Kildare müttefiki- ikimizin de aynı sayfada olduğundan emin olmak için bizim için resmi bir toplantı ayarladı.

İçimdeki alaycı his, Dorsey'in çoğunlukla *para* almaya devam edeceğinden emin olmaya çalıştığını düşünüyor. Ama aynı zamanda yıllar boyunca ailemiz için büyük bir değer olduğunu da kanıtladı. Ve dürüst olmak gerekirse, bu adamı seviyorum.

Günler toplantılar ve el sıkışmalarla geçiyor. Geceleri, genellikle sessiz olan evime geliyorum.

Görünüşe göre Callie, daha önce olanları tekrarlayamayacağımızı açıkça belirttiğimde sonunda beni dinledi ve şimdi ya çok utanıyor ya da eve her geldiğimde benimle yüzleşemeyecek kadar somurtuyor. Çünkü bir hafta boyunca, o yatak odasında, ben kanepede, birbirimizden geçen gemiler gibiydik.

Maraton toplantılarımızdan birinden sonra Cillian'ı bana sırtırken yakalıyorum. "Ne?" Homurdanıyorum.

Kıkırdıyor. "Yok bir şey. Sadece on yıl önce tanıştığım o omzunda çip olan asabi adamı hatırlıyorum ve onu bugün tanıdığım adamlarla karşılaştırıyorum."

Sırtıyorum. "Omzumda hâlâ o çip var."

"Evet. Sanırım bu noktada ameliyatla aldırmanız gerekecek." Sırtıyor. "Ama kimin aklına gelirdi ki? Şimdi bütün gösteriyi sen yönetiyorsun. İyi ayarlanmış bir yetişkin. *Evlisin*."

Gözlerimi deviriyorum. "Yine başlama şu saçmalığa." Kıkırdıyor. "*Peki* evlilik hayatı nasıl?"

Ona bir bakış attım. "Karmaşık."

"Anlıyorum. Peki hangi noktada bir *kadınla* yaşamamanın karmaşık olacak mı?"

"Har har," diye homurdanıyorum. "Sorun o kısım değil. Sorun *o*."

Kaşlarını çatı. "Callie'yle arkadaş olduğunuzu sanıyordum." Dudaklarım büküldüğünde kaşları çatılıyor.

"Oh, *işte bu* ilginç-"

"Hayır," diye başımı salladım. "Hayır. Biz arkadaşız, *hepsi bu*. Ama o..." Kaşlarım çatıldı. "O benim lanet olası karım değil, Cillian."

"Doğru, ama onun bir *görev* olmadığını da unutmamalısın." "Hayır, o inatçı küçük bir velet ve bela için bir paratoner."

Kıkırdıyor.

"Aynı zamanda inatçı, pervasız ve savunmasız."

"Calliope Drakos'un çoğu insanın sandığından çok daha güçlü olduğu izlenimini edindim hep."

Burada da aynı aslında.

Yine, eğer o *sadece* sinir bozucu küçük velet stereotipi olsaydı, bu çok daha kolay olurdu. Çünkü onu görmezden gelmek ve ondan etkilenmemek çocuk oyuncağı olurdu.

Sorun şu ki, o bundan çok *daha fazlası*: zeki, hesapçı ve güçlü. Tanıdığım en güçlü kadın olabilir.

Cillian omuz silkiyor ve elini omzuma koyuyor. "Tek söylediğim, onun *sadece* bir görev olmadığını hatırlamaya çalış." Yüzü biraz kararıyor, ağzı bir çizgi halini alıyor. "O Kelly de değil," diye sessizce ekliyor.

Ayrılmamdan yaklaşık on üç saat sonra eve girdiğimde CALLIE etek ve atletle kanepeye yayılmıştı.

"Üzgünüm, kızartma henüz hazır değil *canım*," diyor sesine sahte bir tatlılık katarak.

Sırıtiyorum ve paket Tayland yemeği poşetini elime alıyorum. Havayı koklayarak "Oh, *evet*," diye inliyor.

"Pad Thai mi?"

"Ayrıca baharatlı tavuk laap, mango ve tatlı olarak yapışkan pirinç."

Geçen gün ağzından çaldığım zevk inlemelerine çok benzeyen bir ses çıkarıyor ve sikim de buna uygun şekilde tepki veriyor.

Yiyecekleri mutfak tezgâhına yerleştirdik ve içeri daldık. Callie buzdolabında iki bira buluyor ama ben kaşlarımı çatıp başımı sallıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Callie," diye mırıldanıyorum sessizce.

Verdiği yanıt *elbette* omuz silkmek, birini tezgâha koymak ve ardından ikincisini açmak oluyor. Bir yudum alıyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşürken gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Biliyor musun," diye iç geçiriyor, taburesine kayıyor ve Pad Thai'sine yumuluyor, "sadece iki numarayken çok daha az gergindin."

"Evet, bir sürü sorumluluğun birdenbire hayatınıza baskı katması ne *garip*," diye sırtıtıyorum, o kıkırdayıp birasından bir yudum daha alırken ona bakıyorum. O bir yudum daha alıp şişeyi yerine koyarken ben şişeye bakıp dişlerimi emiyorum.

Bana bakmadan, sözsüz bir şekilde elindekini bana doğru kaydırırken ağzını minik bir gülümseme süslüyor.

"Sadece bir bira iç, Castle."

Başımı sallıyorum, tabağıma götürürken iç çekiyorum ve o da kendisi için diğerini açıyor.

"Büyük çocuk pantolonu giymek nasıl?"

Dudaklarımın arasından nefes veriyorum. "Tuhaf. Yorucu. Yine de korkunç değil. Sadece... gerçeküstü."

Başını sallıyor. "İçimden bir ses Cillian'ın bu iş için doğru kişi olduğundan emin olmasaydı sana sormayacağını söylüyor."

Başımı meditatif bir şekilde öne arkaya eğiyorum. "Göreceğiz." Ona bakmak için dönüyorum. "Peki ya sen? Bugün neler yaptın?"

Bir haftadır neredeyse hiç konuşmadık - sanki aramızda bu sessizlik duvarını oluşturmak için kendimizi zorluyormuşuz gibi. Ama onu yıkmak ve gerçekten böyle bir konuşma yapmak iyi hissettiriyor. Dürüst olmak gerekirse, evlenmeye zorlanabileceğim *çok* daha kötü kadınlar var.

Yeni başlayanlar için, çıktığım kadınların hemen hemen hepsi gibi.

"Bir sürü beyinsiz televizyon izledim. Neve biraz uğradı." Tabağına bakarken başımı sallıyorum.

"NYU'nun MBA programına kabul edildim. Bilirsin, nasıl yaparsın."

Callie gelişigüzel bir şekilde ağzına erişte atarken donup kalıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Özür dilerim, ne dedin?"

Dudakları köşelerinden kıvrılıyor. Gözleri bana yan gözle bakmak için dönüyor.

"NYU Stern İşletme Fakültesi'ne kabul edildim. Bu bir ön kabul. Resmîyet kazanmadan önce göndermem gereken bir kompozisyon ve kabul ile yapmam gereken iki farklı görüşme var-"

Elim üzerine düştüğünde sıçırıyor, uzun parmaklarım ince kolunu neredeyse çember içine alırken teni dokunuşumla karıncalanıyor. Bana döndüğünde yanakları kızarıyor.

"Bu inanılmaz Callie. Tebrik ederim. Gurur duymalısın."

Dudağını ısırırken gülümsüyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Yalan söylemeyeceğim, oldukça heyecanlıyım. Özellikle de dört okul tarafından reddedildiğim için."

"MBA yapmaya çalıştığını bile bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Bir yılı aşkın süredir bunu düşünüyordum. Ares, işletme fakültesinde başarılı olmak için yeterli lisans deneyimine sahip olmadığımı düşünüyor. Hades ise bir ay içinde sıkılacağımı düşünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Şahsen ben onu ezip geçeceğini düşünüyorum."

Işıldıyor. "Teşekkürler Castle," diyor sessizce. Bana bakmadan önce birasından bir yudum alıyor. "Pekâlâ, sıra bende. Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"MBA programlarına baktığımı bilmiyordun. Bana senin hakkında bilmediğim bir şey söyle."

Başımı sallıyorum. "Keşfedilecek bir şey yok, Callie. Ben açık bir kitabım."

Homurdanıyor. "Özür dilerim, bu hayatında söylediğin en korkunç yalan. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Peki ya neden orduya katıldın?"

Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor. "Sebebi yok." "*Orduya* sebepsiz yere mi katıldın-?"

"Bunun *konusulmasını gerektirecek bir* neden yok Callie," diye ekliyorum sesime bir gerginlik katarak, susmasını isteyerek.

Ama yine de Callie Drakos'tan bahsediyoruz. "Hiçbir şeyi düşürmemenin" kraliçesi.

"Bu bana bir neden gibi geliyor."

Ona ters ters bakarken çenem geriliyor. Masumca omuz silkiyor. "Ne? Sadece soruyorum."

"*Yapma o zaman.*"

"Kız kardeşin öldüğü için mi?"

Gözlerimde karanlık bir öfkeyle ona doğru döndüğümde, Callie'nin çizgiyi çoktan aştığının farkına vardığı açık.

"Özür dilerim-"

"Neve, sanırım?" Soğuk bir şekilde tersledim.

Callie yutkunuyor. "Castle, özür dilerim, tamam mı? Öyle demek istemedim. Ben sadece _."

"Sen sadece *ne*, Callie?! "Hırlıyorum. "*Beni dinlemiyor musun?*"

"Sadece *seni tanımak* istiyorum!" diye karşılık veriyor, gözleri fırtınalı. "Ne sikim için?"

"Çünkü sen benim kocamsın!"

"*Hayır, değilim!*" Zehirli bir şekilde geri tükürdüm.

"Bir yıl boyunca benimle kalacaksın!!!" diye bağırıyor, şimdi sandalyesinden kalkmış, parmağını bana doğru uzatıyor. "O yüzden belki duvarları *biraz* yıkabilirsin! Demek istediğim

Cidden on iki ayı böyle mi geçireceğiz?" "Güven bana, bebeğim..."

Ben taburemden kayarken biraz titriyor, yüzümde öfke belirliyor ve ona doğru yaklaşıyorum.

"Duvarlarımın arkasında ne olduğunu görmek istemezsin," diye tıslıyorum.

Gözleri benimkilerle kilitlenirken dudakları büzülüyor. "Ama ben biliyorum. Sana soruyorum-"

"Cevabını bilmek istemediğin sorular soruyorsun," diye hırlıyorum.

"Sorular soruyorum çünkü bir yıl boyunca seninle yaşayacağım ve senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!!! Bana Loraine ve Teagan'ın kim olduğunu bile söylemiyorsun! Arkadaş mı onlar? Arkadaştan öte mi? *Siktiğin* kadınlar mı?!"

Ona saldırdığımda çığlıkları bir nefese dönüşüyor. Kapüşonunun önünü tutup sırtını tezgâha yasladığımda Callie titriyor, nefesi kesiliyor.

"*Peki*," diye hırlıyorum, onun iri mavi gözleri irileşip korkuya kapılırken benim gözlerim soğuk ve tehlikeli bir hal alıyor. "Bu yüzün arkasında gizlenen karanlık canavarları bilmek mi istiyorsun?! *İyi!*" Yutkunuyorum, yüzümü onunkinden birkaç santim öteye indiriyorum. "Ama seni uyarmıştım."

"Ve ben hala burada duruyorum," diye karşılık veriyor.

"Loraine en iyi arkadaşımın karısı. Bu arada *ölmüş en iyi arkadaşım*. Teagan da *beş* yaşından beri tanıdığım kızları."

Callie'nin yüzündeki öfke anında azalıyor. Daha bitirmedim.

"Geçen gece beni kaçırdığı için üzgün olduğunu yazmış," diye homurdanıyorum, "çünkü onları kontrol etmek için annesini aradığımda evde değildi."

Ona borçlu olduğum 'büyük olan' büyük bir *at*, bu da yedi yaşından beri yaptığımız bir şaka."

Dişlerimi göstererek ve kanım kulaklarımda uğuldayarak yaklaştığımda Callie daha da solgunlaşıyor. "Ve *bunların hiçbirisi* seni ilgilendirmiyor," diye hırlıyorum. "Ama 'büyük randevu' kendi yaşında ve gerçekten hoşlandığı bir çocukla."

Callie yutkunuyor.

"Onlarla *konuşuyorum* çünkü Loraine'in kocası... Teagan'ın babası... dünyadaki en iyi arkadaşımıdım," diye tükürdüm. "Ve o lanet olası çölün ortasında bir bok çukurunda *öldü* çünkü *ben... Sıçtım. Sıçtım.*"

Oda etrafımda bulanıklaşana kadar ne kadar kötü titrediğimi fark etmiyorum. Ne kadar korkmuş göründüğünü görene kadar yüzüne bağırığımı fark etmiyorum.

"*Özür dilerim,*" diye mırıldandım.

"*Olma,*" diye nefes alıyor.

Elim kapüşonunu bırakırken dişlerim gıcırıyor ve parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirerek ondan uzaklaşıyorum.

"Üç arkadaşım benim yüzümden öldü Callie," diye homurdanıyorum ve bakışlarımı ona çeviriyorum. "Neden yakın arkadaşım olmadığını bilmek ister misin? Neden bir kız arkadaşım yok?" "Neden yakın arkadaşlarım yok? Neden bir kız arkadaşım yok?" diye homurdanıyorum ve o tezgâha yaslanırken tekrar yüzümü ona dönüyorum. "Çünkü *insanları kaybediyorum!* Çünkü kadınlar yüzümün altında ne olduğunu gördüklerinde, eğer biraz beyinleri varsa, çılgılık atarak kaçıyorlar!"

Sessizlik aramızdaki havada uğulduyor.

"*Ben kaçmıyorum.*"

"Sadece burada benimle kapana kısıldığın ve başka seçeneğin olmadığı için," diye homurdanıyorum.

Bana doğru adım

attı. "Callie-"

"Belki de burada *benimle* kapana kısılmış olan *sensindir*?" diye fısıldıyor, ancak tam önüne geldiğinde duruyor. İri mavi gözleri benimkilere bakıyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayarken koyu renk kirpikleri bir anlığına titriyor.

Duvarlar yıkılıyor.

Dünya ayaklarımın altında paramparça oluyor.

Onun yanında kontrolümü kaybediyorum.

Eli yavaşça uzanıyor, avucu göğsümün üzerinde hafifçe duruyor. Gözlerim onunkilere kilitlenirken kaslarım zonkluyor ve seğiriyor.

"*Lanet olsun Callie,*" diye tıslıyorum. Elini itmek istercesine bileğini kavriyorum. Ama parmakları gömleğimi kavrayarak sıkılaşıyor.

"Neden bu kadar korkuyorsun Castle?"

Her şey uğulduyor. Yıkılmakta **O l a n** duvarlarımın taşlarının tadını alabiliyorum.

"Seni yok etmekten korkuyorum," diye boğuluyorum karanlık bir sesle ve onun irkilmesine neden oluyorum. "Seni

Seni parçalayacak ve senden geriye kalan parçaları *toz* haline getirecek."

Zaman durdu. Yutkunuyor, ayaklarının üzerinde yükselip yüzünü benimkine doğru eğerken boğazı yavaşça sallanıyor. Gözlerim kapanıyor, kokusu ve sıcaklığı beni sararken tenim yasak olanın tatlılığıyla titriyor.

"*Ya beni kırmanı istersem?*"

Duraksadığımı ve orada durduğumu, doğru ile yanlış arasında kaldığımı söyleyebilirim. Eylemlerimin sonuçlarını tartarken zamanın akıp gittiğini söyleyebilirim.

Bunlar yalan olur.

Çünkü bunu söylediği an, tetiği çekmek gibi bir şey. Benzin havuzuna bir kibrit atmak gibi. Asla durdurulamayacak bir kayayı tepeden aşağı itmek gibi.

Bu sözler ağzından çıktı ve saniyenin çeyreği içinde onu yakaladım, bizi döndürdüm, onu tezgâha çarptım, elim çenesini kavradı, dudaklarım onunkileri ezdi.

Onu bana aitmiş gibi öpüyorum. Sanki onu cezalandırmam gerekiyormuş gibi. Sanki yüz yıl geçse de ağzının, benim ağzımı fethetmemin verdiği morarma hissini unutmasını istemiyormuşum gibi.

Dudaklarıma doğru inliyor, dili benimkiyle hevesle dans ederken göğsüme gömülüyor. Kollarım onun küçük bedenini çevrelerken dudaklarına doğru hırlayarak ağzını yutuyorum. Ellerini göğsümde aşağı yukarı gezdirirken titriyor. Ve iri ellerim aşağı kayarak onun sıkı, sert kıcını kavradığında, kalçaları içime doğru yuvarlanırken hevesle inliyor.

Duvarlar sadece çatlamıyor.

Ayaklarımızın altında toz oluyorlar. Ve artık geri dönüş yok.

Ellerim kıcını yoğururken inliyor ve onu kaldırdığımda ağzıma sertçe nefes veriyor. Bacakları kalçalarım doluyor ve eteği yukarı kıvrılırken inliyorum. Pantolonumun içinden bile bacaklarının arasındaki zonklayan sıcaklığı hissedebiliyorum; külotunun yumuşak danteli ve altındaki kayganlık şişkin ereksiyonuma karşı yanıyor.

Onu mutfak taburelerinden birine oturtuyorum ve elim atletinin üzerinden göğüslerini avuçlamak için yukarı kayarken ağzım boynunu ısırarak için aşağı iniyor.

Callie haykırıyor, nefesi kesiliyor ve başını geriye atıyor. Göğüs uçlarından birini başparmağımın altında yuvarlarken göğsü avucuma doğru yükseliyor. Gömleğimi çılgınca çözerken parmakları titriyor. Bir hırıltıyla atletini o küçük göğüslerinin üzerinden yukarı doğru çekiyorum ve başparmağımla işaret parmağımın arasına koyu renkli bir meme ucunu sıkıştırıyorum.

Callie yüksek sesle inliyor, ben acımasızca meme uçlarını okşarken titriyor ve sarsılıyor. Kalçaları bana doğru sürtünüyor ve onun için ne kadar büyük, sert ve *hazır* olduğumu hissettiğinde inliyor.

Elim aramıza giriyor, sırlıklam külotunu kenara itiyor ve parmaklarımı ıslak amında gezdiriyorum.

"Bak benim için ne kadar dağınıksın bebeğim," diye törpülüyorum boynunun çukuruna. "Ne kadar damladığını ve kaygan olduğunu hissedebiliyor musun?" Dişlerim kulak memesini tırmıklıyor. "*Böyle istekli, açgözlü küçük bir kız, benim büyük, şişman horozum için çok hazır,*" diye tıslıyorum.

O kadar zor nefes alıyor ki, kelimeleri bile oluşturabildiğini sanmıyorum. Vücudu titriyor ve sarsılıyor ve kalın bir parmağımı gülünç derecede dar amına soktuğumda, yüksek sesle inliyor ve kalçalarını kıvrarak yüzünü boynuma düşürüyor. Dişleri içime batıyor ve parmağımı daha derinlerine sokarken inliyorum.

"Ne kadar da *dar bir* amcığın varmış," diye törpülüyorum. Açılışına karşı ikinci bir parmağımla alay ediyorum, ilkiyle birlikte ona hafifçe sokarken avucuma damladığını hissediyorum. "*Siktir*, bebeğim," diye inliyorum. "Küçük amcığın parmaklarım için neredeyse çok sıkı."

"*Onları sığdır,*" diye inliyor. "*Uymalarını istiyorum.*" Nabzım kükrüyor.

Tanrı aşkına, bu kız.

Bir inilti ile ağzımı tekrar onunkine çarpıyorum, iki parmağımı içine sokup çıkarırken inlemelerinde boğuluyorum, avucum klitorisine karşı öğütürken g-noktasına karşı okşuyorum. Gömleğimi yırtıp tırnaklarını karın kaslarımda gezdirirken, istekli amından gelen müstehcen ıslak sesler mutfağı dolduruyor.

"Sikimi çıkar."

Elleri hızla kemerime uzanıp onu çekerek açarken inliyor, titriyor. Parmaklarım onun kadife gibi yumuşak, mengene gibi amına girip çıkarken inleyerek düğmemi ve fermuarımı karıştırıyor. Uzanıp boxer'ımı ve pantolonumu birlikte aşağı itiyorum, ağır sikimin kalçasına doğru serbestçe yayılmasına izin veriyorum.

Callie'nin nefesi kesiliyor. Bakışları kalın sikimin bacağının üzerinde titreştiği yere kayınca gözleri irileşiyor. Titriyor, göğsü inip kalkıyor, sikime bakarken nefes nefese kalıyor ve parmaklarımla g noktasına vurduğumda yüzü çöküyor. Alt dudağı dişlerinin arasında emilirken yavaşça gözlerini benimkilere dikeyor.

Bana doğru uzanıyor ve küçük elini aletimin etrafına sarıyor.

Parmaklar birbirine değmeye bile yaklaşmıyor.

"Şimdi beni becerecek misin?"

Sığmamın imkanı yok. Ama yavaşça beni kendine doğru çekiyor. Kalınlığımı okşuyor, şişmiş başımı amına götürürken neredeyse trans halinde bakıyor. Parmaklarım içinden kayıyor ve tacımı kaygan pembe dudaklarında aşağı yukarı gezdirirken dişlerimi sıkıyorum.

Bir elimle yüzünü kavrayıp diğer elimi sikime doladığımda titriyor. Ağzımı onunkine bastırıyorum, bacaklarının genişçe açıldığını ve kalçalarımın etrafına sarıldığını hissettiğimde inlemelerini yutuyorum.

"Hepsini. Hepsini sığdır," diye inliyor ağzımın içine.

Damarlarımda ateş kükrüyor. Başımı onun girişinde ortalayıp itmeye başladığımda tüm vücudum gergin ve sıkışık hissediyor.

"Kahretsin, çok darsın bebeğim," diye inliyorum, şişmiş başımı onun inanılmaz derecede dar küçük amına sokmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum.

"Biliyorum," diye boğuluyor, nefesi kesik kesik geliyor, gözlerini kocaman açmış, amının sikimin başını öptüğü yere bakıyor. "Sadece... lütfen... yavaş ol."

Alnı benimkine düşüyor. Nefesinin titreyen solukları ve parmaklarının kalçalarımın gömülüğü beni teşvik ediyor. Güzel dudaklarının arasına kendimi *yavaşça* iterken çenemi sıkıyorum.

Birden kafası içeri kaydı. İnliyorum, küçük amcığı etrafımda çok sıkı kenetlenirken gözlerim başımın içinde geri dönüyor, yüksek sesle nefes alırken vücudu dalgalanıyor.

"Sadece... yavaş," diye boğuluyor. "Git... *ahh*-"

Kıpırdamıyorum. Bu seksi bir inleme ya da

sızlanma değildi. Bu bir *irkilmeydi*.

I anında Dur, sürüklemek benim gözler yukarı için nerede
onun vardır Tam konsantrasyon.

"Devam et," diye geveliyor, yüzü gerginlikle dolu.

Bunu yapmadığım zaman gözleri benimkilere kayıyor ve yüzü

kıpkırmızı oluyor. "Callie..."

"Devam et-" *Oh*

lanet olsun.

Lanet olsun, hayır.

Bu sadece onun benden çok daha küçük ve çok dar olması ya da benim çok büyük olmam değil.

Uzanıp yüzünü nazikçe avuçladığımda Callie irkiliyor.

"Bakire misin, bebeğim?" Nazikçe söyledim.

Yanakları sıcaktan yanıyor. Boğazı ağır bir şekilde sallanıyor. "I..."

Hay sikeyim.

"Hayır,

bekle!"

Zaten çekiliyorum.

KALE

BİR BAKİRE.

Lanet bir *bakire*.

Bu nasıl mümkün olabilir ki? Yani ona *baksana*, muhteşem. Ve bunun da ötesinde, o Küçük Bayan Parti Kızı. Kötü etki. Belanın merkez üssü ve kötü kararların poster kızı. Luca'yla anlaşmalı bir ilişkisi vardı ve kimseyle açıktan ya da alenen *çıkamazdı*.

Ama Callie gibi bir kız nasıl olur da yirmi bir yaşına gelir ve hâlâ bakire olur? Ondan uzaklaşırken başımı sallıyorum.

"Bekle, Castle-"

Ama onu görmezden geliyorum, bir şekilde şişmiş aletimi pantolonumun içine sokmayı ve fermuarımı çekmeyi başarıyorum. Daireyi boydan boya geçip pencere duvarının dibindeki bar arabasına koşuyorum, bir yudum viski doldurup dudaklarıma götürüyorum.

Arkamdaki halıya basan çıplak ayaklarının sesini duyuyorum. Düşünce tekrar kafama çarptığında gözlerim sıkıca kapanıyor.

"Sen *bakiresin*."

Hiçbir şey söylemiyor. Bardağımın yarısını geri devirip ona doğru dönüyorum. Oturma odası, bir yanda çıtırdayan ve yüzüne turuncu ışık ve keskin gölgeler gönderen şömine dışında karanlık.

Callie başını sallıyor, kendine sarılıp alt dudağını emerken küçük ve kaybolmuş görünüyor.

"*Nasıl?* Yani..."

Yere bakıyor. "Luca ile olan anlaşma yüzünden mi? Etrafımdaki erkekler kardeşlerimden korktuğu için mi? Ve ayrıca, ben sadece..."

Uzaklara bakarak sözünü

kesiyor. "Ne?"

Ateş ışığında parlayan gözlerini benimkilere

dikiyor. "Ben hiç öyle birini istemedim. Ta

ki-"

Soğuk bir kahkaha atıyorum ve başımı sallayarak pencerenin yanındaki büyük deri koltuğa doğru yürüyüp içine gömülüyorum.

"Güven bana Callie, beni istemiyorsun," diye

mırıldanıyorum karanlık bir sesle. "Bence istediğim çok

açık."

"Sanırım *kafanızın karışık* olduğu çok açık."

Gözleri kısıldı. "Bana ne olduğumu söyleme. Ve senden önce hiçbir şey yapmadığımı öğrendin diye bana farklı gözle bakmaya cüret etme."

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Affedersiniz?"

Dişlerini tekrar dudağının üzerinde gezdiriyor,

başka tarafa bakıyor. "Bana bak."

Bakmıyor. "Callie,

bana bak."

Yüzü bana doğru dönüyor, parlak mavi gözleri benimkilerle kilitlenirken parlıyor.

"Ne demek 'herhangi bir şey'?"

"Aynen öyle. Ben hiç... hiçbir şey yapmadım," diye mırıldanıyor.
"Kimseyle..."

Lanet olsun.

Bunun beni kendimden utandırması gerekirdi.

Ama utandırmıyor.

Bunun yerine, bu kelimeleri duymak beni ruhumun her bir köşesine hızla yayılan şiddetli, sahiplenici bir ateşle dolduruyor.

Aminın tadına ilk bakan bendim.

Bunu düşünmek beni bu kadar sertleştirmemeli.

Ama yapıyor.

Callie bana doğru yürüyor, gözleri benimkilerle

kilitlenmiş. "Callie-"

Kucağıma tırmanırken dişlerim gıcırıyor ve sikim zonkluyor. Bacaklarını iki yanıma açıyor, eteği neredeyse külotunu görebileceğim kadar tehlikeli bir şekilde yukarı kayıyor.

"Bunu *istiyorum* Castle," diyor sessizce, kolları enseme dolanırken. Kaslarım geriliyor, ellerim onu yakalayıp lanet olası yere atmamak ve bekâretini hemen şimdi sikmemek için seğiriyor.

"Ve ben *seni* istiyorum," diye mırıldanıyor, boynuma doğru eğilirken başını çeviriyor.

Dişlerini kulağımda hissettiğimde inliyorum.

"Sen benim ilkim olacaksın," diye mırıldanıyor.

Sikeyim.

Sikim zonkluyor, acı verici bir şekilde sertleşiyor: fermuarıma doğru titreşirken şişiyor ve ağrıyor. Callie aşağı uzanıyor ve ben onu durduramadan atletini çıkarıp fırlatıyor, altındaki küçük, sütyensiz göğüsleri dik ve canlı. Sert bakışlarım altında pembe meme uçlarının büzülmesini izlerken çenem gıcırıyor.

"Bu amı siken ilk erkek," diye fısıldıyor boğucu bir sesle, daha da yaklaşarak.

Gömleğim hâlâ açık ve onun sert, çakıllı meme uçlarının çıplak göğsümün üzerinde sürüklendiğini hissedebiliyorum.

"Aletinin üzerine boşaldığımı hisseden ilk erkek."

Onun bakir dudaklarından bu kelimeyi duymak kanımı alevlendiriyor, damarlarımda napalm gibi yanıyor.

Onu mahvedeceğim.

"Callie-"

"Bu el değmemiş, bakire amcığın büyük, şişman sikinden aşağı kaydığını hissetmek istemiyor musun?" diye mırıldanıyor kalın kalın. "*Beni becermek istemiyor musun, Castle?*"

İçimde bir şalter attı. Gözlerim onunkilere saplanırken alev alev yanıyor. "Kaldır şu lanet eteğini."

Titriyor, ağız açık kalırken yüzü ısınıyor, neredeyse şok olmuş gibi. Ama sonra eli eteğinin kenarına düşerken yine o lanet olası alt dudaklarını ısırtıyor. Bakışlarım sırlıslıkla külotunun ıslak, şişmiş amının her bir ayrıntısına yapıştığı yere kayarken onu kaldırıyor.

"Aferin kızım."

İnliyor.

"Şimdi bana açgözlü küçük amcığının benim için ne kadar pis olduğunu göster."

Callie titriyor ve nefes nefese kalıyor. Yüzü güneş yanığı gibi kızarıyor ve parmakları külotunun köşebentine kayarken meme uçları daha da sertleşiyor. Külotunu yana doğru çekiyor ve bakışlarım onun tatlı, pembe, kabarık küçük amcığına takılıyor.

"Çıkar şunları."

Arkasına uzanıp eteğinin fermuarını indirirken titriyor. Bir elimi cebime sokuyorum ve bir sustalı bıçak çıkarıp fiskeyle açtığımda gözleri parlıyor. Bıçağı külotunun bel bandına soktuğumda nefesi kesiliyor, teni soğuk çeliğe karşı karıncalanıyor, sonra ustaca bir tarafı ve diğer tarafı kesiyorum, onları kesip atıyorum.

Gözlerim onun çıplaklığını tararken dişlerimi gıcırdatıyorum. Kızarıyor ama sinmiyor, ürkmüyor ya da kendini saklamaya çalışmıyor. Bunun yerine, bana karşı eriyor, gömleğimi omuzlarımdan itiyor ve ağızını benimkine daldırıyor.

Beni öpmeden saçlarını avuçluyorum, hırlayarak başını geriye çekiyorum. Ağızım yumuşak boynuna düşüyor ve dişlerim kulak memesini tırmıklayıp boğazının hassas derisini ısırdığında titriyor ve inliyor.

"Ben alıştırma tekerlekleri takılıyken oynamam bebeğim," diye törpüledim karanlık bir şekilde.

"Alıştırma tekerleği istemiyorum," diye inliyor, pantolonumu açıp şişmiş, kaya gibi sert sikimi çıkarırken titriyor. Pantolonumu ve boxer'ımı indirmeme yetecek kadar kucağımdan kalkıyor ve sonra sikimin kalın başını onun kaygan küçük amcığına yerleştiriyor.

Kalçasını kavrayıp diğer elimle sikimi ortaladığımda Callie'nin gözleri açılıyor, ağzı açık kalıyor.

"Çok büyük..." diye mırıldanıyor sessizce, neredeyse kendi kendine bana bakarken. "Sığdır, bebeğim. Hepsini al."

İnliyor, üstümde titriyor. Yavaşça yere çöktüğünü ve ağırlığını üzerime verdiğini hissedebiliyorum. Pembe dudakları benim için açıldığında, şişmiş başımı öptüğünde ve beni içeri aldığında inliyorum. Tekrar aşağı doğru itiyor, yüzü buruşuyor ve nefes alış veriş düzenleniyor. Kolları boynuma dolanıyor, sanki bir santim daha aşağıya inerken can havliyle tutunuyor.

"Oh fuckkk..."

"Sığdır Callie," diye homurdanıyorum. "O ıslak küçük amcığın benim için açıldığını hissetmeme izin ver. Eğer istediğini düşünüyorsan-"

"Onu istiyorum."

Yere düştü. Anında, sikimin yarısı içine batıyor ve ağzından boğuk bir zevk ılgığı patlıyor.

"Aman Tanrım..." diye mırıldanıyor, titriyor ve inliyor.

Ellerim kalçalarını ve kıcını kavırıyor. Ağzım onunkini talep ediyor, inlemelerini ve inlemelerini yutuyor, onu yavaşça daha da aşağı indirirken, benim için açılırken her bir inçin inanılmaz derecede sıkı, kaygan sıcaklığına battığını hissediyorum. Ta ki sonunda kıcını taşaklarıma değdirene kadar.

"Güzel. Lanet olsun. Kız," diye kulağına homurdanıyorum.

Titriyor ve inliyor, vücudu kıvranıyor ve kalçaları kucağımda gıcırıyor, her santimim ona gömülmüş durumda. Yüzü geriliyor, boğulur gibi kaşları çöküyor.

Bir an kaşlarımı çatarak irkildim. "Kahretsin, iyi misin-" "Aman *Tanrım!*"

Kasılıyor, tırnakları sırtımı kazıyor ve haykırırken ağzı benimkine çarpıyor. Amcığı etrafımda kenetleniyor, dudaklarıma hıçkırırken sikimi boğuyor.

Geliyor.

Daha onu sikmeye başlamamıştım bile ama sikimin her yerine boşalıyordu. Bunu fark ettiğimde, yemin ederim onun içinde daha da büyük ve daha sert şişiyorum. İnliyorum, dişlerimi sıkıyorum ve kıcını tutuyorum. Onu yukarı kaydırıyorum, açgözlü küçük amının beni asla bırakmak istemiyormuş gibi bana nasıl yapıştığını hissediyorum. Ve sonra, yavaşça, onu tekrar aşağı çekiyorum, çılgınca inlerken onu şişmiş aletime sokuyorum.

"*Castle...*"

"Ne kadar muhteşem. Sikişmek. Sıkı. Amcık," diye inliyorum, her kelimeyi kalçalarımın bir itişiyile noktalarak içine girmeye başlıyorum. Bana kıyasla çok küçük ama yine de o kadar kadınsı ki beni çıldırtıyor. Kalçalarının genişlemesi ve sıkı kıç yanaklarının ellerimi doldurması. Sırtının eğilmesi ve meme uçlarının göğüs kaslarımın üzerinde elektriksel olarak sürüklenmesi. Uzun siyah saçlarının omuzlarına ve gözlerine dökülüşü, avucumun içine almam için yalvarıyor.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Parmaklarımı saçlarına doluyor, diğer elimle kıcını kavırıyor ve onu yukarı aşağı kaldırıyorum. Callie'nin dudaklarından çıkan sesler hiçbir şey değildi.

Şeytani olmaktan çok uzak, sikimin üzerinde zıplarken çıkardığı tiz zevk çılgınlıkları apartmanda yankılanıyor.

"Ne kadar da iyi bir kız," diye törpülüyorum kulağına, amcığı sikimi tekrar tekrar yutarken kendimi onun içinde kaybediyorum. "Her santimini alıyor ve o küçük, daracık bakire amına sığdırıyor."

"İyi bir iş yapıyor muyum...?" Dudakları kulağıma değerken inliyor. "Baba?"

Lanet olsun.

Tek bir hareketle ayağa kalkıyorum, bacaklarını kalçalarım doluyorum ve o ciyاكلarken ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Pantolonumu tekmeleyerek çıkardım ve dairenin içinden yatak odasına doğru fırladım. Ben onun üstündeyken ve ayak bilekleri arkamda kilitliyen yatağı gömölürken sikim bir kez bile onun amından çıkmıyor.

Ve sonra, onu gerçekten *becermeye* başladım.

İlk kez olduğunu biliyorum. Elimden geldiğince nazik olmam gerektiğini biliyorum. Ama bana karşı böyle kıvranırken ve daracık amcığıyla sikimi bu kadar hevesle sağarken bu imkânsız. Tırnakları sırtımı tırmalarken ve iniltileri kulaklarımı doldururken onu yatağı çivileyene kadar beni zorladığında, beni kışkırttığında ve onu daha sert becerdikçe daha da yüksek sesle inlediğinde değil.

"İstediğın bu muydu bebeğim?" Dudaklarımı onunkilere değdirerek tıslıyorum. "Beklediğın şey bu muydu?"

"*Kahretsin evet!*" diye haykırıyor, vücudu başka bir orgazmla haykırırken titriyor ve titriyor.

Ona vurmaya devam ediyorum, **i k i m i z i** de yatak başlığına dayanana kadar yatakta daha da geriye itiyorum. Yukarı uzanıyorum ve

Kalçalarımı döndürüp sikimi tekrar tekrar onun tatlı cennetine sokarken yatak başlığını demir gibi kavıyorum.

Callie tam yanımda, her hamleyi karşılamak için kalçalarını kaldırıyor. Ayak bilekleri arkamda kilitliyken tırnaklarını sırtıma geçiriyor. Ben onu şiddetle öperken omurgasını eğiyor ve beni teşvik ediyor.

Bir elimi çenesine atıp sıkıca kavıyorum, başını çeviriyor ve başparmağımı ağzına alıp inliyor. Dilini üzerinde gezdiriyor, gözleri benimkilerle kilitlenirken vahşi ve vahşi.

"*Benim için gel, Callie,*" diye homurdanıyorum, *hiç* açığa vurmadığım bir vahşilik yüzeye çıkarken bunu talep ediyorum. "İyi bir kız ol ve o koca sikin üstüne *çık.*"

Callie'nin gözleri geri dönerken şehvetle parlıyor. Ağzı açık kalırken yüzü ısınıyor ve göğsünden hıçkırık sesleri yükseliyor.

"Kukun tamamen *benim* bebeğim," diye hırıyorum vahşice, "Şimdi ve her *zaman*. Okuldan ya da barlarda tanıştığın başka oğlanlar olmayacak, anladın mı beni?"

"*Evet, baba!*" diye inlerken boğuluyor.

"*Başka hiç kimse sana dokunamayacak. Başka hiç kimse bu güzel amcığının tadına bakamayacak. Başka hiç kimse sikin üzerine boşaldığını hissetmeyecek. Asla.*"

Ele geçirilmiş gibiyim. Delirmiş gibi hissediyorum, ona doğru ilerlerken kendimi ve tüm kontrolümü kaybediyormuşum gibi.

"*Şimdi iyi bir kız gibi o koca sikin üstüne çık.*"

Tetiği çekmek gibi bir şey. Callie boşalırken *patlıyor*, sanki gözlerinin arkasında bir kasırganın karaya çıkışını izliyorum. Sırtını kamburlaştırıyor, çığlık atıyor.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırmadan ve serbest kalışını yutmadan önce zevk. Kalçalarımı döndürüyorum ve her bir santimimi onun sıkın, sağı, dalgalanan amının derinliklerine gömüyorum, ta ki geri çekilme kalmayana kadar.

Bir silah sesi gibi boşalıyorum, dölleri içimden *fışkırırken* tüm vücudum sarsılıyor ve kenetleniyor. Dillerimiz düello ederken ve kollarım onu sararken ip üstüne ip tatlı amının derinliklerine dökülüyor.

"Kurallar" etrafımızda paramparça olmuş harabeler halinde yatıyor. Ve öyle de kalabilirler.

CALLIE

ZEVKLE UYANIYORUM.

Gözlerim hâlâ kapalı ve az önce gördüğüm Castle'la ilgili ateşli rüyanın kalıntıları hâlâ kafamın içinde dolaşıyor. Ama bilincim yerine gelmeye başladığında, çok gerçek, çok rüya olmayan, günahkâr bir hissin içimde eridiğinin farkına varıyorum.

Bacaklarımın arasında.

Bir dil dudaklarımın arasından yukarı doğru sürüklenip klitorisimin üzerinde dans ederken zevkle nefes alıyorum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Oh lanet olsun..."

Çarşafı geriye itiyorum ve kalçalarımın arasında ağzını amıma dayamış olan Castle'la göz göze geldiğimde inliyorum.

Uyanmak için ne güzel bir yol.

Ellerimle onu iterken yüzümü buruşturuyorum. "Bekle, duş almadım
."

Bir an için ağzını benden kaldırıyor. "Gerçekten en ufak bir sikimdeymişim gibi mi görünüyor?" Sonra amıma geri dönüyor. Gözlerim geri yuvarlandı ve

uzun bir zevk iç çekiş i dudaklarımdan dökülüyor.

Dün geceden beri hâlâ ağrım var. Dürüst olmak gerekirse, iyi türden bir ağrı olsa bile hala *gerçekten ağrıyorum*. Ama beni yalama şekli ve dilinin amıma masaj yapıyor gibi görünmesi, bu acının eriyip gitmesine neden oluyor. Dudaklarını klitorisimin etrafına sarıyor, derinden mırıldanıyor ve içime titreşimler gönderiyor. Ben taze bir zevkle nefes alırken dili ağrıyan tomurcuğun etrafında dönüyor.

Vücudumun her yeri karıncalanıyor, heyecan ve sıcaklık dalgaları merkezimden her yöne doğru yayılıyor. Güçlü, kuvvetli ellerinin üzerimde bu kadar yumuşak ve şefkatli durması onun için can atmama neden oluyor. Ve dilinin klitorisimde bu sürekli zevki sürdürme şekli, yıldızları görmemi ve uçuyormuş gibi hissetmemi sağlıyor.

Gittikçe artıyor, ta ki aniden zevk beni uçurumun kenarına sürükleyene kadar. Vücudum orgazmla kıvranırken yüzümü yastığa gömüp haykırıyorum. Castle beni yanıma yatırıp yanıma kaydığında hâlâ çarşafların içinde kıvranıyor ve nefes nefese kalıyordum.

Kaslı, muhteşem vücudu nefesimi kesiyor. Yani ne sikim, adam *mükemmel*. Tanrı gibi bir vücudu var.

O da öyle sikişiyor.

Dün gece beni nasıl aldığını, vücudumun her santimetrekaresinden nasıl zevk aldığını hatırladıkça ürperiyorum. Ve Tanrım, şimdi bir tekrar alıyorum. Dizimi yukarı itip kalçamı kaldırırken ve *iri*, kaya gibi sert sikini arkadan amımın üzerine yönlendirirken inliyorum. İnliyorum, bacaklarımda arasındaki kalın sikiş mızrağını görmek için aşağı bakıyorum.

Dün gece içime nasıl sığıdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama şu anda bunun mekaniğini bilmeme gerek yok.

Sadece ona ihtiyacım var.

Bir yumruğunu sikinin etrafına sarıyor, kalçalarını öne doğru yuvarlamadan önce başını pembe, kabarık, ağrıyan dudaklarımın arasından geçiriyor. Anlık gerginlikten irkiliyorum. Ama amım onu hatırlayıp daha geniş açıldığında, kayganlık başını kaplıyor ve kolayca içeri giriyor.

Tanrım, evet.

Castle kollarını etrafıma sarıp arkamdan sikini muhteşem bir şekilde inç inç içime sokarken usulca inliyorum. Ağzı boynumu ve kulak memelerimi kemirip ısırıyor. İri elleriyle göğüslerimi kavlıyor ve meme uçlarımı sıkıp yuvarlıyor.

Beni sikmeye başlarken ellerinden biri yavaşça vücudumdan aşağı kayarak amımı avuçluyor. Dişleri boynumu tırmıklarken parmaklarıyla klitorisimi yuvarlıyor. Şişman siki daha hızlı hareket etmeye başlıyor, içime giriyor ve beni derinden sikerken zevkle ciyaklamama neden oluyor.

Bu sabah çok hassas. Dün gece beni patlatan sert sikişi gibi değil. Ama çok çok iyi. Aramızdaki boyut farkıyla ilgili de çok ateşli bir şey var - benden bir buçuk metre daha uzun ve muhtemelen benim iki katım ağırlığında. Onun devasa gövdesinin benim çok daha küçük olan bedenimi koza gibi sarması son *derece* seksi. Ve kocaman sikinin boğazıma kadar girmiş gibi hissettirmesi beni acayip bir su birikintisine dönüştürüyor. Sanki her hamlesinde beni içine alıyormuş gibi hissediyorum.

Ve buna bayıldım.

Çılgınca inliyorum, beni aniden tamamen ön tarafıma döndürdüğünde kelimelerle bile ifade edemiyorum. Beni arkadan kavradığı için sikini hiç çıkarmıyor -bacaklarım bitişik, dizleri kalçalarımın iki yanında. Parmakları benimkilere dolanıyor ve ellerimi yatağa sabitliyor.

Derinden inliyorum, bu ek gerginliğin getirdiği sürtünme beni çılgına çeviriyor. O kadar derin ki, ama aynı zamanda çıldırtıcı derecede yavaş bir hızda ilerliyor

Bu da beni bıçak sırtında tutuyor ve asla üstesinden gelemiyorum.

"*Castle...*" İnledim.

Kulağımı ısırarak için eğiliyor, kalçalarını acı verici bir şekilde yavaşça döndürmeye devam ediyor. "*Söyle bana,*" diye hırlıyor.

"Daha hızlı!"

"Kibarca sor, bebeğim."

İnliyorum, gözlerim geri dönerken titriyorum ve nefesim kesiliyor.

"*Lütfen... beni daha hızlı becer...*"

Hiçbir uyarıda bulunmadan hızını artırdığında haykırıyorum, siki aynı sürtünmeyle içime daha hızlı girip çıkıyor ve beni çılgına çeviriyor.

"*Daha sert!*"

"Daha sert ne yapmamı istersin bebeğim," diye kulağıma fısıldıyor.

İnliyorum. "*Beni sertçe sik-oooh, sik!*"

Kıçıma şaplak attığında zevkle haykırıyorum.

"Sana kibarca istemeni söylemiştim."

Dudağımı ısırp yana dönerken inliyorum. "*Lütfen*

beni daha sert becer baba."

Gözleri alev alev yanıyor. Çenesi, beni altında eriten bir güçle dalgalanıyor ve sonra eli saçlarımdan bir avuç yakaladığında inliyor.

Bu hiç bilmediğim bir sapkınlığım. Dün gece ona baba dememe neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu beni *çılına çevirdi* ve sanırım onu da aynı şekilde etkiledi.

Ayrıca bu sabah ikimiz üzerinde de aynı etkiye sahip gibi görünüyor.

Castle daha da hızlanmadan önce kıcımlı tekrar tokatlıyor. Muhteşem, şişman siki arkamdan içime giriyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve çarşafları yumruklarımın bükerek gözlerimin geri dönmesine neden oluyor. Yatağa doğru çılgınlık atıyorum, onun etrafında sıkılaşmaya ve kenetlenmeye başladığımda zevk içimde patlıyor.

Ben patlamaya başlarken kulağımın dibinde "*Sikime gel Callie,*" diye homurdanıyor. "*Benim için gel.*"

Orgazm içime çarpıyor, onun etrafında patlarken boğazımdan bir salıverme feryadı kopuyor. Castle inliyor, saçlarımı daha da sert çekiyor, bana bir kez daha şaplak atıyor ve sonra sikini sıkarak amımın derinliklerine sokuyor.

İçimde seğirdiğini ve zonkladığını hissedebiliyorum, yatak çarşaflarına sızlanıp inerken ve başka bir orgazma doğru yol alırken sıcak spermi içime dökülüyor.

Yavaşça içimden çıkıyor ve yanımdaki yatağa yuvarlanıyor. Yaklaşıyorum, sonra eli amımı kavradığında nefesim kesiliyor. Bir parmağını içime sokup yukarı kaldırmadan önce am dudaklarıma doğru sürüklerken usulca miyavlıyorum.

"*Ağzını aç, bebeğim.*"

Vay anasını.

Gözlerim onun inci gibi beyaz dölüyle parlayan parmak ucuna kilitlendiğinde yüzüm kızarıyor, benimki de öyle.

Ağzını aç.

Ne sorduğunu biliyorum ve bu kadar gülünç derecede sıcak olmaması gerektiğini de biliyorum. İğrenç olmalı.

Ama... Hiç de değil.

Dudaklarımı ayırıyorum ve başımı öne eğip parmağının etrafına sarıyorum ve emiyorum. Dilim parmağının ucunda dönüyor ve ikimizin birlikte tadını aldıkça daha da kızarıyorum.

Castle'ın çenesi sıkılır ve gözleri alev alev yanar.

"*Ne kadar iyi bir kız,*" diye mırıldanıyor beni yontulmuş, kocaman vücuduna ve hâlâ çok ama *çok* sert olan sikine doğru çekerken.

Daha fazla.

Daha fazlasını istiyorum.

Telefonum yanımızdaki komodinin üzerinde çaldığında keyfim kaçıyor. Kaşlarımı çatarak telefona bakıyorum, sonra arayanın kardeşim olduğunu fark edince yüzüm kızarıyor. Castle'ın da ekranda Ares'in adını gördüğü belli çünkü anında benden uzaklaşıyor.

Ki bu gerçekten hoşuma gitmiyor.

"Hey, naber?" Cevap düğmesine basarken homurdanıyorum. Ares iç geçirdi. "İkiniz de sağır mısınız lan?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"On dakikadır kapını çalıp Castle'ı arıyorum. Bu ne lan?"

Lanet kapını çalıyorum.

Yüzüm soldu. "Bekle, *burada* mısın?"

Castle yataktan fırlıyor ve nabzım hızlanırken oturma odasına doğru koşuyor. "Evet! Bırak da içeri gireyim."

Lanet olsun.

KALE

"NE OLUYOR LAN?"

Ares hışımla yanımdan geçip daireye girerken çenem gerilmiş ve kaslarım gerilmişti. Giyinmişim ve saçımı mutfak lavabosunda ıslatacak kadar akıllıydım. "Özür dilerim. Duştaydım ve Callie hâlâ uyuyor olmalıydı ya da lanet olası AirPods'unu takmış olmalıydı."

Ares iç geçirir. "Evet. Dar alan için özür dilerim. Bunun hiç de ideal olmadığını biliyorum."

"Eh, sorun değil," diye omuz silkiyorum kahve yapmak için dönerken. "Castle."

Gerildim, Ares'e baktım. "Evet."

"Callie'yi bu şekilde koruduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Dün gece iki kez ve şimdi bir kez olmak üzere kız kardeşini nasıl *becerdiğimi* zihnimde canlandırmamaya çalışarak bir gülümsemeyi ısıriyorum.

Hatırladıkça nabzım hızlanıyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye homurdanıyorum.

Ciddiyim.

"Zaten öyleyim," diye sırtıyor. "Ayrıca, bazı iyi haberlerim var."

Tam o sırada Callie kapüşonlu bir tişört ve yoga pantolonuyla yatak odasından çıkar.

"Hey," diye mırıldanıyor kardeşine, yüzündeki kızarıklığı gizlemek için hızla yanından geçip mutfığa giriyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ares gözlerini devirir. "Vay canına, seni görmek de harika Cals." Bana dönüp kıkırdıyor. "Dediğim gibi, iyi haberlerim var. Aslında harika haberler."

"Lütfen bana onu bulduğunuzu söyleyin," diye mırıldandım.

Ares yüzünü buruşturur. "Keşke. Ama elimde bir sonraki en iyi şey var." Sırtıyor. "O gitti."

Kaşlarım çatıldı. "Ölü gibi mi gitti?"

"Hayır, ama gitti-gitti gibi."

Merakla kaşlarımı kaldırdığımda sırtıyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Deimos tanıdığı bazı kişilerle temasa geçti ve Cillian Shane Dorsey'den bazı şeyler aldı. İşte."

Callie de görmek için yanıma sokuluyor, bu da anında beynime ve onun doğru düşünme veya doğru işlev görme yeteneğine zarar veriyor. Sanki kokusu ve teninin benimkine değdiğinde verdiği his genetik olarak özellikle *benimle uğraşmak* üzere programlanmış gibi.

Elimde değil. Göz ucuyla ona bir bakış atıyorum. Bana doğru bakıyor, yüzünde muzip, kanarya yakalamış kedi sırtışı var. Tanrım. Bakışlarımı çekip tekrar Ares'in telefonuna odaklanıyorum.

Video, merdiven boşluğunda bir yerde, bir kapıya bakan bir CCTV kamerasından çekilmiş gibi görünüyor. Görüntülerde, maskeli ve siyah giyimli bir adam

Elinde bir tüfek antası olan adam kapıyı aıyor ve tökezleyerek merdiven boşluğına giriyor. Yüzünü göremezsiniz ama yürüyüşünden ve omzunu tutuşundan yaralı olduğu bellidir.

"O orospu çocuğunu kanatlandırdığımı *biliyordum*,"

diye mrldandım. "Evet, izlemeye devam et."

Video başka bir CCTV kamerasından alınan görüntülere geçiyor; bu görüntüde aynı adam yan kapıdan bir ara sokağa giriyor, antasını ve elli kalibrelik silahını bir arabanın bagajına atıyor, arabaya biniyor ve kükreyerek uzaklaşıyor.

"Lütfen bana o lanet tabağın izini sürdüğünü söyle," diye homurdandım.

"Aptal gibi mi görünüyorum?" Ares mrldanıyor. "JFK International'da bir yere iade edilen kiralık bir araç." Bana baktı. "Sahte bir isimle kiralanmş tabii ki."

"*Kahretsin*."

"İşte yine geldi..." Ares yeni bir videoyu beğeniyor. "Güvenlikten geçip Houston'a giden bir uçağa biniyorum."

Kaşlarımı attım. "Houston'da ne var?"

Ares omuz silkiyor. "Bilmiyorum. İyi bir barbekü m? Ama bunun bana *söylediği* şey bir hit."

"Peki neden şehri terk ettin?"

Callie'nin sesiyle dönüyorum, gözlerimiz kilitleniyor ve onun gözleri beni geçip kardeşine kayıyor.

"Castle'ın karşılık vermesinden ürkmüş olabilir," diye omuz silkiyor Ares.

"Ya da bazen bir sözleşme sadece bir *girişim* içindir."

"Milyonlarca nedeni olabilir," diye homurdanıyorum. "Sorun şu ki, hangisi olduğunu bilmiyoruz."

"Evet, bunu öğrenmenin bir yolunu buldum." Ares telefonunu kaldırırken bana bakıyor.

"Detaylandırmak mı?"

"Ken Aoki'yi hiç duydunuz mu? Sokak adı da The Broker?" Yavaşça nefes veriyorum. "Evet, aslında."

Profesyonel tetikçilere karşı özellikle derin bir nefret besliyorum. Askerdeyken paralı askerlik yapan pek çok adam tanıdım. Yargılamaktan nefret ederim ama yargılıyorum işte.

Bana göre, eğer bir asker olacaksanız, maaş çekinden daha fazlası için savaşıyor olsanız iyi edersiniz. Ben bir komandoyken, yanımdaki adamlar için savaştım. Savaştım çünkü *savaşmazsam* öleceklerdi. Ondan sonra, farklı bir orduda farklı bir asker oldum. Ama Kildares için kas gücü ve tetikçi olarak çalışmak da maaş çekiyle ilgili değildi. Hak etmediğim evlatlık bir aile için savaşmak ve onu korumakla ilgiliydi.

-Uğruna ölebileceğim bir aile.

Paralı askerler yeterince kötü. Tetikçiler para karşılığı cinayeti başka bir seviyeye taşıyor ve bu tür insanları hor görmekten başka bir şey yapamıyorum.

Ellerini kirletmeye bile cesaret edemeyen ve sadece karanlık ticareti kolaylaştıran insanlara karşı *daha* da büyük bir nefret besliyorum. Ken Aoki, nam-ı diğer Simsar gibi insanlar. Ken'in tek amacı, bir başkasının öldürölmesini isteyen biriyle bunun gerçekleşmesi için para alacak adamı buluşturan tarafsız bir aracı olarak hareket etmektir.

Bana göre o insanlığın yüz karası.

"Sana bu öğleden sonra onunla bir görüşme ayarladım." Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Sadece sen tek başınasın. Aoki oldukça temkinli bir adamdır." "O kadar büyük bir pislik olsaydım ben de olurdum."

Ares sırıtıyor. "O da bir ipucu olabilir. Bak dostum, sana işini nasıl yapacağını söylemeye çalışmıyorum..."

"Ama?"

Omuz silkiyor. "Ama diplomasi bazen birinin dişlerinin arasına silah sıkıştırmaktan çok daha iyi sonuç verir."

"Bunu aklımda tutmak için elimden geleni yapacağım," diye homurdandım.

Ares başını sallar. "Eğer sizden birine ya da ailelerimizden herhangi birine yönelik bir suikast olsaydı, Aoki bunu bilirdi. Bu da demek oluyor ki tetikçinin kaçıp uçağa binmesinin ne anlama geldiğini, özellikle de kontratın kapanıp kapanmadığını size söyleyebilir."

"O zaman diplomasi," diye mırıldandım.

Ares başını sallar. "Hey, sen bilirsin Castle."

O gittikten sonra hızlıca bir duş alıyorum, böylece Broker ile görüşmemden önce bazı işlerimi halledebiliyorum. Tam sabunu duruluyordum ki bir çığlık duydum.

Düşünmüyorum, sadece *hareket ediyorum*. Bir kalp atışından daha kısa bir süre içinde, duştan fırladım ve banyodan yatak odasına fırladım.

...Callie'nin gayet iyi olduğunu, yatakta yattığını görmek için.

Lanet olsun. Bu kızın çığlıklarına böyle tepki vermeyi gerçekten bırakmalıyım.

Başını kaldırıp bakıyor ve gözleri tam sikime takılınca anında pembeleşiyor. "Uh...*merhaba?*" diye kıkırdıyor.

Bağlantı kapısındaki kancadan bir havlu alıp belime sararken kaşlarımı çatıyorum. Callie sırtıyor.

"Doğru, çünkü bu daha önce gördüğüm bir şey değil..."

Ona sert bir bakış attım. "O çılgılık ne içindi?"

Yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlanıyor. "Mülakatım için randevu saatini aldım!" diye geveliyor.

Yüzümü fırçalıyorum. "Ne için?"

"NYU'daki MBA programı için!!!"

Bana bakarken yüzünde beliren heyecandan dolayı yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Yani, *teknik olarak* zaten kabul edildiğimi biliyorum. Ama mülakatlar *gerçekten* zor ve iyi geçmezse kabul durumunu evetten hayıra çevirebilirler."

O kadar heyecan ve gergin bir enerjiyle dolup taşıyor ki, dakikada bir mil konuşurken kelimenin tam anlamıyla yatakta zıplıyor. Elimi çenemde gezdirerek sırtıyorum. Onun coşkusu bulaşıcı.

"Bu harika Callie," diye gülümsüyorum. "Senin için heyecanlıyım."

O da sırtarak çenesini eğiyor. "Teşekkürler," diyor usulca.

"Peki, ne zaman?"

Yüzünü buruşturuyor. "Aslında bugün. Bu öğleden sonra."

Yüzümdeki ifadenin karardığını görünce gülümsemesi dudaklarından düşüyor ve gözlerindeki kıvılcım sönüyor.

"Callie..."

"Bu ne *lan*!" diye bağıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Bakın, üzgünüm ve bunu yapmaktan nefret ediyorum ama bunun gerçekten güvenli olup olmadığını henüz bilmiyoruz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tersliyor. "Ares bize adamın lanet olası eyaletten ayrılırkenki görüntülerini gösterdi!"

"Bunun tehdidin ortadan kalktığı anlamına geldiğini *bilmiyoruz*."

"Saçmalık!" diye bağıyor. "Bu saçmalık!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "*Ayrıca* bugün o ahmakla görüşene kadar dışarıda hâlâ senin adının geçtiği bir suikast olup olmadığını *da* bilmiyoruz. Gerçekten çok üzgünüm Callie. Ama bu çok tehlikeli."

"Dışarı çıkıyorsun!" diye bağıyor. "Ben bu lanet dairede tıkılıp kalmışken sen her lanet *gün* dışarı çıkıyorsun!"

"Ben *benim*," diye homurdandım.

"*Ve?!"*

"Ve sen de sensin. Gerçekten üzgünüm ama güvenli olduğundan emin olana kadar gitmiyorsun."

"Cehennem değilim!"

"Callie. Bu bir tartışma değil."

Ağzını büzerek bana bakıyor. "Bu tam bir *saçmalık*."

İç çekerek, artık ikimizin de gardırobunu barındıran gömme dolaba adım atıyorum. Her zamanki kıyafetim haline gelen elbise pantolonumu, ona uygun yeleğimi ve kolları kıvrılmış beyaz elbise gömleğimi giyiyorum.

Birkaç dakika sonra yatak odasına geri döndüğümde Callie biraz sakinleşmiş gibi görünüyor.

"Hey."

Yatağın kenarında asık suratla oturduğu yere doğru yürüdüğümde gözlerini kaldırıyor. Çenesini kavıyorum ve çenesini bana doğru kaldırıyorum.

"Üzgünüm, bebeğim. Ama bunu çözeceğim, böylece emin olacağız, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Sorun değil. Anladım. Görüşmem gereken danışmana yeniden planlama için e-posta göndereceğim. Her şey yoluna girecek."

O ayağa kalkarken başımı sallıyorum. Birdenbire bana doğru yaklaşıyor ve yakınıma eğiliyor.

"Callie-"

Elim kalçasına iniyor ve onu durduruyor.

"Bak, ben-"

"Ben büyük bir kızım Castle," diye sırtarak gözlerini deviriyor. "Sana aşık olmayacağıma söz verdim zaten."

"O zamandan beri birkaç çizgiyi aştık," diye homurdanıyorum sessizce, yüzünün ısınmasından gizliden gizliye zevk alarak.

Dün geceyi düşünüyor. Ben de

öyle.

"Ve çok eğlenceli, çok hoş çizgilerdi," diyor sessizce, kızarak. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Hâlâ duygusal olarak ulaşılmazsın. Ben hala ne istediğimi anlamaya çalışıyorum..." Omuz silkiyor. "Bir yıl boyunca birbirimize bağlıyız ve başka insanların bu işe dahil olmayacağını açıkça belirttik. Değil mi?"

"Doğru," diye homurdandım, sesim amaçladığımdan biraz daha sert çıkmıştı.

Callie sırtıyor ve kollarını açıyor. "Yani? Bu mükemmel bir düzenleme!"

Dişlerim gıcırdıyor. Evet, Callie'nin kale direklerini yerinden oynatması gibi bir izlenim edinmem dışında mükemmel bir düzenleme.

"Callie-"

"Bu *sadece seks*, Castle," diyor açıkça. "Duygusal şeyler yok. Yemin ederim, sen giderken sana veda öpücüğü bile vermeyeceğim. Tamam mı?"

Kaşlarımı daha da derin çatıyorum. İç çekiyor.

"Evlilik güven üzerine kuruludur, öyle demezler

mi?" Başımı sallayarak sırtıyorum. "Anlaşıldı.

Tamam."

Sırtıyor, gözlerinde boğucu bir sıcaklık yanıyor.

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum. "Yani, şu *anda*

yapamam."

Şiddetle kızarıyor.

"Ama bu gece eve döndüğümde..."

O lanet olası alt dudağını dişlerinin arasına alıyor, ki bu benim kriptonitim olduğunu fark ettiğim bir hareket.

"Senin için rosto ve *kokteyl* hazırlayayım mı canım?" Sikim zonkluyor.

"Benim için kesinlikle bir *şeyler* hazırlayabilirsin..."

"Akşam görüşürüz o zaman, *canım*."

Eğildi. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama son anda başını yana çevirip yanağımı öpüyor.

"Ne? Yanaktan sayılmaz," diyerek omuz silkiyor ve uzaklaşırken bana sırtıyor. "Bu iyi şans getirir."

Yanımdan geçip banyoya giderken ona bakıyorum.

"Merak etme Castle. Sana bit bulaştırmayacağım."

ARES HAKLIYDI. Diplomasi, şiddet ve can kaybı tehditlerinden çok daha iyi sonuç *verebilir*.

Ne yazık ki Ken Aoki ile görüşmemin dördüncü dakikasında diplomasinin burada işe yaramayacağı anlaşıldı. İşte bu şekilde, bu lanet olası pislik tarafından sırtıldıktan, alay edildikten ve taşlandıktan sonra, onu boğazından yakaladım ve Yukarı Batı Yakası'ndaki apartman dairesinin balkonunun yarısına kadar ittim.

On yıldır evim dediğim evde birinin bana ateş etmesine yol açan senaryoyu kolaylaştırmış olabileceği için olduğunu söylemek isterdim. Ama ben de pek çok kez vuruldum ve öfkenin bundan kaynaklanmadığını çok iyi biliyorum.

Çünkü Callie de oradaydı.

"Hadi, dostum!!" Ken, ayakları yerden kesilip sırtı tehlikeli bir şekilde balkonun korkuluklarına doğru yükselirken sıkışmış bir domuz gibi ciyaklıyor. "*Aptal mısın lan sen?!*"

"Ben sabırsızım Ken," diye hırlıyorum, "sabırsızım. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da aşağılanmış durumdayım."

Titriyor.

"Ken-I'm Tabii ki tarafından Şimdi sen duydum
aracılığıyla ve GRAPEVINE ...kurumumdaki bazı
idari değişiklikler hakkında."

Ken'in dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. "Evet, o psikopat Cillian'ın yerine öğretmenlik yaptığını duydum-"

Etrafına uzanıp pantolonumun arkasından silahı çektiğimde ve namluyu çenesinin altına bastırdığımda çığlık atıyor.

"Eminim sen de bu konumdayken aileme hakaret etmenin son *derece* aptalca bir karar olduğunu kabul edersin, Ken."

Yüzü soluklaştı. "Bak dostum. Kiminle konuştun bilmiyorum ama benim bir şey yaptığım yok-"

"Biri *karımı* öldürmeye çalıştı!"

Kelimeler öyle zehirli bir öfkeyle kükrüyor ki beni gerçekten şok ediyor.

"Dayan dostum! Castle-!"

"Mesele şu, sik kafalı," diye hırlıyorum, gözlerim yarıklara dönüşüyor.
"Seninle oyun oynamaktan bıktım. Bunun yerine seni bıraksam ve aşağıdaki sokakta ne tür sırların ortaya saçılacağını görsek nasıl olur?"

Onu kavrayışım neredeyse belli belirsiz gevşiyor. Ken anında kanlı bir çığlık atıyor ve ön kolumu sıkıca kavramak için çırpınıyor.

"Ben değildim!!"

"*Kimdi o zaman?*" Tısladım.

"Bilmiyorum, dostum!" diye hıçkırır, bacakları tekmelerken ve bulamayacağı bir yere basmak için çabalarken boğulur. "Ama senin kadına bir suikast yapıldıysa, bu benim aracılığımla olmadı, tamam mı?! İsa'ya yemin ederim-"

"Yemin et *bana*," diye tükürdüm zehirli bir şekilde.

"Öyleyim! Sana yemin ederim dostum! Eğer sana ya da Calliope Drakos'a karşı resmi bir suikast varsa, *yemin ederim...* Bu şehirde mi? *Haberim* olurdu!"

Bakışlarımın altında bocalarken elim gömleğinin yakasını sıkıca kavırıyor.

"Ve yok! Ne ikinizde, ne de ailelerinizden herhangi birinde!"

Ken, Fort Knox'tan daha aşılmaz bir gizlilik kasası olarak ün yapmıştır. Bir yanımda bu konuda bana palavra sıkıyor olabileceğini düşünüyor. Ama sonra binanın kenarından sarkmış, hıçkırarak hıçkırarak ağlayan ve kelimenin tam anlamıyla altına işeyen, hayatından endişe eden bu adamın görüntüsünü gerçekten içime çekiyorum.

Evet, hayır. Sır saklamakta iyi olabilir. Ama Ken bu kadar iyi bir aktör değil. Broadway ve West 79th üzerinde on dört kat sallanırken *kimse* o kadar iyi bir aktör olamaz.

Onu güvenli bir yere çekip lanet olası veranda sandalyelerinden birine oturttuğumda neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

"Peki ya kapalı sözleşmeler?"

Titriyor. "Yani sen ve senin gibiler hakkında bir şeyler vardı ama artık yok mu?" Hızla başını sallar. "Hayır. Hayır, yemin ederim."

"Ve bu şehirde meydana gelen her bir olayı gerçekten biliyorsunuz."

Ken şiddetle başını sallar. Gözleri özlemle yanındaki masaya, orada duran sigara paketine ve çakmağa kayıyor. Başımı sallıyorum, o da sigaralara uzanıyor.

titrek elleriyle, ancak üçüncü denemesinde dumanın ucunu yakmayı başardı.

"Dürüst olmak gerekirse, Castle. New York'ta bir şey olacaksa, benim aracılığım ile olacak."

"O zaman bunu açıkla."

Telefonu yüzüne doğru ittiğimde irkildi. Telefonda Ares'in bana gösterdiği güvenlik kamerası kayıtları oynuyordu. Ken'in kaşları çatıldı.

"Bekle, neye bakıyorum ben?"

"Komşu çatıdan evime iki şarjör elli kalibrelik BMG mermisi sokan adam."

Ken başını yavaşça sallıyor. Hâlâ rol yapmadığı açıktır. Videoyu bir kez izler, sonra tekrar.

"Bekle. Durdurayım mı?"

Ekranı dokunuyorum, daha yakından bakarken kaşlarının çatılmasını izliyorum. "*Huh.*"

Ona ters ters baktım. "*Bu* da ne demek şimdi?"

Ken titriyor ve titreyen parmağıyla telefonu işaret ediyor. "Bu lanet olası El Cirujano, dostum."

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

Ken çenesiyle işaret ediyor. "Yaka, sağ taraf."

Telefonu kendime doğru çeviriyorum, neden bahsettiğini görmek için yaklaşıyorum. Ve lanet olsun, bunu daha önce nasıl kaçırdığımı bilmiyorum ama adamın yakasında Panama bayrağının olduğu küçük bir yama var.

"Ve...?"

"Ken bana şaşkınlıkla bakıyor. "Bu adamdan haberin yok mu?"

"Bence tetikçiler ve onların işlerini kolaylaştıran adamlar dünyanın lanet olası kanseri," diyorum buz gibi bir sesle.

Ken gözlerini kaçırır. "O bir efsane dostum. Panamalı-" "Hadi canım."

Ken zayıfça gülümsüyor. "Ona 'Cerrah' derler çünkü elli kalibrelik bir silahla çok cerrahidir. Yüz metreden hayalarınızdaki kılları bile kesebilir."

"Sanırım pas geçeceğim," diye homurdandım kuru bir sesle. "Birinin beni ya da karımı öldürmesi için onu kiraladığını mı söylüyorsun?"

Ken başını sallar. "*İşe alındı*, geçmiş zaman,

finito." "İkimiz de ölmedik," diye

homurdanıyorum.

Ken titrek bir nefes alır. "Evet, ama o tek atışlık bir silah. Bu adamı işe alırsan tek bir şansın olur. İşler yolunda *gitmezse -ki bu nadiren olur-* ya da korkarsa, *gider*."

"Ta ki...?" Homurdanıyorum.

Ken tekrar başını sallar. "Asla. İşte bu kadar. Aynı hedefin peşinden asla iki kez gitmez. Anlaşmanın içinde bu var. Ve El Cirujano bu şehirde benim aracılığım olmadan iş yapabilecek *tek orospu çocuğu*. Ciddiyim."

Ken bana bakıyor, endişeyle elimdeki silahı inceliyor. "Bak, eğer sana bir söz verebilirim, gitmeme izin verir misin?"

"Şansına zarar veremezsin Ken," diye mırıldandım. "Korkuyor musun?"

Yüzü soluklaşır. "Çok h a k l ı s ı n . Bak, d e m e k istediğim, eğer o gittiyse... bu kadar. Sen ve karın temize çıkarsınız-"

Yüzüm onunkine yaklaşıyor. "Bu anlaşma da neyin nesi Ken?"

Sinirli bir şekilde gülüyor, kollarını açarken sigarasını sürüklüyor. "Benim işim bu Castle. Ve şu anda, evet, senin için bir tane var."

"Konuş."

Silahıma tekrar bakarken adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Gitmeme izin ver ve tüm bu olanları unutalım. Ve benim açımdan, sana ya da seninkine fiyat biçmek isteyen birinin kokusunu bile alırsam, bunu kapatacağım ve seni haberdar edeceğim." Hâlâ titreyen elini uzatırken umutla bana bakıyor. "Anlaştık mı?"

Elini öyle sert kavıyorum ki irkiliyor. "Eğer benimle uğraşmaya kalkarsan, Ken, seni Broadway'den spatulayla kazıyacaklarını bil yeter."

Ken sadece aktör değil. Ayrıca, her şeyden önce, kendi başının çaresine bakıyor. Bu yüzden onun evinden çıkıp sokağa geri döndüğümde, oyuna gelmekten endişe etmiyorum. Bu konuda benimle uğraşırsa ölü bir adam olacağını çok iyi biliyor.

Tam arabama biniyordum ki telefonum çaldı.

"Patron-" Bu Patrick, Konstantin'in yerini gözetleyen adamlarımdan biri. Ses tonundaki keskinlik beni anında gerdi.

"Konuş benimle," diye

homurdandım. "Dışarı

çıktı patron."

"Ne?!" Tıslıyorum, ellerim direksiyonu sertçe kavrarken gözlerim tehlikeli bir şekilde daralıyor.

"Dairede yangın alarmı çaldı. Telefonuna ya da kapıya cevap vermiyordu, biz de binayı yöneten Gavan'ın adamlarına kapıyı açtırdık. Dairenin kapısının hemen içindeki vestiyerde saklanıyor olmalıydı ve biz binanın geri kalanını temizlerken o da dışarı kaçtı. Tsarenko'nun adamlarından biri onu bir blok ötede bir taksiye binerken görmüş."

"*Bul onu,*" diye homurdanıyorum telefonu sertçe kapatmadan önce.

Nabzım gümbürdüyor ve parmak eklemlerim direksiyon simidinde beyazlaşırken dişlerim gıcırıyor.

Callie bana son kez meydan okudu.

CALLIE

İdari binadan çıkarken yüzümde kocaman bir gülümseme ve adımlarımda bir sıçrama var. Her tarafım titriyor, ama daha önce buraya girdiğimde olduğu gibi sinirden değil, öfkeli endişemi yatıştırmak için fazladan bir Ativan patlatıyorum. Bu sefer saf heyecandan titriyorum.

Çünkü mülakatımı *başardım*. Yani, kesinlikle ezip geçtim. Nabzım yüksek sesle atıyor, gökyüzüne ve etrafımdaki yüksek binalara bakarken sırtışıml kulaktan kulağa yayılıyor.

Aynen öyle.

Bunu kaçırmamın imkanı yoktu. Castle'a ne dersem diyeyim, bu tür şeyler değiştirilemezdi ve bunu istemek bile kabul kuruluna korkunç görünürdü. Buraya gelirken ve mülakata girerken yaşadığım endişenin üçte biri, evden çıkmamı açıkça yasakladıktan sonra Castle için endişelenmekti.

Ama boş ver onu. Az önce bize ateş eden adamın uçağa binip ülkenin öbür ucuna uçarken çekilmiş video görüntülerini izledik. Yani, ben bu dünyada büyüdüm. Ben bile çoğu tetikçinin ilk atışta kaçmak zorunda kalırsa ikinci atış için geri gelmeyeceğini biliyorum.

Bu, bugün evden çıkmanın, özellikle de benim yaptığım gibi oldukça şüpheli bir şekilde çıkmanın risk taşımadığı anlamına gelmiyor. Ama yine de, sırf Castle her zamanki aşırı korumacı ve endişeli tavrını takınıyor diye bu röportajı kaırmamın imkanı yoktu. İşte *tam da* bu yüzden bir tomar kağıt havlu alıp ateşe verdim, duman alarmına tuttum ve sonra ön kapının yanındaki dolaba saklandım.

Ne de olsa, dedikleri gibi, af dilemek izin almaktan daha kolaydır.

Çok kızacak. Kızacağını biliyorum. Ama kendini aşabilir. Burada benim tüm geleceğimden bahsediyoruz.

Yönetim binasının dışındaki banka oturup çantamdan telefonumu çıkarırken endişelerimi bir kenara bırakıyorum. Anında irkildim. Belli ki görüşme için sessize almıştım. Yani Castle'dan gelen *yirmi* aramayı ve bir düzineden fazla mesajı kaçırmışım. Bakışlarım en son mesajda donup kalıyor.

KALE

Bunun ciddi sonuçları olacak.

Belli ki beni ıldırması, korkutması ya da onu arayıp özür dilememi sağlaması gerekiyordu.

Öyle değil.

Bunun yerine, okuduğumda ve sonra beş kez daha tekrar okuduğumda, tek yaptığı içimde küçük bir ateş yakmak oluyor. İçimdeki sıcaklığın zonklamasına, nabzımın atmasına ve kanımın damarlarımda daha sıcak akmasına neden olan küçük bir alev.

Beni *ıslatıyor*.

Castle'la ilgili fantezilerim hep onun kontrolü ele almasıyla ilgiliydi. Yani, tabii ki. Ama tüm bu hayaller gerçeğin yanında sönük *kalıyordu*. Ve şimdi görünüşe göre onun kontrolü ele almasına bağımlıyım.

Beni tam olarak istediği gibi konumlandırmasına ve bana tam olarak ne yapacağımı söylemesine.

Hayatım boyunca bana meydan okuyan denildi. Castle'la bile, topuklarımı kazdığımı biliyorum. Görünüşe göre, iş yatak odasına geldiğinde *hariç*. Çünkü ellerini ya da ağzını üzerime koyduğunda, şımarık doğam ve meydan okumam pencereden dışarı çıkıyor.

Sanki bana dokunduğunda içimdeki tetiği çekiyor ve beni onun uyumlu küçük oyuncağına dönüştürüyor.

Onun hevesle itaatkar oyuncağı.

Ve belki de bu beni garipleştirmeli ya da kafamda daha da karışık bir şeylerden bahsetmeli. Ama olan bu ve bunu inkar etmek mümkün değil.

Cevap yazarken yüzüm şımarık bir sırıtışa dönüşüyor.

BEN

Ne tür sonuçlar?

KALE

Oyun oynamıyorum Callie. Bu iş ciddi. Neredesin lan sen?

BEN

Benim röportajım. Az önce bitirdim.

Anında verdiği cevap karşısında ürperdim.

KALE

Seni almaya geliyorum. Olduğun yerde kal.

Düşünceli bir şekilde alt dudağıımı çiğniyorum. Ne kadar...bilmiyorum, talepkar...olması beni kızdırmalı. Bana böyle emirler verirken ne kadar huysuz ve belki de biraz kontrolcü oluyor. Ve bu beni biraz kızdırıyor.

Ama.

Aynı zamanda içimde bir ateş yakıyor. Sanki onun o baskın havasını tatmak için onu gaza getirmekten zevk alıyorum, sanki bir vuruş için can atan bir keş gibiyim.

BEN

Harika geçti bu arada. Sorduğun için teşekkürler.

KALE

Arabadayım. Bana yerinizi bildirin.

Telefona ters ters bakıyorum, röportaj hakkında hâlâ yorum yapmadığı için biraz sinirliyim.

"Callie?"

Adımı duyduğumda fırtınalı düşüncelerimden sıyrılıyorum. Başımı kaldırıp baktığımda Stavros'un, hepsi öğrenciye benzeyen küçük bir grup insanla bana doğru yürüdüğünü görünce kaşlarım çatılıyor.

Ayağa kalkarken genişçe gülümsedim. "Hey! Burada ne yapıyorsun?"

Stavros gözlerini devirir. "Okula geri dönme ve diplomamı gerçekten bitirme zamanımın geldiğini düşündüm. Bu yüzden orada burada birkaç ders alıyorum." Kaşlarını çatıyor. "Sen mi?"

"MBA programı için mülakata girdim."

Kaşları çatıldı. "*Siktir*, ciddi mi?" Bana gülümsüyor. "İnanılmaz! Nasıl geçti?"

Elimde olmadan karşılık veriyorum. "*Harika*, aslında. Bilirsin, ne zaman sadece

Çivilediğini *biliyor* musun? Evet.

İşte bu." "Bu harika!"

Ben daha ne olduğunu anlamadan Stavros bana kocaman sarılıyor ve sonra geri çekiliyor. Dönüyor ve yanındaki gruba eliyle işaret ediyor.

"Bir grup içki içmeye gidiyoruz. Sen de gel ve kutlayalım!"

"Evet!" Yanındaki kızlardan biri bana bakıyor. "Kesinlikle gitmelisin! 80'ler gecesi için Heartbeat'e gidiyoruz."

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. O kulübü *seviyorum* ve 80'lerin retro gecelerini cidden çok seviyorum.

"Ve mülakat için tebrikler!" diye fişkırıyor kız. "Bu çok harika!"

Kendimi beğenmiş bir gülümsemeye izin veriyorum.

En azından biri beni tebrik ediyor.

Sonra iç çektim. Castle'la aramızın zaten çok kötü olduğu ortada. Son mesajını görmezden gelip bara gitmek -özellikle de Stavros'la- onu çok kızdıracaktı.

"I..." Ağzım buruşuyor. "Çok isterdim, gerçekten. Ama gerçekten eve gitmeliyim."

"Sahte kocana mı?" Stavros sırtıyor.

Ona korkunç bir bakış attım ve o da sırtarak başını salladı ve omzumu sıvazladı.

"Hadi ama, sadece sana zor anlar yaşıtıyorum Callie. Ama gerçekten bizimle olmanı çok isteriz."

İç çekiyorum. "Kulağa cazip geliyor, cidden. Ama ben..." Görüşme için giydiğim resmi bluz ve kalem eteğe bakıyorum. "Ayrıca dans etmek için de giyinmedim."

Aynı kız sırtarak elini uzatıyor ve "Evim yol üzerinde," diyor. "Michelle, bu arada, merhaba."

"Callie, hey."

Tekrar gülümsüyor. "Seni ikna edemeyeceğimize *emin misin*? Sen ve ben aynı bedendeyiz. Benim de üstümü değiştirmem gerek. Ve ödünç alabileceğin tonlarca eşyam var."

Kahretsin.

Bu *çok* kötü *bir* fikir.

"Hadi Callie," diye sırtıyor Stavros. "Mülakatını ezip geçtin ve biraz stres atmayı hak ettin. Hadi bunu kutlayalım!"

Gerçekten çok kötü bir fikir.

Telefonuma bakıyorum.

KALE

Neredesin lan sen? Bu lanet bir oyun değil, Callie.

Tebrikler, Callie. Röportajı başardığın için seninle gurur duyuyorum Callie.

Kaşlarımı çatıyorum ve yüzümde bir sırıtışla başımı kaldırıp telefonumu itiyorum.

"Biliyor musun? Çok isterim."

İKİ SAAT, yirmi cevapsız arama ve Castle'dan belki *otuz* mesaj sonra *sarhoşum*. Ama aynı zamanda tam bir patlama yaşıyorum.

Birincisi, iki haftadır o lanet olası dairede kapalı kalmış gibiyim. Bunun da ötesinde, o mülakattan cidden başarıyla çıkmış olmam

adrenalinim yükseliyor ve yüzümde bir gülümseme vardı.

Bu ve içtiğim dört sert kokteyl. Ve *tabii ki* seksenler temalı dans gecesi.

Michelle'den ödünç aldığım elbise, kuşkusuz, biraz fazla - parlak mor, sadece iki iplik inceliğinde askısı olan ultra sıkı bodycon şey ve *kesinlikle* amaçladığımdan daha fazla baş döndüren bir etek boyu.

Ama Stavros ve arkadaşlarıyla çok eğleniyorum, ikisi MBA programının ilk yıllarında ve bana aramam gereken profesörler ve en iyi çalışma grupları hakkında her türlü harika ipucunu veriyorlar.

Ben kendimi tekrar dans pistine atarken ses sisteminden "Girls Just Wanna Have Fun" çalmaya başlıyor. Birlikte olduğumuz kızlardan üçü, Stavros ve bir erkek daha tekrar dans etmeye başlıyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum, kendimi müziğin ve ortamın içinde kaybederken sırtımdan aşağı ter damladığını hissediyorum.

Birlikte olduğumuz adam birden yaklaşıyor, benimle dans etmeye hazır. Ama birden Stavros onu sertçe geri çekiyor. Kaşlarımı çatıyorum, çünkü sadece dans ediyorduk ve bana dokunduğu falan da yoktu. Stavros'un onu kendine doğru çekmesini ve yüzük parmağını işaret ederken adamın kulağına bir şeyler mırıldanmasını izliyorum.

İç çekiyorum. Doğru, *bu*.

Adamın gözleri önce elime, sonra da yüzüme kaydı. Kibarca gülümsüyor, sonra aniden dönüyor ve Michelle ile dans etmeye başlıyor.

Her neyse.

Tek başıma dans etmeye devam ediyorum, başımı arkaya atıyorum ve müzik beni gerçekten ele geçirirken bir çığlık atıyorum.

Sonra başka bir şey beni ele geçiriyor. Sarsılıyorum, başım dönüp eli kalçamda olan Stavros'a odaklanıyor. Yakınıma eğiliyor ve beni öpmek üzere olduğunu düşünerek kaskatı kesiliyorum. Ama onun yerine, ağzı kulağımın yanında geziniyor.

"Biraz dışarı gelmek ister misin?" diye kulağıma bağıyor. "Bir sigara yakacağım."

Bu da başka bir berbat fikir. Ama kendimi çılgın hissediyorum. Hâlâ röportajın ve haftalardır ilk kez dışarıda olmanın etkisindeyim ve evet. Castle'ın röportajıma verdiği tek yanıtın nerede olduğunu öğrenmek istemesi beni hâlâ biraz kızdırıyor. "Vay canına, tebrikler Callie" ya da "Bu çok heyecan verici Callie. Aferin sana."

Yani, siktir et onu.

Zaten yaptın, kızım. Dün gece iki kez ve bu sabah bir kez.

Onun sarhoş edici günahkâr hissini ve beni onun için kıvrandırıp kıvrınmamı ve daha fazlası için yalvarmamı sağlama şeklini hatırlayarak kızardım.

"Geliyor musun?"

Ne? Anı geri çekilirken gözümü kırıştıtarak şimdiki zamana dönüyorum ve Stavros'a odaklanıyorum. "Evet, tabii."

Dışarıda, kulübün içinin ne kadar sıcak olduğunu fark ediyorum. Stavros'u köşeden binanın yanına kadar takip ederken serin sonbahar havası terden sıırılsıklam olmuş tenimi ferahlatıyor. Cebinden bir esrar çıkarıp yakıyor ve ucu parlarken hafifçe üflüyor.

Düzenli olarak yaptığım bir şey değil. Ama benim yaşımda New York'ta yasal ve gerçekten kötüleşirse genellikle anksiyetemin canlı tellerini sakınleştiriyor.

Bana uzattığı esrarı parmaklarının arasından çekip alıyorum ve keskin dumanını içime çekiyorum. Biraz öksürüyorum, bu da Stavros'un esrarı geri alırken kıkırdamasına neden oluyor.

"İyi misin?"

Nefes verirken gülerek hırıldıyorum. "Evet, sadece... biraz alıştırma yapmadım."

"Tekrar hoş geldin," diye sırtıyor ve bir firt daha çekip bana geri uzatıyor.

Bu sefer çok daha küçük bir nefes alıyorum ama esrarın doğrudan kafama gittiğini hissedebiliyorum. Arkamdaki tuğla duvara yaslanırken dudaklarıma şapşal bir sırıtma yayılıyor.

"Ee, götveren sahte kocan nasıl?"

Bakışlarımı Stavros'a çeviriyorum. "Hey, hadi ama, bu çok kaba." Omuz silkiyor. "Ne? O lanet olası bir *pislik*, Callie."

Bugün gelen tüm mesajları düşünerek sırtıyorum. "Onun... onun anları var."

Stavros esrarı çekerken kaşlarını çatıyor. "Yani, sahte olduğunu biliyorum ve nedenini de anlıyorum. Ama yine de. O herif barda bana tam bir pislik gibi davrandı. İmaj olayını anlıyorum ama Tanrı aşkına."

Özür dileyerek omuz silkiyorum. "O sadece... Castle. Bu onun varsayılan ayarı gibi bir şey." Özel olarak gülümsüyorum. "Aslında gerçekten iyi bir adam. Aşırı koruyucu olması onun nasıl biri olduğunu gösteriyor. Buna engel olabileceğini sanmıyorum."

Stavros sessiz. Ona dönüp baktığımda kaşlarının derin bir şekilde çatılmış olduğunu görüyorum.

"Ne?"

"Lanet olsun, Callie," diye homurdanıyor. "Onunla ciddi ciddi yatmıyorsun, değil mi?"

Anında, bir parçam evet demek istiyor. Kahretsin, tüm şehre evet diye *bağırarak* istiyorum. Empire State Binası'nın tepesinde durmak ve ben, Calliope Drakos, bir erkek *tanrısıyla* dünya tarihinin en iyi seksini yapıyorum diye bağırarak istiyorum.

Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Ya da en azından bunu yapmamam *gerektiğini*.

Sahte olması gerekiyordu. Hepimizi zor durumdan kurtarmak için anlamsız bir numara. Ve içten içe biliyorum ki kardeşlerim ya da Neve ve Eilish, Castle'la benim... yani lüks bir daireden biraz daha fazlasını paylaştığımızı öğrenmeleri... muhtemelen kötü bir şey olurdu.

Bu yüzden evet diye bağırarak ve Castle tarafından becerilmenin ne kadar gülünç derecede harika olduğuna dair popüler bir Broadway müzikaline yakışır bir şarkı ve dansa girmek yerine, sadece başımı sallıyorum.

"Hayır, tabii ki değil," diye mırıldanıyorum, omuz silkiyorum.

Stavros genişçe sırtıyor. "Şey... Bunu duymak güzel."

Esrardan bir fırt daha çekip bana doğru uzatıyor. Başım zaten bulutlarda ve yüzümde hala aptalca bir sırtma var. Elimi sallıyorum ama Stavros sadece başını sallıyor ve sırtarak bana doğru itiyor.

İç çekerek, ihtiyacım olmayan bir darbe daha alarak rahatlıyorum. Nefesimi verirken, Stavros'un birdenbire bana *çok yaklaştığını* fark ediyorum; o kadar yaklaşmış ki, sırtımdaki tuğlalara gömülürken vücudu neredeyse benimkine *değiyor*.

"Whoa, Stavros..."

"Hadi Callie," diye sessizce homurdanıyor. Ellerini iki yanıma koyup duvara yaslıyor, nabzım atarken beni sıkıştırıyor. "Ne yapıyoruz biz?"

Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Sanırım içeri geri dönüyoruz. Üşümeye başladım."

Sadece gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunun etrafında dans edip duruyoruz... aramızdaki bu *şeyin*."

Kahretsin.

Rahatsız bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Bak, Stavros... sen harika bir adamsın. Bunu biliyorsun. Ve seninle takılmayı seviyorum, ama..."

"Bu *sahte* bir *evlilik* Callie," diye homurdanıyor, gözlerini bana dikeyor. "Ve hadi ama. Castle mı? Adamın dışarıda istediğini yaptığını biliyorsun. Neden o yapmazken sen sadık kartını oynamak zorundasın?"

"Bu..." Sersemlemiş kafamı sallıyorum, heyecan arttıkça kararsızca göz kırpmıyorum. "Ben... öyle bir şey değil."

"Callie," diye nefes alıyor Stavros. Ağır bir şekilde üzerime çöküp beni vücuduyla duvara sabitlediğinde irkiliyorum.

"Stavros, dur-"

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun Callie," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Ve bana ne yaptığını bilmelisin."

Gerginleşiyorum, kafamın içindeki uğultu artıyor ve kafatasımın tabanında daha sert zonkluyor. Bir basınç artmaya başlıyor ve düşüncelerim dönmeye ve sarmal olmaya başlıyor.

Sikeyim. Sikeyim, sikeyim, *sikeyim*.

Anksiyete krizi geçiriyorum.

"Stavros, içeri girmem lazım-"

"Bana ne yaptığını *hisset* Callie," diye inliyor. Vücudunu benimkine doğru iterken irkiliyorum, nefesim kesiliyor ve endişem artıyor. Onu hissedebiliyorum

ereksiyon. Ama Castle'ın aksine, onun beni arzuladığını hissetmek beni arzuyla yakıyor ve ihtiyaçla sızlatıyor, Stavros içime girdiğinde hissettiğim tek şey katıksız bir panik.

"Stavros, *lütfe*-"

"Sana tapmama izin ver Callie," diye mırıldanıyor, gözlerimin odaklanamayıp sağa sola dalmasına, ciğerlerimi doldurmaya çalışırken nefesimin boğazımda düğümlenmesine, panik ve endişe kafamda uğuldarken tüm bedenimin bir davul gibi gerilmesine aldırmadan.

"*Dur...*"

Eli kalçamı kavrarken "Callie," diye homurdanıyor. Birden aşağı doğru kaydırıyor. Çılgılık atmak istiyorum. Yüzüne vurmak ya da taşaklarına diz çökmek istiyorum.

Ama yapamıyorum. Donup kaldım. Anksiyete tam bir saldırıya dönüşürken hareket edemiyor ya da konuşamıyorum.

Stavros sessizliğimi rıza olarak kabul edip beni iterken inliyor. Eli kısa elbisemin eteklerini kavırıyor ve yakınımaya eğilip nefesi yüzümde sıcak bir şekilde onu kaldırmaya başladığında görüşümün kenarları kararmaya başlıyor.

"*Kahretsin, Callie,*" diye homurdanıyor. "Seni o kadar uzun zamandır istiyordum ki..." Eli kalçamda yukarı doğru ilerlerken beni öpmek için yaklaşıyor.

Sonra birdenbire bana yakın bir yerde olmadığını fark ettim. Çünkü havada uçuyor ve bir iniltiyle kaldırımı çarpıyor.

Başımı çevirdiğimde gözlerim kocaman açılıyor, kendimi Castle'ın ölümcül keskinlikteki mavi gözlerine bakarken bulduğumda ağzım "O" şeklinde açılıyor.

Dişlerini göstermiş. Omuzları her zamankinden daha büyük görünüyor, sanki gömleğini yırtacak kadar sert esniyorlar. Bakışlarını üzerime dikip içimi boşaltırken yüzüne kazınmış bir vahşet var.

"Castle, ben-"

"*Seninle bir saniye içinde ilgileneceğim.*"

Ben daha tek kelime edemeden yanımdan hışımla geçip Stavros'u yerden kaldırıyor. Castle burnuna bir yumruk indirip her yere kan sıçratırken genç adam çığlık atıyor. Ona tekrar vuruyor, tekrar vuruyor ve sonra onu duvara çarpıp yere düşmesine izin veriyor.

"*Bana öğretildi,*" diye hırladı Castle, Stavros'u yakasından çekiştirerek, "bir hanımefendi hayır ya da dur dediğinde, bunun lanet olası *hayır ve lanet olası dur anlamına geldiği*, seni küçük pislik."

Eğilip Stavros'un burnuna kafa atarak genç adamın acı içinde çığlık atmasına neden olurken nefesim kesiliyor.

"Ve bu bile sana biraz terbiye vermem gerektiğini düşünmem için yeterli," diye gürlüyor Castle, Stavros'un karnına sert bir yumruk atıp onu iki büklüm ediyor. "Ama görüyorsun ya, Stavros," diye tıslıyor, eğilip Stavros'un kulağına doğru hırlıyor. "Mesele şu ki, az önce o lanet ellerini üzerine koyduğun kadın benim *karım!*"

Kükreme şekli sadece....

Vay be.

Sıcak. Çok *sıcak*. Mağara adamı gibi, ilkel, evrimsel bir tepki içimde derinlerde bir şeyleri anında tetikliyor.

Sanki bedenimde iki Callie sıkışmış gibi. İlki, aşırı maço erkeklere gözlerini deviren ve bir erkek benim hakkında sanki onun malıymışım gibi konuşsa bir milyon yıl geçse de *hiçbir şey* hissetmeyecek - belki aşağılama *dışında* - kız.

Ama bir de son günlerde etrafta daha fazla dolaşan diğer Callie var. Bu adam ne zaman bir odaya girse kendini kaybeden ve onun sahiplenici dokunuşunu ve baskın kontrolünü *arzulayan Callie*. Kendisine aitmiş gibi onu öptüğünü ya da lanet bir bıçakla külotunu kestiğini hatırlayan Callie. Ya da saçlarını bir yumruğa sarıp onu sert ve derin bir şekilde becerdiğini, sanki vücudunun ya da ruhunun tek bir santiminin bile onun üzerindeki gücünü unutamayacağından emin olduğunu hatırlayan Callie.

Ve Castle onun karısı olduğumu haykırdığında içimde yükselen ikinci Callie.

Onun olduğumu.

Castle, Stavros'un merhamet yakarışlarını duymazdan gelerek yumruğunu yüzüne bir, iki, üç kez daha indirirken genç adamın çığlık atmasına neden olur ve sonunda kanlar içinde yere yığılmasına izin verir.

Castle, ciğerlerimdeki havayı emen ve damarlarıma ateş saçan bir vahşilikle üzerimde dönüyor. Ve fırtına gibi yaklaşıp çenemi sahiplenici bir şekilde kavradığında, geniş gözlerimi vahşi gözlerine kaldırdığında, inlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Castle beni sertçe vücuduna çekerek, "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye çıkışıyor. "*Sen. BENİMSİN.*"

Çekirdeğim titriyor.

"*Onun* değil," diye mırıldanıyor. "Başka bir adamın değil. Ve bir dahaki sefere sana bu kesin ve reddedilemez bir *gerçek* değilmiş gibi dokunacak olan bir daha ayağa kalkamayacak.

tekrar. Asla. Anlaşıldı mı?"

Kalçalarımın arasında sıcaklık birikirken ve meme uçlarım elbisemin altında iki pembe çakıl taşına sertleşirken tek yapabildiğim başımı sallamak.

"*Cevap ver bana bebeğim,*" diye gürlüyor kalın bir sesle.

"*Evet,*" diye soluk soluğa söylendim, başımı sallarken

titriyordum. "Temiz." Başını sallarken gözleri mavi ateşle parlıyor.

"Bin şu lanet arabaya."

CALLIE

SOKAK IŞIKLARI keskin yüz hatlarının üzerinde yanıp sönüyor, mavi, çakmak çakmak gözlerini parlatıyor ve elmacık kemiklerinin çukuruna koyu gölgeler düşürüyor.

Şehrin içinden pervasızlığın bu tarafında bir hızla geçerken kalbim hâlâ hızla çarpıyor. Dönüp onu izliyorum, gözlerim sıkılmış çenesinde ve ellerinin direksiyonu demir gibi kavramasında, kollarının gergin ve şişkin olmasında geziniyor.

Nabzım hâlâ atıyor, nefesim hâlâ hızlı ve sık geliyor olabilir ama artık kendimi kaybetmiyorum. Beni olabildiğince hızlı bir şekilde eve götürmesi için ona yalvarmıyorum, böylece kafamdaki çılgılığı durdurmak için bir Ativan patlatabilirim.

Ve giderek daha fazla fark ettiğim üzere Castle'ın üzerimde böyle bir etkisi var. Beni *sakinleştirmesi* gerekmiyor, çünkü onun yanındayken hissettiğim son şey "sakin". Ama ezici endişeyi ortadan kaldırıyor. Beyaz gürültüyü susturuyor.

Castle'la birlikte kendimi bırakıp nefes alabilecek kadar güvende hissediyorum. "Sen tam bir belasın bebeğim," diye hırlıyor sertçe.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Gözlerim onun muhteşem profilinde gezinirken alt dudağım dişlerimin arasında kayboluyor. "Seni uyarmıştım."

Çenesi gıcırıyor ve bana doğru dönerken gözleri geçen neon ışığında parlıyor.

"Külotunu çıkar."

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor, içimdeki sıcaklık yayılıyor ve tenimde dans ediyor.

Vay

anasını.

"Ne?"

"Dedim ki. Al. Lanet olası. Külotunu. *Çıkar.*"

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaydırıcıya doğru uzatıyor. "Ve sonra onları bana ver."

Kalçalarım sıkıştı. Meme uçlarımın dar elbisenin iç kısmına elektriksel olarak bastırdıkça sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Ben... Ben-"

"*Çıkar şu lanet külotunu,*" diye tıslıyor tehlikeli bir şekilde, trafikte dengesiz bir manyak gibi dolanırken gözlerini yola dikeyyor. "Ve onları lanet elime koy. *Şimdi, Callie.*"

Birdenbire, yaptığım şey tam olarak buydu. Ellerimi kısa elbisenin altından geçirip parmaklarımı külotuma geçirirken yüzüm heyecan, esrar ve alkol karışımıyla ısınıyor. Külotumu aşağı sıyırıp, Range Rover'ının yolcu koltuğunda bacaklarımı kaldırarak topuklarımın üzerinden geçiriyorum. Öfkeyle kızarak dönüyorum ve külotumu onun eline tutuşturuyorum.

Castle külotumu tutan elini burnuna götürdüğünde ağzım bir anda açık kalıyor ve yüzümde sıcaklık patlıyor. Ben ona aklını kaçırmış gibi bakarken yavaşça nefes alıyor.

"Ne-ne-"

"*Islak olup* olmadıklarına bakıyorum," diye hırlıyor buz gibi. "O küçük serserinin seni tahrik edip etmediğine, sürtük amcığının külotunun her yerine damlayıp damlamadığına bakıyorum."

Güzelmiş. Sikeyim. Tanrım.

Sesimi bulmak için kekelerken yüzüm erimiş lavlara dönüyor. "I-" Başımı sallıyorum. "*Hayır*," diye nefes alıyorum. "O yapmadı."

Castle tekrar nefes alır. "Emin misin lan?"

"Kimse beni ıslatamaz..." Dişlerim dudağımı tırmalıyor. "Hiç kimse... senden başka."

I titremek olarak onun bakışlar sürükler üzerinde için Ben,
ve sokak lambaları Fırtınalı maviliklerinde aralıklı olarak
titriyordu.

"*Göster bana*."

Siktir.

"Beni istiyorsun-"

"Lanet elbiseni kaldır ve amının benim için ne kadar ıslandığını *göster*.
Şimdi, Callie."

Ateş damarlarımda dalgalanıyor. Ellerim kendiliğinden hareket ediyor, kalçalarımдан yukarı kayıyor ve elbisemin eteklerini tutuyor. Kumaşı yukarı doğru sıyırırken tenim karıncalanıyor, elbiseyi belime kadar çekmek için kıcımı kaldırırken kalbim hızla çarpıyor.

Yavaşça ona doğru dönerken güç ve ham arzu tenimin altında zonkluyor. Koltukta kayıyorum ve ne yaptığımı bilmeden -belki de şimdiye kadar yaşadığım gecenin etkisiyle- ona doğru dönerken bacaklarımı açıyorum.

Castle bana tekrar bakıyor, gözleri kalçalarımın arasına saplanırken açıklıkla parlıyor.

Her sokak lambası üzerimizde titreşirken beni parıldarken görebildiğini biliyorum. Daha önce değildim, Stavros'tan.

...Ama lanet olsun, şu an *sırılsıklamım*.

Castle yola bakıyor. Ama yavaşça sağ eli vites koluna uzanıyor. Güçlü parmakları kalçamı kavırıyor, tenimi okşuyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Dudağımı ısııyorum, eli kalçamı yukarı itip damlayan amıma yaklaştıkça ihtiyaçtan zonkluyorum.

Birdenbire bana dokunmaya başladı. Seksimi kavradığında, kalın bir parmağını kaygan dudaklarımdan yukarı sürüklediğinde ve klitorisimin üzerine çarpmasına izin verdiğinde yumuşakça inliyorum. Bunu tekrar yapıyor, ıslaklığımı yarığımdan yukarı ve aşağı sürüklüyor ve bir parmağını ağrıyan düğmemin etrafında dolaştırıyor.

Eli bükülüyor ve aniden kalın bir parmağını içime sokuyor.

Haykırıyorum, ellerim anında bileğine doğru uçuyor ve onu bir tutamak gibi kavrayıp hayatım pahasına tutuyorum. Parmağı içimde derinlere kıvrılıp g-noktamı okşarken ön kolunun parmaklarımdan altında dalgalandığını hissedebiliyorum. Başım dönüyor ve daha fazlası için çaresizce kalçalarım yuvarlanırken nefes nefese kalıyorum.

"*Açgözlü kız*," diye gürlüyor kalın kalın. "Küçük azgın bir sürtük gibi parmağımı beceriyorsun."

Vay *anasını*. Benimle konuşurken kullandığı iğrenç üslup her bir düğmeme basıyor. Ve ikinci parmağını içime sokup beni öyle bir dolduruyor ki nefesim kesiliyor, daha fazlası için haykırıyorum.

"Çek ellerini üzerimden bebeğim," diye mırıldanıyor Castle, trafikte eğilip bükülürken yola bakıyor.

Hemen itaat ediyorum, ellerimi kolundan çekiyorum.

"Ben bu dağınık küçük amcığı parmaklarken senin de elbiseni aşağı çekmeni ve meme uçlarınla oynamanı istiyorum."

Bu kadar çabuk itaat etmem, elbiseyi aşağı çekmem ve kendi göğüslerimi avuçlarken inlemem utanç verici. Parmaklarım ağrıyan meme uçlarımla alay ediyor ve çimdikliyor ve iki parmağını içime sokup çıkarırken ve klitorisimi başparmağının altında yuvarlarken kalçalarım hevesle eline karşı sallanıyor.

Ben dudağımı ısırıp inlememeye çalışırken o sessizce, "Ne istiyordu o küçük pislik?" diye hırlıyor.

"O..." Savaşı kaybediyorum ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. "Beni becermek istedi."

Castle başparmağıyla klitorisimi daha da sert ovarken ve parmaklarını daha fazlası için ağrıyan bir baskınlıkla içime sokarken zevkle nefes nefese haykırıyorum.

"Peki ona ne söyledin?"

"Ona hayır dedim," diye inliyorum, meme uçlarımı sıkarken gözlerim geri kayıyor. "Peki nedenmiş o, bebeğim?" diye soruyor Castle.

"Çünkü..."

"Çünkü bu amcığın *sahibi* benim," diye homurdanıyor kalın kalın. "Ve ben *yapmam*

Lanet olası paylaşım. Öyle değil mi?"

İnliyorum, parmaklarının ve benim vücudumda yarattığı hislerle kendimi kaybederken kalçalarımı eline doğru yuvarlıyorum.

"O zavallı küçük aletini sana sürtmeye çalıştı mı?"

Zevk üzerime çökerken kekeliyorum, başımı sallıyorum. "Evet, denedi."

Castle karanlık bir şekilde hırlıyor, parmakları amımın derinliklerini okşuyor. Bakışlarım ona doğru kayıyor ve pantolonundaki *devasa* şişkinliğe takılıyor.

Saf arzu içimde patlıyor. Vahşilikle karışıyor ve çekingenliğimi tamamen kaybediyorum. Kendimi durduramadan emniyet kemerimi çözüyorum.

"Sen ne sikimsin-"

Orta konsolun üzerine eğilip elimi devasa ereksiyonunun üzerine koyduğumda Castle inliyor ve pantolonunun üzerinden onu okşamaya başladığımda ben de aynı şekilde yüksek sesle inliyorum. Parmaklarım hevesle kemerini çekiştiriyor, elbise pantolonunun üst düğmesini açıyor ve fermuarını indiriyor.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde nabzım kulaklarımda atıyor, pencerelerdeki ağır renk tonuna şükrediyorum çünkü elbisem artık kaburgalarım ve belime kadar çekilmiş durumda. Konsolun üzerine kadar eğildim, pantolonunun içine uzanıp küçük parmaklarımı şişman, nabız gibi atan sikinin etrafında kıvrırken göğüslerim kalçasına bastırıyor.

Castle inliyor, elini içeri ve dışarı hareket ettiriyor, iki parmağını hevesli amıma batırıyor. Ben onun sikini boxerından çıkarırken o beni parmaklamaya devam ediyor, gözlerim genişlerken çenem düşüyor.

Tanrım, o kadar büyük ki. Bakışlarım yüzüne kayıyor ve orada gördüğüm zorlukla kontrol altına alınmış kısıtlama bakışı o kadar sıcak ki, uyluklarım istemsizce birbirine sıkılıyor.

"Başka kimseyi istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Ben de bundan başka olarak istemiyorum."

Castle'ın iki parmağı tekrar içimde kıvrılırken inliyorum, trafikten kaçarken avucu klitorisime s ü r t ü n ü y o r .

"O zaman o güzel ağzını aç ve bana bu koca siki ne kadar istediğini göster bebeğim."

"*Evet, baba.*"

Ağzım sikine doğru iniyor, şişmiş başını olabildiğince derine çekerken dudaklarım genişliyor. Sertçe emerek etrafında inliyorum. Ağzım ıslak, patlayan bir sesle onun üzerinden kayıyor ve bunu duyduğunda inlemesi beni ateşliyor.

İnliyorum, bir elimi şaftının etrafına sarıyorum ve başını dillerken onu okşuyorum. Tekrar muhteşem yüzüne bakıyorum, dilimi şaftından aşağıya doğru gezdirirken ve sonra tepenin etrafında döndürmek için geri dönerken içimde ısı patlıyor.

Kalçaları kalkıyor, yüksek sesle inerken çenesi gıcırıyor. Direksiyonu sertçe kırıyor, diğer arabalardan kaçarken motoru çalıştırıyor, bir yandan da bacaklarım titremeye başlayana kadar amımı parmaklıyor. Onun etrafında daha da fazla inliyorum, salyalarım akıyor ve onu boğazımdan aşağı yutmaya çalışırken horozuna salyalar akıtıyorum. Onu daha hızlı okşuyorum, elim kendi tükürüğümün üzerinde kayıyor, parmakları müstehcen bir şekilde ıslak bir vıcıklama sesiyle içime girip çıkıyor.

"Siktir et, eve varamayacağız."

Castle direksiyonu çekip keskin bir şekilde döndürdükten sonra sert bir fren yapınca vücudumda bir adrenalin sarsıntısı oluyor. Motoru durdurdu ve aniden karanlığa gömüldük.

Tek bir hareketle beni sikinden yukarı çekiyor ve sert dudaklarını şişmiş, kabarık dudaklarıma yapıştırıyor. Parmaklarını içimde derinlere doğru kıvrırken dili ağzımın içine giriyor, benimkiyle düello yapıyor.

Sonra geri çekiliyor, kapısını açıyor ve arkasından kapatmadan önce dışarı kayıyor.

Bekle, ne?

Etrafıma bakıyorum, gözlerim alıştığında karanlık, biraz ürkütücü bir ara sokakta olduğumuzu fark ediyorum, Castle arabanın önünden geçip kapımı çekerek açıyor.

"Çık dışarı bebeğim," diye homurdanarak beni Range Rover'dan çekti ve bileğimden tutup arabanın önüne doğru sürükledi. Yüzüm kızarıyor, etrafıma endişeyle bakıyor, elbisemi itip çekerek kendimi örtmeye çalışıyorum. Ama bunu yapamadan önce, beni aniden döndürüp arabanın ön camına doğru iterken bir çığlık atıyorum.

Beni kabaca üzerine eğdiğinde inliyorum, dizi kalçalarımı ayırmaya zorlarken avuç içi kıcıma sertçe vuruyor. Tek yapabildiğim inlemek ve sırtımı eğmek, kıcıma tekrar şaplak atarken saf arzu napalm gibi damarlarımda cızırdıyor.

"Madem sürekli kötü bir kız gibi davranmakta ısrar ediyorsun," diye kulağıma hırlıyor, "o zaman *seni* kötü bir kız gibi *becereceğim*."

Aletinin şişmiş başının damlayan ıslak, muhtaç amıma yaslandığını hissettiğimde inliyorum.

"Yerinde olsam sıkı tutunurdum."

Tek bir acımasız hamleyle içime giriyor, kalın sikini taşaklarının derinliklerine gömüyor. Haykırıyorum, Range Rover'ının kaputunu pençeliyorum ve beni ağzına kadar doldururken ecstasy içinde feryat ediyorum. Castle yüksek sesle inliyor, bu benim için

Zaten içimde yanan ateşe benzin döküyor. İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve onun itişlerini karşılamak için kıcıımı hevesle geri itiyorum.

Bir elini omurgamdan yukarı kaydırıyor ve saçlarımı avuçluyor. Boğazımdan zevk çığlıkları yükselirken başımı geriye doğru çekiştiriyor. İçime girerken karın kasları kıcıma çarpıyor, ara sıra elini kalçamdaki sahiplenici tutuşundan kaldırıp kıcıma sertçe şaplak atıyor.

Bir yanım yakalanabileceğimizden korkuyor -herhangi biri her an buradan geçebilir ya da bu sokaktan aşağı inebilir ve beni ucuz bir fahişe gibi bir arabanın kaputunun üzerinde becerilirken görebilir.

Diğer yanım bu heyecanla *canlanıyor*. Damarlarıma dolan saf adrenalin, her şeyi *daha fazla* hissetmemi sağlıyor.

Parmakları tenimde.

Kasları kıcıma doğru esniyordu.

Şişmiş siki o kadar derine ve o kadar sert giriyor ki beni ayaklarımın üzerine kaldırıyor.

"Başka erkeklerle dans etmeye mi gitmek istiyorsun?" diye karanlık bir şekilde kulağıma fısıldıyor. "Küçük bir saksocu gibi giyinmek mi?" Bana sertçe çarpıyor ve zevkten ciyaklamama neden oluyor. "İzin ver de sana küçük yavşaklara ne olduğunu göstereyim."

İçime daha da sert giriyor, saçlarımı çekiştirirken taşakları klitorisimi tokatlıyor. Kimse Castle'ı *yumuşak* olmakla suçlamamıştı ama birden onun sertliğinin ve karanlığının daha önce hiç görmediğim bir yanını gördüğümü fark ediyorum.

Kısaca merak ediyorum.

Ama ben nasıl onun yanımdayken kaygılarımdan kurtulabiliyorsam, o da *benim* yanımdayken normalmiş gibi görünmekten kurtulabiliyor. Sanki o

maskeyi bırakıp her türlü kısıtlamadan vazgeçmek. Ve yavaş

yavaş ben de bırakıyorum. *Bırakıyorum.*

Castle beni sertçe sikerken kendimi arabanın kaputuna bırakıyorum, hassas meme uçlarım sıcak metalde yanıyor ve kalçalarım ön ızgarayla morarıyor. Açık avuçlarıyla kıcıma şaplaklar atıyor, bana tamamen hükmederken omurgamdan aşağı elektrik sarsıntıları gönderiyor.

"*Her şeyin* benim bebeğim," diye vahşice homurdanıyor, ben daha fazlası için inerken kıcıma tekrar vuruyor. "Senin güzel küçük ağzın. Senin açgözlü küçük amcığın..."

Eli aramıza giriyor ve başparmağının kıcımın yanakları arasından kayarak göt deliğimi yavaşça okşadığını hissettiğimde, boğazımdan çıkan ses insanlık dışı oluyor. En mahrem, en özel yerimle dalga geçerken içimde yasak kıvılcımlar patlıyor.

"Ve *bu* da benim olacak," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde.

Başparmağı aşağı doğru itiyor, sikinin amımı açtığı yerden ıslaklığı topluyor. Kıcıma doğru geri kaydığında, kaygan başparmağının beni açmaya başladığını hissettiğimde inliyorum. Yüzüm çöküyor, nefesim kesik kesik geliyor, yavaşça, *yavaşça* beni açtığını hissediyorum. Başparmağı içeri kayıyor ve beni tekrar sikmeye başladığında zevkle yüksek sesle inliyorum, hem amım hem de kıcım onunla doluyor.

"Yakında bir gün bu kıcı sikeceğim bebeğim. Sahip olduğun tüm bekareti alacağım. *Her* ilkini alacağım."

Başparmağı, sikinin amıma girip çıkmasıyla eş zamanlı olarak içime girip çıkmaya başlıyor. Bu çok fazla. Sanki aniden alevler içinde kalıyorum ve içim sıkılaştıkça dünyadaki tüm alarmlar ve sirenler vücudumda patlıyor.

"*Castle...*"

"İyi bir kız gibi sikimin üzerine boşal bebeğim. Eğer dölleriimin bu güzel amcığı doldurmasını istiyorsan benim için gelsen iyi edersin."

Sanki gerçeklik etrafımda dönüyor. Sessiz bir çığlık atıyorum, tüm vücudum onun etrafında kenetleniyor, kıvranıyor, bükülüyor ve sonra paramparça oluyor. Yüksek sesle inliyorum, sikinin üzerine sertçe boşalırken tüm şehir beni duysa bile umurumda değil. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, bacaklarım titriyor ve tamamen pes etmekle tehdit ediyor ve orgazm içimde patlarken *her yerim* titriyor.

Castle inliyor, doruk noktama kadar beni beceriyor. İticileri sertleştikçe ve sertleştikçe içimde daha da şiştiğini hissedebiliyorum.

"İyi kız," diye hırlıyor. "Açgözlü bir sürtük gibi o koca siki üzerine boşalıyorsun. Spermimi istiyor musun, bebeğim?"

Evet, biliyorum.

Tam içime girdiğini hissettiğim anda onu geri itiyor, dönüyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. İki elimle sikini kavrayıp ağzımı açıp dudaklarımı kaygan, parlak başın etrafına doladığımda Castle'ın çenesi şiddetle kasılıyor.

Dilim ona değdiği anda patlıyor.

Yüksek sesle kükrüyor, elleri saçlarıma dolanıyor ve ağzımı sikerken kalçalarını itiyor. Sıcak dölleri kalın ipler halinde dilimin üzerinde ve boğazımda patlıyor, ben onun etrafında inerken ağzımı taşırana kadar dolduruyor.

Onu yavaşça okşamaya devam ediyorum, dilimi başının etrafında gezdiriyorum ve o bana gözlerinde mutlak bir sahiplenmeyle bakıyor. Yavaşça geri çekiliyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, ağzımı açıyorum ve dudaklarımı kapatmadan önce dilimin üzerindeki spermi görmesine izin veriyorum, büyük bir yutma gösterisi yapıyorum ve sonra gittiğini görmesi için tekrar açıyorum.

"İyi bir iş çıkardım mı *baba*?"

Tek tepkisi beni yukarı çekmek, ağzını ağızıma yapıştırmak ve bacaklarımı kaslı beline dolamak oluyor. Tekrar içime giriyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve dudaklarına doğru inerken beni yörüngeye gönderiyor.

CALLIE

Gözlerimi açtığımda hava kararmıştı. Bir an için yönümü tamamen kaybettim ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Sonra panik patlıyor ve kafamın arkasında anında çalkalanmaya başlayan endişeyle hızla ayağa fırlıyorum.

"Al, bunu iç."

Yavaş yavaş gözlerim karanlığa alışıyor ve evdeki yatağında olduğumu fark ediyorum. Castle yanımdaki yatağın kenarında oturmuş, elinde bir bardak köpüklü su tutuyor.

Saçları ıslak ve geriye doğru taranmış, sanki yeni duş almış gibi, üzerinde beyaz bir atlet ve gri bir eşofman altı var.

Yüzümü buruşturdum. "Ben..."

"Arabada horlayarak uyuyakalmak mı? Evet."

Aman Tanrım. Utanç içinde buruştum.

"Yine de sevimli bir horlamaydı."

Ellerimle yüzümü kapatarak inliyorum. Sonra gözlerimin arkasına saplanan baş ağrısıyla irkiliyorum.

"İç, Callie."

Bardağı elinden alıyorum, bakarken burnumu kırıstırıyorum. "Bu

Alka-Seltzer. Sanırım biraz akşamdan kalma hissediyorsun?"

Başımı sallayarak inliyorum. "Ne zamandır baygınım?"

"Birkaç saat. Saat sabahın iki buçuğu." Ben gazlı suyu içmeye başlarken bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Artık böyle içmeni istemiyorum."

Ona bir bakış attım. "Ben büyük bir kızım, Castle."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve ondan her zaman duyduğum o rahatlatıcı hissin sızladığını hissediyorum.

"Lexapro gibi SSRI'lar kullanırken bu şekilde içemezsiniz. Sisteminizi bozabilir ve sizi normalde olduğundan çok daha fazla sarhoş edebilir."

Gözlerim onunkilere kayarken dudağımı

çiğniyorum. "Daha önce şikayet

etmiyordun."

Bana o lanet Brando sırtışıyla gülümsüyor ve tabii ki bu beni eritiyor.

"Hayır, haklısın, değildim," diyor sessizce, kaşları çatılmadan önce tekrar sırtıyor. "Ama yeter artık. Bu şekilde kontrolden çıkmandan hoşlanmıyorum. Özellikle de bilmem ne gibi küçük sık kafalıların yanında."

Başka tarafa

bakıyorum. "Callie.

Ciddiyim."

"Tamam," diye mırıldanıyorum ve ona dönüyorum. Şüpheli bir kaşını kaldırdığında gözlerimi deviriyorum. "Ben... yavaşlayacağım, tamam mı?"

"Güzel. Şimdi benimle gel."

Kaşlarımı çattım. "Nereye?"

"Banyo yapmak için."

İnledim. "Uyumaya devam edemez

miyim?" "Dizlerine bak."

Aşağı bakıyorum, bacaklarıma bakarken gözlerim karanlığa daha çok alışıyor. Ne kadar lekeli ve kirli olduklarını fark ettiğimde yüzüm ısınıyor.

...Ve dizlerimin nasıl bu hale geldiğini *çok* iyi biliyorum.

Utangaç bir ifadeyle ona bakarken dudağım dişlerimin arasından çekiliyor. Castle aç bir şekilde sırtıyor, parmaklarını usulca saçlarımda gezdiriyor ve kulağımdan geriye doğru tararken yakınımı eğiliyor.

"Yine," diye mırıldanıyor, beni ürpertiyor, "Şikayet *etmiyorum*. Hadi gel."

Bardağı elimden alıyor ve yatağın başucuna koyuyor. Sonra aniden beni kollarının arasına alıp şefkatle kucakladığında nefes nefese kalıyorum.

"*Yürüyebilirim*."

"Yapabileceğini biliyorum. Ve seni taşıyabilirim."

Banyoda, derin küvet çoktan buharlı su ve dağ gibi kokan beyaz köpüklerle dolmuştur.

Castle elbisemi omuzlarımdan sıyrıp ayaklarımdan dibine bırakırken biraz garip bir şekilde kızarak ayağa kalkıyorum. Küvete girip içine yerleşirken elimi tutuyor, sıcaklık ağrıyan kaslarıma sızarken inliyorum.

Castle küvetin kenarına oturuyor ve saçlarımdan arkasından aşağı su dökmeye başladığında biraz sarsılıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Saçını yıkıyorum. Kıpırdamadan otur."

Sırıtiyorum. Otoriter tavrında hem komik hem de seksi bir şeyler var. Bir yandan, evet, belki yetişkin bir insan olduğum halde bana küvete girmemi ve saçlarımı yıkamamı emretmesi biraz aptalca. Ama diğer yandan?

Süper ateşli. Ve kendini bırakmanın ve onun kontrolü ele almasına izin vermenin çok rahatlatıcı bir yanı var.

Saçlarım yeterince ıslandığında şampuanlıyor, ben nefes verip gerginliğimi atarken güçlü parmaklarıyla kafa derime masaj yapıyor. Saçımdaki şampuanı duruluyor ve ardından parmaklarını uzun saç tellerimde gezdirerek saçıma bakım yapıyor.

"Bu işte nasıl bu kadar iyisin?"

Bunu söylediğim anda, neredeyse cevabı bilmek istemiyorum. Ama sonra, ben ben oluyorum, yine de devam ediyorum.

"Bunu Neve ve Eilish için mi yaptın?"

Kendime öyle olmadığını söylemeye çalıştığım da bile hep oradaydı: Castle'la olan geçmişlerine dair garip bir kıskançlık.

Açıkçası, bu asla romantik bir şey değildi. Ama bunu benim tuhaf çılgın beynime anlatmaya çalış. Onun için aileden olmaları önemli değil. Oradaki duyguları kıskandığımdan değil. *Ona sahip oldukları* için kıskanıyorum. Ben ona uzaktan özlem duyarken onlar Castle'la bunca yıl geçirdiler, bunca anıları oldu.

Castle arkamda bir an durdu. "Ne?" "Neve ve

Eilish. Onları hiç yıkadın mı-"

"Ah, *hayır*," diye yüzünü buruşturuyor. Ona bakmak için döndüğümde yüzündeki iğrenç ifadeyi görünce sıırıtiyorum. "Tanrım, on dört ve on bir yaşlarındaydılar.

Kildare ailesi için çalışmaya başladı. Bu yüzlerce farklı düzeyde garip ve iğrenç olurdu."

"Her zaman onların senin için kardeş gibi olduğunu söylüyorsun."

"Öyleler," diye sırtıyor bana. "Söylesene, çocukken Ares'in ya da Hades'in saçlarını çok yıkar mıydın?"

Kusma suratı yapıyorum. "Tamam, geçerli."

Yandaki fincana uzanıp saçımı durulamadan önce saçıma bakım yapmaya devam ediyor.

"Kelly küçükken saçlarını ben yıkardım."

Sessizliğin aniden bozulması beni ürkütüyor. Ona tekrar bakmak için yarım dönüyorum. "Küçük kız kardeşim," diye homurdanıyor sessizce. "Gerçek kız kardeşim gibi."

Gülümsüyorum. "Bir kız kardeşin olduğunu bile bilmiyordum."

Saçlarımin arkasından aşağı su dökerken hiçbir şey söylemiyor. "Şimdi nerede yaşıyor-"

"Hepsi bitti," diye aniden duyurdu. Ses tonundan konuşmanın bittiği anlaşılıyor. Merakım cidden arttı, ama boşverdim.

En azından şimdilik.

"Ayağa kalk."

Dudağımı ısırdım.

"Neden?" "Çünkü ben

öyle dedim."

Kızardım. "Gerçekten patronluk taslıyorsun, bunu biliyor muydun?" "Şimdi neden hiç evlenmediğimi

anlıyorsun."

Sırıtiyorum. Yavaşça, beni birkaç kez çıplak görmüş olmasına rağmen yüzüm yanarak ayağa kalkıyorum. Castle bir lifle sırtımı ve kollarımı nazikçe ovmaya başlıyor.

"Kendimi gerçekten yıkayabilirim."

"Sana gerçekten inanıyorum. Kıpırdamadan dur."

Bir sırtışı ısıtıyorum ve söylediği gibi yapıyorum, her santimimi yıkarken orada duruyorum - ve *her* santimi kastediyorum. Lif göğüslerimin üzerinden geçtiğinde kızarıyorum, sonra kıcıımı sabunladığında titriyorum, "her ilkini alacağım" sözünü hatırlıyorum.

Yani lanet olsun, bu çok ateşli.

Beni çeviriyor ve lif aralarından kayarak amımı nazikçe yıkadığında bacaklarım biraz titriyor. Bakışları tümseğimin üzerindeki kirli sakalda oyalanırken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Yavaşça gözleri benimkilere kayıyor.

"Amını traş etmeyi mi tercih edersin, yoksa erkeklerin bunu istediğini düşündüğün için mi yaparsın?"

Bu soru beni bir an için şaşırttı, çünkü aslında bunu hiç düşünmemiştim. Yaşım yettiğinden beri tıraş oluyorum ve belki *de* bu toplumsal bir şeydir? Ama aynı zamanda verdiği hissi de seviyorum.

Bir omzumu kaldırırken kızardım. "İkisi de, sanırım? Ama... Sanırım ben pürüzsüz seviyorum."

Castle başını sallıyor, bakışlarında sıcak bir şey yanarken gözleri tekrar bacaklarımın arasına düşüyor.

"Kenara otur. Bacaklarımı aç."

Dönüp tezgahdan bir şey alırken kaşlarımı çatıyorum.

"Bekle, ne-" Elinde bir tabak tıraş sabunu, büyük bir fırça ve bir *ustura* olduğunu fark ettiğimde gözlerim doluyor ve yüzüm bembeyaz oluyor.

"Uhhh...evet, *hayır*," diye geveliyorum, gözlerim endişeyle onunkilere kaymadan önce elindeki ölümcül bıçağa bakıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Hayır mı?"

"Lütfen bana bunun da kız kardeşinden gelmediğini söyle?" Gözlerini deviriyor. "İğrençleşme. Ordu."

"Ranger'larda bir sürü amcık tıraş ettiniz, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Sadece kendi yüzüm... genellikle bir çölün ortasında bir savaş bıçağı ve kalıp sabunla."

Yutkunuyorum, nabzım kulaklarımda sessizce atıyor. "Ben..."

Bilmiyorum..." "Pürüzsüz olmak istediğini söylediğini sanıyordum."

Gözlerimiz kilitlenirken dudağım dişlerimin arasında emiliyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Yaptım."

"O zaman otur."

Dediğini yapıyorum, küvetin kenarına oturup ayaklarımı banyo paspasının üzerine koyuyorum.

"Bacaklarını aç, bebeğim."

Yutkunuyorum ve kalçalarımı açıyorum. Castle onların arasında diz çöküyor. Fırçayı arkamdaki küvette ıslatıyor ve sonra köpük kabının etrafında döndürerek köpüklü ve kalın bir hale getiriyor. Fırçayı amıma götürüyor ve dudaklarımla tümseğimin üzerinde nazikçe köpürtmeye başladığında nefesim kesiliyor.

Vay *anasını*, bu çok iyi hissettiriyor, sanki en mahrem tenimi gıdıklayan küçük şehvetli alaylar gibi.

Ben bembeyaz ve köpük köpük olduğumda, yanımdan uzanıp sıcak suyu açıyor. Suyun ısınmasını bekledikten sonra bıçağı birkaç saniye suyun altında tutuyor ve o da ısınana kadar bekletiyor. Çok nazikçe, çok yavaşça bıçağı tenime yaklaştırıyor ve sonra bana bakıyor.

"Bana güveniyor

musun?" "Evet."

Cevap anında. Ve bunu düşünmeme bile gerek kalmamasını seviyorum.

Sonra başlıyoruz.

Bıçağı en mahrem derimin üzerinde gezdirmesi ilk başta tuhaf ve açıkçası *dehşet verici geliyor*. Ama yavaşça ve emin adımlarla, her darbeye bıçağı durulayarak Castle amımdaki kirli sakalları tıraş etmeye başlıyor. Bana o kadar yakın ki, sıcak nefesini kalçalarımnda hissedebiliyorum. Ve tüm bu süre boyunca *sırılıklıydım*.

Yan tarafları yapıyor, sonra -Tanrı aşkına- *dudaklarımı* çok dikkatli bir şekilde. Sonra da üst kısmı tıraş ediyor. İşi bittiğinde, parmaklarını üzerimde gezdirirken inliyorum, başıboş kıl var mı diye. Hiçbirini bulamayınca kremli nemlendiriciyi tenime sürüyor, kaygan parmakları ben kıvranıp inlememeye çalışana kadar am dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Ve şimdi bunu saklamayı bırakmanı istiyorum," diye homurdanıyor. Tek bir hareketle parmaklarını yarığımın üzerinde gezdiriyor, yakınımaya eğiliyor ve sonra dilini aynı yerde gezdiriyor.

"*Oh, kahretsin...*"

Ağız daha önce inanılmazdı. Ama şimdi, tenim o kadar pürüzsüz ve hassas ki, *cennet* gibi. Sanki tüm sinir uçlarım açığa çıkmış gibi ve dili amımın üzerinde dans ettiğinde, anında dokuzuncu buluta taşınıyorum.

"*Kahretsin, Castle...*"

Parmaklarım saçlarının arasında kayıyor, utanmadan onu kendime çekiyorum - ona daha fazla ihtiyaç duyuyor ve onu arzuluyorum. Bana karşı inliyor, titreşimler göndererek içimde uğulduyor ve yüksek sesle nefes almamı sağlıyor. Dili derinlere doğru ilerliyor, sanki beni beceriyormuş gibi içeri ve dışarı kayıyor. Parmakları hassas tenimi okşuyor ve üzerinde dans ediyor, dili klitorisimin etrafında nazıkçe yalıyor ve dönüyor, ta ki tüm dünyam ve gerçekliğin kendisi etrafımda bulanıklaşana kadar.

"*Kale...Kale...Kale...*"

Boşaldığımda, mutlak bir unutuluşa gömülmek gibi. Gevşemeden önce tüm vücudum geriliyor ve ağzına doğru patlarken eriyormuşum gibi hissediyorum. Küvetin kenarından kaymadan önce Castle beni yakalıyor. Ağız benimkine çarpıyor, beni kollarına alıp yatağa taşıırken kendi tatlılığını tatmama izin veriyor.

Beni yatağın kenarına oturtuyor ve eşofmanının şişkinliğine iştahla bakarken beni kuruluyor, bu noktada o kadar bitkinim ki şu anda gerçekten bayılabilirmişim gibi geliyor.

Castle beni kaldırıyor ve yorganın altına sokmadan önce yorganı geri çekiyor.

"Sadece uyu Callie," diye sessizce homurdanıyor ve eğilip saçlarımı okşarken beni öpüyor.

Ayağa kalkıyor, ama gitmeden önce elim onun elini yakalıyor.

"Sen..." Dudağımı ısırdım. "Yani, ima ettiğim bir şey yok. Ben sadece..."

"Evet."

Yatağa yanıma kaydığını hissedecek kadar uzun süre uyanık kalıyorum.
Kaslı kolları beni şefkatle sararken sırtım göğsünün sıcaklığına gömölüyor.

O zaman benim için ışıklar söner.

KALE

On yıl önce:

"BAY FARRELL-"

"Bana teşekkür etmene gerek yok, evlat. Burada *bana* bir iyilik yapıyorsun. Senin yeteneklerine sahip bir adam işime yarayabilir."

Dominic Farrell büyük bir adam - fiziksel boyut olarak büyük, elbette. Ama aynı zamanda bir odaya girdiğinde o odayı doldurması anlamında da büyük. Elimi sıktı.

"Yakında konuşacağız, tamam mı?"

Beni omzumdan alkışlarken başımı sallıyorum ve sonra yas tutan kalabalığın arasında kaybolmak için dönüyorum.

Bu, son birkaç hafta içinde katıldığım dördüncü cenaze töreni. İlk ikisi Matt ve Bryce için düzenlenen anma törenleriydi. Jason'a kendi yöntemimle veda ettim, ancak Megan'ın onun için gerçek bir tören düzenleyip düzenlemeyeceğini kimse tahmin edemez, çünkü hemen hemen herkesle iletişimini kesti.

Sırada annem vardı. Vefatının yasını tutmak ya da ona veda etmek için gerçek bir istek duyduğumdan değil. Ama bazı belgelerin

imzalanması ve halledilmesi gereken işler vardı.

Cenaze töreninde imzamı atmam gereken yere attım ama hepsi bu kadardı. Kelly'nin bu dünyadan koparıldığı o lanet olası daireye bir daha gitmeyeceğim. Eğer annemin orada hala önemli şeyleri varsa?

O zaman dünyaya bir iyilik yapıp terk ederken onları da yanında götürmeliydi. Eski ev sahibimiz hepsini yakabilir, umurumda değil.

Annemi gömmek beni, St. Michael'daki rahibi, ki sanırım öldüğünü bilecek kadar sık gittiği bir yerdi, ve onun işlerini halletmem için bana ihtiyacı olan avukatı gerektiriyordu.

Hepsi bu kadardı ve her şey on beş dakikadan az sürdü.

Owen Foley'nin annesi Mary Foley için bugün düzenlenen tören çok daha büyük çaplı. Dominic Farrell gibi Owen da Kildare imparatorluğunda büyük bir oyuncu. Annesi de organizasyondaki hemen herkesin tanıdığı, korktuğu ve saygı duyduğu bir savaş baltasıydı. İşte bu yüzden bugünkü törendeki kalabalık Aziz Patrick Katedrali'nden 5. Cadde'ye taşarken *devasa boyutlardaydı*.

Dominic'in beni kendi saflarında istihdam etme teklifini düşünürken, karanlık bir şekil çevresel görüşümden odak noktamın merkezine kayıyor.

Gözlerim tam önümde duran, keskin çeneli ve zehirli yeşil gözlü siyahlar içindeki adama kilitlenince kaskatı kesiliyorum. Ceketinin cebinden metal bir kutuyu çıkarıp içinden bir sigara çıkarıyor ve pırıl pırıl parlayan Zippo'sunu ustalıkla yakıyor.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" İrlanda aksanıyla mırıldanıyor.

Babam Kildare'ler için dövüşürdü. Annem Declan Kildare'in kendisi için sekreterlik yapardı. Ben bu dünyada büyüdüm, Ranger'lardan önce.

Evet, Cillian Kildare'in kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Emredersiniz Bay Kildare," diyorum saygıyla başımı eğerek.

İnsanlar, Kildare imparatorluğunun kralı olarak Declan'ın bile üstünde yer alan Cillian'dan korkuyor. Ve eğer söylentilere inanılacaksa, buna hakları var.

Daha önce hiç tanışmadık ama göz göze geldiğimizde hissettiğim şey korku değil. Saygı duyuyorum.

"Yakın zamanda ordu ile yollarınızı ayırdınız. Doğru mu anladım?"

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Ancak gözlerindeki parıltıdan haklı olduğunu zaten kesin olarak bildiği anlaşılıyor.

"Bu durumda, senin için bir işim var."

Kaşlarım çatıldı. "Teşekkür ederim Bay Kildare. Ama Bay

Farrell-" "Dom iyi bir adam. Ama senin tetikçi olmanı istiyor, değil mi?" Başımı salladım.

"Ama senin istediğin bu değil."

Ağzım inceliyor. "İyi olduğum şey bu."

"Ben bunu sormadım."

Omzum kalktı. "Ben buyum Bay Kildare." "Ama siz bir katil değilsiniz."

Evet, öyle.

Boğazımı temizliyorum. "Geçmişimi bildiğinden emin değilim-"

"Bunu çok iyi biliyorum aslında," diye homurdanıyor sessizce, sigarasını yavaşça çekerek. Delici yeşil gözleri şu ana kadar konuştuğumuz süre boyunca bir kez bile kırılmadı ya da beni bıçaklamaktan kaçınmadı.

"Ama katilleri tanırım, inanın bana," diye devam ediyor, sigarasından yavaşça bir nefes daha çekerek. "Yaptıkları işte iyi olan katiller var. Ve yaptıkları şeyi kanlarında olduğu için yapan katiller de var. Bir dürtü gibi. Bir hastalık gibi. Bir *bağımlılık*."

O acımasızca gülümserken ben yutkunuyorum.

"Sen o ikisinden biri değilsin," diye mırıldanıyor Cillian. "Sadece yeteneklerin var. Ama sanırım ikimiz de bu dünyadan tek istediğinin bu olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Boğazımı temizliyorum, parmaklarımı çenemde gezdirirken başka tarafa bakıyorum. "İş nedir?"

Cillian başıyla beni selamlıyor. Dönüp merakla iki kızın bankta oturduğu yere bakıyorum. İkisinden daha büyük olanı, ortaokul çağlarında görünen kızıl saçlı bir kız, bankta arkasına yaslanmış, sıkılmış ve huzursuz bir şekilde kollarını sallarken kızıl kaküllerini yüzüne doğru savuruyor.

Buna karşılık, daha genç olan sarışın, Dostoyevski'nin *Karamazov Kardeşler'inin yıpranmış* bir kopyasını okurken omuzlarını geriye atmış bir şekilde oturuyor. On ya da on bir yaşlarında görüldüğü düşünülürse bu çok komik.

"Bu ikisinin kim olduğunu biliyor musun?"

Bakışlarımı tekrar Cillian'a çevirirken başımı sallıyorum. "Yeğenlerin; Declan'ın kızları."

"Gerçekten." Cillian'ın yeşil gözleri bana batıyor. "Ve senin onların koruması olmanı istiyorum."

Gözlerimi kırpttırıyorum, şaşkınlık kafama yerleşiyor. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Beni duydun."

Başımı salladım. "Hayır."

Cillian sırtıyor. "Bu hızlı bir cevaptı."

"Kusura bakmayın Bay Kildare ama onlardan sorumlu olmamı istemezsiniz. Ya da herhangi birinin."

"Ne söylediysem onu söyledim."

"O zaman benim geçmişimi gerçekten bilmiyorsun."

"Küçük kız kardeşini öldürdüğü için kendi babanı öldürdüğünü biliyorum."

Gözlerimiz kilitlenince irkiliyorum, azı dişlerim gıcırıyor. Yüzümde öfke parlıyor ama Cillian gözlerini kırpmadan, pişmanlık duymadan, neredeyse acayip derecede sakın bir bakışla bakışlarımı tutuyor.

"Bunu neden yaptığını ben de biliyorum."

Gözlerim kısıldı. "Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Çünkü ben de aynı şeyi yaptım Castle. Kendi babama, kendi kız kardeşime."

Bir an sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz, aramızda garip bir tür konuşulmayan anlayış titreşiyor.

"Bana Castle dedin," diye sessizce homurdandım.

"Bu senin adın, değil mi?" Omuz silkiyor. "Önceden Christoper'dın. Ama yaşadıklarının seni değiştirdiğini ikimiz de biliyoruz. Artık Castle'sın. Değil mi?"

Başımı salladım, yutkundum.

"O zaman Castle. Söyle bana, Castle." Cillian bana doğru bir adım atıyor, biraz itici, doğaüstü bir şekilde delici yeşil gözleri tam ruhuma saplanıyor.

"İş istiyor musun?"

Burada:

Hatırlayabildiğinizden daha uzun süredir savaşta olduğunuzda BARIŞ garip bir duygudur.

Çocukluğumdan beri savaşıyorum. Babamın annemi dövmesini engellemeye çalıştım, bunun için bana kızmasına rağmen. Beni dövmesini engellemeye çalıştım. Kelly'yi dövmesini. Sonra dünyanın dört bir yanındaki çöl savaşlarında farklı türden savaşlar geldi.

Sanırım Kildare ailesi için çalışmaya ilk başladığımda bir dereceye kadar huzur bulmuştum - en azından Declan'ın o sürekli asık suratlı hali etrafta olmadığına. Ama o zaman bile huzur sadece kısmen vardı. O zamanlar hâlâ kalıcı olarak asker zihniyetindeydim. Gözetmekle görevlendirildiğim o iki kız benim *her şeyimdi* ve asla tereddüt etmeyeceğimi bildiğim bir görev haline geldiler.

Ama sonra, Callie'nin MBA programı için mülakata girmesinden ve benim Callie'ye elini sürmeye çalışan o küçük pisliğe biraz daha fazla öfkelenmemden bir hafta sonra, ben ve Barış nihayet birbirimizi iyice tanıdık.

Deimos bana mesaj atarak eve geleceğini bildiriyor. Kardeşi için kapıyı açtığımda Callie duştaydı ve

elini sıkmak.

Yalan söylemeyeceğim, Deimos'ta garip bir şeyler var. Yani adamı seviyorum... Sanırım. Son derece zeki, hesapçı ve biraz soğuk olsa da iyi huylu biri. Ve evet, fiziksel olarak çoğu insan için biraz heybetli olduğunu anlıyorum - uzun boylu ve yapılı, koyu siyah saçlar, delici koyu gözler, neredeyse doğaüstü derecede soluk cilt, yüksek elmacık kemikleri ve keskin çene. Ama beni ürküten fiziksel özellikleri değil.

Derinlerde yatan ve üstü iyi örtülmüş iç karanlığı gördüğümde tanırım. Hasarlı, hasarı tanır. Deimos'un gizli şeytanlarının ne olduğunu ve bunlara neyin sebep olduğunu sadece tahmin edebilirim. Ama her ne ise, bu yaralar çok *derin*.

"Castle," diye gürlüyor o hafif pürüzlü sesiyle, daireye girip etrafına bakınırken. "Callie?"

"Duş al," diyorum rahatça, mutfağa doğru yürürken. *Belli ki* duş aldığını eklemeyeceğim çünkü yirmi dakika önce, şu anda yaslandığım mutfak tezgahının üzerine eğilmiş ve sikimin üzerine boşalırken inliyordu.

Beni mutfağa kadar takip eden Deimos'a kaşlarımı kaldırıyorum. "Bira, kahve ya da başka bir şey ister misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, teşekkür ederim," diye sessizce homurdanıyor. Boynunu kıvrarak, yakasından yukarı doğru uzanan sayısız dövme bir göz atmamı sağlıyor. "Sadece iyi haberi sana şahsen vermek için uğramak istedim."

"Can kulağıyla dinliyorum."

Sırıttırıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve buzdolabına yaslanıyor. "Her yönden temizsin."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Deimos ceketinden iki dosya klasörü çıkardı. Birini parmaklarıyla açıyor ve önümdeki mutfak adasına fırlatıyor.

"Bu önümüzdeki haftaya kadar kamuoyuna açıklanmayacak. Ama..." Anlamalı bir şekilde omuz silkiyor. "Bana her türlü sırrı cıvıldaayan bir sürü küçük kuş arkadaşım var."

Dosyaya uzanırken başımı salladım. Deimos hakkında bunu duymuştum. Pek reklamını yapmaz ama suç dünyasında Dante Sartorre'dan farklı olarak biraz casusluk ustasıdır.

Dosyayı açıyorum ve gözlerim içindeki fotoğraflara takılıyor - biraz bulanık ve drone ile çekildiği belli. Daha yakından baktığımda, bir açık hava düğününe benzeyen bir şeye baktığımı fark ediyorum.

Massimo Carveli mihrapta, beyazlar içinde güzel bir kızın yanında duruyordu. Gözlerim Deimos'a dikiliyor. "Bu düşündüğüm kişi, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Ve kurban, yani kızaran gelin, Eloise LeBlanc."

Kaşlarımı çatıyorum, bu ismi nereden bildiğimi anlamaya çalışıyorum ve sonunda buluyorum. "Andre LeBlanc'ın kızı gibi mi?"

Onları sadece ünlerinden dolayı biraz tanıyorum ama LeBlanc'lar Fransız mafyasıdır. Tarih boyunca İtalyanlarla kanlı bir savaş içinde olan aynı Fransız Mafyası. Deimos yüz ifademi açıkça okuyor, çünkü çenesini eğiyor.

"Evet," diye homurdandı. "*Bu* ilginç bir hikaye olmalı."

"Yani..." Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "*Nasıl?*" "Kim

bilir," diye mırıldanıyor. "Ama iyi tarafından

bakarsak..."

"Bu Carveli ailesinin Callie'ye olan ilgisini tamamen ortadan kaldırır."

Deimos yavaşça başını sallar. "Aynen öyle. Üzülerek söylemeliyim ki bu, *diğer* Komisyon ailelerinin senin ve kız kardeşlerimin bu evliliğinin önümüzdeki yıl boyunca sürmesi için büyük yatırım yapmayacakları anlamına gelmiyor."

Komik, çünkü ben değilim.

Bu düşünce aklıma geldiği anda neredeyse irkiliyorum. Uyarı vermeden içeri giriyor ve girdiğinde de beni gergin ve kaşları çatık bir şekilde elimdeki dosya klasörünün yanından geçip yerdeki bir noktaya bakarken bırakıyor.

İçimdeki askerin konuştuğunu söylemek istiyorum - bir yıl sürecek bir göreve yazıldım ve sonuna kadar gideceğim. Ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum.

Bu noktada Callie'den uzaklaşamayacağımdan değil. *İstemediğimden*. Dönüştüğümüz şey muhtemelen yanlış olsa bile, ailelerimiz arasındaki barış ve birlikte yaptığımız tüm işler açısından muhtemelen tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Geçen günden sonra aramızda bir şeyler pekişti. Artık yokmuş gibi davranamayacağım ve *kesinlikle* "sadece bir anlaşılmamış" gibi davranamayacağım bir şey. Sanırım barın dışındaki o lanet çocuğu ona dokunduğu için neredeyse öldürdüğümde bu ikimiz için de çok açık hale geldi.

Sadece ve sadece benim olarak gördüğüm şeye dokunduğum için.

Deimos, "Michael Genovisi'nin kendisiyle görüştüğünüzde size Scaliami ailesinin bu işte hiçbir çıkarı olmadığını açıkça söylediğini biliyorum," diye ekliyor. "Ve ben ona inanıyorum. Ama diğer Komisyon aileleri Barones, Amatos ve Marchettis ile aralarındaki iç çatışma ve dramaya hiç girmeyeyim."

Başımı sallıyorum, şu anda kafamı dolduran tek şeyin Callie'nin düşünceleri olduğu düşünülürse, durum hakkında yorum yapmak için bile kendime güvenmiyorum.

Dudaklarından. Gülüşünü. O gülüşünü ve kaçınılmaz olarak onu her odada takip eden kaosu. Neredeyse her saat başı dünyamı altüst etse ve ters yüz etse bile, onunla birlikte dünyamda belli bir huzur var.

"Diğer dosyada ne var?"

Deimos kendini beğenmiş bir şekilde gülümser. "Sanırım bunu seveceksin."

Onu da tezgâhın üzerine fırlatıyor ve içinden resmi bir Interpol belgesine benzeyen bir şey dökülüyor. Elime alıp dosyayı açtığımda kaşlarımı çatıyorum ve kirli bir apartman dairesinde kan gölünün içinde yüzüstü yatan bir cesedin fotoğrafını görüyorum.

"Neye bakıyorum-"

Fotoğrafın yanındaki belgeyi gördüğümde donup kaldım. Belgenin Meksikalı bir adli tabibin raporu olduğunu anlayacak kadar İspanyolca okuyabiliyorum, yakın mesafeden kafasına iki el ateş edilerek öldürüldüğünü dehşet verici ayrıntılarla belgeliyor...

...sadece El Cirujano olarak bilinen uluslararası bir

suikastçının. Gözlerim Deimos'unakilere kayd.

"Bu lanet şey gerçek mi?"

Başını sallıyor. "Bu gerçek ve kaynağıma sonuna kadar güveniyorum. Görünüşe göre bir kartel patronunu öldürmek için görevdeyken biri onu ele vermiş."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek yavaşça nefes veriyorum. "*Lanet olsun.*"

Deimos tekrar çenesini eğiyor. "Dediğim gibi, görünüşe göre ikiniz de her açıdan temize çıktınız."

"El Cirujano'yu kimin *tuttuğu* meselesi bir yana."

Deimos düşünceli bir ifadeyle, "Evet, öyle bir şey var," diyor. "Ve ben de bunu araştırıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, Massimo'nun yapıp yapmadığını merak etmeye başladım ve emir aslında ikinizi de öldürmek değildi."

"Yani bir noktaya parmak basmak için mi? Herkes onun Callie'yle başkası evlendi diye öfke nöbeti geçiren sert bir aptal olduğunu bilsin diye mi?"

Deimos sırtıyor. "Düşündükçe benim de tahminim bu yönde. Ama emin olmak için araştırmaya devam edeceğim. Bu arada, her ne kadar hepimizin güvenliği elden bırakmamamız gerektiğini düşünsem de, Callie'nin gece gündüz burada kapalı kalmasına gerek olmadığını söyleyebilirim. Bu da muhtemelen sizi rahatlatacaktır."

Kıkırdıyorum. "Kafeste bir kaplanla yaşamak gibiydi."

Deimos benimle yaptığı şakaya gülmeyince başımı kaldırıp bakıyorum ve yüzündeki soğuk, sert ifadeyle anında kaskatı kesiliyorum. Gözleri gözlerime saplanıyor, sol parmakları karşı kolunun pazusuna vuruyor.

"Kale."

Sesinde bir gerginlik var. Tezgâha yaslanıp a n d ı ğ ı m yerden doğrulup omuzlarımı dikleştirerek ona bakıyorum.

"Mutlu mu?"

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Burada kapalı kalmak mı? Tam olarak değil-" "İkimiz de sorduğum şeyin bu olmadığını biliyoruz."

Mutfağa sessizlik çöktü.

"Ares tahmin etmedi. Ve eğer Hades tahmin etseydi, muhtemelen şu anda burada taşaklarını ve kafanı kesmeye çalışıyor olurdu."

"Deimos-"

"Ama görmediğim pek bir şey yok," diye homurdanıyor sessizce. "Senden hoşlanıyorum Castle. Ciddiyim. Ares'in ve Callie'nin hayatını kurtardın. Aileye saygı duyuyorsun ve kendini onurlu bir şekilde taşıyorsun."

İlerleyip tam önümde durduğunda çenem kilitleniyor. "Sana tekrar soruyorum: *O mutlu mu?*"

"Evet."

Bunu düşünmek zorunda değilim. Ve burada durup onu besleyecek saçmalıklar bulmaya çalışmayacağım. Zaten bir şeyi inkar etme noktasını çoktan geçtik.

"Evet," diye tekrar homurdandım. "O mutlu."

"Peki bu bir yıllık taahhüt sona erdiğinde?"

"Bu ona bağı elbette. Kendi adıma, onu asla *mut*suz etmeyi planlamıyorum Deimos," diyorum sessizce.

Köpekbaliğını andıran soğuk bir gülümseme takınıyor, kara gözleri bir parça kötülükle parlıyor. "Yani... Hayatını nasıl mahvedeceğimi detaylandırmama gerek yok-"

"Beni *hiç* tehdit etmesen nasıl olur?" diye homurdandım. "Ve aramız iyi olsun."

Deimos başını eğiyor, eğlenmekle her an patlamak üzere olmak arasında gidip geliyor. Sonra başını sallayınca yüzündeki ifade kayboluyor.

"Kardeşime selamımı söyle."

"Öyle yapacağım."

Başını tekrar eğiyor, uzanıp omzuma vurmadan önce o hafif itici gülümsemesini takınıyor.

"Güzel. Ona iyi bak, Castle."

Adam gittiğinde hâlâ duştaydı. Hemen içeri giriyorum, kıyafetlerimi banyonun zeminine bırakıyorum ve arkasından buharlı sıcaklığın içine kayıyorum. Dönüp göğsüme yaslanırken sırtıyor. Ona ölü suikastçıdan ve Massimo'nun evliliğinden bahsettiğimde çılgılık atıp kollarıma atlıyor ve beni derinden öpüyor.

Belki de bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama onunla birlikte kafamın içindeki uğultunun sustuğunu biliyorum. Savaşlar uzaklarda kayboluyor.

Ve uzun zamandır ilk kez -belki de sonsuza dek- bir görevdeymişim gibi hissetmiyorum.

Sanki yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

KALE

"GÜNAYDIN."

Pencere kenarındaki favori koltuğumda, onun sesini duyduğumda telefonumdan ve kahvemden başımı kaldırıyorum. Callie bol bir atlet ve külotla önümde dururken yüzüme bir sırıtma yayılıyor.

"Günaydın."

Hala gözleri kamaşıyor ve saçları komik bir yatak başı durumunda. Ama yine de.

Yani bu kız çok güzel. Ve fark ettim ki, beni ona çeken şey tam da onun içinde bir kasırga gibi dönen kaotik doğası. *Ben*, kuralların efendisi. Hâlâ her sabah yatağını keskin ve doğru açılarla yapan adam. İki çıkışı ve kör noktaları gözden geçirmeden bir odaya bile giremeyen adam.

Düz çizgiler ve katı zaman çizelgelerinden oluşan hayatıma bir kaos sışraması. Ve ben bunu seviyorum.

Elimden bardağı alıp bir yudum alırken bana uykulu bir sırıtışla bakıyor. Yüzü anında kırışıyor.

"Lanet *olsun*, bu da ne?"

"Bu kahve olabilir. Genellikle içine attığınız sahte süt ve şekerin altında bir yerlerde saklanan o gizemli koyu sıvı olarak da bilinir."

Gözlerini deviriyor ve beni tersliyor. Sade kahveden bir yudum daha almaya çalışmasını eğlenerek izliyorum ama fincan dudaklarına kadar bile gelmeden kafasını kesin bir ifadeyle sallayıp geri veriyor.

"Hayır. Bu düpedüz iğrenç. Nasıl böyle içiyorsun?" "Ben saf mıyım?"

"Daha çok bir mazoşist gibi."

Pencereden dışarı, sabah ışığına kaşlarını çatarak bakarken

kıkırdıyorum. "Saat kaç lan?"

"Neredeyse sekiz buçuk, Güneş ışığı. Gün boşa geçiyor."

İnliyor. "Nasıl bu kadar erken kalkıyorsun anlamıyorum."

"Evet, sabahın sekiz yirmisinde gerçekten şafağı kovalıyorsun, değil mi?"

Callie'ye şu *kadarını* söyleyeyim: eskisinden daha erken kalkıyor. Ama ben genellikle en geç altıda kalkan bir adamım. Bu yüzden uyuyan güzel iki buçuk saat sonra oturma odasına girdiğinde sanki şafak sökmüş gibi davranıyorsa, evet, bu benim için komedi altınıdır.

"Şey," kollarını lüks bir şekilde yukarı uzatıyor, meme uçları çakıl taşlarına değerken atletini vücudundan yukarı kaldırıyor. Gözlerim aşağı kayıyor, utanmadan karnının ve kalçalarının gergin hatlarında geziniyor, külotunun amına nasıl yapıştığını seyrediyorum.

"Yani, dün gece *biri* beni uyutmadı."

Gözlerim onunkilere dikiliyor, yanaklarındaki sıcaklığın yükselişinden zevk alıyorum.

Dün gece onu uyutmadım. MBA mülakatının olduğu gün, o akşam kulübün dışında o lanet çocuğu neredeyse öldürdüğümünden beri, geçtiğimiz ay boyunca hemen hemen her gece uyutmadım.

Massimo'nun Eloise LeBlanc'la evlenmesi ve bizi öldürmeye çalışan tetikçinin kendini öldürmesi arasında, bizim için tehdit seviyeleri düşürüldü. Bu da biraz daha normale döndüğümüz anlamına geliyor. Callie dünyaya geri döndü ve işletme okulu için sıkı bir şekilde çalışıyor. Ayrıca Neve ve Eilish'le birlikte açacakları İrlanda barı The Banshee'nin nihai açılışına hazırlanıyor. Bu muhtemelen önümüzdeki yıl içinde gerçekleşecek.

Benim açımdan, Cillian'dan organizasyonun başındaki bana geçiş o kadar sorunsuz oldu ki, açıkçası ikimiz de neredeyse nefesimizi tutmuş başka bir ayakkabının düşmesini bekliyoruz.

Ama aynı zamanda Kildare ailesini daha da güçlü ve güvenli hale getirecek çok çeşitli planlarla tam gaz ilerliyorum. Boston'a doğru genişlememizi kolaylaştıracak ittifaklar kurmaya başladık. Ve Hades aracılığıyla, New York'taki Jamaika Mafyasının başı Jayden Robinson ile bir görüşme yaptım ve ailelerimiz arasında resmi bir anlaşma imzaladım.

Gavan'ın tanıştırması sayesinde, bazı el sıkışma anlaşmaları yapmak için bazı büyük Bratva ailelerinin liderleriyle de toplantılar yaptım. Ne de olsa Eilish ve Gavan birkaç ay içinde evlendiğinde, Kildare'ler Tsarenko/Reznikov ailesiyle aile olacak.

Diplomasi ve liderlik konusunda yoğun bir hızlandırılmış kurs oldu. Ama Cillian haklıydı: Bunu yıllardır onun omzunun üzerinden yapıyordum. Yani resmi olarak

Bu role adım atmak düşündüğüm kadar boğulmaya yakın bir deneyim değilmiş.

Görünürde, Callie ve ben hala Konstantin ve Mara Reznikov'un dairesinde birlikte yaşıyoruz çünkü birincisi, kendi evimizi bulmaktan daha kolay ve *burası* lanet olası bir kale. İkincisi, Massimo şu anda evli olsa bile, diğer İtalyan Mafya ailelerinin Callie ve benim bir yıl evli kalmamız gerektiğini söyleyen kan bağında belirtilen orijinal şartlara uymamamız konusunda ne hissedeceklerini kimse tam olarak bilmiyor.

Yarın boşansak muhtemelen hiçbirinin umurunda olmaz. Ama İtalyan ailelerin çok karmaşık geçmişleri var. Eğer ilişkimizi zamanından önce bitirirsek, Luca'nın eski müttefiklerinin yeterince öfkelenme ve Massimo'yu babasının söz verdiği gelinden mahrum bırakıldığı için misilleme yapmaya zorlama ihtimali var.

Görünürde hala Callie ile burada yaşamamın nedeni bu. Gerçek çok daha karmaşık.

Hayatım boyunca ilk kez gerçekten bir ilişki içindeymişim gibi hissediyorum. Bu hiç yapmadığımız bir konuşma ve hiç yüksek sesle kullanmadığımız bir etiket. Ama bir aydır her gece onunla aynı yatağı paylaşıyorum.

Birlikte yemek yeriz. Birlikte yemeğe *çıkıyoruz*. Yan yana kanepede dizüstü bilgisayarlarımızda çalışıyoruz ve dişlerimizi yan yana fırçalıyoruz.

Yani, Tanrı aşkına, kız geçen gün ben tıraş olurken banyoya girip işedi.

Eğer *bu* bir ilişki değilse, ne olduğundan emin değilim.

Ama Deimos dışında, bunu hala bir sır olarak saklıyoruz. Hatta ikimiz arasında bile söylenmedi. Ama şimdilik, bu her neyse, *iyi* hissettiriyor. Belki de hayatım boyunca ilk kez huzuru bulduğumu hissediyorum.

Bunun da bir anlamı olmalı. "Bugün neler yapıyorsun?"

İç çekiyorum. "Toplantılar, ardından daha fazla toplantı. Ama sonra bir değişiklik yapıyorum -bir dakika-"

"Daha fazla toplantı mı?"

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Sanki Cillian işin ne kadar büyük bir kısmının toplantılarda geçtiğinden bahsetmemiş gibi hissediyorum."

Gülüyor, gözleri öyle bir parlıyor ki, göğsümde bir elektrik şimşegi çakıyor.

"Peki ya sen?"

İnliyor ve çenesiyle başını sallayarak kanepede duran dizüstü bilgisayarına dönüyor. "Benim aptal makalem. Neredeyse bitti ama mükemmel olmasını istiyorum."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dudakları bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "MBA başvuru makaleleri yazma konusunda çok deneyiminiz var mı?"

"Yok."

Kıkırdıyor, sonra uzanıp onu külotunun belinden tutup kendime çektiğimde nefesi kesiliyor.

"Ama seni dilimin üzerine boşaltmakta *çok* iyiyim, duyduğuma göre MBA başvuru kompozisyonu üzerinde çalışmadan önce kafanı boşaltmak için harikaymış."

Yakınına eğilip kalçasının iç kısmını usulca öptüğümde yanaklarında sıcaklık çiçekleri açıyor. Parmaklarımı külotunun içine sokup yavaşça kenara çektiğimde bana bakarak inliyor.

"Bu bir gerçek *mi-oh kahretsin...*"

Dilim kıvrımlarında gezinirken coşkuyla inliyor. Ellerim kıcını kavırıyor, ben onun tatlılığına doğru inlerken onu ağzıma doğru sıkıca çekiyor. Dilimi onun içine sokuyorum, balının tadına bakıyorum ve yumuşak inlemelerinin ve sızlanmalarının tadını çıkarıyorum. Ucu klitorisine kadar alay ediyorum, o haykırırken ve kalçalarını yüzüme karşı utanmadan sallarken dilimi zonklayan küçük düğmenin etrafında döndürüyorum.

Hırlıyorum, bacakları titreyene ve soluk soluğa inlemeleri kulaklarımı doldurana kadar açlıkla onu yutuyorum.

...Tam da onu kucağıma çektiğim, sikimi onun kaygan, dar girişine ortaladığım ve onu her kalın santimime doğru kaydırduğım zaman.

Ağzım onunkine çarpıyor ve etrafımda patlarken elim uzun saçlarını avucumun içine alıyor. Boşalırken amının beni sağdığını hissedebiliyorum, yüzümü tutuyor ve kıcını kucağımda öğütürken beni sertçe öpüyor.

Yavaşlamıyor. Bana daha hızlı binmeye başlıyor, ağzıma doğru inlerken o tatlı amcığını sikimde bir aşağı bir yukarı zıplatıyor. Amının dudaklarının sıcak, şişmiş sikimin etrafında gerildiğini hissedebiliyorum ve elim kıcını sıkıca kavrarken inliyorum. Bir parmağımı onun dar arka deliğine ortalıyorum ve Callie çıldırmaya başlıyor. Kalçaları daha hızlı sallanmaya başlıyor, parmağımı yavaşça kıcına sokarken nefes nefese inlemeleri kulaklarımı dolduruyor.

"*Sik beni, sik beni, sik beni...* oh SİKTİR!"

Tekrar boşaldığında, ben de bırakıyorum. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, zevk ıgıllıklarını yutuyorum ve o etrafımda kasılırken aletim onun içine yapışkan dölleri akıtıyor.

Günaydın, gerçekten.

"Bilmiyorum dostum," diye iç geçiriyor cevap verdiğimde. "Demek istediğim, Paris'te sana yardım ediyorum, pisliğini çabucak temizliyorum, garip sorular sormuyorum. Peki ben ne alıyorum? Bir telefon bile etmedin."

Kıkırdıyorum. "Beni özledin mi Jer?"

O da gülüyor. "Gerçekten bir şeyler içmek ister misin diye soracaktım. Bir iş için birkaç günlüğüne New York'tayım. Ama bu gece boşum, eğer buralardaysan ve eski bir dostla hasret gidermek istersen."

"Öyle mi?" Telefona sıırıtırım. "Adı ne?"

Homurdanıyor. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir pisliksin. Bak, artık önemli bir oyuncu olduğunu biliyorum..."

Çok komik. Jeremy son on yıldır Kildare ailesi için çalıştığını biliyor. Ama ne zaman konuşsak işi kapıda bırakmaya karşılıklı olarak karar verdik. Ayrıca, CIA'den olabilir... ve öyle... ama Jeremy'nin odak noktası uluslararası casusluk, sıradan yerel mafya işleri değil.

"Artık evlenip yuva kurduğunuzu da biliyorum... Bu arada tebrikler."

"Evet, henüz senden bir hediye aldığımı hatırlamıyorum."

Kıs kıs gülüyor. "Ve kendi arkadaşımın lanet düğününe davet edildiğimi hatırlamıyorum. Pislik."

Evet'imi yuvarlıyorum. "Hadi ama, biliyorsun..."

Sahte olduğunu.

Bu kısmı yüksek sesle söylemiyorum. Aslında son zamanlarda Callie ve benim "sahte" olduğumuzu düşünmekte bile zorlanıyorum.

"Evet, evet, evet, biliyorum, sen ve senin mafya saçmalığın. Dinle, bu içkiyi alıyor muyuz, almıyor muyuz?"

"Benim evimde yemeye ne dersin? Geç saate kadar toplantılarım var ve Callie'ye birlikte yemek yiyeceğimize söz verdim."

Kıkırdıyor. "Kahretsin, sen gerçekten evlisin."

Sırıtiyorum.

"Ama evet, dostum," diyor. "Evin benim için uygun. Sen içkileri tedarik etsen, ben de akşam yemeği getirsem nasıl olur? Yani şehirdeyim, buradayken biraz New York pizzası yemem lazım."

"Kulağa harika geliyor dostum," diye kıkırdıyorum. "Adresi sana mesaj atarım."

"Lanet olsun, KARDEŞİM..."

Jeremy pizza kutusunu elime tutuşturup topallayarak yanımdan geçip daireye girerken çenesi düşüyor. Yüksek tonozlu tavana, şömineye, cam duvarların arasından görünen *çılgın* şehir manzarasına bakıyor. Dönüp yavaşça başını bana doğru sallıyor.

"Yani, artık kral olduğunu biliyordum, ama *lanet olsun*, Castle. Bu bir sonraki seviye Godfather boku."

Başımı sallıyorum, bakışlarımı mutsuz bir şekilde askıdaki kolunda, alçıdaki ayağında ve sağ elindeki bastonunda gezdirirken endişeyle kaşlarımı çatıyorum.

"Sana ne oldu Jer?"

Gözlerini deviriyor. "Her ne kadar yalan söylemek ve bunun havalı bir Jason Bourne casusluğu olduğunu söylemek istesem de..." İç çekiyor. "Öyle bir şans yok. Sadece bok kafalı DC sürücüleri, dostum. Orospu çocuğu birkaç hafta önce bana çarptı. *Ve* arabamı tamamen mahvetti. Pislik herif."

Ona doğru yürürken sırtıyorum ve koluna baskı yapmadığımdan emin olurken ona olabildiğince büyük bir ayı gibi sarılıyorum.

"Castle, bu lanet yer, dostum..."

Kıkırdıyorum. "Evet, benim değil."

"Senin olsun ya da olmasın, kral olmak çok güzel bir şeymiş gibi görünüyor."

Bu çok komik. Eski arkadaşlar birbirlerinin izini kaybedebilir ya da bir yıl boyunca konuşmayabilir. Her biriniz ayrı ayrı yas tutuyor ve kaybettiğiniz silah arkadaşlarınızın yasını tutmanın suçluluğunu yaşıyor olabilirsiniz. Ama tekrar bir araya geldiğinizde, sanki hiç zaman geçmemiş ve hiçbir şey değişmemiş gibi olur.

Kabil hakkında konuşmuyoruz. Verandada sadece Bryce, Matty ve Jason için kadeh kaldırıyor ve biralarımızı tokuşturuyoruz.

"Peki, zirvede olmak nasıl bir şey?"

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Toplantılar, dostum. *Tanrım*, ne çok toplantı var."

Kıkırdıyor. "Benim dünyama hoş geldin dostum. CIA'in bütün gün araba kovalamacaları, silahlı çatışmalar ve seksi aksanlı yabancı kadınlarla dolu olacağını sanıyorsun. İşin yüzde doksan dokuzunun e-postalar, Excel tabloları ve hangi bok parçasının öldürüldüğüne dair raporları düzeltmek

olduğundan bahsetmiyorlar.

kim bilir neredeki bir ÷lkede *başka* bir bok parçası. Bugünlerde duyduğum tek aksan sokağın aşağısındaki falafelciden geliyor."

"Ne yani, bu senin için yeterince seksi değil mi?" Kıkırdıyor.

Dairenin içinde, Callie içeri girerken ön kapının açıldığını görüyorum. Üzerinde sevimli bir etek, hırka, orta boy topuklu ayakkabılar var ve saçlarını geriye doğru toplamış, neredeyse seksi ve sevimli bir kütüphaneci görünümünü veriyor.

Son zamanlarda onda fark etmeye başladığım bir şey bu. Daha "yetişkin" giyiniyor. Ne giydiği umurunda olduğundan değil ve şahsen her zamanki gibi kısa şort ve eski bir rock tişörtüyle *harika* göründüğünü düşünüyorum. Ama artık ergenlik çağındaki birinden çok yirmili yaşlarındaki biri gibi giyinmeye başladığından beri ondan yayılan klas bir zarafet var.

Jeremy'nin geleceğini ona zaten söylemiştim, tabii ki düşünceli bir koca böyle yapar. Bizi dışarıda görünce el salladı ve kocaman bir gülümsemeyle cam kapıyı açıp içeri girdi.

Jeremy'ye "Merhaba!" diye gülümsüyor.

Burada rol yapacak kimse yok. Bir şey "satmamıza" gerek yok.

Ama yine de bana doğru yürüdü, çenemi kavradı ve beni usulca öpmek için eğildi.

Jeremy ıslık çalıyor.

"Lanet olsun. Sen kim olabilirsin?"

Gözlerini devirerek kızarır. "Karım. Sen mi?"

Kıkırdıyor. "Akşam yemeği randevunuzu basan iğrenç yaşı asker arkadaşı."

Ayağa kalkmaya başlar ama Callie bastonunu fark edince onu durdurur.

"Lütfen kalkma." Yanına gider ve elini sıkar. "Ve hiçbir şeyi kırmayacaksın." Dönüp aramızdaki masada duran pizzaya aç gözlerle bakıyor. "Ben bir bira alacağım. Bir tane daha ister misiniz?"

"Buna hayır demezdim," diye sırtıyor Jeremy.

Callie içeri giriyor, mutfağa doğru vals yapmadan önce bana göz kırpmıyor.

Jeremy iç geçiriyor, bana sırtırken başını sallıyor. "Daire senin olmayabilir. Ama bu?" Isık alıyor. "*Kesinlikle* öyle." Kaşlarını kaldırarak gülümsüyor. "Tebrikler kardeşim. Senin adına sevindim."

"Teşekkür ederim. Bu..." Başımı öne arkaya eğiyorum. "Tam olarak düşündüğün gibi değil-"

"Massimo Carveli... Drakos ailesinin kan izi..." Homurdanıyor. "Hadi ama, salak. Sanki bu işin arka planını bilmiyorum. Ben lanet olası profesyonel bir casusum, unuttun mu?"

"CIA, kurum kaynaklarını eski bir arkadaşınızın özel hayatını araştırmak için kullandığınızı biliyor mu?"

"Evet, sanırım takip ettiğim eski kız arkadaşlarım hakkında daha çok endişelenirlerdi."

O sırtırken ben de kıkırdıyorum. Jeremy irkilerek bastonunun yardımıyla ayağa kalkarken Callie elinde üç birayla dışarı çıkıyor.

"Kullanabileceğim bir banyonuz var mı?"

"Evet, yatak odasından. Engelli kabini en sonda." "Göt herif," diye sırtıyor bana içeri girerken.

Callie gelip dizime oturuyor.

"İyi birine benziyor. Ne kadar süre birlikte görev yaptınız?"

Başımı sallıyorum. "Neredeyse tüm Ranger'lığım boyunca. Jeremy acemiyken benim için bir ağabey gibiydi. Diğer üç iyi arkadaşım ile birlikte aynı birimdeydik."

"Lorraine'in kocası da-" "Callie."

Kaşlarını çatarak dudağını ısırıyor. "Üzgünüm, ben-"

"Olma," diye mırıldanıyorum sessizce, eğilip onu usulca öpüyorum. "Sadece bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, hepsi bu."

Başını sallıyor. "Tamam. Yine de fikrini değiştirirsen..." diye omuz silkiyor. "Değiştirmeyeceğim."

Dudakları bükülüyor ama başını sallıyor ve tam Jeremy dışarı çıkarken yanağımı öpmek için eğiliyor.

"Peki, karıcığım," diye iç geçiriyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Bu orospu çocuğunun Somali'de dizanteriye yakalandığı zamanı duymak ister misin?"

CALLIE

Brooklyn'deki lokantanın arka tarafındaki kabinde rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Beyzbol şapkası ve büyük bir güneş gözlüğü takıyorum ve endişeyle beni izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum.

Ki bu çok saçma. Yani, yanlış bir şey yapmıyorum ki.

Peki neden öyleymişim gibi hissediyorum?

Neden bir suç işliyormuşum ya da Castle'ı aldatıyormuşum gibi geliyor? Belki de burada başka bir adamla buluştuğum içindir. Ve bu Castle'ın güvenini kırmayı da içeriyor.

"Bayan Kildare?"

Başlıyorum, bakışlarımı tepemde dikilen gür gri bıyıklı yaşlı adama çevirdiğimde neredeyse kahvemi dökecektim. Karşımdaki kabine kayarak oturdu.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler."

Bill Grenshaw, Elsa'nın yaklaşık altı hafta önce beni yönlendirdiği özel dedektif. Aslında düne kadar onu tuttuğumu bile neredeyse unutmuştum, ta ki bugün bana ulaşip bulduklarını gözden geçirmek için buluşmaya müsait olup olmadığımı sorana kadar.

...Castle hakkında.

Bill gülümseyerek odaya göz gezdirir. "Sağduyunuzu takdir ediyorum Bayan Kildare-"

"Sadece Callie iyi."

Başını sallıyor. "Callie, tabii ki. Ama aslında *daha fazla* arıyor olabileceğini düşünüyorum

"Kapalı alanda güneş gözlüğü takarak dikkatleri

üzerinize çekmeyin." Kahretsin.

Onları çıkarıyorum, dudaklarım birbirine dolanırken kızarıyorum.

"Yani..." Bill boğazını temizler ve sırt çantasından bir dosya klasörü çıkarır. Masanın üzerine koyar ve bir elini dosyanın üzerinde tutarken kaşlarını çatar.

"Bakın, dürüst olmak gerekirse, bunun bedelini her halükarda ödeyeceksiniz. Ama Pandora'nın kutusunu açmadan önce *her zaman* insanlarla iki kez kontrol etmeyi severim. Özellikle de eşleri söz konusu olduğunda."

Başımı salladım.

"O zamanlar kızgın olabilirsin ama şimdi her şey yolunda. Diş macunu tüpe geri girmiyor, anlıyor musun? Yani... Emin misin?"

Dudağımı çiğniyorum ve gözlerimi onunkilere

dikiyorum. "Eminim." "Tamam." Dosyayı açarken

başını sallıyor.

"Christopher Michael James." Sırıttıyor. "Yani ne kadar İrlandalı Katolik olabilirsin ki, değil mi?"

Gülümsememe karşılık vermeyince gülümsemesi hemen kayboluyor ve tekrar boğazını temizliyor. "Pekâlâ... Castle olarak da bilinir, otuz üç

yaşında,

New York'ta doğdu. Ebeveynleri Robert ve Cynthia. Bir kardeş, Kelly adında bir kız kardeş. Sokaktaki söylentiye göre o..."

Bana bakıyor ve zayıfça gülümsüyor.

"Kızlık soyadınızı bildiğime göre, hanımefendi, onun ne iş yaptığını zaten bildiğinizi varsayabilir miyim?"

Sadece sessizce başımı sallıyorum.

"Tamam, devam edelim... Orduda beş yıl komando olarak görev yapmış. Kayıtlarda birkaç tur, birkaç taneden fazla da redakte edilmiş-"

"Gizlenmiş mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Genellikle gizli operasyonlar anlamına gelir."

Vay anasını.

"Seçkin bir birlikteymiş gibi görünüyor, yani bu mantıklı. On yedi yaşında katılmış, sonra..." Bill bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Bak, tekrar soracağım. Bu tavşan deliğine girmek istediğinden *emin* misin?"

Bunu söylerken yüzüğüme bakıyor.

"Sadece söyle," diye geveledim.

"Patron sensin," diye mırıldandı. "Tamam... Kocanız askere yazıldı çünkü ya o ya da hapisaneydi."

Kalbim sıkışıyor.

"Ne için hapis?"

"Cinayet."

Üzerime soğuk bir şey çöktü. Yani, Castle'ın öldürüldüğünü biliyorum. *Tabii ki*

ve kardeşlerimin de öyle olduğunu biliyorum. Ama *on yedi* yaşında?

"Korkarım daha da kötüleşiyor," diye iç geçirdi Bill. "Kurban kendi babasıydı."

Bill'in elindeki korkunç dosyaya bakarken boğazım, içinde yükselen safrayı bastırıyor.

"*Neden?*" Mırıldanıyorum.

Omuz silkiyor. "Belli değil. Tutuklandığında resmi bir ifade vermemiş. Görünüşe göre annesi azılı bir sarhoşmuş ve sadece kocanızın *aleyhine* tanıklık edebilirmiş."

Aman Tanrım.

"Aslında hapse girmesi için baskı yaptı." Kalbim biraz kırıldı ve irkildim.

"Bundan daha geriye giderseniz, pek de hoş bir tablo olmadığını görürsünüz. Harika bir ev hayatı varmış gibi görünmüyor. Beş yıl içinde on iki aile içi şiddet vakası. Görünüşe göre Robert, Declan Kildare için çalışıyor, bu arada Cynthia üç kez alkollü araç kullanmaktan ceza almış ve ehliyetini kaybetmiş." Yüzünü buruşturuyor. "Korkarım kız kardeşi Kelly genç yaşta öldü."

"Ne oldu?" Kısık bir sesle nefes alıyorum.

"Okuduğum raporda bir apartmanın çatısından düştüğü yazıyordu."

Bıçak gibi bir his göğsümü parçalıyor. Evli olduğum adam için kalbim daha önce biraz kırıldıysa da şimdi paramparça oluyor. Yani *lanet olsun*. Böyle bir geçmişi varken gülümseyebilmesi bile şaşırtıcı.

"Her neyse," diye omuz silkti Bill, dosyayı kapatıp bana doğru uzatırken, "hepsi senin. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni aramaktan çekinmeyin."

Sessizce başımı sallıyorum, çantamdan para zarfını çıkarıp gizlice ona uzatırken dosyaya bakıyorum. O gittikten sonra, sessizce

Castle'ın kırık, kavrulmuş geçmişı, kalbimin battığını ve soğuduğunu hissediyorum.

Bunu yaptığım için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum -sırlarını ve geçmişini araştırdığım için, bu konuda konuşmamasının bir nedeni olduğunu çok iyi bildiğim için. Çünkü belli ki unutmak ve olduğu yerde gömülü bırakmak istiyor. Nedenini şimdi anlayabiliyorum.

Ama yine de bilmek istiyorum. Bilmek zorundayım.

Gözlerim bir adrese takılıyor, tüm aile içi şiddet raporlarında ve Castle'ın kız kardeşinin ölümüyle ilgili yürek burkan raporda yer alan adrese.

Ayağa kalkıyorum, kahvem için masaya biraz para bırakıyorum, dosya klasörünü alıyorum ve hala uyuşmuş bir halde kapıdan çıkıyorum.

"AL, BUNU İSTEYEBİLİRSİN TATLIM."

Bayan Jacoby cebinden büyük bir anahtarlık çıkarırken bana kâğıttan bir yüz maskesi uzatıyor. Sahibi olduğu, yönettiği ve yaşadığı Alphabet City apartmanının bodrum katının kapısının önünde duruyoruz.

"Ne için?" Endişeli bir ses tonuyla soruyorum.

Yaşlı kadın omuz silkiyor. "oğunlukla toz. Yani muhtemelen on yıldır buraya kimse girmedi ve ben de temizlikçi değilim."

Elindeki anahtarlığı şingırdatarak tek tek sıralıyor. "Kimse kiralamak istemedi mi?"

Bir kahkaha attı. "Oh, herkes ve onların lanet *anneleri* bunu kiralamak istiyor yer. Bu ŞEHİR tekmeledi dışarı hepsi ve Punklarve keşler içinde ve

ve birdenbire Aşağı Doğu Yakası'nda yaşamak moda oldu." Omuz silkiyor. "Ama kira kontratının tamamı kırk lanet yıl boyunca ödendi, işte böyle. [BP1]"

Kaşlarımı çattım. "Pardon, *kırk yıl* boyunca peşin mi ödendi?"

"Evet. Peşin, nakit ve kira artışları ile enflasyonu da hesaba katarak," diye sırtıyor ve kendinden oldukça memnun görünüyor. "Bana güzel bir Karayip gezisi ve küçük tatlı bir Corvette aldım, o lanet olası serseriler bir gece parçaları için soymadan önce. Aşağılık keşler," diye mırıldanıyor karanlık bir şekilde. "Ah, işte başlıyoruz."

Anahtarı kilide sokar ve Castle'ın büyüdüğü evin kapısını açar.

O haklıydı. Evin koktuğundan falan değil. Ama kapıyı açtığında, burada on yıldır kimsenin yaşamadığını hemen anlıyorsunuz. Toz ve bayat hava kokusu yüzüme çarpıyor ve öksürüğümü bastırmak için ağzımı ve burnumu kapatan maskeyi takıyorum.

"Paranın tamamını ödeyen James ailesi miydi?"

Bayan Jacoby bana yan gözle bakıyor. Maskemi indirip ona en iyi silahsız gülümsememi gösteriyorum. "Her ayrıntı yardımcı olur, biliyor musun?"

Tamam, itiraf zamanı. Buraya sahte iddialarla geldim. Delores Jacoby'ye yakın zamanda vefat eden bir milyarderin yaşayan akrabalarını bulmaya çalışan bir avukat olduğumu, mirasın doğru kişilere gittiğinden emin olmaya çalıştığımı falan filan söyledim. Ayrıca tamamen benim uydurduğum bir "örtülü ödenekten" iki yüz dolar vererek avucunu yağladım ve soruşturmaya yardımcı olabilecek herkes için daha çok para olduğunu söyledim.

Delores kaşlarını çattı. "Avukat olmak için oldukça gençsin, değil mi?"

İç çekiyorum. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?" Maskemi tekrar indiriyorum ve ona en iyi yavru köpek suratımı veriyorum. "Şirket tarafından yeni işe alındım ve bu onlar için ilk büyük görevim ve beklentilerini karşılama konusunda *çok* gerginim. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Hukuk dünyası *hâlâ* eski erkeklerin kulübü gibi." Başımı üzüntüyle sallıyorum.

O kadar kirli oynuyorum ki neredeyse midem bulanacak. Delores'in biriminin ön kapısında "ataerkilliği parçala" çıkartması olduğu ve feminist bayraklı ve "haklar alınır, istenmez" yazılı bir tişört giydiği gerçeğine tutunuyorum ve her ikisini de yarın yokmuş gibi kullanıyorum.

Başını iki yana sallarken ağzını büzüyor. "Bu doğru değil. Tatlım, istediğin kadar zamanın var. İşin bittiğinde kapıyı kilitleyip anahtarları geri getirir misin?"

Oyun, set ve maç benim için. "Kesinlikle," dedim. "Ve *çok* teşekkür ederim."

Başını sallar ve gitmek için döner.

"Bayan Jacoby?" Arkasını döndüğünde zayıfça gülümsüyorum. "Kırk yıllık kiranın tamamını size ödeyen James ailesi miydi? Bunu sorabilir miyim?"

Bir an için endişeli görünüyor. Sonra boğazını temizliyor.

"Hayır, değildi. Bay James'in işverenydi," diyor ters bir şekilde. "Declan Kildare."

Onun gidişine hızla göz kırpmıyorum.

Ne?

O gittiğinde ve ben yalnız kaldığımda, Castle'ın geçmişine adım atıyorum. Maske işe yarıyor, çünkü her yer tozla kaplı.

Hava. Dairenin tamamı ödenmiş olabilir, ancak çalışmayan ışıklardan elektrik faturalarının ödenmediği anlaşıyor.

Yine de ön odadaki birkaç yüksek pencereden içeri biraz ışık süzülüyor. Koridordan küçük dairenin arka tarafına doğru yürüdüğümde, mutfak ve yemek alanındaki iki parmaklıklıklı pencere daha çöp ve çakıllarla dolu küçük, pis bir arka bahçeye bakıyor. Çimen yok.

Yavaşça etrafa bakıyorum. Her şey korkunç derecede iç karartıcı.

O burada büyüdü.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Babasını da burada öldürmüş. En azından Bill'in eline geçen rapora göre. Görünüşe göre Castle suçlanmamış. Hemen ardından on yedi yaşında orduya katılmış ve sonraki altı yıl boyunca ortadan kaybolmuş. Sonra annesi ölmüş, bu da onu ordudan onurlu bir terhisle New York'a geri getirmiş gibi görünüyor.

Tüm bildiğim bu. Ama daha fazlasını bilmek istiyorum. Bu adam hakkında daha fazlasını *bilmeliyim*.

Dairenin içinde dolaşırken kalbim giderek daha fazla sıkışıyor. Sadece toz değil, buradaki her şey *terk edilmiş gibi* görünüyor. Sanki annesi ölmüş ama Castle cenazeye ve vedalaşmaya gelmesine rağmen, bırakın temizlemeye ya da çocukluk hatıralarını aramaya gelmeyi, buraya adımını bile atmamış.

Ona karşı ifade verdi. Hapis cezası istedi.

Kalbim çarparken yüzüm çeliğe dönüyor.

Hayır, yapmadı. Yani benim babam pisliğin tekiydi ama Castle'ın böyle bir yerde, onunki gibi ebeveynlerle yaşadığı ev hayatını hayal bile edemiyorum. Tüm daireyi saran ezici bir hüzün hissi var.

Evde sadece iki yatak odası var. Benim kaldığım odada iki küçük yatak var, bir taraftaki duvarda futbolcular ve spor arabaların posterleri, diğer duvarda ise pembe tek boynuzlu atlar ve çocukça çizilmiş gökkuşağı ve kuş resimleri var.

Elim ağzıma giderken kalbim tekrar sıkışıyor.

Burası Castle ve kız kardeşinin odasıydı.

Bir parçam gidip bir zamanlar uyuduğu yatağa dokunmak istiyor. Ama burası kalmak için fazla hüzünlü ve trajedi duygusu havayı zehirliyor.

Ebeveynlerine ait olduğu belli olan diğer yatak odasına geçiyorum. Gözlerim çerçeveli bir fotoğrafa takılıyor ve ona doğru yürüdüğümde bir şeyin farkına vararak irkiliyorum: Burası küçük bir daire ve bir zamanlar burada bir aile olarak yaşamış insanların hiçbirinin *resmini* görmeden tüm daireyi dolaştım.

Bu hariç.

Filmde, koyu kızıl saçlı, asık suratlı bir kadın, kısa boylu, tıknaz yapılı, kollarında dövmeleleri ve karnabahar kulaklarıyla İrlanda Mafyası'na mensup bir sokak serserisi olduğunu açıkça belli eden huysuz, siyah saçlı bir adamın yanında duruyor.

Önlerinde iki çocuk var: Kelly olmalı, koyu kızıl saçlı, üç yaşlarında küçük bir kız ve sarı saçları ve delici mavi gözleriyle uzun boylu, iri yapılı bir genç.

Castle.

Genç adama sevgiyle gülümsüyorum ama sonra aile fotoğrafına bakarken kaşlarım çatılıyor.

Onlara hiç benzemiyor.

Robert resimdeki Castle'dan belki bir santim daha uzun ve Castle da en fazla on üç ya da on dört yaşında olabilir. Kelly'nin saçları ve yüz hatları annesine benziyor, gözleri de anne ve babasınıninkilerle aynı koyu renk.

Bir de Castle var: uzun boylu, sırık gibi, sarışın ve mavi gözlü. Omuzlarım diken diken oldu. Bu çok garip.

Arkamı dönüyorum, odanın içinde yolumu seçiyorum, hayatının açıkça konuşmak istemediği boşluklarına biraz daha ışık tutabilecek *herhangi bir şey* arıyorum. Ve evet, bunu yaptığım için kendimi çok *kötü* hissediyorum ve *kesinlikle* onun güvenini kırıyormuşum gibi geliyor... çünkü kırıyorum.

Ama önümüzdeki on ayı onunla yaşayarak ve geçmişindeki bu delikleri bilmeden geçirmemin *hiçbir yolu yok*. Bunu yapamam.

Bununla birlikte, burada hiçbir şey yok. Okul aktivitelerinden kupa ya da ödül yok. Aile albümleri yok. Karneler, üniversite kabul mektupları, *hiçbir şey yok*.

Sadece hayaletler ve geçmişin trajedileri.

Küçük dairenin içinden bir kez daha geçiyorum, sonra buranın ezici hüznü bana fazla geliyor ve kendimi biraz yenilmiş hissederek dışarı çıkıyorum.

Üst katta, anahtarları geri vermek için Delores'in

kapısını çaldım. "İşe yarar bir şey buldun mu tatlım?"

Castle'ın kasvetli çocukluğuna yaptığım o karanlık turdan sonra gülümseyebildiğim kadar gülümsüyorum.

"Ne yazık ki fazla değil. Ama yine de yardımınız için çok teşekkür ederim-
" "Oh!" Parlıyor, heyecanlı görünüyor. "Neredeyse unutuyordum. Bekle biraz."

Kapıdan arkasını dönüyor ve oturma odasından geçip köşeyi dönüyor. Bir dakika sonra elinde büyük bir karton kutuyla mücadele ederek geri döner.

"Oh! Dur sana getireyim!"

Nefes verirken ağır şeyi kollarından almak için acele ediyorum.

"Teşekkür ederim, tatlım." Boğazını temizliyor. "Bu ıvır zıvır yıllardır arka dolabımda yer kaplıyor. Başka biri olsaydı, bu ıvır zıvırı geldiği gibi çöpe atardım. Ama dairenin parasını ödeyen kişi olduğum için..."

Kaşlarımı çatarak kapalı taşıma kutusuna bakıyorum. "Nedir bu?"

"Eski mektuplar. Cynthia öldükten bir ya da iki yıl sonra durdu. Ama hâlâ bir parça ıvır zıvır geliyor. Yine olsa atardım ama..." Omuz silkiyor. "Biliyor musun bilmiyorum ama Kildare ismi bu mahallede hâlâ biraz *ağırlık* taşıyor." Kaşlarını sallıyor. "İrlanda Mafyası, bilirsin," diye sahne fısıltısıyla komplocu bir şekilde mırıldanıyor.

Kutuya bakıyorum. "Sakıncası yoksa..."

"Hayır, devam et. Buyurun, içeri gelin ve oturun. Ben mutfakta yemek hazırlıyor olacağım."

Dairesine girip koltuğuna otururken ona tekrar teşekkür ediyorum. Kutuya göz gezdiriyorum, ama son bir umutla sarıldığım her ne varsa, bunun temelde sadece önemsiz postalar olduğunu fark ettiğimde kayboluyor - kupon kitapları, kataloglar ve benzerleri.

Tam pes edip Delores'e bir kez daha teşekkür etmek üzereydim ki en dibe indiğimde yaklaşık on bir yıl öncesine ait dört zarf buldum. Birinin üzerinde ne gönderenin ne de teslim edenin adresi var. Diğer üçü kalbimin durmasına neden oluyor.

Declan Kildare'den, Cynthia James'e gönderilmiş.

Hiç düşünmeden onları çantama dolduruyor, kutuyu kapatıyor ve ayağa kalkıyorum. Mutfakta Delores'e tekrar bolca teşekkür ediyor ve kutunun içindekileri atabileceğini söylüyorum. Sonra kapıdan çıkıp bir taksi çağırıyorum.

Arka koltukta, şehir merkezine dönerken, çantamdan zarfları çıkarıp ilkinin açarken ellerim titriyor. İçinde Declan'dan Cynthia'ya yazılmış beş bin dolarlık bir çek bulduğumda nabzım atıyor.

Not alanında sadece "Ağustos" yazıyor.

İkinci zarfı açarken yutkunuyorum. Yine Declan'dan Cynthia'ya aynı tutarda bir çek daha buluyorum, bu seferkinin not kısmında "Eylül" yazıyor. Bir sonraki zarf da aynı şeyi tekrarlıyor: aynı beş bin dolar, not kısmında "Ekim" yazıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunlar ne için? Neve ve Eilish'in babası neden Castle'ın ailesinin dairesinin parasını ödüyordu ki?

Dördüncü zarfı yavaşça açıyorum, el yazısıyla yazılmış ve kimseye gönderilmemiş bir mektup çıkarırken kalbimin göğsüme çarptığını hissediyorum.

Bunu tek ve son uyarın olarak kabul et. Bir daha asla evime gelme. Benimle iletişime geçme. Yazmayın ya da aramayın. Kaybınız için üzgünüm ama bu benim sorunum değil.

O artık benim oğlum değil, senin oğlun ve bunun için sana iyi para ödendiğini biliyorum, o yüzden gelip bana yoksulluktan ağlamaya kalkma bile. Eğer orduda kendini öldürtürse, eminim Declan'a gidip daha fazla para için sızlanabilirsin.

Tekrar söylüyorum, bu senin tek uyarın. Bir daha yanıma yaklaşırsan, seni öldürtürüm.

-S. T.

Mektubu iki kez daha okurken ellerim titriyor. Kelimeler bulanıklaştıkça ve korkunç yapbozun parçaları yerine oturmaya başladıkça kalbim daha yüksek sesle çarpmaya, nabzım kulaklarımda çınlamaya başlıyor.

Birkaç ay önce, Eilish ve Gavan'ın Bratva kralı Drazen Krylov ile yaptıkları anlaşmanın bir parçası olarak, Gavan rakipleri ve diğer Bratva aileleri hakkında toplanan bilgilerle dolu bir sabit disk aldı. Bu bilgiler arasında Declan Kildare'in Gavan'ın üvey babasının kız kardeşi Svetlana Tsarenko ile uzun süredir ilişkisi olduğuna dair kanıtlar da vardı.

Ayrıca bu ilişkiden doğan bir çocuk vardı.

Declan, düzenli olarak sokaklarda çalışan infazcılarından birinin ailesine aylık çekler gönderiyordu... Dairesinin parasını da ödüyordu... Esmer ve kıızıl saçlı, koyu renk gözlü, kısa boylu iki ebeveyni ve onlara tıpatıp benzeyen bir kızları olan bir aile.

...Ve onlara *hiç* benzemeyen bir oğul.

Declan Kildare'in parlak mavi gözlerine ve geniş omuzlarına, Svetlana Tsarenko'nun sarı saçlarına ve boyuna sahip bir oğul.

Mektup taksinin arkasında ayaklarımın dibine düşerken başım dönüyor ve kalbim boğazıma tırmanıyor.

"Pandora'nın kutusunu açmadan önce her zaman insanlarla iki kez kontrol etmeyi severim. Diş macunu tüpe geri girmez, anlıyor musunuz?"

Boğazım kapanırken yüzüm bembeyaz oluyor.

Aman Tanrım.

CALLIE

Dairenin kapısı yumuşak bir tıkırtıyla açıldığında karanlıkta oturuyordum.

"Ne, ruh çağırma seansı falan mı yapıyorsunuz?"

Elimdeki votka bardağından gözlerimi yavaşça kaldırırken yüzüm çizgili ve bitkin. Castle'ın sırtışı anında düşüyor, göz göze geldiğimizde kaşları çatılıyor.

"Neler oluyor?"

Kalın kalın yutkunuyorum. "I..."

Sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ona hayatının ve hayatı hakkında bildiği her şeyin yalan olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Tamamen ve umutsuzca sırlıslıkla aşık olduğum bir adama nasıl bakacağımı ve onun tüm dünyasını nasıl alt üst edeceğimi bilmiyorum.

"Callie."

İçime çekerken irkiliyorum, nefesim titriyor. Bardağı dudaklarıma götürüp derin bir yudum alırken ellerim titriyor.

"I..."

Kaşlarını çatıyor, tam önüme gelene kadar daireyi geçiyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Titreyen ellerimden bardağı kapıyor, bu sadece endişemi artırıyor ve tekrar irkilmeme neden oluyor.

"*Konuş benimle bebeğim,*" diye sessizce homurdanıyor, ellerimi avuçlarının içine alıp sıkıyor. "Bana ne olduğunu söyle-"

"Bugün senin evine gittim."

Kaşları çatıldı. "Sen-"

"Alphabet City'deki daire, Castle," diye fısıldıyorum, gözlerinde karanlığın birikmeye başladığını gördüğümde yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. Elleri ellerimi sıkıca kavrarken çenesi kenetleniyor ve burun delikleri açılıyor.

"*Ne yaptın lan sen?*"

"I..." Yüzümden bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Bilmem gerekiyordu..."

Bakışlarım onun yanından sehpa doğru kayarken gözlerim yaşlarla doluyor. Kaşlarını çatıyor, dönüyor ve gözleri sehpanın üzerindeki açık dosya klasörüne takılınca birden kaskatı kesiliyor.

Elleri onu yakmış gibi ellerimi bırakıyor. Ve aniden ayağa kalktığı anda, kalbim paramparça olmaya başlıyor.

"Castle, *lütfe*-"

"Konuşmayı kes."

Dosyaya uzanırken sesindeki mutlak soğukluktan irkiliyorum. Benden yavaşça uzaklaşıp pencerelere doğru yürüyor, sayfaları tararken gözleri şehrin ışığında tehlikeli bir şekilde titriyor.

"*Lütfe*," diye boğuluyorum, ağlıyorum. "Lütfe, konuş benimle-"

"Sende *hiç* yoktu. *Lanet olası. Hakkın yoktu,*" diye hırlıyor, gözlerinde kalbimi kıracak kadar büyük bir öfke ve acıyla aniden üzerime dönüyor.

"Özür dilerim!" Ağzımdan kaçırdım. "Çok üzgünüm-"

"Senin lanet sempatini ya da lanet özrünü istemiyorum!!"

Kükreyerek söylediği bu sözler beni boğuyor ve gözyaşlarım yüzümden akarken kanepeye geri dönüyorum. Dosyayı bir silah gibi sallayarak bana doğru hışımla saldırırken dudakları hırıltıyla geri çekiliyor.

"Artık biliyorsun Callie!" diye bağıyor, gözlerinde öfkeyle üzerime gelirken boğazımdan bir hıçkırık daha koparıyor. *"Sonunda anladın işte! Ben lanet olası bir kahraman değilim bebeğim,"* diye tıslıyor. "Ben bir canavarım! Kendi babamı öldürdüm-"

"Castle-"

"Ve sonra Kabil'de üç adamımı öldürttüm!"

"*Hayır, Castle!*" Artık açıkça hıçkırıyorum, nefesim kelimelerime karışırken her yerim titriyor. "Hayır, savaştı! O farklıydı! Sen kimseyi almadın-"

"Kontrol etmeden hareket ettiğim kötü bir istihbarattı. Dikkatsiz ve ukalaydım.

."

"*Lütfen, söylemem gerek-*"

"*Ve ben de ölmek istedim!*"

Odada ne kadar sıcaklık kaldıysa hepsi yok oluyor, oda buz gibi ve hissizleşiyor. Castle kasvetli bir şekilde gülüyor ve benden uzaklaşıyor.

"Neden gizli operasyon komandosu olduğumu bilmek ister misin? *Sürekli* düşman hattının gerisinde, *sürekli* kendimi boktan, tehlikeli durumlara sokarak,

ölümünden *sürekli* kıl payı mı uzaklaşıyorsun?! Bana doğru dönerek kükrüyor. "*Bilmek mi istiyorsun Callie?!*"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan sıcak sıcak akıyor.

"Çünkü *ölmek* istiyordum," diye soğuk bir şekilde tersliyor. "*Gerçekten. Adrenalin bağımlılığı ya da Tanrı ve ülke için yapmak ya da bu saçmalıkların hiçbiri değildi. Kahrolası bir mermi yemek istedim Callie,*" diye tısladı. "*Ve çok yaklaştım! Tam oradaydım! O lanet eve girdiğimizde Ölüm'le yüz yüzeydik!*"

Omuzları titriyor. Öfke yüzünde patlarken gözleri manik ve vahşi-kırmızı-ağızlı ve nemle dolu görünüyor.

"Sadece o pislikler önce girdi!" Kelimeleri haykırırken boğuluyor. "Önce onlar girdi ve *o lanet ölümü benden çaldılar!*"

Sesi kesiliyor, tüm bedeni parçalanıyor ve dönüp bana öylesine hüzünlü, zehirli bir karanlıkla bakıyor ki, dehşeti iliklerime kadar hissediyorum.

"Bana ne söylemek istiyorsan söyle Callie," diye hırlıyor. "Kendine *sakla!* Senin lanet sempatini istemiyorum. Empatini istemiyorum. Ve yıllar önce gömdüğüm boktan mezarları kazmanı da istemiyorum!!!"

Sendeleyerek ayağa kalkarken hıçkırıyorum. "*Castle-*"

Sesi aniden tehlikeli bir şekilde sessizleşiyor. "Benden uzak dur."

Sanki kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. Yüzündeki nefret ve ses tonundaki acımasız soğukluk beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor. Boğazım düğümleniyor, kalbim göğsümde sıkışırken boğazım açılıp kapanıyor, çaresiz ve kalbi kırık bir şekilde dönüp daireden çıkmasını izliyorum.

Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve yerde cenin pozisyonunda yan yatıyorum, kıvrılıyorum, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, ta ki tek bildiğim acı olana kadar.

Bir noktada, belki bir ya da iki saat sonra, kendimi yatağa sürüklüyorum. Onu tekrar tekrar aramayı deniyorum ama her seferinde telesekretere düşüyor. Mesajlarımı okuyor ama cevap vermiyor.

Saatler sonra apartman kapısının açılıp kapanma sesiyle irkilerek uyanıyorum. Yatak odasının karanlığında doğrulup bana tekrar bağlamak için bile olsa içeri girmesini bekliyorum.

Ama o gelmiyor.

Bir süre sonra sürünerek yatak odasının kapısına geldim ve kapıyı açtım. Dışarı bakıyorum ama tek gördüğüm gözleri kapalı bir şekilde kanepede yattığı ve battaniye niyetine gövdesinin üzerine bir eşofman atmış olduğu.

Ne halt ettim ben?

Tekrar kırılıyorum, tam orada yere çöküyorum ve karanlık beni ele geçirene kadar aramızdaki kapıya yaslanıp ağlıyorum.

KALE

RÜYALARIMDA, savaşı geri döndüm.

Belli ki geçmişimin dehşeti uykumu ilk kez işgal etmiyor. Ama bu gece, bu bir intikam.

Bu gece, Kabil'in kenar mahallelerindeki yıkık dökük kulübede, o cılız, boktan küçük mutfak masasının altına bağlanmış cihazın sıvı ateşe dönüşmesini ağır çekimde tekrar tekrar izliyorum. Aniden patlayıp odayı ateş ve ölümlle doldurmadan önce kare kare genişlemesini, son derece güzel bir şey gibi çiçek açmasını izliyorum.

Havayı delip geçen, son beş yıldır kardeş dediğim üç adamı buharlaştıran sıcaklığını ve gücünü hissediyorum, sonra bana çarpıp beni serin çöl gecesinde geriye doğru savuruyor. Sersemlemiş bir halde, nefes alamadan, karanlık beni ele geçirmeden önce cehennemin eteklerindeki o küçük evin milyonlarca parçaya ayrılışını izliyorum.

Sonra tek duyduğum çığlık. Ve

daha fazla çığlık.

Kanepede dimdik oturuyorum, göğsüm kabarıyor ve çığlıklar gözlerimdeki uykuyu yırtarken terden kayganlaşıyor.

Rüya görmüyorum. Çığlıklar *Callie'ye ait*.

Tam koltuktan fırlamak üzereyken, gözlerim aniden odaklanıyor ve kalbim sıkışıyor. Cam kapının hemen dışında, verandada siyahlar giymiş, kapüşonunu başına kadar çekmiş, yüzünü gölgeleyen bir kadın duruyor.

Tam bana bakıyor.

Sonra Callie'nin tekrar çığlık attığını ve bir kükreme duyuyorum. Ve duman kokusu alıyorum.

Şu anda hayaletler için zamanım yok.

Dönüyorum, gözlerimi dışarıda duran ürkütücü figürden ayırıp kanepeye atlıyorum ve dairenin diğer ucuna fırlıyorum. Yatak odasına çarpıyorum ve sülfür gibi kokan keskin siyah duman ciğerlerime dolup alevlerin zonklayan sıcaklığı içime çarptığında anında boğuluyorum.

Banyo ve dolap kapılarının yanındaki duvarın tamamı yanıyor, yarısı patlamış. Sıvı alev tavana doğru dalgalanıyor ve yılan gibi kıvrılarak odanın her tarafına duman ve kül püskürtüyor.

Callie çığlık atıyor, yüzünde dehşet ve şok ifadesiyle odanın uzak köşesine büzülmüş. Ona doğru koşuyorum, gözlerim yüzüne saplanırken yüzünü tutuyorum. Ama o bana doğru bakıyor, şok gözlerini boş ve dehşete düşürüyor.

Buradan siktir olup gitmeliyiz. *Şimdi*.

"Callie!" Yüzüne doğru kükrüyorum, gözlerinde saf bir korkuyla bana odaklanırken onu bir an için kendinden geçiriyorum. "Buradan çıkıyoruz!"

Onu kollarıma almak istiyorum, ama sarsılarak uzaklaşıyor.

"Bekle!"

"Callie-"

Odanın öbür ucuna fırlıyor ve bana geri dönmeden önce dizüstü bilgisayar çantasını alıyor.

"Sen *ciddi misin?! "Onu*

bırakamam-!"

"Hadi *gidelim!*"

Tam onu kollarıma alıyordum ki, yanımdaki cama bir şey sert bir *gümbürtüyle* çarptı. Başım dönüyor ve beynim cama beyaz bir boya sıçramasına benzeyen şeyi anlamlandırmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

Güm diye bir ses daha gelir ve güçlendirilmiş camın dışına bir sıçrama daha olur.

Hay sikeyim.

Sıçrama değil. *Parçalar.* Beyaz olan boya değil, kurşun geçirmez camın kırılmasıyla oluşan *örümcek çatlakları.*

Bu rastgele bir yangın

değil. Saldırı altındayız.

Callie ıglık atarken onu ve lanet olası laptop çantasını kollarıma alıyorum ve *kapıya doğru koşmaya başlıyorum ki* üçüncü bir kurşun pencereye çarpıp onu paramparça ediyor. Daha sonra kurşunlar daha hızlı geliyor, yıkık pencereden içeri giriyor ve yatağı ve arkasındaki alçıpanı toza ve tüye dönüştürüyor, ben de kızım bana yapışmış halde odadan dışarı fırlıyorum.

Sadece mutfak lavabosunun üzerindeki dolaptan silahımı alacak kadar duraklıyorum, çünkü elli kalibrelik olduğundan emin olduğum bir tüfekten daha fazla atış oturma odasındaki pencere duvarına çarpıyor. Sonra yardım için kükreyerek kapıdan dışarı fırlıyorum.

Patrick ve diğer iki adam koşmaktan yüzleri kızarmış ve silahlarını çekmiş bir halde merdiven boşluğundan hızla çıkarlar.

"Tetikçi uzak çatıda!" Ona bağırdım. "Ve yatak odasında bir yangın var. Yangın bombası gibi kokuyor."

Patrick kararlı bir şekilde başını sallar. "Onlara alt kattaki garaj girişini temizleteceğim. Çıkın buradan!"

Callie kollarımdayken merdivenleri ikişer ikişer inerek garaja kadar gidiyorum. Onu Ranger Rover'ın yolcu koltuğuna oturturken hala şokta, gözleri kocaman ve yüzü bembeyaz. Çekmeye çalıştığımda çığlık atıyor ve dehşet içinde bana yapışıyor.

Yüzünü sıkıca kavriyorum, gözlerim onunkilerle kilitleniyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Onu temin ederim. "Sensiz olmaz."

Direksiyona geçene kadar kolumdan kan geldiğini fark etmedim.

-Belki bir sıyrık atışı, belki de patlayan yatak odası penceresinin camı.

Ama bunun üzerinde duracak zamanım yok. Ve bu beni

öldürmeyecek. En azından şu anda.

Dışarı çıkmadan önce Range Rover'ın motorunu çalıştırıyorum. Patrick çoktan aşağı çağırdı ve Konstantin'in binasının zemin katını korumakla görevlendirdiğim adamlar çoktan garaj çıkışının yakınında savunma pozisyonuna geçmiş, silahlarını çıkarmış ve hazır bekliyorlardı.

Onların yanından kükreyerek geçip Manhattan sokaklarına çıkıyorum, direksiyonu çekip gaza basarken nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Daha bir blok gitmiştik ki siyah bir SUV hemen arkamızdaki kaldırımdan sıyrılıp arka tamponuma doğru hamle yaptı.

Sikeyim.

Direksiyonu sağa sola kırıyorum, yanımdan geçen bir taksiyi kıl payı atlatıp ara sokakta kükreyerek ilerlerken Callie'nin çığlık atmasına neden oluyorum. SUV bizi takip ederken bir çöp tenekesine çarpıyor ve geriye dönüp baktığımda eldivenli bir elin sürücü tarafındaki camdan bir silah çıkardığını görünce gaza sertçe basıyorum.

"KAFA! AŞAĞI!" Callie'ye kükrüyorum, tam o sırada Range Rover'ın arka camı temperli cam yağmuru içinde patlıyor. Tekrar çığlık atarak emniyet kemerini çıkardı ve dizüstü bilgisayar çantasını kafasına geçirerek arabanın zeminine yığıldı.

Aferin kızıma.

Direksiyonu sağa sola kırıyorum, caddeleri kesiyorum ve birilerine çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Doğuya yöneliyorum, sonra batı tarafına doğru geri dönüyorum ve Broadway'de çılgınca bir hızla ilerliyorum. Sonra Chambers Caddesi'ni kesiyorum ve Brooklyn Köprüsü'ne doğru gidiyorum. Arkama baktığımda cipi artık görmeyince rahat bir nefes alıyorum.

Son sürat köprüye çıktık, trafikten kaçıp savrulduk. Koluma saplanan acıyla irkiliyorum, telefonumu çıkarıp Ares'i aramadan önce tişörtümdeki yırtıktan koluma sızan kana bakıyorum.

"O güvende mi?!" diye kükrer cevap verir vermez. "Az önce duydum-"

"O iyi," diye tışlıyorum. "Dışarıdayız ve hareket halindeyiz. Orospu çocuğunun biri bizi bekliyordu ve bizi lanet olası

Midtown."

"Şimdi neredesin?!"

"Doğuya doğru..." Gözlerim hâlâ yolcu tarafının zemininde top gibi kıvrılmış olan Callie'ye kayıyor. "Aslında doğruya *doğru*."

"Ne?! Castle-"

"Onu bu lanet şehirden çıkarmalıyım, Ares," diye tıslıyorum. "O her kimse, lanet olası bir apartman *kalesinde* bize ulaştı. Eğer Konstantin'in aşırı mühendislik ürünü Bratva kalesi güvenli değilse-"

"O zaman hiçbir yer değil," diye bitiriyor. "Katılıyorum."

"Sana bir adres mesaj atacağım. Ezberle, mesajı sil ve *kimseye* söyleme, tamam mı? Orada olacağız. Telefonlarımızı da atacağım. Yakıcı bulduğumda sana haber veririm."

"Castle-"

"Ona hiçbir şey olmayacak, Ares," diye sessizce homurdanıyorum, gözlerimi onunkilere kilitlemek için dönüyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. "*Hiçbir şey olmayacak*. Bunun için sana hayatım üzerine söz verebilirim."

CALLIE

Kıyıya vuran dalgaların yumuşak sesi beni uyandırıyor.

Gözlerim kapalı kapakların altında çırpınırken, güneş ışığının yumuşak sıcaklığını yüzümde hissederken bilinç süzülüyor. Uyku kaybolurken yavaşça gözlerimi açıyorum.

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ama çatı katını andıran oda temiz ve aydınlık, uzandığım yatak ise rahat ötesi, özellikle de yorgan üzerime çekilmişken. Bakışlarımın beyaz yontma duvarlarda oynamasına izin veriyorum, duvardaki büyük bir yelkenlinin büyük çerçeveli siyah beyaz fotoğrafında bir saniyeliğine duruyorum.

Yanında, sarı ahşaptan yapılmış bir şifonyer ve tül beyaz perdeleri olan çatı katı tarzı bir pencere var. Bunun ötesinde, kayalık, kumlu bir sahile karşı tembelce sıçrayan okyanusu görebiliyorum.

Her şey çok güzel,

ama... Neredeyim

ben?

Uyandığımda yatak odamın duvarını saran yangının yarattığı kaos ve dehşeti hatırlıyorum. Silah seslerini ve kendi çığlıklarımı hatırlıyorum, sonra Range Rover'la Brooklyn Köprüsü'nden geçip doğuya gittiğimi

Long Island'a. Araba koltuğuna geri tırmanıp kemerimi bağladığımı ve gece boyunca araba sürerken Castle'ın elini sıkıca tuttuğumu hatırlıyorum.

Sonra uyuyakalmışım.

Doğruluyorum ve hâlâ dün gece yatarken giydiğim uyku şortu ve atletle olduğumu fark ediyorum. Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve kahve kokusu duyularımı işgal etmeden önce küçük, şirin yatak odasının etrafına tekrar bakıyorum.

Yorgana sarınarak yatak odasından çıkıyorum ve merdivenlerden inerek sade, beyaz badanalı ve plaj temalı muhteşem bir eve giriyorum. Oldukça modern mutfak gibi oturma odası da seyrek döşenmiş. Bir banyo, bir misafir odası ve bir kütüphane var, neredeyse hepsinin duvarlarında aynı beyaz, Nantucket tarzı kiremitler ve çeşitli çerçeveli deniz temalı posterler ve fotoğraflar var.

Castle'ı dışarıdaki verandada otururken buluyorum. Dışarı çıktığımda başını kaldırıyor, hâlâ yorgana sarınmış, elinde bir fincan kahve tutuyor. Tişörtünün kolunun altında, pazısının etrafındaki bandajı görünce endişeyle kaşlarımı çatıyorum. Ama sonra gözlerim onun baktığı şeye takılıyor ve her şey aklıma geldikçe midem düğümleniyor.

Dizüstü bilgisayar çantamdaki her şeydi, bu yüzden kaçmadan önce onu almak *zorundaydım*. Sadece onunla ve geçmişiyile ilgili tüm belgeler değil, Declan'dan gelen çekler ve "S.T. "den gelen mektup. Adressiz olabilir ama kimden geldiği çok açık.

Svetlana Tsarenko.

Gözlerimi onunkilere diktiğimde, dün gece her şey cehenneme dönmeden önce onlarda gördüğüm öfkeyi görmeyi bekliyorum. Ama bunun yerine, bakışlarımı ürkmeden, tek bir kötü niyet ya da öfke izi olmadan tutuyor.

"Yulaf sütü ve şekerim yeni bitti, üzgünüm," diye sırtıyor ve elimdeki kupaya bakarak çenesini sallıyor.

Yüzüm kızarıyor, dudağımı ısırırken

sırtıyorum. "Sanırım hayatta

kalacağım."

Sessizliğe daha fazla dayanamadan önce birkaç saniye hiçbir şey söylemiyoruz.

"Çok özür dilerim," diye geveledim. "Buna hakkım yoktu-"

"Merak ediyorsan söyleyeyim, Montauk'tayız," diyor sessizce. Perdeli verandanın etrafına bir göz atıyor ve sonra uzaktaki kayalık kıyıya hafifçe vuran okyanusa bakıyor. "Burayı yıllar önce bir kaçış yeri olarak satın aldım..." Gülümsüyor, başını hüzünle sallıyor. "Sonra kaçmak için zamanım kalmadı." Bir omzunu kaldırıyor. "Burayı gerçekten kimse bilmiyor ve ben de bir paravan aracılığıyla satın aldım. Yani bir sonraki hamlemizi belirleyene kadar burada saklanmamız iyi olacak."

Bakışları tekrar bana kayarken yutkunuyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Bir elini kaldırıyor ve iki parmağıyla işaret ediyor.

"Buraya gel, bebeğim."

Ona doğru ilerlerken yanaklarım ısınıyor ve oturmam için kalçasına vurduğunda kalbim yerinden çıkacakmış gibi kucağına yerleşiyorum.

"Castle-"

Yüzümü kavrayıp eğildiğinde ve beni usulca öptüğünde sözcükler

boğuklaşıyor. "Sana bu kadar kızmaya hakkım yoktu," diye sessizce

homurdanıyor.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sen, şey... bir şekilde yaptın, sanırım. Özel dedektifim mahremiyetinizi araştırdı. *Evine* gittim, lanet bir psikopat gibi-"

"Bunları orada mı buldun?"

Sesi sakın ama yine de bir gerginlik var. Çenesi geriliyor ve gözlerindeki karanlığı ve acıyı gördüğümde onu sıkıca tutmak ve asla bırakmamak istiyorum.

"Castle..."

"Söyle bana Callie," diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Evet," diye boğuluyorum. "Evet, onları orada buldum." Uzaklara bakıyor, gözlerini okyanusa dikeyor.

"*Özür dilerim*," diye fısıldıyorum, ona yaklaşıp yanağından öperken yüzümü buruşturuyorum. "Çok ö z ü r d i l e r i m . "

Yutkunuyor.

"Yani Robert benim gerçek babam değildi..."

Başımı sallarken gözlerimi sıkıca kapatıyor, şu anda aklından ve kalbinden neler geçtiğini hayal etmeye çalışıyorum.

"*Hayır*," diye fısıldadım. "Hiç sanmıyorum."

Castle saniyeler geçtikçe yavaşça başını sallar.

"Güzel," diye hırılıyor sonunda. "*Güzel*." Tavana bakıyor, gözleri kapanırken yavaşça nefes veriyor. "Sevindim." Başını iki yana sallıyor. "Piçin tekiydi. Sadece kaba ya da pislik biri olduğunu kastetmiyorum. Tam bir *canavardı*. Beni dövdü, annemi dövdü-" İrkilir. "Şey, annemi *değil*, sanırım," diye sessizce homurdanıyor. "Cynthia. Onu her zaman affederdi, her şey için ve genellikle onun yerine beni suçlardı. O adamı hiç affetmedim. Ama geçmişe bakabilirdim. Onu gömebilirdim. Sonra Kelly'ye saldırmaya başladı."

Kalbim onun için yeniden kırılmaya başlarken gözlerini kaçırıyor.

"Onu arka bahçede, annemiz olması gereken kadının gözleri önünde öldüresiye dövdü."

Göğsümden gelen hıçkırığı bastırıyorum, kollarımı ona sıkıca sararken ona sıkıca yapışıyorum.

"Hemen sonra içeri girdim ve kendimi kaybettim. İşim bitmişti. Kendimi tutmak için hiçbir nedenim kalmamıştı. Bu yüzden onu öldürdüm." Yavaş bir nefes aldı. "Onu mutfağımızda çıplak ellerimle öldürdüm. Cynthia polisleri aradı ve onlara Kelly'nin çatıdan düştüğünü ve kafam güzelken babamı öldürdüğümü söyledi."

Yavaş bir nefes daha alırken gözleri kapanıyor.

"Dominic Farrell... muhtemelen onunla daha önce Eilish ya da Neve aracılığıyla tanışmışsınızdır... Daha önce onun için bazı işler yapmıştım. Yerel karakola götürüldüğümde, oradaki Kildare'a sadık polislerden bazıları ona haber verdi ve o da gelip bazı torpillerde bulundu. Yine de mucizeler yaratamadı, bu yüzden temelde hapisane ya da orduya geldi. Ben orduyu seçtim."

Alnımı alnına yasladığımda bana dönüp hüzünle

gülümsüyor. "Gerçekten ölmek istedin mi?"

"*Evet*," diyor sessizce, başını sallayarak. "Evet. Beni iyi bir Ranger yapan da bu aslında," diye sırtıyor. "Ölümden korkmadım. Aktif olarak onu aramaya gittim. Ama bir şekilde yaşamaya devam ettim. Bir görevden diğerine, herkesin yapabileceğinden çok daha fazlasını yaparak dönmeye devam ettim. Çünkü ölüm açıkça benimle biraz daha uğraşmak istiyordu," diye acı acı homurdanıyor. "*Ölmeme izin vermedi-*"

"*Castle-*"

"Artık öyle olmadığımı bilmelisin, Callie," diyor kararlı bir şekilde, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Son görevimde... Yani, bunun son görevim olduğunu bilmiyordum."

O zamanlar bir tane vardı ama... Kabil'in kenarındaki bir eve giriyorduk ve çocuklara bomba bağlayan Mahdi Ramin adında yerel bir savaş ağasını arıyorduk."

Ona daha sıkı sarıldığımda yüzüm bembeyaz oluyor.

"Ekibim ve ben... Kardeş gibiydik. Ben, şimdi tanıştığınız Jeremy, Jason, Bryce -Lorraine'in kocası ve Teagan'ın babası- ve Matt, aslında *kardeşlik*." Yüzü kederle buruşuyor ve titrek bir nefes alıyor. "Yine de evle ilgili kötü istihbarat almıştık. Orospu çocuğu geleceğimizi biliyordu ve eve el yapımı patlayıcı yerleştirdi."

Uzaklara bakıyor, hatırlıyor.

"İlk benim girmem gerekiyordu. O patlamayı *benim yapmam* gerekiyordu. Ama Bryce her zaman kovboydu. O gece aynı zamanda takım lideriydi ve her nedense beni dördüncü sıraya koymaya karar verdi. Hepsi benden önce girdiler..."

Söyleyecek bir şeyim yok. Tek yapabildiğim ona sarılmak ve o beni kollarında sıkıca tutarken yüzünü öpmek.

"Ondan sonra, ben sadece..." diye başını sallıyor. "Bitmiş gibiydim. İki ayımı Almanya'da bir rehabilitasyon hastanesinde o orospu çocuğu Mehdi'yi nasıl bulacağımı planlayarak ve bulduğumda ona ne yapacağımı hayal ederek geçirdim. Sonra o salak sarhoşken emniyet kemeri takmadan araba kullanıyor, ön cama çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle anında ölüyor," diye acı acı söyleniyor ve bakışlarını tekrar okyanusa çeviriyor. "Şanslı herif. Ben olsam *bir yıl* dayanırdım."

Nefes veriyor ve sonra dönüp bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Garip bir nedenden dolayı eve annemi gömmek için geldim. Kapanış ya da öyle bir şey sanırım. Sonra Cillian beni buldu, yeğenlerini korumakla görevlendirdi ve hepsi bu kadar."

Homurdanarak başını sallar ve dönüp masanın üzerindeki mektuba ve karşılıksız çeklere dikkatle bakar.

"Tahmin etmeliydim. Hayatım boyunca onların benim için gerçek bir anne ve baba olduğunu hiç hissetmedim," diyor sessizce. "Ne bir damla sevgi hissettim, ne de tek bir özverili davranış. Hiçbir şey." Soğuk bir şekilde gülüyor. "Görünüşe göre haklıymışım. Ben onların çocuğu değilmişim. Ben sadece onların yemek biletiymişim."

"Castle..."

"Neve ve Eilish..." nefes verirken ve okyanusa bakarken başı yavaşça iki yana sallanıyor. "Onları on yıldır küçük kız kardeşlerim olarak görüyorum."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarını büküyor ve kendi kendine sessizce gülüyor.

"Ve düşünsene, bunca zamandır öyleydiler." Yavaşça nefes veriyor ve bir elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Yani *lanet olsun...*" Gözleri tekrar mektuba ve çeklere kayıyor. "Cillian beni kızların koruması olarak alması için onu zorladığında Declan bana karşı çok soğuk davranmıştı. Her zaman bunun sebebinin, onun lanet olası evinde yaşayarak Cillian'ın onun yerine besin zincirinin tepesinde olduğunu fiziksel olarak hatırlatmam olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi..." Tekrar nefes verir. "Lanet olsun. Kim olduğumu biliyor muydu acaba?"

Hüzün, şaşkınlık ve acıyla dolu gözleri benimkileri bulduğunda, kendi yüzümü yavaşça sallarken onun yüzünü de avuçluyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Acı acı gülüyor. "Hangisi daha kötü bilmiyorum, babammış gibi davranan ve bu konuda berbat olan adam mı, yoksa beni bir kenara atan ve sonra ona geri dönmeye zorlandığımda bana yardım ediyormuşum gibi davranan adam mı?" Gözleri kısıldı. "Peki ya o psikopat *Svetlana*? Yaptığı her şeyle?"

Yüzü öfke ve acıyla buruşuyor. "*Bu* benim lanet kanım mı? Lanet damarlarımda akan şey bu mu?!"

"Biz ailemiz değiliz." Yüzünü tutup gözlerini benimkilerle buluşmaya zorluyorum. "*Biz değiliz.* Bu konuda bana güven. Sen olduğun kişisin, onların olduğu kişi değilsin. Babam *uyuşturucu kaçakçılığı* karşılığında beni bir canavara *sattı*. Ve ben böyle biri değilim," diye tıslıyorum şiddetle. "*Ben asla böyle biri olmadım.* İnan bana, sen Declan ya da Svetlana değilsin. Sen *sensin.*"

Gözleri yanımdan okyanusa kaymadan önce bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Kendimi çok kaybolmuş hissettim," diye sessizce homurdanıyor. "Yani sabahları yataktan kalkmak için Ranger'larım ve görev üstüne görevim vardı. Ve sonra en önemli görevim vardı: o iki küçük kızı korumam gereken görev. Ama onlar büyüdü ve şimdi her biri bu görevi devralacak yeni bir koruyucu buldu. Kendimi... çok kaybolmuş hissettim."

Gözlerini bana çevirdi. "Ve

sonra seni buldum."

Alnımı onunkine bastırıyorum ve sonra ağlamaya başlıyorum. Bir kenara atılan küçük çocuk için. Masum küçük bir kızın intikamını alan ve günahlarının bedelini ödemek için savaşa gitmek zorunda kalan genç adam için. Ölmek isteyen ve ölümü aramaya devam eden ama onun yerine kardeşlerini alan adam için.

Daha sonra bana doğru yolunu bulan ve ellerini kalbime dolayan adam için.

"*Ne yapabilirim ki?*"

Fısıldıyorum. "Seni

sevmeme izin verebilirsin."

Kollarımı ona sımsıkı sarıp gözyaşlarımın arasından gülmeye başladığımda dünyanın en mutlu hıçkırığı boğazıma düğümleniyor ve ağzım onunkine yapışıyor.

"Bunu yapabilirim."

KALE

"BİLİYOR MUYDUN?"

Sözlerim sonunda telefona yerleşen uzun sessizliği bozdu. Az önce Cillian'a Callie'nin özel dedektifinin hakkımda öğrendiği her şeyi ve gerçek ailemin kim olduğunu anlattım. Yavaşça nefes verdiğini duyabiliyorum.

"*Cillian...*"

"Hayır," diye homurdanıyor sonunda sessizce.

Çenem gıcırıyor. "Yemin ederim ki-"

"Kardeşimin Erin'i nabızı atan her şeyle aldatan zampara bir pislik olduğunu biliyor muydum? Evet," diye tıslıyor. "Biliyordum. Ve evet, bir gün o ilişkilerden birinden bir çocuk çıkıp da onu aramaya gelir mi diye merak ettiğim zamanlar oldu-"

"Ne arıyorsun?! Lanet krallığın anahtarlarını mı?" Soğuk bir şekilde tersliyorum. "Çünkü *onları hiç istemedim*, Cillian! Ve ben 'lanet olasıca geri dönmeye' gelmedim, *beni* bu aileye sen *getirdin*!"

"*Nefes al Castle*," diye mırıldanıyor karanlık bir sesle. "Seni Neve ve Eilish'le birlikte o eve Declan'la lanet olası akıl oyunları oynamak için mi yerleştirdiğimi merak ediyorsan, cevabım kesinlikle *hayır*. Kimin oğlu olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Benden çok da farklı olmayan bir adam olduğunu biliyordum. Sadık ve onurlu olduğunu biliyordum. Ve evet, Kelly'yi ve orada olanları biliyordum. Ama tüm bunlar Neve ve Eilish'i korumak için mükemmel kişi olduğunu sorgulamadan anlamamı sağladı. Onların senin kardeşin *olduğunu* bildiğim için değil.
."

"Ama onlarda Kelly'yi göreceğimi bildiğin için," diyorum sessizce. "Çünkü bu acının beni her *zaman* kendimi onlarla tehlike arasına koymaya iteceğini biliyordun."

"Aynen öyle."

Özür dilemeden söylüyor. Ve bu iyi bir şey. Çünkü anlıyorum. Ve o haklı.

"Senin gibi bir geçmişi olan herkesin silah taşıyabileceğini, köşeleri kontrol edebileceğini ve tehditleri arayabileceğini biliyordum, Castle," diye homurdandı. "Ama yeğenlerimin koruması olarak Rambo'yu istemedim. Yürüyen bir silahtan daha fazlasını istedim. Empati ve güç sahibi birini. Sadece hızlı bir tetik parmağı değil, zekâsı ve onuru olan birini. Birinin onların *arkadaşı* olmasını istedim, sadece koruması değil."

Üzerinde durduğum kayaya oturmak için kendimi alçaltırken yavaşça nefes veriyorum. "Sadece onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Cillian iç geçirir. "Keşke sana bu konuda bir cevabım olsaydı, gerçekten. Ama sana söyleyebileceğim şey, bence ikisini de bunu anlayacak kadar iyi tanıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Evet, onlara söylemenin yolunun sadece söylemek olduğunu düşünüyorum."

Kıkırdıyor. "İkisi de açık sözlülük konusunda oldukça akıcılar, değil mi?" Gülümsüyorum. "Ana dili gibi konuşuyorlar."

"Onlara hemen söylemek zorunda değilsin, biliyorsun. Acele etme. Yıllardır onlara şaka yollu kız kardeş dediğini biliyorum, onlar da sana şaka yollu erkek kardeş dediler. Gerçek olduğunda, birdenbire farklı hissedebilirsin."

Evet. Ben de bundan korkuyorum.

Neve ve Eilish ile olan ilişkim şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kişisel ilişki. Onlar benim en iyi arkadaşlarım, küçük kız kardeşlerim ve suç ortaklarım, hepsi bir arada.

Ve bununla birlikte tek bir şeyin bile değişmesini istemiyorum. Benimle konuşma, beni görme ya da hayatlarının büyük planında beni düşünme şekillerinin zerre kadar değişmesini istemiyorum. Ama onlara *gerçekten* üvey kardeşleri *olduğumu* söylediğimde?

Bir şeyleri değiştirmeden duramaz.

"İkiniz de iyisiniz, değil mi?" Cillian konuyu değiştirerek şöyle diyor.

Okyanusa bakarken başımı sallıyorum, yeni kullan at telefonumdan Cillian'la konuşurken kayalık kıyıda oturuyorum. Callie ve ben iki gün önce buraya geldiğimizden beri Cillian *benim* iki numaram olarak hareket ediyor ve New York'taki işleri yürütüyor.

Farklı koşullar altında, bu benim için çok komik olurdu.

Henüz buna gülmeye hazır değilim.

"Evet, iyiyiz."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir duraklama

oluyor. "*Callie* iyi mi?"

Ses tonundaki eğlenceyi kaçırmak mümkün değil.

"Bana sormak istediğin bir şey mi var Cil?"

Hırlıyorum.

Kıkırdıyor. "İnsanların özel hayatlarına burnumu sokmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Gerçekten de söylemeden bir şey anlatmaya çalışıyormuşsunuz gibi hissettiriyor."

"Ve gerçekten de basit bir soru yüzünden savunmaya geçiyormuşsun gibi geliyor, Castle."

Sırtarak eve doğru bakıyorum. Callie verandada oturmuş *Çanlar Kimin İçin Çalıyor'un* ciltsiz eski bir kopyasını okuyordu. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve gülümsüyor.

"İkiniz de yetişkinsiniz Castle," diye iç geçirdi Cillian. "Ve hayatta kendi kararlarınızı verebilecek kapasitedesiniz."

"Bu kararların iki büyük suç ailesi arasındaki önemli bir ilişkiyi etkilemesi dışında-"

"Tanrı aşkına, Castle." diye homurdandı, "Bana söylediklerin doğruysa, *aslında* Kildare tahtının gerçek varisi olduğunun farkındasın, değil mi?"

Sikeyim. Ben.

Aslında bu şekilde düşünmemiştim.

"Piç ya da değil, sen Declan Kildare'ın en büyük ve tek oğlusun." Kıkırdıyor. "Sen gerçek kralısın Castle. Ayrıca Calliope'un o yüce pislik Luca'yla evlenmesini de engelledin. İkiniz birbirinize karşı bir şeyler hissediyor olsaydınız ailemizle Drakos ailesi arasında nasıl bir sorun çıkardı? Unuttuysanız söyleyeyim, siz zaten evlisiniz."

"Harika, o zaman Hades'in yanına gidip kız kardeşine aşık olduğumu söylemeliyim-"

Ağzım kapandı.

"Bu... ah... demek istediğim bu değildi," diye mırıldandım.

"Sanırım öyle." Cillian iç geçirmeden önce sessizce kıkırdıyor. "Senin adına mutluyum. Ciddiyim. Mutluluğu hak ediyorsun, Castle. Ve Callie..."

"Fırtınalı mı? İnatçı mı? Bir kaos ajanı mı?" "Senin sözlerin dostum, benim değil."

Kıkırdıyorum, ona dönüp bakıyorum.

"Kafamın içindeki uğultuyu susturuyor, Cil."

"Ve inan bana, *bu çok* iyi anlayabildiğim bir duygu," diye mırıldandı. "Çünkü ben de Una hakkında böyle hissediyorum. Bunu söyledin mi?" Neredeyse sırtıttığını duyabiliyorum. "Hades'e söyleyeceğin zaman, söylemeden önce silahlı olmadığından emin ol."

Gözlerimi devirerek başımı sallıyorum. "Yakında temasa geçeceğim, Cil."

Telefonu kapatmadan önce derin ve karanlık bir kahkaha atarak, "Burada neler olup bittiğinden seni haberdar edeceğim *patron*," diyor.

Telefonumu kot pantolonumun cebine s o k u y o r u m ve kıydan eve doğru geri dönüyorum.

"Bu evde tek bir yayın hizmeti ya da kablolu TV olmadığı düşünülürse, gerçekten daha iyi bir DVD koleksiyonuna ihtiyacınız var."

Ona kaşlarımı kaldırarak sırtıyorum. "Gerçekten öyle mi?"

"Uh, *evet. Dirty Dancing*'in kopyasını hangi orospunuz bıraktı bilmiyorum ama-"

"Tamam, her şeyden önce," diye homurdandım. "Bu bir klasik. Biraz saygı göster."

Kaşlarını çatıyor. Ama sonra yavaşça dudaklarının kenarları yukarı

kalkıyor. "Bekle..." "Evet?"

Sırıtlıyor. "Bu bir kızın DVD'si değil, değil mi?"

"Senden önce bu eve hiç kimseyi getirmedim."

Sırıtlışı genişliyor. "Yani *Dirty Dancing*'in *senin* kopyan olduğunu mu söylüyorsun?" "'Bu bir klasiktir' cümlesinin hangi kısmını atladın?"

Kıs kıs gülüyor. "O DVD çok *kullanıldı*, Castle."

"Tamam, a, Swayze lanet bir Tanrıydı ve b, Jennifer Grey bir bebektir ve öyle."

Kıkırdıyor, ayağa kalkıyor ve kollarını göğsüme doluyor. "Sadece itiraf et. İyi bir kadın filmini seviyorsun."

"*Dirty Dancing* bir kadın filmi

değil." Homurdanıyor. "Kesinlikle

öyle." "Hangi kısmı?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Her şeyi mi?"

Kaşlarını çatıldı. "Filmi daha önce izledin, değil mi?"

Callie gözlerini deviriyor. "Yani, *Crazy, Stupid, Love* filminde Ryan Gosling'in Emma Stone'u alıp-"

Elini tutup eve girerken onu peşimden sürüklediğimde nefesi kesiliyor.

"Neredeyiz-"

"Sana bir eğitim vermek için."

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA boyunca, daha iyi bir kelime bulamadığım için sanırım, sadece... bir mutluluğun içine düşeceğiz. İş yok. Drama yok. Kimse bizi öldürmeye çalışmıyor.

O, ben ve kıyıya vuran dalgaların sesinden başka bir şey yoktu.

Yemekleri birlikte pişiriyoruz. Sabahlara kadar konuşuyoruz - *sadece* konuşmuyoruz. Geç saatlere kadar uyuyoruz. Duşta ve kumsalda sevişiyoruz. Dolunayın altında birbirimizin kollarına sarılarak çıplak yüzmeye gidiyoruz.

Ve hayatım boyunca ilk kez gerçekten - ama gerçekten - huzuru buldum. Ve bu sadece konum ya da işe verilen zorunlu ara değil.

Bu o.

Ama burada ikinci haftaya girerken, Callie'nin kafesteki bir hayvan gibi evde volta atmaya başladığını söyleyebilirim. Tam olarak bir kez dışarı çıktım, sadece markete. Hiçbir şey söylemiyor ama evden çıkmazsak ikimizin de kafayı yiyeceği çok açık.

Riskli bir durum. Ama yine de Montauk'ta sonbahar yaşanıyor, bu da yaz turist kalabalığının çoktan gittiği anlamına geliyor. Bence buraya gelmek için yılın en iyi zamanı, çünkü burası hemen hemen terk edilmiş durumda.

Mutfakta akşam yemeği için sebze doğrarken bıçağımı bırakıp ona döndüm.

"Eğer dışarı çıkıp bir şeyler yapacak olsaydık-"

"Dışarı mı demek istiyorsun?!" diye bağırıyor, yüzünde o kadar büyük bir heyecanla bana doğru dönüyor ki gülmekten kendimi alamıyorum.

"Dur bakalım, az önce *eğer* dedim," diye kıkırdıyorum. "Ama *eğer olsaydık*, ne isterdin-"

"Kokteyller ve dans."

Kaşlarımı çatıttım. "Ne?"

"Kokteyller ve dans. Ben de bunu yapmak isterdim."

Kaşlarım çatıldı. "Bir sinema salonu var-"

"Ne yani, Swayze'in duygularını mı inciteyim?"

Sırıtiyorum. Markete gittiğimde DVD koleksiyonumuzu *Dirty Dancing*'in ötesine genişlettim. Onu kızdırmak için aldığım tek şey daha fazla Patrick Swayze filmiydi.

Red Dawn'a "aptalca" demesinin tek nedeni *Roadhouse* ve *Point Break*'i ne kadar çok övmüş olmasıydı.

...Ve ayrıca ikinci kez izlediğimizde kucağıma tırmanıp sikimin üzerinde zıplayarak özür dilediği için.

"Yemeğe çıkabiliriz."

Callie sadece sırtıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve başını sallıyor.

"Dışarı çıkarsak ne yapmak istediğimi sordun. Kokteyl ve dans."

İç çekiyorum. "Burada klasik bir kokteyl ortamı yok, özellikle de yılın bu zamanında-"

"*Barlar* var mı?"

"Burası balıkçılarla dolu bir kasaba, bebeğim, ne

düşünüyorsun?" "Sanırım beni dışarı çıkarıyorsun,

düşündüğüm şey bu."

Hayır diyebilirdim ve muhtemelen demeliydim de. Ama yüzündeki muzip sırıtış ve heyecan çok fazla.

Ayrıca, bu noktada bu kıza hayır deme konusunda biraz yeteneksiz olabilirim. İşte tam da bu şekilde, iki saat sonra kendimizi limandaki bir iskeleye tünemiş yerel bir mekân olan The Surf Dock'ta buluyoruz.

Burası Callie'nin kokteyl ve dans derken kastettiği klasik Manhattan speakeasy'si ya da yüksek enerjili gece kulübü değil. Ama alkol servisi var ve köşede bir müzik kutusu var. Ben dansçı değilim, hem de *hiç*. Ama bu Callie'nin yarım içkiden sonra kolumu çekiştirmesini engellemiyor.

"Hadi gel. Dans et benimle."

Kaşlarım çatıldı. "Muhtemelen dikkat çekmemeliyiz."

Dediğim gibi, buradaki evim benim için izlenebilir değil ve Cillian ve Ares dışında kimse burada olduğumuzu bile bilmiyor. Bunun da ötesinde, yerel Walmart'ın izniyle göze çarpmayacak şekilde giyindik - ben kot pantolon, botlar, düğmeli ekose gömlek ve Yankees şapkası, Callie diz boyu etek, düz ayakkabılar ve uzun kollu bir kazak.

Yüzündeki ifadeden benim "düşük profil" saçmalığımı hiç yutmadığını anladım. "O zaman berbat bir dansçı olma ve profilimiz gayet iyi olsun."

Gözlerimi deviriyorum, bardağımdaki viskiden bir yudum alırken kendimi bar tabureme sabitliyorum. Callie iç geçiriyor.

"Şey, sanırım bu kadar erkeğin önünde dans etmekten korkuyorsan..."

Callie'ye delici bir bakış atmadan önce barda biralarını yudumlayan yerel balıkçı tiplerine yan gözle bakıyorum. Elimi kalçasının üzerinden kaydırıp kulağına yaklaştığımda nefesi kesiliyor ve titriyor.

"Ben İrlanda Mafyası'nın kralıym bebeğim," diye sessizce homurdanıyorum. "Hiçbir *boktan* korkmuyorum."

Tek bir hareketle taburemden kalkıyor, onu kendi taburesinden çekiyor ve kollarıma alıyorum. Müzik kutusunda 80'lerin sevimsiz pop şarkıları çalıyor ve ben onu piste çekip dans etmeye başladığımda Callie kıkırdıyor.

Tekrar söylüyorum, ben gerçekten bir dansçı *değilim*. Ama o kollarımdayken kimin umurunda?

Dans ediyoruz. O harika, ben berbat durumdayım. Ama bunu yaparken hayatımın meşhur zamanını geçiriyorum. Ve bir süreliğine, diğer her şey kayboluyor - tüm dram, tüm tehlike, kim olduğumuz, hatta bardaki birkaç dangalağın kıs kıs gülen alayları bile.

Bildiğim ve önemsedığım tek şey yüzündeki sırıtış ve kollarımda dans edişinin verdiği his.

Callie'nin müzik kutusuyla uğraştığını görmek için döndüğümde barda bir içki daha alıyordum. Bardaki adamlardan biri yüzünde yırtıcı bir sırıtışla yanına yaklaşıp onunla sohbet etmeye başlayınca gözlerim anında ölümcül bir şekilde kısılıyor.

İçimde kırmızı bir şey dalgalanıyor. Dikkat çekmememiz gerektiğini söylediğimi biliyorum ve bu orospu çocuğuyla kavga etmeye başlamak bunun tam tersi. Ama yine de oraya saldırıp çenesini kırmama sadece iki saniye kalmıştı ki Callie elini kaldırdı, yüzüğünü sertçe işaret etti ve sonra gülümseyerek onu tersledi.

Bir kahkaha patlattım.

Aferin kızıma.

Ama aniden bileğini tutuyor.

Yanlış hamle.

Hırlayarak taburemden kalktım. Ama ben ona saldıramadan Callie votka martiniyi eline alıp adamın suratına fırlatıyor.

Adam uluyor, küfrediyor, kekeliyor ve koluyla yüzünü siliyor. Ama sonunda döner ve kahkahalarla kükreyen bardaki arkadaşlarının yanına gider.

Callie dönüyor ve gözüme çarpıyor. Bana göz kırpmıyor, ben de sırtıyorum. Sonra yeni bir şarkı çalıyor ve bana kocaman gülümsemeye başlayınca inliyorum.

"Hayır..."

"Hadi!" *Dirty Dancing*'den "Time of My Life" şarkısının açılış parçaları hoparlörlerden çalmaya başladığında barın karşısından bağılıyor.

Bana doğru dans edip ellerimi tutarak beni dans pistine çekerken inliyorum.

"Düşük profile ne oldu?" Mırıldandım.

Kollarımın arasında dönüp duruyor, kollarım onunkilerin üzerinde kavuşturulmuş, ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde göğsüme yaslanıyor. Bana karşı baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmeye başlarken omzunun üzerinden bana bakıyor, kışını bana sürtüyor ve kuralları çiğneme kraliçesi gibi sırtıyor.

"Benimle dans edecek misin yoksa-"

Onu döndürdüğümde, daldırdığımda ve sonra onunla dans etmeye başladığımda gülerek çılgılık atıyor. Şarkı çalıyor ve tam olarak filmdeki koreografili dans olmasa da -ya da ona yakın bir yerde- lanet olsun, yüzünün böyle aydınlanmasını izlemek çok eğlenceli.

Aniden kollarımdan kurtulup odanın diğer ucuna doğru koşmaya başladığında kafam karışıyor ve tam da büyük birikinti şişmeye başlarken dönüp bana bakıyor. Sonra anladım.

Şaka yapıyor olmalısın. "Yap şunu!"

diye gülüyor.

Başımı salladım. "Hayır, Callie-"

"Asansörü yapıyoruz!"

Başımı tekrar sallamaya başladım. Ama sonra birdenbire bana doğru fırlıyor ve ne olduğunu anlamadan kalçalarını kavrayıp onu havaya kaldırıyorum, o da kahkahalarla çığlık atıyor.

Grinch gibi kalbim üç beden daha şişmezse ne olayım.

On dakika sonra, hesabımızı ödeyip bardan ayrıldıktan sonra, başka bir şey daha kabarıyor. Onu derinden öptüğümde ağzımın içinde inliyor, onu satın aldığımdan beri evde tuttuğum eski pikabın yanına sabitliyorum. Arkasında kurşun delikleri olan bir Range Rover'la şehirde dolaşamam.

Bir elimi aramıza sokup eteğinin altından geçirerek parmağımı kaygan, ıslak külotunun üzerinde gezdirdiğimde Callie'nin nefesi kesiliyor.

"Castle..."

"Kaltağına biraz terbiye vermelisin." Döndüm,

Callie'nin nefesi kesilince anında ondan uzaklaştım.

Kahretsin.

Barda Callie'nin martinisini suratına yiyen salak, dört arkadaşı etrafında yarı çember oluşturmuş, hepsi de alaycı bir tavırla bize bakıyor.

Callie elimi çekiştirerek, "*Hadi gidelim,*" diye mırıldanıyor.

"Seninle konuşmak istemedi, bunu duymakta zorlandın," diyerek omuz silktim ve adama soğuk bir şekilde gülümsedim. "O da sana *dinletti*. Yalakalıklarını al ve git, dostum."

Kamyonun kilidini açmak için dönmeye başladım.

"Konuşmaktan bahseden kim? Sadece o sürtüğün ağız aletimle doluyken hâlâ dudaklarını oynatıp oynatmadığını görmek istiyorum."

Arkadaşları kıkırdıyor. Yavaşça onlara dönüyorum.

"Gördün mü, beni dezavantajlı duruma düşürdün," diye gülümsüyorum. "Sanırım sen ve küçük arkadaşların bu gece kavga etmek için can atıyorsunuz, çünkü bu hoşunuza giden bir şey."

Adam sırtıyor. "*Evet.*"

"Peki o zaman," diye omuz silkiyorum. "Sanırım bundan daha fazla keyif almaya çalışacağım."

Hiçbiri dövüşçü değil, bunu hepsinin duruş şeklinden ve üzerlerine yayılan gergin, endişeli enerjiden anlamak yeterince kolay.

Buna cidden pişman olacaklar. Ben pişman

değilim. Callie'ye "*Arabaya bin,*" diye

mırıldandım.

"Castle-!"

Dönüp çenesini kavradığımda ve onu sertçe

öptüğümde nefesi kesiliyor. "Güven bana," diye

göz kırpıyorum. "Bir saniye içinde sana

katılacağım."

Geri döndüğümde adam kıkırdadı.

"Dostum," diye sırtıyor, beşi birden ilerliyor. "Sizden bir, bizden beş kişi var."

"Evet, biliyorum." Parmak eklemlerimi kırıp onlara doğru ilerlerken boynumu döndürüyorum. "Yazık oldu. *Gerçekten* daha fazla arkadaş getirmeliydin."

Beşinin de yerden kalka m a y a c a k l a r ı n ı anlamaları iki dakika sürer. Birkaç vuruş yaptılar, tabii. Ama bittiğinde, uzaklaşan ve sevdiğim kadının yanındaki kamyonu tırmanan ben oluyorum.

Onu öpüyorum ve kaşımdaki kesiğin önemli olmadığını söylüyorum, her ne kadar bu konuda endişelense de.

Ve onu eve götüren, kollarıma saran, gitmesine *asla* izin vermeyeceğimi çok iyi bilen bendim.

KALE

Birkaç gece sonra Callie banyo yapıyor ve ben de kütüphanedeki kanepede oturmuş içkimi yudumlarken telefonum çalıyor. Ekranda Loraine'in adını görünce gülümsüyorum ve hemen cevap düğmesine basıyorum.

Buraya gelirken benim ve Callie'nin telefonlarını attım, belki biri onları takip ediyordur diye. Ama eski numaramdan gelen aramaları kullan at telefonuma yönlendirecek şekilde ayarladım, böylece hiçbir şeyi kaçırmıyorum.

"Hey, yabancı."

"Hey..." Sesi üzgün ve gergin geliyor. Anında tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Neler oluyor?"

"Yok bir şey, ben sadece..." İç geçiriyor. "Megan'ı sosyal medyada takip ediyor musun?" Kaşlarımı çatıyorum. "Loraine, ben sosyal medyada bile değilim. Bunu biliyorsun."

"Peki son zamanlarda onunla konuşmadınız ya da onu görmediniz mi?"

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Görölmek ya da konuşulmak *istediğini* sanmıyorum. En azından hiçbirimiz tarafından."

Loraine "herhangi birimiz" derken "kalanları" kastettiğini biliyor.

Kabil'den sonra hepimiz yaralanmış ve korkmuştuk. Ama en kötüsünü Bryce ve Matt'in kız kardeşi olan Megan yaşadı. O gün kocası Jason'ı ve iki erkek kardeşini kaybetti.

"Onun için biraz endişeleniyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Neden? Ne oldu?" *"Yıllar*

sonra ilk kez mesaj attı."

Kaşlarımı çattım. "Yani, bu o kadar önemli bir şey mi?"

"Hayır, Castle..." Huzursuzca yutkunduğunu duyabiliyorum. "Bu inanılmaz karanlık bir şeydi. Sanki..." Sesi tutuklaşıyor, sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi. "Oradan gelen ölü Amerikan askerlerinin gerçekten grafik resimleriydi. Dürüst olmak gerekirse, algoritmanın gönderiyi otomatik olarak kaldırmadığına inanamıyorum."

İrkildim. "Lanet olsun, Loraine," diye homurdandım. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Hayır, sorun değil, ben..." İç çekiyor. "Ben iyiyim. Sadece onun için endişeleniyorum. Yıllardır sosyal medyada hiçbir şey paylaşmadığı düşünülürse bu yeterince garipti. Ama sonra intikamcı melekler, etten bir pound ve tüm bu süper karanlık İncil şeyleri hakkında bu gerçekten şifreli paylaşımları yaptı."

Kaşlarımı daha da çatıyorum ve tırnaklarımı çenemde gezdiriyorum. Megan'ın çok dindar bir insan olduğunu hiç hatırlamıyorum. Ama onu on yıldır görmemiştim.

"Bir şey biliyorsa Jeremy'ye sorabilirim."

"Siz çok konuşur musunuz?"

Gülümsüyorum. "İstediğim kadar değil. Ama kısa bir süre önce iş için şehre geldiğinde bir şeyler içerken yakaladık. Onu görmek harikaydı. Yap

Sen?"

"Hayır," diye iç geçirdi Lorraine. "Yani Jer ve ben zaten hiç o kadar yakın değildik. Ama sanırım o, olanlardan sonra senden bile daha fazla suçluluk duygusu yaşadı."

Haksız değil. Evet, Bryce'ın en son girmemi emretmesine rağmen üçünün o eve benden önce girmesine izin verdiğim için kendimden *uzun* süre nefret ettim. Ama Jeremy görevde bile değildi, çünkü üsse döndüğünde gıda zehirlenmesi geçirmiş ve kusuyordu. Ona olanları anlattıklarında yaşadığı cehennemi hayal bile edemiyorum.

İç çekiyorum. "Onları özlüyorum, Lorraine."

"Evet." Ağır bir nefes aldı. "Sen ve ben, Castle. İkimiz de."

"Jeremy'den Megan hakkında bir şey duyarsam sana haber veririm, tamam mı?" "Evet, bu harika olur. Teşekkürler."

"Şu genç kızına benden selam söyle."

Kıkırdıyor. "Söyleyeceğim. Ve karına benden selam söyle."

Telefonu kapattığımda gülümsüyorum ve Jeremy'yi gerçek telefon numaram üzerinden yönlendirmek için kullan at telefonumu kullanarak arıyorum. Açmıyor, ben de ona ne zaman müsait olursa kontrol etmesi için kısa bir mesaj bırakıyorum.

Parke zeminde ilerleyen çıplak ayak sesleri üzerine başımı kaldırdığımda Callie'nin banyo havlusunu bırakarak bana doğru geldiğini görüyorum.

Anında, tüm dikkatimi ona verdim.

Kucağıma tırmanıp kollarını boynuma doladığında ve beni yavaş ve derin öptüğünde inliyorum. Banyodan çıkmış gibi sıcak, pürüzsüz ve ipeksi; ellerim sırtında aşağı yukarı gezinirken sikim kabarıyor.

"Bu ne için?" Homurdanıyorum, ağzımı boynuna sokmak için indiriyorum.

Callie inliyor, dişlerim tenini sıyrırken zevkle iç çekiyor. Sonra kollarımdan kurtulup önümde yere kayıyor ve kemerime uzanıyor. Pantolonumu açıp onu ve boxerımı birlikte aşağı çekerken, ben de ona yardım etmek için kalçalarımı kaldırırken içimde şehvet yükseliyor. Bacaklarımın arasına girip küçük parmaklarını şişmiş aletimin etrafına sararken onları tekmeliyorum.

"*Kahretsin*, Callie..." Ağzı başının üzerine inerken zevkle tıslıyorum. Dili tepenin etrafında dolaşıyor, inerken gözleri benimkilere kilitleniyor. İnliyorum, ağzının bana doğru alçalmasını izliyorum, boğazının arkasına daha fazla beni alıyor.

Dilini şaftımda yukarı ve aşağı sürüklüyor, gözleri hala benimkine sabitlenmişken döl dolu toplarıma doğru hareket ediyor. Onları şapırdatırken daha derin inliyorum, kafasına doğru yalamadan önce onları dilliyorum.

Kucağıma geri sürünüp beni sertçe öperken gömleğimi çekip çıkarıyorum.

"Şey," diye mırıldanıyor usulca, parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Sadece bir süre önce biri bana bir söz verdi ve henüz yerine getirmede."

Kaşlarımı çatıyorum, onun küçük ateşli amcığının sikime sürtündüğünü hissettiğimde çenem geriliyor.

"Peki bu ne olabilir?"

Ağzını kulağıma daldırıyor, dudakları kulağımın lobuyla alay ediyor.

"Her şeyi almak için."

Geriye uzanıyor, yukarı kaldırırken parmaklarını sikimin etrafına sarıyor. Ve geri yerleştğinde, kışının başıma süründüğünü hissettiğimde tekrar inliyorum.

"Henüz yapmadın," diye mırıldanıyor kulağıma.

Gözlerimizin şiddetle kilitlenmesi için yeterince geri çekiliyorum. Kalçalarını yavaşça üzerimde sallarken nabzım damarlarımda uğulduyor.

"Ne dilediğine dikkat et bebeğim," diye homurdanıyorum.

Dudağını ısıırıyor, başını sallarken yanakları iyice kızarıyor. "Şaka yapmıyorum Castle," diye mırıldanıyor sessizce. "Ciddiyim. Seni *her yerde* istiyorum."

Onu kollarıma alıp ayağa kalktığımda nefes nefese kalıyor, inliyor ve hala onu tutuyor. Bacakları belime dolanıyor, dudakları yüzümü ve boynumu öpücüklere boğarken onu üst kattaki yatak odasının çatı katına taşıyorum. Ayın parıltısı dışında burası karanlık ve onu yatağa yatırdığımda kendimi lanet olası bir tanrıçanın üzerinde duruyormuşum gibi hissediyorum.

Bir keresinde bana gülerek babasının ona ilham perisi Calliope'nin adını verdiğinde hedefi ıskaladığını söylediğinde yanılıyordu. O bir şarkıcı ya da şair olmayabilir.

...ama o benim ilham perim.

Kalçalarının arasına girdiğimde inliyor, dizlerini yukarı kaldırıp iyice ayırıyor ve onu aç gözlerimin önüne iffetsizce seriyorum. Çenem eğiliyor ve dilim onun istekli küçük amcığının üzerinde ıslak bir şekilde gezindiğinde çığlık atıyor.

Dudaklarımın arasında emmeden önce ucunu klitorisinin etrafında döndürüyorum. Sonra dilimi açgözlü amının derinliklerine daldırıyorum, ne kadar ıslak olduğunu tadıyorum

O miyavlayıp altımda kıvranırken. Parmak ucum aşağı kayıyor, zevkle inerken büzülmüş küçük deliğiyle alay ediyor. Dilimi yavaşça aşağı ve daha aşağı sürüklerken gözlerimin onunkilere kaymasına izin veriyorum, ta ki onu göt deliğinin üzerinde döndürene kadar.

"*Castle...*"

Callie'nin kıcını kızdırdığımda *çılgına döndüğünü öğrendim*. Daha önce dilimi onun küçük dar halkasının etrafında gezdirdim ve bunu yaptığımda dikişlerinden ayrılmasını izledim. Hatta bir hafta önce dilimi götüne gömüp başparmağımla klitorisini yuvarlayarak onu kasırğa gibi boşaltmıştım.

Bu gece, onun her şeyini

alacağım. Bütün bekaretini.

Her ilk.

Söz konusu o olduğunda her şeyi istiyorum.

Callie haykırıyor, ben dilimi göt deliğinin üzerinde gezdirirken parmakları saçlarıma dolanıyor. Parmağımı damlayan ıslak amının üzerinde, karnında, göğüslerinin arasında, dudaklarının üzerinden geçene kadar gezdirirken gözlerim onunkilerle buluşuyor. Ağzını açıp parmağımı içine çekerken inliyor.

"*Aferin kızıma,*" diye homurdanıyorum. "Güzel ve ıslak olsun, bebeğim, böylece seni açabilirim ve sıkı küçük kıcını horozum için hazırlayabilirim."

İnliyor, dilini parmağımın etrafında döndürüyor ve dudaklarını parmağımın etrafına sıkıca sarıyor. Parmağımı ağzından çıkarıp aşağı indiriyorum ve dar deliğinin etrafında dolaştırıyorum. Yavaşça, yavaşça içine bastırıyorum, iniltisinin yatak odasını inletmesinin tadını çıkarıyorum.

"*Siktir, Castle...*"

Parmağımı yavaşça kıkına sokup çıkarırken ağzım amına karşı mırıldanıyor ve dilim klitorisiyle oynuyor.

Elim yatağın altında, iki hafta önce sadece bu an için aldığım kayganlaştırıcı şişesini buluyor - her ihtimale karşı. Zonklayan sert, şişmiş sikimin her tarafına sürüyorum ve sonra şişeyi ona getiriyorum. Dilim klitorisinin üzerinde dans ederken ılık sıvıyı kıkında gezdirdiğimi hissettiğinde nefesi kesiliyor. Ve parmağım kolayca içeri kaydığında, kalçaları beni daha derine almak için yükseliyor.

"*Kahretsin*, Castle, bu çok iyi hissettiriyor..."

Ben klitorisini dillerken kıvranıyor ve ayağa kalktığımda gözleri kaygan sikimi okşadığım yere düşüyor.

"Bacaklarını geride tut ve benim için aç, bebeğim."

Başını sallıyor, bacaklarını dizlerinin arkasından tutup geriye çekerken nefes nefese kalıyor. Parlayan pembe amcığı ve daracık küçük göt deliği tam orada beni bekliyor ve yemin ederim bu manzara karşısında sikim daha da sertleşiyor.

Şişmiş başını onun en özel yerine doğru hafifçe itiyorum, sıkı halkasının sikime karşı büzüldüğünü hissediyorum. Üzerine eğilip onu yavaşça ve derinden öperken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"*Lütfen sik beni*," diye inliyor. "*Lütfen sik beni-oh sik beni...*"

Şimdilik sadece başını yavaşça içine sokarken gözleri büyüyor ve ağzı kocaman açılıyor. Onu incitmeye hiç ama hiç niyetim yok. Bu yüzden yavaşça ilerliyorum, vücudunun benim için yavaşça açıldığını hissedene kadar yavaşça daha fazla baskı ekliyorum.

Başım yüzüğünün yanından geçerken Callie'nin nefesi kesiliyor ve tiz bir inilti çıkarıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağılıyor, geniş gözlerle birleştığımız yere bakıyor. "Lanet olsun, çok büyüksün."

"İstedğin zaman durabiliriz-"

"Hayır. Durma. Devam et."

Kelimelerin kendileri değil, arkalarındaki ham ihtiyaç beni hırlatıyor ve kendimi bir vuruşta ona çarpmamak için savaşıyor. Ama bunu geri çekiyorum, şişman sikimi inç inç onun inanılmaz derecede dar kıcının derinliklerine sokmaya başladığımda yavaştan daha yavaş gidiyorum.

Başparmağımla klitorisini ovmaya başladığımda Callie inliyor. Ağzımı boynuna daldırıyorum, ileriye doğru itmeye devam ederken ısıyorum ve emiyorum, ta ki sikimin her santimi onun içine gömülene kadar.

Boğuluyor, gözleri kocaman ve ağzı açık bir şekilde geriye yuvarlanmış. Göğsü yükselip alçalıyor ve kıcının sikimin etrafında kenetlenip süt sağdığını hissettiğimde inliyorum.

Alnımı onunkine yaslıyorum, nefesi benimkine karışırken gözlerimiz kilitleniyor.

"Ve şimdi, bebeğim," diye inliyorum dudaklarına karşı. "Senin gibi kötü bir kızın kıcını sikeceğim."

Dışarı kayıyorum ve sonra tekrar içeri itiyorum. Çılgılık atıyor, bana yapışıyor ve çılgınca inerken başını geriye atıyor. Onu becermeye başladığımda üzerime acımasız bir vahşet geliyor, kalın horozumun onun sıkı küçük deliğine girip çıktığı yere bakıyorum.

"Şuna bak bebeğim," diye inliyorum, bir elimle yüzünü kavrarken diğer elimin başparmağıyla klitorisini ovuyorum. "O koca sikin o güzel küçük göt deliğini nasıl siktiğine bak. Sikimin her santimini yutan açgözlü kıcına bak."

Callie açılmış bacaklarının arasından aşağıya bakıyor, ben onu becerirken yüzünde saf bir şehvet ifadesi var.

"*Daha sert,*" diye boğuluyor.

İnliyorum, sikim daha da kalınlaşıyor. Ama hevesine rağmen onu incitmek istemediğim için aynı hızda devam ediyorum.

"*Daha sert* dedim," diye tıslıyor.

Ona sinsice sırtıyorum, kendimi derinlere itiyorum. "Hevesli küçük-

" Yüzüme tokat attığında aniden sarsılıyorum.

"*Kıçımı daha sert sik, baba.*"

Yüzüm kararıyor ve elim aniden boğazına dolanıyor. Derin derin inliyor.

"Seni sertçe becermemi ister misin, bebeğim?" Hırlıyorum.

Callie hevesle inliyor, neredeyse delirmiş bir şehvet gözlerini doldururken başını aşağı yukarı sallıyor.

"Bu sıkı, güzel, küçük bakire kıçını bir *hafta* boyunca oturamayana kadar sikmemi mi istiyorsun?"

"*Lütfen, baba... lütfen sik-oh Tanrım!!!*"

Bayan istediğini alır.

Ona sertçe vuruyorum - onu ciddi şekilde yaralayacak kadar sert değil, ama kesinlikle onu hissettirecek kadar sert. Ben içine girip çıkmaya başladığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor, yüzünde saf bir coşku maskesi beliriyor. Kaslarım şişiyor ve dalgalanıyor ve elim boğazının etrafında onu çılgına çevirecek kadar sıkılıyor.

İçine girerken ağır taşaklarım kıcına çarpıyor, onu boğarken ve dişlerimi boynuna geçirirken inanılmaz derecede sıkı küçük deliği aletimin canını sıkıyor.

"İstedğin bu muydu bebeğim?" Kulağını törpüledim. "Seni küçük, pis bir oyuncak gibi kullanmamı mı?"

"*Evet!*"

"Bu kıcı bana aitmiş gibi sikmem için mi?"

"*Öyle!*" diye zevkle hıçkırıyor. "*Her şey... her parçam...*"

"Sikimi sık, bebeğim," diye homurdanıyorum, ikimiz de serbest kalmaya doğru hızla ilerlerken ona vuruyorum. "O kalın siki açgözlü göt deliğinle sık."

"*Aman Tanrım,*" diye boğuluyor. "*Aman Tanrım...*"

Bir hırıltıyla onu yatağa geri itiyorum ve sonra bizi yuvarlıyorum, bir kez bile içinden kaymıyorum. Dizleri kalçalarımın her iki yanında, gözlerim onunkilere kilitlenmiş halde kendini kucağında bulduğunda inliyor, etrafımda titriyor.

"*Sür onu,*" diye homurdanıyorum. "Koca sikimin üzerinde zıpla, çünkü benim için geldiğini hissetmek istiyorum. Boşaldığını hissetmeme izin ver, bebeğim. Koca sikim kıcının derinliklerine gömülüyken benim için patladığını hissetmeme izin ver."

Orgazm yaklaşırken gözleri yuvalarından fırlıyor. "*Castle...*"

"*Callie-*"

"*Seni*

seviyorum."

Ağzından kaçırıyor ve anında gözleri büyüyor.

"Castle, ben-"

"Ben de seni seviyorum."

Bir ığ ya da top güllesi tarafından  p lmek gibi. Ağzını benimkine öyle bir yapıştırıyor ki ikimiz de kan tadı alıyoruz, beni sertçe öperken dudaklarıma doğru inliyor. Ben de onu aynı sertlikte  pmezsem namerdim, ellerim kışını kavrarken onu kollarımla sarıyor, beni aşığı yukarı, daha sert ve daha hızlı becerdiğini hissediyordum.

Etrafımızdaki dünya, sadece o ve ben kalana, dudaklarımız kilitlenene ve uçurumdan aşığı yuvarlanırken bedenlerimiz birbirine çarpana kadar yok oluyor.

Boşalırken ağzımın içine çığlıklar atıyor ve çakıllı meme uçlarının göğsüme sürtündüğünü ve sikimin etrafındaki sıkı küçük kışacını hissettiğimde, bu benim için çok fazla.

Son bir hamleyle içine giriyorum, içine patlarken onu şiddetle kollarımda tutuyorum. Boşalırken vücudunun kasıldığını ve kıvrandığını hissedebiliyorum ve ben de onunla birlikteyim, sıcak spermim ikimiz de arşafllara yuvarlanana kadar kışının derinliklerine d k l yor.

KALE

"Lanet olsun, dostum. Ödümü kopardın, biliyor musun?"

Telefonda iç geçirdim. "Özür dilerim. Seni gerçekten daha önce aramak istiyordum, sadece birkaç hafta garip geçti."

"Yani, *kahretsin*, Castle," diye ıslık çalıyor Jeremy. "İş yerinde New York'ta bir çete savaşı olduğuna dair bir sürü dedikodu duyuyorum - Reznikov Bratva'yı yöneten adamlardan birine ait bir dairenin Manhattan sokaklarında elli kalibrelik bir silahla vurulduğuna dair. Sonra da beni bırakıp kaçırıyorsun öyle mi?" Öfkeli bir nefes üflüyor. "Ne oluyor *lan*?"

Başımı salladım. "İnan bana, bu çok uzun bir

hikâye." "Yine de iyi misin?"

"Evet, dostum, iyiyiz."

"Tanrıya şükür," diye h o m u r d a n ı y o r . "Ve yeni karını güvende mi tutuyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, güvenli bir yere yerleştik."

"Güzel, Castle. Bu çok iyi."

"Dinle Jer, bir şey sormak istiyorum..." Kaşlarımı çatıyorum. "Megan'ı hiç takip etmiyorsun, değil mi?"

Derin bir iç çekti ve bir dakika sessiz kaldı. Tüm bunlar hakkında fazla konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ama Loraine'e ona soracağıma söz verdim.

"Hayır, dostum," diyor sessizce. "Sevdiğimi söyleyemem. Neden, ne oldu?"

"Ben değilElbette. I oldu konuşmak ile Loraine ve diğer Gün, ve bahsetti...hayır, unut gitsin."

"Hayır, ne oldu?"

"Megan'ın birkaç yıl boyunca hiç paylaşım yapmadıktan sonra aniden sosyal medyada garip şeyler paylaştığını söyledi."

"Huh," diye homurdanıyor. "Ne tür garip şeyler?"

Dişlerim gıcırdıyor. "Ölü asker resimleri, Eski Ahit'ten İncil ayetleri. Bu tür şeyler. Sanırım Loraine onun için endişeleniyor." Nefes veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse ben de endişeliyim."

"Woah... evet, kahretsin," diye mırıldanır. "Bu hiç iyi değil. Numarasının falan bende olduğunu sanmıyorum..."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Sadece sorayım dedim."

"Şey," diye iç geçirdi. "Araştırmaya çalışabilirim. Oh, dinle, hazır sen yanımdayken ve bir şeyleri araştırmaktan bahsetmişken, seni ciddi şekilde ilgilendirebilecek bazı bilgilere rastladım."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Rus'un evinin penceresinden giren 50 kalibrelik mermilerle ilgili istihbarat gibi."

Daha dik oturuyorum. "Kahretsin, ne buldun?"

"Ehmm... Telefonda konuşamam, dostum. Üzgünüm. Beni bir vekilden arıyor olsan bile."

Sırıtiyorum. "Bunu görebiliyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Siktir, dostum. Burada sahip olduğum havalı oyuncaklar aklını başından alır. Savunma Bakanlığı bütçesinin güzelliği burada. Harcadığım şeyleri görmelisin."

"Vergilerim çok işe yarıyor, ha?"

Gülüyor. "Onun gibi bir şey."

Boğazımı temizliyorum. "Peki, tamam,

buluşabilir miyiz?" "Senin için sorun olur mu?

Gizlendiğini biliyorum." "Evet, her şey

yolunda."

"Elbette, o zaman. Adresi bu numaraya mesaj at. Şehirden ne kadar uzaktasınız? Aslında bu hafta yine New York ofisinde çalışacağım."

Sırıtiyorum. "Mükemmel. Senden yaklaşık dört saat uzakta o zaman. Montauk'tayız."

Boğazını temizliyor ve sanki harekete geçmiş gibi bir ses çıkarıyor. "Hallediyorum dostum. Bana adresi gönder, ben de bu istihbaratın kopyalarını bastırıp yola koyulayım. Bunun için bana yemek ısmarlıyorsun."

Kıkırdıyorum. "Bir adım daha ileri gidip kendim yapsam nasıl olur?"

"Kahretsin, aşçılığın son on yılda daha da gelişmiş olsa iyi olur. Tamam kardeşim, ikinizle de yakında görüşürüz."

Callie'nin büyük bir battaniyeye sarınmış kitap okuduğu verandaya doğru yürüyorum. Eğilip çenesini yukarı kaldırdığımda ve onu usulca öptüğümde sıırıtiyor.

"Akşam yemeğinde misafirimiz
var." Şaşırmış görünüyor. "Öyle
mi?"

"Evet. Jeremy. Konstantin'in evindeki tetikçi hakkında bazı bilgileri var
ama bunlar gizli bilgiler ve telefonlar her zaman o kadar güvenli değil."

"Yani buraya kadar geliyor mu?"

"Yemek pişirmem karşılığında, evet."

Sırıttıyor. "Aman Tanrım, dış dünyadan biri mi? *Burada mı?*"

O gülerken ben gözlerimi deviriyorum. Burada aramızda bir şaka haline
geldi: dikkat çekmediğimiz ve bir gezintimiz beş pisliği hastaneye
göndermemle sonuçlandığı için, bir tür kıyametten sonra tecritte yaşayan
son iki insan olduğumuza gülüp duruyoruz.

Evet, garip.

Ve hayır, umurumda değil.

"Burada mı kalıyor?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ama buradan şehre dönmek üç ya da dört
saatlik bir yol, o yüzden... belki?"

"Peki, bu durumda..."

Üzerime atlayıp beni kanepeye iterken bir inilti çıkardım. Kucağıma
kayıyor ve boynumu öpmeye başlıyor.

Bu kadın *doymak bilmiyor*.

"Eğer burada kalacaksa," diye mırıldanıyor kulağıma. "Sana *şimdi*
ihtiyacım olabilir, çünkü sanırım çok yüksek sesle sevişerek misafirini
uyandırmak kabalık olarak kabul ediliyor."

"Kesinlikle. Çok kaba," diye homurdanıyorum.

"Ve buna izin veremeyiz," diye mırıldanarak ellerini eşofmanımın altından geçiriyor.

İşte o zaman telefonum çaldı.

"*Lanet olsun*," diye mırıldanıyorum, telefona bakıyorum. Sesli mesaja yönlendirmek üzereydim ama ekranda George'un adını görünce duraksadım.

George benim muhasebecim ve son on iki saat içinde dördüncü kez arıyor.

"Bunu almalısın, değil mi?"

İnliyorum ve alnımı onunkine gömüyorum. "Buna ihtiyacım var." "O zaman ben de banyoya giriyorum."

Kucağımdan inip uzaklaşırken ona bakıyorum.

"Bensiz başlarsan, bebeğim, başın belaya girer." "Öyle mi?"

Elbisesini çıkarıp bana doğru fırlatırken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Güzel."

George'u geri çağırırken inliyorum ve sikim zonkluyor.

Bu çok önemli olsa iyi olur.

"Castle! Hangi cehennemdeydin?! Sana ulaşmaya çalışıyordum! Mail attım, aradım-"

"Üzgünüm George," diye homurdandım. "Yoğun birkaç hafta geçirdim. Ofise pek uğrayamadım. Ne var ne yok?"

"Pekala," diye tersledi, "sadece bana ne zaman söylemeyi planladığını merak ediyordum?"

Kaşlarımı çattım. "Sana ne söyleyeyim?" "Tröstün tasfiyesi hakkında mı?"

Dik oturuyorum, kulaklarım çınlamaya başlıyor. "Affedersiniz?"

Sadece bir güvenim var ve o da Loraine, Teagan, Shawna ve Megan'a bakılmasını sağlamak için kurduğum güven. Ve ona hiçbir şey yapmadığımdan eminim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Tersledim.

"Güven, Castle. Hesap kapatıldı." "*Hayır*, kapatılmadı," diye homurdanıyorum.

"O zaman size ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü şu anda ekranımdan bakıyorum. Fonlar dışarı aktarıldı-"

"Hepsi mi?!"

O fonda Loraine, Teagan, Megan ve Shawna'yı ömür boyu maddi açıdan rahat ettirecek otuz milyon dolar var.

"Maalesef öyle. Açıklanmayan bir hesaba, daha sonra da teslimat hesabının kendisi kapatıldı."

Kalbim davul gibi güm güm atıyor. "Buna nasıl izin verildi?! Ben hiçbir şey imzalamadım ya da emretmedim!"

George'un öfkeyle klavyesine vurduğunu duyabiliyorum. "Tamam, şimdi güven anlaşmasını gündeme getiriyorum... doğru. Görünüşe göre hesabı kapatmanın ya da para transfer etmenin tek yolu sizin onay vermeniz."

"Aynen öyle. O yüzden FBI'ı ara," diye homurdanıyorum. "Çünkü az önce soyuldum."

"Bekle." Tekrar yazıyor ve sonra nefesinin altında sessizce küfrediyor.

"George...?"

"Güven beyannamesinde çoğunluk şartı var." Kaşlarımı

çattım. "Lanet olası bir ne?"

"Çoğunluk maddesi. Kayıtlara geçmesi için bunu dahil etmezdim. Zaten üç lehtarın da müteveli olarak listelenmesinin belki de akıllıca olmadığını düşünmüştüm, elbette tamamen yasal olsa da. Ama daha önce sizin için çalışan her kimse-"

"Bu da ne George?"

Nefes veriyor. "Temel olarak, müteveli sayısının çoğunluğunun karar almasına izin verir. Bu genellikle bağışçının, yani sizin -vefat etmek veya başka bir şekilde güvenin kendisiyle ilgili mali kararlar veremez hale gelmek. Bu durumda çoğunluk, sizin dışınızdaki üç müteveli -Shawna, Megan ve Lorraine- olmalı. Teagan on sekiz yaşına geldiğinde onu da ekleyeceğimizi konuşmuştuk ama henüz o aşamaya gelmedik-"

"Üçünün birlikte hesabın boşaltılmasına onay verdiğini mi söylüyorsunuz?!"

"Ben... evet, aslında," diyor George şaşkınlıkla. "Bunun olabilmesinin tek yolu bu-"

"Seni sonra ararım."

Lorraine aradığımda açmıyor. Daha sonra Shawna'yı aradığımda kafamda alarm zilleri çalıyor ve o da sesli mesaja düşüyor.

Ne oluyor lan?

Loraine beni geri aradığında FBI'ın New York'taki operasyon direktörü Jack Dorsey'i [BP1] aramak üzereydim.

"Hey!" diyor neşeyle. "Vay canına, bir haftada iki arama mı? Bu nadirliği neye borçluyum-"

"Ne haltlar döndüğünü bilmem gerek Loraine."

Bir duraksama oldu ve sonra boğazını temizledi. "Özür dilerim Castle, her şey yolunda mı?"

"Hayır değil," diye hırladım. "Bir *mil* bile değil."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, sesi korkmuş gibi çıkıyor. "Neler oluyor?"

Bu, Meryl Streep'ten oyunculuk dersleri almıyorsa, benden otuz milyon dolar çalma planının bir parçası olan bir kadına benzemiyor.

"Loraine, sana bir şey sormam gerek."

"Elbette," diye fısıldıyor, sesi titriyor.

"Son zamanlarda sizi bir şey imzalamaya zorlayan oldu mu? Eğer şu anda yanınızda biri varsa, sadece 'kara ayı' deyin."

"Castle, sen neden bahsediyorsun?!"

Rahatlayarak nefes veriyorum.

"Beni bir şey imzalamaya zorlamak mı? Ne gibi bir şey?!" "Sadece-"

"I Yani, ve sadece şeyler Ben de imzalı son zamanlardavardır Teagan'ın üniversite başvuruları ve gönderdiğin şu güven tazeleme şeyi."

Hala gidiyorum.

"Özür dilerim, ne dedin?"

"Oh, evet, sana söylemedik! NYU'yu ilk tercihi olarak belirledi.
-"

"Başvurular değil," diye mırıldandım. "Yenileme
formu mu?" "Evet. Vakıf için mi?"

Soğuk bir şey göğsümün derinliklerine batıyor.

Hay sikeyim.

"Castle, üzgünüm, şimdi neler olduğu konusunda kafam karıştı. Posta geldiğinde seni aramayı denedim. Ama sonra Shawna'ya ulaştım, o da aynı şeyi almış. Biz de senin yapışkan notlarında istediğin gibi imzalayıp geri gönderdik..."

Siktir. Siktir. Siktir.

SIKTIR. Sanırım az önce
sikildim.

"Her şey yolunda Loraine," diye yalandan konuşmayı başarıyorum. "Her şey yolunda. Üzgünüm, sadece çok çalıştım ve çok yoruldum. Seni korkutmak istememiştim."

Nefesini bir nefesle veriyor. "Evet, kesinlikle yaptın!" Sinirli bir şekilde gülüyor. "Hey, Tea eve yeni geldi. Onunla New York hakkında konuşmak ister misin-"

"Üzgünüm, gitmem gerek. Yakında görüşürüz çocuklar."

Telefonu kapatır kapatmaz Shawna'dan bir çağrı alıyorum, temelde aynı kafa karışıklığı içinde. Telefonu kapattığımda hemen Jack Dorsey'i arıyorum.

"Yani...*siktir*, Castle," diye homurdanıyor. "Evet, tabii ki. En kısa zamanda bir ekip kurabilirim. Bu bir banka dolandırıcılığı ve belli ki miktar da bunu ağır bir suç haline getiriyor."

"Gittiği hesabın izini ne kadar hızlı sürebilirsiniz?"

"Şu anda arama izni için bir talepte bulunuyorum. Bugün Pazar, o yüzden fazla ümitlenmeyin ama muhtemelen üç saat içinde bir tane bulabilirim. Ekiplerimizden birinin iz sürmesi bir ya da iki saat daha sürer."

"Yap şunu," diye tıslıyorum.

"Emin olabilirsin. Ve... Gerçekten üzgünüm, Castle."

Telefonu kapattım ve koltuğa gömülürken inledim. Sonra kalkıp evin içinde fırtınalar estiriyorum, sinirli ve gergin bir şekilde...

...ve garip bir şekilde, inanılmaz derecede zor.

Ben banyoya daldığımda Callie, meme uçlarını tam olarak örtmeyen köpüklerle dolu bir küvetin içinden bana sırtıtıyor.

"Seni bu *kadar* meşgul eden şeyin ne olduğunu merak ediyordum Castle..."

Kıyafetlerimi parçalayıp onu yakaladığımda ve küvette dizlerinin üzerine çevirdiğimde nefesi kesiliyor. İnliyor, titriyor ve ben arkasına sıçrarken kenarları tutuyor.

Onu kalçalarından tutup sikimi tatlı küçük amcıyla aynı hizaya getirdiğimde sırtını kamburlaştırıp gözlerindeki ateşle bana bakarak, "*Söyle bana*," diye inliyor.

"Her neyse, hıncını benden çıkar."

ÇOK SONRA, nihayet kendimi son birkaç saattir Callie ile sarmaş dolaş olduğum çarşaflardan çekmeyi başarıyorum.

"Meeeh," diye sırtıyor, elimi tutarken uyku bir şekilde bana bakıyor. "Neden?"

Vakıfla ilgili olanları zaten konuştuk. Mesele para bile değil. Yani, evet, bir sürü para var. Ama Kildare imparatorluğunu yönettiğim için kazanacağım parayla kıyaslandığında, aslında *değil*. Bu da yaşamak için garip bir gerçeklik, bunu söyleyebilirim.

Yani mesele para değil. Dışarıda birileri sadece bana ya da Callie'ye ateş etmekle yetinmiyor. Benimle de uğraşmaya çalışıyorlar. Ve daha da kötüsü, ölmelerini izlediğim adamların aileleriyle de uğraşıyorlar.

Onu öpmek için eğildiğimde gülümsüyorum. "Bakkal. Bu akşam yemek yapacağım." "Kahretsin, doğru," diye inliyor. "Ev misafiri."

"Uslu duracak, merak etme," diye kıkırdıyorum, üzerime bir kot ya da tişört geçiriyorum. "Yoksa onu dışarı atarım."

Yataktan çıkarken iç geçiriyor. Çarşaf lar çıplak bedeninden kayarken nabzım hızlanıyor ve bana sırtarak döndüğünü görüyorum.

"Ya da her halükarda kışına tekme yi basabilirim," diye homurdanarak bileğini tuttum ve onu kendime çektim.

Elimi tokatlayarak uzaklaştırırken kıkırdıyor. "Aman Tanrım. Git yemek getir. Ben üzerime bir şeyler giyip evi biraz temizleyeceğim."

Yerel bir marketten biraz sebze ve rıhtımdan taze balık alıyorum. Geçen gece ayarladığım salaklardan birini gördüğümde çok eğlendim.

teknelerden birinde çalışıyor. Ama beni görür görmez ortadan kaybolacak kadar sağduyulu.

Telefonum çaldığında çoktan eski kamyonetime geri dönmüştüm.

Kapıyı çekip açarken "Deimos," diye homurdandım. "Senin için ne yapabilirim-" "Sen değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Uzun bir iç geçirdi. "Cillian'la konuşuyordum. Callie'nin eski dairenden ne çıkardığını biliyorum Castle ve tam olarak neye benzediğini ve muhtemelen ne düşündüğünü de biliyorum. Ama *o sen değilsin.*"

Kıpırdamadan duruyorum, kulaklarım çınlamaya başlarken boğazım düğümleniyor. "Sen Declan'ın oğlu değilsin."

İçime bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum. O şerefsizin piç kanı o l m a d ı ğ ı m söylendiği için değil. Ama aynı zamanda Neve ve Eilish'in üvey kardeşi *olmadığım* anlamına da geldiği için, ki Callie bana bulduğu şeyi gösterdiğinden beri aklımın bir köşesinde bu vardı. Bu fikre gittikçe daha fazla alışıyorum.

Yani evet, bu biraz acıtıyor. Hem de çok. "Özür dilerim Castle."

"Ne..." Gözlerimi kapatıyorum ve kamyonun yan tarafına yaslanırken başımı sallıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sessizce homurdanıyorum. "Ne buldun?"

"Carveliler ve Komisyon'daki diğer bazı İtalyan ailelerle ilgili derin bir araştırma yapıyordum ve birçok dolapta birçok iskelet bulmaya başladım."

"Ne tür iskeletler?"

"Svetlana'nın yanı sıra -ve yaklaşık bir düzine başka kadınla- Declan'ın Luca'nın yeğeni Silvia'yı becerdiği gerçeği gibi."

Ağzım burkuldu. "Ve?"

"Ve ondan piç bir oğlu oldu." Kalbim biraz burkuldu.

"Bakın," diye iç geçirdi. "Gavan'ın Drazen'den aldığı sabit diskte 'çocuktan' bahseden bazı bilgiler olduğunu biliyorum ve evet, tüm ikinci dereceden şeyler Svetlana'nın anne olduğuna işaret ediyordu. Ama Silvia meselesi yüzde yüz sağlam."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Evet, ama nereden biliyorsun-"

"Luca'nın özel notları elime geçti, Castle," diye sessizce homurdanıyor. "Tekrar özür dilerim. Öğrendiğinden, daha doğrusu öğrendiğini sandığından beri aklından neler geçtiğini ancak tahmin edebilirim. Özellikle de bunun Neve ve-"

"Söyle bana Deimos," diye homurdanıyorum monoton bir ses tonuyla.

İç çekiyor. "Luca ilişkiden haberdar oldu ve bu yüzden neredeyse Kildare'lerle savaşa girecekti. Ancak Michael Genovisi başa geçmeden önce aileyi yöneten Leo Scialami ona geri adım attırdı. Declan'la bir iş anlaşması yapmıştı."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve dönüp okyanus dalgalarına bakıyorum.

"Görünüşe göre Silvia hiç hamile kalmak istememiş ve bu çocuğu hiç istememiş. Bu yüzden çocuk doğduğunda Luca onu teğmenlerinden birinin ailesine vermiş ve hepsi bu kadar. Owen ve Declan'ın gayrimeşru oğlunun kim olduğunu öğrenmesi ve kendisine ait olanın peşine düşmesi hakkında konuştukları ses kaydı o *çocukla ilgiliydi*, seninle değil."

Deimos boğazını temizler. "Bak Castle, Declan'ın neden sizinkilerin kirasını ödediğini ve onlara çek gönderdiğini bilmiyorum-"

"Lanet mektup," diye homurdanıyorum. "Lanet olası bir mektup vardı-"

"Adressiz ve S.T. imzalı, evet, biliyorum," diyor sessizce. "Castle... Silvia'nın soyadı Taglieri'ydi."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"O mektubun ailenizin dairesinde ne işi olduğunu *herkese* sorardım. Ama birkaç yıl önce Silvia'nın kendisi de dahil olmak üzere bu işe karışan herkes öldü."

"Peki ya çocuk?" Mırıldanıyorum. "Ne olmuş ona?"

"Asker ya da askerdi, tek öğrenebildiğim bu. Kayıtlarının çoğu sansürlenmiş durumda ve bağlantılarım bile bunu aşamadı."

"Peki ya yanında büyüdüğü aile?"

"DiMarcos mu? Evet," diye homurdanıyor Deimos. "Kontrol ettim. Onlar da ölmüş-"

Beynim durdu. Her şey durgunlaşıyor ve sanki soğuk bir şey derimin altından kayıyormuş gibi hissediyorum.

"Az önce ne dedin sen?"

Hattın diğer ucunda bir duraklama var. "Ne?"

"*Soyadı*, Deimos," diye tıslıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Tekrar söyle."

"DiMarco. Neden?"

Çünkü bir DiMarco *tanıyorum*. Evlatlık olduğunu bilerek büyüyen ve babası mafyayla bağlantılı olan İtalyan bir çocuk. Bir DiMarco.

orduya katıldı ve kim Ranger oldu. Beş yıl boyunca
yanında savaştığım kişi.

Kim 50 kalibrelik bir silahla iyi atış yapar.

Konstantin'in lanet olası dairesinde tuvaleti kullanırken, sözde aşılmaz bir kaleye rastgele bir yangın çıkarıcı cihaz yerleştirilmeden kısa bir süre önce.

...Şu anda Callie'nin bulunduğu lanet olası güvenli evime doğru yola çıkmış olan bir DiMarco.

Tek
başına.

Jeremy.

Jeremy *DiMarco*.

"Castle-"

"*Hemen* buraya gelmen gerek!" Balığı bırakıp kamyonete atlayarak bağırdım. Motor kükrüyor ve park yerinden çıkıp eve doğru koşmaya başlıyorum.

"Ne?!"

"Ares'i ara!!" Çığlık atıyorum. "Ona Callie'nin tehlikede olduğunu söyle ve herkesi ona mesaj attığım lanet Montauk adresine götürmesini söyle!"

Bundan sonra başka soru yok.

"Hallediyorum."

Gaz pedalına basarken telefonumu kenara fırlatıyorum. Frene basıp eve giden araba yolundan aşağı inene kadar dolambaçlı sahil yollarında çığlık atıyorum.

Ön tarafta park etmiş siyah bir SUV var.

Torpedo gözünden silahımı aldım ve kamyonetten atladım. Çalılıkların arasına dalıp evin yanından dolanarak arka kapıya ulaşıyorum. Neyse ki menteşeler iyi yağlanmış ve gürültüsüzce açılıyor ve silahımı kaldırarak içeri giriyorum.

Ev sessiz ama ben sessizce mutfaktan geçip oturma odasına girerken kalbim ölüleri uyandıracak kadar hızlı atıyor.

Hay sikeyim.

Callie yere bağlanmış, kıvranıyor ve ağzındaki tıkaçla çığlık atmaya çalışıyor. Beni gördüğünde gözleri irileşiyor ve ben odanın diğer ucundan ona doğru koşup dizlerimin üzerine çöküp ağzındaki tıkaçı çekiştirirken daha da fazla tekmelemeye ve kıyameti koparmaya başlıyor.

"Callie-"

"*ARKANDA!*"

Darbe çok hızlı geldi. Yüzüm yere çarpmadan önce yanlara doğru yalpalayarak yıldızları geri kırıyorum. Tekrar göz kırpıyorum, gözlerime sıcak ve yapışkan bir şey damlamaya başlayınca görüşüm bulanıklaşıyor. Bir iniltiyle başımı çeviriyorum ve aniden donup kalıyorum.

"Özür dilerim kardeşim," diye homurdanıyor Jeremy, çenesi sert ve sabit.

"Gerçekten üzgünüm." Kolu hâlâ askıda. Ama alçı olmadan *gayet iyi* yürüyor.

"Sen...*siktir*..."

"Kişisel bir şey değil Castle," diye homurdanıyor bana doğru adım atıp silahının kabzasını kaldırırken. "Bu sadece iş."

Silah yere düşer ve sonra her şey kararır.

CALLIE

Gözleri ilk açıldığında bulanık, vahşi ve odaklanmamıştı. Ama bilincinin yerine geldiğini görmek bile kalbimin yerinden fırlayıp boğazıma düğümlenmesine neden oluyor. Ona dokunamasam bile.

...Çünkü ikimiz de kayıkhanenin zemininden oluklu metal çatıya kadar uzanan dikey ahşap destek kirişlerine bağlıyız. Ama en azından birbirimize bakıyoruz.

"*Callie*-"

"Hey! Ben buradayım!"

Bana odaklanmayı başarmadan önce gözlerini kırıştırıyor, yüzünü buruşturuyor. Gözleri bana kilitlendiğinde parlıyor ve yüzü tekrar gerilmeden önce biraz sırtıyor.

"Nerede-"

"Buradayım kardeşim."

Arkamda Jeremy'nin sesini duyunca irkildim. Başımı çeviriyorum, kolu hâlâ alçıda olan, içeri davet edip kahve ikram ettiğim ama arkamdan saldırılıp yere düşürüldükten sonra elleri bağlanan adama hançer gibi bir bakış fırlatıyorum. Adam birden topallamaya başladı, o zamandan beri ayağındaki alçıyı çıkarmış ve bastonunu atmıştı.

Evden çok uzakta değiliz ama saatin kaç olduğunu unuttum. Hâlâ Montauk'ta ya da biraz daha batıda, New York'a yakın bir yerde olabiliriz. Ama tam olarak nerede, hiçbir fikrim yok.

Önemli olduğundan değil. Çünkü *başka* kimse de nerede olduğumuzu bilmiyor.

Sağlam elinde bir silahla benim ve bir yığın eski benzin bidonunun yanından geçip giderken Jeremy'ye tekrar ters ters bakıyorum. Castle ona baktı ve yüzü öfkeyle parladı. Hırlayarak ayağa fırlıyor ya da en azından kalkmaya çalışıyor. Ayaklarını altına aldı. Ama ikimiz de destek kirişlerine çok sıkı bağlanmıştık, ellerimiz arkamızdan direklere bağlıydı.

"Seni *orospu çocuğu*," diye tısladı Castle arkadaşına zehirli bir şekilde. "Seni lanet olası *korkak!*"

Jeremy başını sallarken ve parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirirken gerçekten üzgün görünüyor.

"İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum kardeşim-"

"Artık bana böyle hitap edemezsin," diye karşılık veriyor Castle.

Jeremy iç çekerek yere bakıyor. "Bu gerçekten kişisel bir şey değil, ne olursa olsun. Dediğim gibi, bu sadece bir iş."

"Artık iş olarak bunu mu yapıyorsun?" Castle hırlıyor. "Eski arkadaşlarını ve karılarını bağlamak mı?!"

Jeremy'nin çenesi gerilir. "*Özür dilerim* dostum," diye mırıldanır. "Gerçekten üzgünüm. Ve eğer başka bir yolu olsaydı-"

"Sendin, değil mi?" Castle tıslıyor, gözleri Jeremy'nin yaralı koluna dikilmiş. "Onu kanatlandırdığımda kaçan silahlı adam. Bu bir araba kazası yarası değil, değil mi?" Gözleri vahşileşirken hırlıyor. "Bu bir kurşun yarası

Omzuna. Ve mucizevi bir iyileşme. Bastonunu kaybettiğini fark ettim."

Jeremy başka tarafa bakıyor.

"Bu beni şaşırtmak için miydi?" Castle tersledi. "Çatıda cinayet işlemeye çalıştığın kokusunu üzerimden atmak için--"

"Sana vurmaya çalışmıyordum, Castle." Jeremy'nin ağzı incelir. "İkinize de. Öyle olsaydı ıskalamazdım."

"Iskalamadım."

Jeremy kaşlarını çatıyor ve yaralı koluna bakıyor. "Hayır, yapmadın." Sırıttıyor. "Ben de kingpins'in adamlarını *onlar için* ateş etmeleri için tuttuğunu sanıyordum."

Castle'ın ağzı büzülür. "Asıl mesele de bu, değil mi?" Jeremy kaşlarını çatır.

"Kim olduğunu biliyorsun, değil mi Jer?" diye mırıldandı Castle. "Babanın kim olduğunu biliyorsun. Hakkın olduğunu düşündüğün şeyi elde etmenin tek yolunun *bu* olduğunu düşündün."

Şaşkınlık diğer adamın yüzünü kaplıyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Castle," diye homurdanıyor Jeremy. "Biyolojik annemi hamile bırakan ve muhtemelen hemen ardından kaçan bir serseri olmanın ötesinde, babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Castle gözlerini Jeremy'ye dikeyyor. "Jer, sen..." Başını yorgunca sallıyor. "Sen Declan Kildare'ın Luca Carveli'nin yeğeni Silvia'dan olan oğlusun."

Vay canına. Lanet olsun. *Ne?*

Castle'a bakıyorum, yüzüm soluyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sessizce başını sallıyor.

"Ben değilim," diye fısıldıyor bana, başını sallarken yüzü kül rengi. "O Declan'ın varisi."

Kayıkhane bir saniyeliğine sessizliğe gömülür. Sonra Jeremy soğuk bir kahkaha atar.

"Tanrı aşkına, dostum," diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde. "Bunun provasını yaptın mı? Çünkü bu sağlam bir satıştı, Castle-"

"Sana bir *bok* satmıyorum, seni *pislik*," diye karşılık veriyor Castle. "Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği."

Jeremy gözlerini devirir. "Evet, keşke kardeşim. İnan bana, isterdim.

İyiymiş." Castle diğer adama bakarken kafası karışmış görünüyor.

"O zaman bu ne?" diye tıslıyor. "Sen neyin peşindesin, DiMarco?" Jeremy sadece başını sallar ve başka tarafa bakar.

"Çok derindeyim Castle. İçinde olmak bile istemeyeceğin türden insanlarla *sığ* ile. Hayal bile edemeyeceğin duvarlar var üzerimde.
-"

"Yani... bekle... *sıçtın batırdın* ve şimdi bu senin çıkış yolun mu?"

"Evet," diye mırıldandı Jeremy sessizce. "Evet, kardeşim. Öyle. Ve bunun seni ve beni mahvedecek olmasından nefret etmediğimi sanma."

Castle soğuk bir kahkaha atıyor. "*Arkadaşlığımız* için mi endişeleniyorsun, göt herif?" Kol kasları onu kırığe bağlayan ipe karşı geriliyor. "Özgür kaldığımda, ki kalacağım, senin yerinde olsam *nefes almaya* devam edebilmen konusunda daha çok endişelenirdim. Bana ihanet etmeye karar verdiğin an arkadaşlığımız bitmişti. Ama *bu*?" Bakışlarını bana çevirdi ve boğazı düğümlendi. "Ne zaman

Ellerini onun üzerine koydun ve onu bağladın mı?" Gözlerinde hain bir parıltıyla Jeremy'ye bakıyor. "İşte o zaman ölüm fermanını imzaladın."

Jeremy nefes verir. "Özür dilerim Castle," diye fısıldar. "Gerçekten üzgünüm. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki bazen sırtın duvara dayanır ve çıkış yolunu vurmaktan başka seçeneğin kalmaz. Ben de şu anda o durumdayım."

Castle başını sallar. "Peki şimdi ne olacak, seni lanet olası pislik?" diye hırılıyor. "Bizi vuracak mısın?"

Jeremy kaşlarını çatır. "*Hayır*, hayır dostum. Dediğim gibi, bu sadece iş. Bu sadece parayla ilgili, yemin ederim, başka bir şey değil."

Castle'ın gözleri bana kayıyor ve sonra tekrar Jeremy'ye dönüyor. "Güven - o sendin, değil mi?"

Jeremy sefilce başını sallar.

"O para kardeş dediğimiz adamların dul eşleri ve çocukları içindi, seni lanet olası pislik!" Castle kükrer.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?!" Jeremy tersledi. "Sana söylüyorum, benim *hiç Başka. seçeneğim yoktu*, Castle!"

"Saçmalık," diye karşılık verir Castle. "*Her zaman* bir seçenek vardır." Jeremy'nin elindeki silaha sertçe başını sallıyor. "Silah arkadaşlarının ailelerini mahvetmek yerine onu ağzına sokup tetiği çekebilirdin."

"Ama artık paran var, değil mi?" Ağzımdan kaçırdım. "Tröstten mi?"

Jeremy bana dönüp başını sallıyor.

"Peki o zaman?!" Kollarımı bileklerimin etrafındaki iplere doğru çekiyorum.

Hüzünle gülümsüyor. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama on beş milyon için bunca zahmete katlanıp hayatımı yerle bir etmedim."

"O hesapta otuz milyon vardı," diye tükürdü Castle.

"Evet, benim de bir ortağım var kardeşim." Jeremy kol saatine bakıyor. "Bir dakika içinde burada olacak." Castle'a ve sonra tekrar bana bakarken iç geçiriyor. "Çok *derindeyim*. Hem de çok derin. Ama sen Atlantik'in bu yakasındaki en büyük Yunan mafya ailesinin sevgili prensesisin." Başını Castle'a doğru salladı. "Bu arada o da Kildare örgütünün kralı. Eminim istediğim miktarı söyleyebilirim ve aileleriniz ikinizi de geri almak için memnuniyetle iki katını öder."

Castle neşesiz bir kahkaha atıyor. "Demek şimdi busun ha? Lanet bir paralı asker mi? Adam mı kaçırıyorsun?!"

Dışarıdan bir araba sesi geliyor. Jeremy'nin ağzı açık kalır. "O şimdi burada."

Eski kayıkhanenin yan kapısı açıldı. Yüzüm soluyor ve siyah kapüşonunu başına kadar çekmiş bir kadın içeri girerken kalbim sıkışıyor.

Bir saniye sürdü. Ama sonra onu daha önce gördüğümü fark ediyorum, Castle'la evlendiğimiz gün ailemin binasının karşısında duruyordu.

Kadın kapüşonunu geri itiyor ve perili bir yüz, acımasız bir ağız ve dağınık siyah saçlar ortaya çıkıyor.

"*Megan?*"

Gözlerim, yüzünde soğuk bir ifade ve gözlerinde şaşkın, tanıdık bir ifadeyle ona bakan Castle'a kayıyor.

"Megan, ne oluyor..."

Dönüp ona bakıyor, yüzünde ürkütücü, soğuk bir ifade, gözleri kötü niyetle ona saplanıyor. Sonra tek kelime etmeden dönüp aynı bakışları bana yöneltiyor.

Ve gülümser.

Hayatımda gördüğüm en ürkütücü şey.

Jeremy cebinden cep telefonunu çıkarırken ona temkinli bir şekilde bakıyor. "Şu işi bitirelim, tamam mı? Muhasebecim gitmeye hazır ve altı saat içinde yetişmem gereken bir uçağım var. Önce Ares Drakos'u arayacağım, *kızın* elli milyonu için." Bana başını salladı, "Sonra da Cillian Kildare'i arayacağız."

."

"Ölmelerine izin verdin, Christopher."

Sesi gıcırtilı ve kuru bir fısıltı, sanki uzun süredir kullanmamış gibi. Ama bakışlarını Castle'a dikerken yüzünde saf bir öfke ve intikam ifadesi var. Çenesi gergin bir şekilde gıcırıyor ve gözlerinde kısa süreliğine bir karanlığın titrediğini görüyorum.

"Megan..."

"Onlar senin *kardeşlerindi*, Chris," diye tıslıyor sessizce. "Benim *gerçek kardeşlerim* ve aşkım. Onların arkasını kollaman gerekiyordu!"

Castle'ın yüzünde patlayan ıstırapı gördüğümde kalbim parçalanıyor.

"Megan..."

"Bu bir tuzaktı!" Nabzım hızla atarken ona bağıyorum. "Evin orada olduğunu bilmiyorlardı-"

"Bilmiyorlardı çünkü *o* lanet olası bir pervasızdı!" Megan çığlık atarak parmağını Castle'a doğru uzattı. "Çünkü oraya girme kararı *almadan* önce sahip olması gereken tüm istihbarata sahip değildi!"

Castle'ın yüzü beyazlaşır ve bitkinleşir. Boğazı düğümleniyor.

"I..." Başını iki yana sallar. "*Özür dilerim Meg,*" diye gürlüyor sessizce, sesi zımpara kağıdı gibi. "*Çok özür dilerim-*"

"Özür dilemek kardeşlerimi geri getirmeyecek," diye tersliyor.

"Ya da Jason'ı." Soğuk gözleri bana kayıyor.

"Ne istersen Megan," diye hırlıyor Castle. "O senin, tamam mı?! Bana bir telefon ve bir miktar para ver, *senin olsun!* Ama onu bu işin dışında bırak!"

Megan neşesizce güler. "Para mı?" Boğuluyor. "Sence bu *Para mı?!*"

Jeremy kaşlarını çatıyor, bir adım öne çıkıp kızın yüzüne bakıyor. "Mesele para," diye homurdanıyor nefesinin altından. "Hadi ama Meg. Tam buradayız. Bunu bitirip gidiyoruz. Bunu konuşmuştuk. Planımız hep buydu. Hadi bitirelim şu işi-"

"Senin için her şey parayla ilgili, değil mi Jeremy?" diyor sessizce, gözlerinde yine o ürkütücü bakışla ona bakarak.

"Bugün de öyle," diye mırıldanıyor. "Öyleyse hadi şu-"

"Belki de bu yüzden başını bu kadar belaya soktun. Çünkü senin için her şey parayla ilgili." Gözleri kısıldı. "Bu yüzden hepsinin ölmesine izin verdin, değil mi?"

Jeremy solgunlaşır, gözleri hızla Castle'a kayar, sonra Megan'a dik dik bakmaya başlar.

"Beni dinle," diye homurdanarak parmağını ona doğru uzattı. "Son birkaç aydır sana ve saçmalıklarına katlanmamın tek nedeni Jason, Matty ve Bryce'in senin ailen olduğu kadar benim de ailem olmasıydı."

"Ve çünkü bana ihtiyacın vardı."

Gözleri kısılır. "Hayır. *Senin bana* ihtiyacın vardı Meg," diye homurdandı. "Kafamızı karıştırmayalım." Silahını beline sokuyor ve telefonunu tekrar çıkarıyor. "Hesap numaranı hazırla. Önce Drakos takasını yapmana izin vereceğim, böylece hayatımdan çok daha hızlı defolup gidebilirsin."

Bir numarayı çevirmeye başladığında Megan'ın yüzü tamamen kızarır.

"Senin için her şey parayla ilgili!" diye tersliyor onu. "Bunların hepsi senin devasa açgözlülüğün yüzünden!"

"Evet, ne ekersen onu biçersin tatlım," diye mırıldandı Jeremy. "Eğer elli milyon daha zengin olmak istemiyorsan, hemen sesini kes, ben de seve seve senin-"

"Hepsi onları o tuzağa sürüklemiş olabilir!" diye bağıyor. "Ama *sen* lanet olsun!!"

Jeremy taşa dönüyor, yüzü buz kesiyor. Telefonunu ceketinin cebine sokmasını ve elini yavaşça belindeki silaha götürmesini neredeyse ağır çekimde izleyerek dehşet içinde bakıyorum.

Sonra her şey o kadar hızlı oluyor ki, gözümü kırpacak zamanım bile olmuyor. Yarım saniye içinde Megan arka cebinden parlak ve metalik bir şey çıkardı, kolunu yukarı kaldırdı ve Jeremy'nin boynunun yan tarafına sertçe sapladı.

Az önce onu bıçakladığı yerden kan fişkirirken çığlık atıyorum. Jeremy kükrüyor, eli fişkiran yaraya doğru uçarken boğuluyor ve gurulduyor. Önce bir dizine, sonra iki dizine birden çöküyor, arkasını dönmeye çalışırken gözleri vahşi ve dik dik bakıyor.

Megan çığlık atarak onu sırtından bıçaklıyor, sonra yere düşerken tekrar bıçaklıyor. Yüzü kül rengine dönerken gözlerini

Castle.

"Özür dilerim kardeşim."

Silahını aniden belinden çıkarıp Megan'a doğru çılgınca savururken yüzü acıyla buruşur.

"BEKLE!"

Megan tam tetiğe basacakken Jeremy'nin koluna sert bir tekme atarken Castle kükrüyor. Atış yan tarafa, paslanmış eski benzin bidonlarının yığınaına doğru çılgınca ateşlenirken çığlık atıyorum.

...ve hemen alevler içinde *patlar*.

Çığlık atıyorum, yüzümün yan tarafına bir ısı duvarı çarparken irkiliyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"CALLIE!" Castle kükrer.

Dönüyorum, alevler eski kayıkhanenin kontrplak duvarını aşır oluklu metal çatıyı yalayarak yükselirken gözlerim korkudan irileşiyor. Dehşete kapılmış bakışlarımı tekrar Castle'a çeviriyorum, şu anda ayakta durmayı başarmış, kolları hâlâ arkasında bağlı, bana doğru eğilirken bağlarını sonuna kadar zorladığı için omuzları ve pazuları dalgalanıyor.

"Megan!" diye bağıyor. Megan onu duymuyor bile. Orada öylece durmuş, gözlerinde neredeyse putperest bir hayranlıkla ateşten duvara bakıyor.

"MEGAN!" Castle bağıyor. "Her ne istiyorsan, *hemen şimdi* gerçekleştirebilirim! Ama ben ölürsem sana yardım edemem! *O ölürse de yardım* etmeyeceğimden emin olabilirsiniz!"

Megan gözünü kırpmıyor.

"*MEGAN!*" diye kükreder. "Ne halt istersen!! Ne istersen-!"

"*İstediğim şey, Castle!!!*" diye bağıyor aniden, yüzüne trajik bir öfke kazınmış halde dönüp duruyor. "*Lanet ailemi geri istiyorum!!*"

Göz açıp kapayıncaya kadar bana doğru hışımla geliyor. Çığlık atıyor, yeri tekmeliyor ve boş yere bir şekilde ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Castle kükrüyor, kükrüyor ve bağlarına defalarca vurup adımı haykırırken bıçak elinde parlıyor.

Ateş yanımızdaki duvarı yutmaya başladığında ahşap çatırdamaya ve parçalanmaya başlıyor. Tavan sarkarken metal vınlıyor ve Megan aniden içime doğru ilerlerken çığlık atıyorum. Gözleri çılgınca bakıyor ve bıçağının ucunu tam boğazıma dayadığında boğazım düğümleniyor.

"*YAPMA!!*" Castle kükrüyor, yüzü gergin, gözleri vahşi, kolları ipe karşı zorlanırken şişiyor. "*MEGAN!*" diye bağıyor. "Bana bak! *Bana* bak, Megan!"

Kasılıyor, gözleri bir odaklanıp bir kaybolurken burun delikleri açılıyor. Titriyor ve bıçağın ucunun boynumun derisinde zikzaklar çizdiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. Bıçağın iğnesini hissettiğimde çığlık atıyorum ve yapışkan sıcak kanın ilk birkaç damlası köprücük kemiğime doğru süzülüyor.

"*MEGAN!!!*" Castle çığlık atıyor. "Jason'a olanların bedelini birinin ödemesini mi istiyorsun?! Matt'e ve Bryce'a?!"

Sessizce başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken görmeyen gözlerle bakıyor. Alevler etrafımızda daha da yükseliyor, metal çatı sarkıp daha da sızlanırken arkamdaki duvarı sarıyor.

"Bil bakalım ne oldu?!" Castle kükreder. "*O bendim, Megan! Onları ben öldürttüm!*" Sesi kırılıyor, gözleri benimkilere kilitlenirken acı ve pişmanlıkla dolup taşıyor. "Hepsi bendim, tamam mı?! Hepsi hakkında haklısın! Dikkatsizdim ve

aptal ve dikkatsiz, ve *ben onları öldürttüm!* Yani, birini öldürmek mi istiyorsun?!" diye hırslıyor. "O zaman *öldür beni!*"

Gözlerim şişiyor ve çığlık atarken boğazım bıçağa yapışıyor.

"HAYIR!" Hıçkırarak ağlıyorum. "Hayır, DUR!"

"Onun yerine beni öldür, Megan!" Castle gürleyen alevlerin ve metallerin arasından kükrüyor. "Hadi ama! O senin için hiç kimse! Canını yakmak istediğin kişi o değil!! *BENİM!*" Yüzü bitkin ve çizgilerle kaplı, kayıkhaneyi duman doldururken öksürüyor.

"Hadi, Megan!" diye mırıldanıyor. "Hadi!"

İleri doğru savruluyor, iplerden kurtulmaya çalışırken kolları tekrar tekrar bükülüyor.

"MEGAN!"

"*Özür dilerim,*" diye fısıldıyor bana, gözleri çukur ve çökük, sonsuz acısı yüzüne kazınmış. "*Özür dilerim.*"

Bıçağı şahdamarıma doğru daha sert bastırmaya başladı.

"Birini incitmek mi istiyorsun!!" Castle çığlık atıyor, ipleri bırakmayı reddederek tekrar tekrar ileri atılıyor. "O zaman canımı yak! Onun canını yakma!! *Benim canımı yak!*"

Gözlerimiz kilitlenirken Megan hüznle gülümsüyor, ona bakmak için dönmeden önce ikimizin de yüzünden yaşlar süzülüyor.

"Ama bu seni incitecek, Christopher."

Ben acı, şok ve korku içinde haykırırken bıçağın ucu derimin üzerinde geziniyor. Duman havayı boğarken ateş etrafımızda patlıyor. Bir şey çatlıyor ve

Alevlerden ve sıcaktan kıymıklar kopuyor ve bıçak boynuma saplanmaya başladığında uzaklarda bir yerde bir böğürme sesi duyuyorum.

Megan aniden yana savrulur. Boğuluyor, bıçakla birlikte beton zemine yayılırken yana doğru çarpıyor.

Sonra iki delici mavi göze bakıyorum.

Castle korkunç bir şekilde eğrilmiş olan omuzlarından birini tutarken yüzünü buruşturuyor. Çıkık eklemi yerine oturturken acı içinde homurdanarak yüzünü buruşturur.

"*Dayan,*" diye boğuluyor, arkama geçip ipleri çekiştiriyor. İplerin çözüldüğünü hissediyorum, sonra birden gömleğini çekip çıkarıyor ve üzerimizden siyah dumanlar yükselirken ağızma sıkıca sarıyor.

Yanımızdaki duvardan alevler fışkırıyor, gaz varillerinden biri patladığında havada gürleyen bir ses yükseliyor. Castle beni kollarına alıp dönüp koşmaya başladığında çığlık atıp yüzümü onun göğsüne çeviriyorum.

Ateş etrafımıza asit yağmuru gibi yağıyor. Kayıkhanenin yanan kapısına doğru koşarken yanan bir tavan kirişi parçası solumuzda bomba gibi patlıyor.

"*Gözlerini kapat, bebeğim.*"

Yanan ahşap kapıya büyük bir gürültüyle çarptık, omzu kapıya saplanırken Castle homurdandı ve dışarıya, karanlığa doğru yuvarlandık. Asfalta çarpıp kollarından yuvarlandığımda çığlık atıyorum. Sonra bileğimden tutup beni peşinden sürüklüyor ve kayıkhanenin kükreyen cehenneminden uzaklaştırıyor.

Beni sıkıca tutup saçlarımı okşarken ona yapışıp göğsüne hıçkırarak ağlıyorum.

Ona karşı titrerken kulağıma "*Güvendesin aşkım*," diye hırlıyor. "Ve şimdi tam burada kalmana ihtiyacım var."

Ne?!

Ben tepki veremedenden geri çekiliyor, dönüyor ve ben arkasından çığlık atarken ateşin içine doğru koşuyor. Ayağa fırlıyorum, alevlere doğru koşarken arkamdan gelen bir vınlama sesinin belli belirsiz farkındayım.

"CALLIE!!"

Ares, Hades, Deimos ve Kratos'un park yerine yeni inmiş bir helikopterden bana doğru koştuklarını görünce şok içinde geriye dönüyorum.

"CALLIE! GERİDE KAL!"

Dönüyorum, ateşe ve az önce ateşin içinde kaybolan sevdiğim adama doğru koşarken onları duymuyorum bile. Dört adım atamadan güçlü eller beni yakalayıp uzaklaştırıyor.

"BIRAK BENİ!!" Ares beni göğsüne sıkıca sararken çığlık atıyorum.

"BIRAK BENİ

-!"

"Ölmene izin vermeyeceğim!!!" diye kulağıma kükrüyor, ben hıçkırarak ağlarken ve kurtulmak için çabalarken beni alevlerin cehennem ateşinden geri çekiyor.

"Hâlâ içeride!!" Çığlık atıyorum. "*Castle!!* Hâlâ orada!"

"*Siktir et*," diye tüküren Hades, binaya doğru koşmaya başlamadan önce saçlarını geriye *itiyor*.

Metal parçalanmasının korkunç cırtlak sesi havayı doldurur. Kayıkhanenin derinliklerinde bir şey patlıyor. Ve ben orada bir nehirle dururken

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken, binanın çatısı kıvılcım ve külden oluşan gürültülü bir patlamayla çökerken kalbimin ikiye ayrıldığını hissediyorum.

Bıçaklanmış gibi hissediyorum. Ares'in elinden kurtulmayı başarıyorum ve hemen dizlerimin üzerine çöküp sevdiğim adam için ateşe doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Ares omzuma rahatlatıcı bir el koyduğunda ve Kratos beni dizlerimden kaldırıp sarıldığında, kederimi kollarına haykırmama ve ona karşı titrememe izin verdiğinde hala çılgılık atıyorum.

"O çılgın piç kurusu..."

Hades'in boğuk sözlerini duyunca başımı çeviriyorum. Gözlerim inanamayarak bakıyor ve alevler içindeki enkazdan karanlık bir şeklin çıktığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

O noktada beni tutan bir şey yok. Ona doğru koşarken hiçbirimizi tutan bir şey yok. Castle'ın yüzü çarpık bir acı maskesi, vücudu is ve ateşten kararmış ve iki cesedi sırtında taşımak için mücadele ederken çenesi sıkılmış. Tam ona ulaştığımda yere yığılıyor, göğsüne çarpıyor ve kollarımı ona doluyorum.

Kardeşlerim az önce yanında getirdiği iki kişiyi alıyorlar -Jeremy'nin cansız bedeni ve sığ nefes alan, baygın Megan. Hem yerel polis hem de FBI, acil yardım ekipleri ve itfaiye araçlarıyla birlikte otoparka akın ederken siren sesleri ve parlak ışıklar geceyi dolduruyor.

Tek yaptığım ona sarılmak. Tek yapabildiğim ona sarılmak, bırakırsam tekrar kaybolacağından endişeleniyorum.

O yüzden yapmayacağım.

Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Hiç.

CALLIE

Drakos malikânesinin fuayesine giden asansörün kapıları gürültüsüzce açılır açılmaz HADES bizi bekliyor. Gözleri Castle'a dikiliyor ve tehlikeli bir şekilde daralıyor.

Bir anda nabzım hızlandı ve elimi Castle'ınkinden çekip onunla kardeşimin arasına girdim.

"*Geri çekil*, Hades!" Tıslıyorum. "*Hayır*. Aklından bile geçirme!"

Kardeşim derin derin kaşlarını çatıyor ve bana deliymişim gibi

bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" Başımı sallıyorum. "Ona

saldırmıyorsun!"

Hades'in ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ona *saldırmak mı?*" diye homurdanıyor ve gözlerini kocama dikiyor.

Hades uzun boylu ve ciddi yapılı. Ama Castle daha uzun ve daha iri.

Kardeşim kaşlarını çatarak bana bakıyor. "İntihara meyilli gibi mi görünüyorum?"

"*Onu seviyorum*, Hades," diye mırıldanıyorum şiddetle. "Ya bu konuda bana katılırsın ya da siktir olup gidersin-"

"Biliyorum, Cals," diyor usulca, elini uzatıp saçımı karıştırıyor ve ben elini geri çekiyorum. "Sen... pek kurnaz sayılmazsın, biliyorsun."

Hades bana sırttıktan sonra gözlerini Castle'a kaldırdığında yüzüm ısınıyor. Sırtışı kayboluyor.

Castle sessizce, "Ben de onu seviyorum, Hades," diye homurdanıyor. "Ve onu sevmekten asla *vazgeçmeyeceğim*. Şimdi burada bir şeyler yapabiliriz ya da el sıkışıp-"

"Siz ikiniz *sakinleşecek misiniz*? Tanrım," diye iç geçiren Hades, elini uzatıp Castle'ın omzuna vururken sırtıyor. "Kız kardeşimin hayatını kurtardığın için sana teşekkür edecektim Kaptan Amerika. Senin için sorun olur mu, yoksa büyükannemin lanet olası fuayesine mi atılmak istersin?"

Castle uzanıp Hades'in uzattığı eli sıkarken dudakları yavaşça bir sırtışa dönüşür.

"Yani, teknik olarak kayınbiraderiz."

Hades inler. "*Sakin ol*. Tüm bu olanları kabullenmenin eşiğindeyim. Çıldırmayalım ve birbirimize Noel hediyeleri almaya başlamayalım."

"Kahretsin. Bu, sana zaten aldığım şeyi iade etmem gerektiği

anlamına mı geliyor?" Hades'in kaşları kalktı. "İyi mi?"

"Kesinlikle."

"O zaman siktir et hayır. Ben istiyorum."

Kollarımı kardeşime dolayıp ona sıkıca sarılırken gülüyorum. O da bana sarılırken "*Teşekkür ederim*," diye fısıldıyorum.

"Evet, peki, lanet olası PDA'yı minimumda tut, tamam mı?"

"Söz vermiyorum," diye kıkırdıyor Castle, beni tekrar kollarına çekiyor ve eğilip yanağımdan öpüyor.

Hades suratını buruşturur ve gözlerini devirir.

"Bunu görmezden geliyorum Cals, çünkü o senin hayatını kurtarmaya devam ediyor. Ama, yani, dürüst olmak gerekirse..." Kaşlarını çatıyor. "Tasarrufa bu kadar çok ihtiyaç duymamak için biraz *çaba gösterebilir misin?*"

Onu tersliyorum ve saçlarımla tekrar oynarken kıkırdıyor.

"Hadi gel. Herkes kütüphanede bekliyor."

Jack Dorsey ile birlikte tüm ailemin ve Kildare'lerin bulunduğu kütüphaneye girdiğimizde Neve ve Eilish kollarıma atılıyor. İkisi de bana şiddetle sarılıyor, gözlerinde yaşlarla geri çekilmeden önce hiçbirimiz tek kelime etmiyoruz.

Anında, kucaklaşma saldırılarının bir sonraki hedefi Castle oluyor. Onun da onlara bir ağabey sevgisiyle sarılmasını izlerken sırtıyorum.

Sonunda öyle olmasa bile.

Bu çok komik. Onlarla ilk tanıştığımdan beri en iyi arkadaşlarım olmalarına rağmen, Neve ve Eilish'in gizlice sevdiğim bu adamla olan ilişkilerini her zaman kıskandım - onunla kurdukları bağı, etraflarında olduklarında sırtışını ve onunla geçirdikleri zamanı ve geçmişi fark ettim.

Platonik de olsa onun sevgisine sahip oldukları ve benim olamadığım için üzgündüm.

Onlardan uzaklaşıp bir kolunu belime sıkıca doladığında kızarıyorum.

Evet, artık öyle hissetmiyorum.

Elsa ve Una yanıma gelip bana sıkıca sarılıyor ve ikimizin de iyi olmasına ne kadar sevindiklerini söylüyorlar. Ama sonra Ya-ya koşarak odaya giriyor ve herkesi bir kenara iterek beni zayıf kollarının arasına alıyor. O

Omzuma yaslanıp ağlıyor, saçlarımı okşuyor ve Yunanca-İngilizce karışımı bir dilde iyi ve zarar görmemiş olduğum için ne kadar mutlu olduğunu mırıldanıyor.

Sonra ben daha cevap veremediğim dönüp Castle'a daha sıkı sarılıyorum, göğsüne yaslanıp ağlıyor ve beni kurtardığı için "Adonis'ine" tekrar tekrar teşekkür ediyor.

Herkes Castle ve bana hayatta olduğumuz için ne kadar mutlu olduklarını söylemeyi bitirdiğinde -ki bunu duymak her zaman güzeldir- Jack Dorsey ayağa kalkıp Castle'ın uzun arkalıklı koltuklardan birinde oturduğu yere başını salladı, ben de onun kalçasına tünemiştım.

Boğazını temizliyor. "İkiniz de bunu yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm." Kaşları çatıldı. "Davayı ben yürüteceğim ve Long Island'daki FBI ofisiyle irtibat halinde olacağım için açık olmak istiyorum..." Doğrudan Castle'a bakıyor. "Bayan Lin'e karşı suçlamada bulunmayacaksınız, *değil mi?* Bu doğru mu?"

Elim Castle'ın elinin içine girip sıkarken gülümsüyorum. Bunu zaten uzun uzun konuşmuştuk. Ve her ne kadar genelde intikamcı bir dokun-aileme-ve-seni-keseyim enerjisiyle dolu olsam da, Megan Lin söz konusu olduğunda Castle'ın yanındayım.

Onu affetmeyi seçiyorum. Öfkemin ötesini görmeyi ve onu içten içe parçalayan acıyı ve korkunç şeytanları tanımayı.

"Hayır, olmayacağız," diyor Castle sessizce. "Konuştuklarımızı yerine getirmeniz şartıyla."

Jack başını sallıyor. "Çoktan onaylandı. Bir psikiyatri tesisinde gözetim altında tutulmayı kabul ettiği için resmi bir duruşmaya çıkmayacak. O...uh..." Dorsey alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Dün gece Bellevue Hastanesi'nde onunla görüştüm. Daha çok ikinizin de ne kadar üzgün olduğunu bildiğinizden emin olmak istedi."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor Castle derin bir iç çekerek. "Ve son on yıldır nasıl bir acıyla yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Dün gece o ve ben bu konu hakkında konuşurken, konuyu şu şekilde çerçeveledi: Jason eve yaralarıyla döndüğünde hemen bir aile ve bir amaç bulmuşken, Jason eve dönmediğinde Megan hem ailesini hem de amacını kaybetti. Ve onları nasıl geri kazanacağını asla bulamadı.

"Bu da bizi Özel Ajan DiMarco'ya getiriyor."

Gerildiğini hissettiğimde Castle'ın elini daha sıkı sıkıyorum.

Jack bir dosya klasörü tutuyor. "Belli ki bu gizli bir bilgi ama..." Gözlerini devirerek etrafta toplanan küçük kalabalığa bakıyor. "Lanet olsun, artık neden umurumda olduğunu bile bilmiyorum."

Dosyayı önündeki sehpanın üzerine bırakır ve Deimos dosyayı yerden alır.

"Jeremy DiMarco son on yıldır CIA İç İşleri tarafından soruşturuluyordu," diye başlıyor Dorsey. "Halihazırda hapiste olmamasının tek nedeni, Teşkilat'ın kendilerini daha büyük hedeflere yönlendireceğini ummasıydı. Onun..." Castle'a bakarken yüzünü buruşturuyor. "Kabil'deki o görevde adamlarınızın ölümüyle doğrudan ilgili olduğunu. Üzgünüm Castle."

Sevdiğim adama bakmak için döndüğümde, gözlerinin arkasında patlayan acıyı gördüğümde kalbim parçalanıyor. Her iki elini de avuçlarımın içine alıp sıkarak dudaklarıma götürüp usulca öperken o benden uzaklaşıp bakışlarını pencereden Manhattan'a dikeyyor. Bana geri dönüyor, sessizce gülümserken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Dorsey şöyle devam ediyor: "CIA, offshore hesapları aracılığıyla Suudilere, Rus hükümetine ve Mossad'a kadar uzanan para alışverişlerinin izini sürdü,

IŞİD'e bile. Adamın pek çok işte parmağı vardı ve *herkese* borcu vardı. Görünüşe göre borçlu olduğu başka bir boktan örgütü geri ödemek için bir boktan örgüt için iş yapmaya ve ondan borç almaya devam etmiş. Tahminlere göre bu kişilerden bazılarının borcunu ödemek için zamanının azaldığını biliyordu ve Teşkilat'ın peşinde olduğu konusunda uyarılmıştı. Kısa süre önce paravan bir şirket aracılığıyla Vietnam'da mülk satın almış ve Brezilya'da bir dizi yüksek profilli kartel patronuyla çalıştığı bilinen tanınmış bir plastik cerrahla randevusu varmış."

"Demek ortadan kaybolmayı planlıyordu," diye mırıldandı Deimos.

Jack başını sallar. "Öyle görünüyor, evet. Ve senin emanetinden aldığı paraya ihtiyacı vardı, Castle, ve ikinizi de ailelerinize fidye karşılığı geri vererek elde etmeyi *umduğu* paraya, gün batımına doğru kaybolmadan önce borç verenlere ödeme yapmak için ihtiyacı vardı, bir şekilde peşine düşmeleri riskine girmektense." Dorsey ikimize bakarken iç geçiriyor. "Her iki saldırı gecesine ait daha iyi kamera görüntüleri bulabildik. Tetikçi DiMarco'ydu ve ilk seferinde olayı kasıtlı olarak tetikçi El Cirujano'nun işi gibi göstermeye çalışmış gibi görünüyor. DiMarco'nun, El Cirujano'nun kartel patronunu izlerken vurulup öldürüldüğü gün Meksika'da olduğunu gösteren kanıtlar da var."

"Peki ya dairenin banyosundaki yangın çıkarıcı cihaz?" Castle mırıldanıyor.

Dorsey başını sallar. "DiMarco. Onu içki içmeye çağırdığınızda kolayca zamanlayıcıya bağlayabilir ya da uzaktan çalıştırma aygıtı kurabilirdi."

Castle nefesinin altında sessizce küfrediyor ve derin bir iç çekiyor. Beni daha sıkı kavırıyor, bu da yüzümün kızarmasına neden oluyor. Ve tabii ki Neve ve Eilish'in bana bakıp Cheshire kedileri gibi sırttıklarını görünce daha da kızarıyorum.

Evet, bu daha sonra daha büyük bir konuşma olacak. Ama şimdilik, özellikle de Eilish'in kaşlarını salladığını ve başparmağını çok çok yukarı kaldırırken gözlerini anlamlı bir şekilde Castle ve benim aramda gezdirdiğini gördüğümde, sadece gülümsüyorum.

Her şey yoluna girecek.

İyi olacağız.

Jack bir süre daha etrafta dolaşarak herkesin sorularını yanıtlar. O gittikten sonra Ya-ya yemek odasında öğle yemeğini hazırladığını söyler.

Ama tam o sırada, Dorsey'le yaptığı toplantı boyunca garip bir şekilde sessiz kalan Cillian ayağa kalkıyor ve boğazını temizliyor.

"Eğer yapabilseydim... Sadece ailemle bir dakika geçirmek isterdim."

Dimitra gülümser, Kratos ve Deimos ona dışarı kadar eşlik ederken başını sallar. Ares Neve'nin elini sıkar ve Hades ve Elsa ile birlikte onu takip eder. Gavan Eilish'in yanağına bir öpücük konduruyor ve aynısını yapıyor. Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Castle bileğimi sıkıca kavrayınca karnımda küçük, mutlu bir çarpıntı hissediyorum.

"Unuttuysan diye söylüyorum," diye mırıldanıyor kulağıma, yüzüm kızarıyor. "Siz ailedensiniz, Bayan Kildare."

Ona sırtıtmak için dönüyorum. "Biliyor musun, soyadımı değiştirmeyi hiç konuşmamıştık."

"Şimdi bunu tartışıyoruz," diye homurdanıyor ve dudaklarını tekrar kulağıma değdirmek için yaklaşıırken sırtlıyor. "Yanımda bir Yunan kraliçesi otururken İrlanda Mafyası'nın kralı olamam."

"Senin yerinde olmak kötü, çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum." Gözlerini devirerek kıkırdıyor. "İsmi kastetmiştim, bebeğim."

Yüzüm kızarıyor, dişlerimi alt dudacağımın üzerinde gezdiriyorum. "Calliope Kildare'in kulağa hoş *gelen* bir ismi var, hakkını vereyim..."

"Gördün mü?" Kıcıma vurduğunda beni kıkırdatıyor. "Sana birkaç kilo konserve sığır eti ve lahana koyacağız ve seni tam bir İrlandalı kız yapacağız."

Dudakları dudaklarımı bulduğunda gülüyorum.

...*Tam da* bu sırada Cillian yüksek sesle tekrar boğazını temizliyor.

Neve, Eilish ve Una bana muzipçe sırtınca kızarıyorum, geri çekiliyorum ve inliyorum.

"İşin bitti mi?" Cillian buz gibi bir sesle.

"Evet, kusura bakma patron." Castle kıkırdıyor a m a sonra birden "patron" lafını hatırlayınca kaşlarını çatıyor.

"Kahretsin, üzgünüm," diye kaşlarını çatıyor. "Eski alışkanlıklar."

Cillian sırtıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Bilmen gereken bir şey var."

Castle alaycı bir şekilde gülümseyerek başını sallar. "Evet, Deimos'la konuştum. O ben değilim."

Neve kaşlarını çatıyor. "Ne değil?"

Cillian ağzını açmaya başlar ama Castle daha hızlıdır. "Babanla Svetlana Tsarenko'nun nasıl bir ilişki yaşadığını hatırlıyor musun?"

Yüzü gölgeleniyor ama başını sallıyor. "Evet," diye mırıldanıyor acı acı.

"Hatırlıyorum." "Ve bu ilişkiden bir çocuk olduğunu ima eden bir şey var mıydı?"

Dudakları bükülür. "Bunu ben de hatırlıyorum. Ama kimse kim olduğunu bilmiyor-"

Hem o hem de Eilish için aynı anda tıklar ve ikisi de ona bakarken bembeyaz

olurlar.

"Castle-" Eilish yüzünde şaşkın bir ifadeyle yutkunuyor. "Sen-"

"Hayır," diye gülümseyip başını sallıyor ve uzanıp kızın saçlarını karıştırıyor. "Jeremy, babanın Luca Carveli'nin yeğeniyle yaşadığı ilişkiden olan çocuktur."

Her iki kızın da yüzündeki ifadeyi görünce kalbim biraz burkuluyor.

"Ben hâlâ senin eski korumanım," diye kıkırdıyor Castle sessizce. "Ama hey, benimle gerçekten akraba olmak istemezsin, değil mi?"

"Şeytan, dedikleri gibi," diye homurdanıyor Cillian sessizce, bir yan masaya yaslandığı yerden araya girerek. Hepimizin dikkatini çektiğinde kaşlarını çatıyor. "Ayrıntılarda gizlidir. Ayrıntı derken *parayı* kastediyorum."

Bana döndü.

"Kardeşin Deimos, Callie, kazma konusunda iyidir. Aslında *çok* iyi."

"Evet, biz çocukken günlüğümü çalıp okuyarak alıştırma yapmıştı."

Cillian gülümsüyor. "Ne kadar iyi olursa olsun, birkaç ayrıntıyı görmezden gelemedim." Castle kaşlarını çatıyor. "Ne gibi?"

"Declan'ın neden ailenizin kirasını ödediği ve onlara her ay çek gönderdiği gibi."

Castle omuz silkiyor. "Babam Declan için bir sürü kirli iş yaptı. Dominic Farrell için de. Sadece iş için komisyon almış olabilir."

"Olabilirdi, evet," diye yavaşça başını sallıyor Cillian. Sonra elini cebine atıyor ve küçük bir plastik torba çıkarıyor. "Bunlar," diyor düşünceli bir şekilde, "tırış makinenzden çıkan sakal kırpıntıları."

Yanımda Castle'ın kaşları çatılıyor. "Tamam mı?"

"Ve bunlar..." diğ er cebinden iki torba daha  ıkar ıyor. "Svetlana Tsarenko ve Declan'dan alınan  rnekler."

Nabzım atıyor.

"Nereden?" Castle homurdan ıyor.

Cillian'ın parlak yeşil gözleri sakince kırp şıyor. "Geçen gece mezarlarını kazdım."

Hepimiz amcalarına bakarken benim yüzüm kızarıyor, Neve ve Eilish bile biraz hasta görünüyor.

"Tanrı aşkına Cil," diye mırıldan ıyor Castle.

Cillian sırtıyor. "Bu bir * akaydı*. Tanrım. Bunlar onların eski kıyafetlerinden alınan sa   rnekleri - Declan'ın paltosunu Brownstone'un bodrumundaki bir kutuda buldum ve Svetlana'nın  apkalarından biri Gavan'ın babasının e yalarıyla birlikte depodaydı."

Castle başını sallarken ciğ erlerimde sıkı an nefesi yavaşça dışarı veriyorum.

"Oh,  imdi de fıkra mı anlatıyoruz?"

Cillian Una'ya bakarak sırtıyor ve elini sıkmak için uzanıyor.

"Ne diyebilirim ki. Evrim geçiriyorum." Castle'a bakmak için geri döndüğünde g l mseme i kayboluyor. "Jeremy DiMarco gerçekten de Declan'ın oğluydu."

Castle'ın yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor ama Castle başını sallayarak bu ifadeyi bir kenara itiyor. "Pek   , i te başlıyoruz. DNA testi ve her şey." Neve ve Eilish'e alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Sanırım ulusal kardeş gününde hediye almaktan kurtuldunuz-"

"Sen de  ylesin."

Tüm oda iğne ucu kadar sessizliğe gömülüyor. Castle'ın eli elimde sıkılaşıırken kalbim güm güm atıyor. Döndüğümde yüzünde şaşkın bir ifadeyle Cillian'a bakıyordu.

"Bekle," diye nefes alıyor Neve. "*Ne?*"

Cillian'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Neve, Eilish, sizi üvey kardeşiniz Christopher ile tanıştırmama izin verin."

Bir saniyelik mutlak bir sessizlik olur. Ve sonra oda duygu ve sevinç çığlıklarıyla *patlıyor*. Ben çığlık atıyorum, Neve ve Eilish çığlık atıyor, kendilerini Castle'a atıyor ve kollarını ona doluyorlar. Castle hâlâ şaşkın görünüyor ama şaşkınlıkla onlara sarılırken yüzünde tüm kalbimi aydınlatan bir gülümseme var.

İki arkadaşım dönüp bana öyle sıkı sarılıyor ki canımız yanıyor, hepimiz aynı anda çığlık atıp ağlıyoruz. Castle'la birlikte olduğumuz için ne kadar heyecanlı olduklarını ve artık gerçek bir çift olmamızı ne kadar sevdiklerini söylüyorlar. Sanırım bu konuşmayı er ya da geç yapacağız.

Cillian, Castle'ın elini sıkıyor ve ardından onu kucaklayıp sarılırken içten bir kahkaha atıyor.

"Sanırım ben her zaman senin beni gördüğün o akli dengesi yerinde olmayan amcaydım."

Castle hâlâ bir şey söylemiyor. Sanki çok sersemlemiş ve kelimeler üretemeyecek kadar çok gülümsüyor.

Cillian onu omzundan alkışlarken kıkırdıyor. "Kelimenin *tam anlamıyla* oturmak için doğduğunuz tahtın keyfini çıkarın Bay Kildare."

Her nasılsa, kaosun, çığlıkların, sevinç gözyaşlarının ve kucaklaşmaların arasında kendimi tekrar onun kollarında, o delici mavi gözlere bakarken buluyorum.

"Tek kelime bile etmedin," diye kıkırdıyorum sessizce, yüzüne doğru eğilirken.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, çenemi kavırıyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Ne söyleyeceğini bilmiyor musun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum." Sırıttıyorum. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Seni çok sevdiğimi."

Neve, Eilish, Una ve Cillian alkışa boğulurken dudaklarım onunkilere çarpıyor.

Aşk hala bir hastalık olabilir. Hala kalbinizi zehirleyen ve kanınızı kirleten bir kanser olabilir, ta ki kendinizi tüm bunların acısı içinde kaybedeceğinizi düşünene kadar.

Ama eskiden bunun tedavi edilemez olduğunu düşünürken, şimdi yanıldığımı biliyorum. Bir tedavisi *var*.

Sevgiler.

Bir aşk seni mahveder.

Ama aşk sizi tahmin edebileceğinizden daha yükseğe çıkaracaktır.

EPILOG

KALE

"DEMEK BUNLAR SENİN İÇİN."

Elimdeki küçük papatya demetini hiç düşünmeden Cynthia'nın mezar taşının üzerine bırakıyorum. Basit işarete bakarken kaşlarım çatılıyor, arka azı dişlerim gıcırıyor.

"Bu ben değilim" diye devam ediyorum. "Ama yeni bir şey deniyorum, beni oraya hapseden geçmişi bırakıyorum." Başımı sallıyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Boktan bir anneydin, Cynthia. Ama..." Omuz silkiyorum ve işarete tekrar bakıyorum. "Ama en azından sen oradaydın, birazcık, kimse yokken. Kimse beni istemezken... bunun için maaş çeki alıyor olsan bile."

Callie'nin Alphabet City'deki eski dairemizde bulduğu mektubu elimde tutuyorum. Svetlana'nın el yazısının diğer örnekleriyle karşılaştırmak için bir uzmana kontrol ettirdim. Kesinlikle ona ait. Cynthia'yı tehdit eden, bir daha eve gelmemesini ve hatta benden bahsetmemesini söyleyen oydu.

Diğer elimdeki çakmak çakıyor ve alev mektubun köşesine değiyor. Çimlerin üzerine bırakmadan önce eski, kuru kağıdın alev alıp küle dönüşmesini izliyorum.

"Hayır, seni affetmiyorum. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdiğin için değil. Benim için değil. Kelly için *asla*," diye acı acı homurdanıyorum. "Ama sana olan kızgınlığımı bir kenara bırakıyorum ve eğer bu sana her neredeyse biraz daha huzur getiriyorsa, o zaman rica ederim." Yavaş bir nefes alıp veriyorum. "Hoşça kal, Cynthia. Buraya bir daha gelmeyeceğim."

Ve işte bu kadar. Dönüp uzaklaşıyorum, dün geceye kadar üvey babamın mezarı olan toprak ve moloz yığınının sırtıtmak için sadece bir saniyeliğine duraklıyorum, o zaman her şeyi yok ettim.

Gitmeden önce üzerine tükürdüm. Çünkü siktir et onu.

Kelly'nin ebedi istirahatgahı bu iki pisliğin yakınında değil. Ben hala temel eğitimdeyken onu Long Island'ın ilerisindeki bir doğa koruma alanına naklettirdim. Burası, son dinlenme yerinin üzerine bir ağaç dikilmesi ve bir işaret konulması koşuluyla insan kalıntılarının defnedilmesine izin veriyor. Kelly çiçekli bir kızılçık ağacının altında dinleniyor.

En sevdiği.

Arabaya döndüğümde Callie çoktan işini bitirmiş, taş tozuyla kaplı balyozun yanına yaslanmıştı.

"Hepsi bitti mi?"

Başını sallıyor.

"*Yuuup*." "Peki

nasıl gitti?"

Karım sırtıyor. "*Çok* eğlenceli. Bunu yıllar önce yapmalıydım."

Bugün mezarlığa yaptığımız bu küçük gezide ikimiz de bazı şeytanları kovduk. Robert James'in tahrip edilmiş mezarına tükürdüm ve Cynthia'yı ciğerlerimden çıkardım. Callie de tepenin ilerisindeki aynı mezarlıkta bulunan babasının mezar taşını parçaladı.

"Vay canına. Elbisende tek bir iz bile kalmamış."

Callie yüzünde küçük, sevimli ve mağrur bir ifadeyle omuzlarının "tozunu alma" pandomimi yapıyor. "Beni bilirsin."

"Bir kaos ajanı ve kuralları çiğnemenin kraliçesi mi demek istiyorsunuz?"

"Sanki bunun için beni deli gibi sevmiyorsun." "Asıl mesele şu ki," diye sırtıyorum, onu kendime doğru çekerek, "*Seviyorum.*"

"Akıllıca bir cevap," diye mırıldanıyor ve parmak uçlarına uzanıp beni öpüyor. "Ve son zamanlarda smokin içinde ne kadar iyi görüldüğünden bahsetmiş miydin?"

"Hayır, ama muhtemelen günlüğüne falan yazmışsındır." Homurdanıyor, gözlerini deviriyor ve şakacı bir şekilde göğsüme vuruyor. "Pislik." Gülüyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Hadi, acele etmezsek geç kalacağız."

Arkasında kurşun deliği *olmayan* yeni Range Rover'ıma biniyoruz.

-Ve şehre dönmeye başlıyoruz. Katılmamız gereken bir düğün var: Bayan Eilish Kildare, yani üvey kızkardeşim ile Bay Gavan Tsarenko'nun kutsal evlilikleri, Yunanlı bir ailenin Central Park South'taki bir binanın tepesinde bulunan dudak uçuklatan evinde gerçekleşecek.

"Ne kadar zamanımız var?"

GPS'e bakıyorum. "Trafik bizi bozmazsa, tam zamanında orada olacağız. Neden?"

Omuz silkiyor, dönüp yolcu penceresinden dışarı bakıyor. "Bir nedeni yok. Sadece geçmiş bu şekilde ortaya dökmek bende beynini sikip atma isteği uyandırıyor."

İnliyorum, sikim pantolonumun içinde anında kalınlaşırken çenem gıcırıyor.

"*Callie...*"

Şeytani bir şekilde sırtarak bana dönüyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Benimle böyle dalga geçme bebeğim," diye homurdanıyorum otoyola çıkarken.

Birden parmaklarını kalçamda

hissettim. "Alay etmekten bahseden

kim?"

Elini smokin pantolonumdaki şişkinliğe doğru kaydırıp şişmiş sikimi avuçlarken ve derin derin nefes alırken tekrar inliyorum.

"Siktirkk," diye mırıldanıyor, ben gittikçe sertleşirken beni okşuyor. "Nasıl bu kadar büyüksün?"

Sırıtiyorum. "*Hepsi* senin,

bebeğim." "*İyi cevap.*"

Sonra fermuarımı indiriyor ve elini pantolonumun ve boxerımın içine sokuyor.

"Kahretsin, *Callie...*"

"Sadece gözlerini yoldan ayırma."

Uzunluğumu okşuyor, küçük, yumuşak eli kalın sikimi yukarı ve aşağı kaydırıyor, ta ki pantolonumun içinde zonklarken canımı acıtacak kadar sertleşene kadar.

"Hmm. Sanırım bunu halletmemiz gerekiyor."

Fermuarımı açıp beni dışarı çektiğinde ellerim direksiyonu daha sıkı kavlıyor ve eli aşağı yukarı kayarken sessizce nefes alıyorum.

Emniyet kemerinin çözülme sesini duyduğumda ona doğru bakıyorum.

"*Callie-*"

"Sadece yola dikkat et," diye kıkırdıyor, koltukta dizlerinin üzerinde dönüyor ve orta konsolun üzerine eğiliyor. Nefesi şaftımı okşuyor ve sonra aniden, sıcak küçük ağzının başımın üzerinden aşağı kaydığını hissettiğimde tıslıyorum.

"*Siktir*, bebeğim..." İnliyorum, başımı boğazının arkasına doğru yutarken kalçalarım istemsizce yükseliyor. Bir elim direksiyondan ayrılıyor ve saçlarından bir avuç tuttuğumda Callie sikimin etrafında inliyor.

Kontrolü bu şekilde ele almamı sevdiğini biliyorum, ben de tam olarak bunu yapıyorum, saçlarından tutup ağzını şişmiş sikime doğru pompalıyorum. Salyasının taşaklarıma damladığını hissedebiliyorum ve sikimi boğazından daha da derine soktuğumda hevesle inliyor.

Dili başımın etrafında dönüyor ve elimi sırtından aşağı kaydırmak için saçlarını bıraktığımda inliyor. Elbisesini tutuyorum, avuç içim kıcının üzerinde kaymadan önce beline kadar çekiyorum.

Renkli camlar için Tanrı'ya şükürler olsun. Güpegündüz ve başka birinin onu bu şekilde görmesine izin verme şansım yok.

Onları yoldan çıkarmadan olmaz yani.

Elim tangasının altından kayıyor, parmaklarım arkadan onun dağınık küçük amcığını sürükleyene kadar uyluklarının arasından aşağı kayıyor. Callie daha yüksek sesle inliyor, beni şapırdatıp emerken sikimi öğürüyor. İki parmağımı amına sokuyorum, başparmağım klitorisinin üzerinde yuvarlanırken g-noktasına doğru okşuyorum.

Nefes nefese geri çekiliyor, dudakları şişmiş ve gözleri şehvetle kaplanmış bir halde beni yanağına doğru okşuyor.

"*Seni tatmak istiyorum*," diye inliyor. "Ağzıma boşalmanı istiyorum."

Cidden cazip bir teklif. Ama

benim daha iyi bir teklifim var.

"Boşalmak istediğim yer orası değil bebeğim," diye homurdanıyorum, kıvranmaya ve zevkle sızlanmaya başladığında onu daha sert parmaklıyorum.

"*Nerede-*"

"Buraya gel."

Parmaklarımı onun küçük tatlı amcığından çekip emerek temizliyorum ve onu yanıma çağırıyorum. Sikime baktığımda gözleri açılıyor.

"Bekle, ciddi misin?"

Çenesinden tutup kendime doğru çektiğimde inliyor, kulak memesini ısıırken gözlerimi yoldan ayırmıyorum.

"O daracık amcığını sikime sonuna kadar sokmak için tam üç saniyen var, yoksa arabayı yolun kenarına çekip seni kaputun üzerinden sikerim, böylece herkes ne kadar açgözlü küçük bir cumslut olduğunu görebilir."

Kırmızıya boyanmış yüzündeki ifade saf bir ihtiyaç. Ağzını benimkine yapıştırıp kucağıma tırmanırken ve elbisesini yukarı çekerken araba biraz sarsılabilir. Külotunu yana kaydırıldığını ve amını başımın üzerine sürüttüğünü hissettiğimde homurdanıyorum. Sonra kendini bana doğru alçaltmaya başlıyor ve amcığı beni tamamen yuttuğunda inliyor.

"*Ne kadar iyi bir kız,*" diye inliyorum, bir elim direksiyonda, diğeri kıkında. Callie derinden inliyor, boynumu ısıırken kendini sikime sürüyor. Kıcını yönlendirmeye başladığımda omzunun üzerinden trafiği izlemeye devam ediyorum, kaygan amının beni rahatça kavradığını hissediyorum, sadece beni tekrar yutmak için.

"Siktir, Castle..."

"O sikin üzerinde zıpla bebeğim," diye homurdanıyorum kulağına araba sürerken. "Açgözlü küçük amcığının ne kadar sıkı olduğunu hisset, büyük şişman aletim tarafından dolduruldu."

Haykırıyor, daha hızlı ve daha hızlı zıplıyor, her vuruşta her kalın inçimi alıyor. Parmaklarım kışına giriyor, kalçalarımı kaldırıp içine girerken onu aşağı yukarı sallıyor. Kulağımı tekrar ısırıp beni her zaman çılgına çeviren o küçük iniltilerini çıkarırken amının ipeksi sıkılığı aşağı yukarı sürükleniyor.

"Beni ne kadar ıslattığını hissediyor musun?" diye kulağıma mırıldanıyor, taşaklarım şişerken bana daha sert ve daha hızlı biniyor. "Amımı ne kadar kirlettiğini hissediyor musun baba?"

"Böyle konuşarak boşalacaksın bebeğim," diye törpülüyorum kulağına, kalçalarımı daha hızlı ve daha sert sallıyorum ve o hararetle inlerken sikimi içine sokuyorum. "Ve bunu yaptığımda, bu küçük amcığı döllerimle dolduracağım. Sonra külotunu tekrar yerine kaydıracağım. Ve o düğüne gittiğimizde, temizlenmek için hiçbir yere gitmeyeceksin. Bütün gece orada yanımda oturacaksın, döllerim külotuna akacak ve amına sürtünecek, böylece *kim olduğunu* hatırlayacaksın."

"Castle!"

Boğazından bir inilti kopuyor ve aniden sarsılıp etrafımda kasıldığında, orgazm onun üzerine çökerken amının dalgalandığını hissedebiliyorum. Duvarları etrafımda kenetleniyor, boynumu daha sert ısıtırken taşaklarımdaki döllerini sağlıyor.

Etrafımda paramparça olma hissi, saatte seksen mil hızla giderken onu becermenin adrenaliniyle karıştığında çok fazlaydı. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle bıraktım, sıcak spermim içine patlarken kışını sıkıca kavradım.

onu. Tekrar ve tekrar, sikim seğiriyor ve zonkluyor, ikimiz de yavaşça birlikte öğütürken amının derinliklerine ip üstüne ip fişkirtiyor.

Sözüm sadık kaldım. Arabada kıyafetlerimizi düzelttikten sonra, ailesinin binasının tepesine kadar sessizce, el ele, yüzlerimizde kocaman bok yiyici sırtışlarla çıkıyoruz.

Çok ince değil.

Hades yürüyüş şeklimizi fark edince bana kara bir bakış fırlatıyor, sanki az önce birbirimizin beynini sıkmışız gibi. Ama sonra Elsa gözlerini devirip göğsüne bir tokat atıyor, Callie ve bana sırtarak ve bilmiş bir bakış atıyor ve sakinleşiyor.

Yeni Bay ve Bayan Gavan Tsarenko el ele tutuşmuş ve ıslıl ıslıl bir şekilde koridordan aşağıya doğru koşarken hepimiz alkışlıyor ve tezahürat yapıyoruz. Ailelerimiz ve arkadaşlarımızla birlikte şampanya içip dans ediyor, Gavan'ın Bratva'daki arkadaşlarıyla gecenin ilerleyen saatlerine kadar omuz omuza veriyoruz.

Neve ve Ares sonunda havlu atıp eve döndüklerinde saat sabahın ikisini geçmektedir. Cillian ve Una da kısa bir süre sonra onları takip eder. Hades ve Elsa çoktan gitmiş, Kratos ise Dimitra'nın çimlere kurduğu çadırdaki sandalyelerden birinde sızmıştı bile. Deimos kız kardeşini yanağından öpmeden ve uyuyan kardeşinin içeri girmesine yardım etmeden önce bana uzun uzun sarılıyor.

O zaman sadece Callie ve ben varız.

Sözsüzce elini tutuyorum ve tanıdık, sessiz bir köşeye gelene kadar onu bahçelerde gezdiriyorum.

Her şeyin başladığı yer.

Ve orada, gül çalılarının yanında, dünyanın kıyısında, sadece o ve ben, ona onu sevdiğimi söylüyorum. Onu her *zaman* seveceğimi söyledim. Ve sonra onu öptüm,

uzun, yavaş ve derin.

Yaşamak bunun içindir: yaşamak. Geçmiş orada kalabilir, ölü ve gömülü.

Ama gelecek bizimdir.

Birlikte.

Karanlık Kalpler serisi Deimos'un hikayesi ile devam ediyor

Pervasisz Kalpler.

Castle ve Callie'ye doyamadınız mı?

Ekstra sahnelerine buradan ulaşın veya tarayıcınıza şu

bağlantıyı yazın: <http://Bookhip.com/WMGVXDZ>

Bu bir sonsöz ya da *Çalınmış Kalpler*'in devamı değil. Ancak bu ekstra sıcak "devam" hikayesi, heyecanı devam ettirmeyi garanti ediyor.

DEVIANT HEARTS

Çalıntı Kalpler'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum!

Daha önce de belirtildiği gibi, Karanlık Kalpler serisi Deimos'un hikayesi ile karanlık bir mafya romantizmi olan *Reckless* Hearts'ta devam ediyor. Ancak *Çalınmış Kalpler*, *Karanlık Kalpler* serisine ilk adımınız olduysa, Ares ve Neve'in hikayesi olan *Sapkın Kalpler* ile en baştan da başlayabilirsiniz. Hatta ilerleyen sayfalarda bu kitabın önsözünü bile okuyabilirsiniz.

Çalınmış Kalpler'de adı geçen ve halihazırda kendi kitapları olan başka karakterler de var. Örneğin Konstantin ve Mara'nın hikayesi Vahşi Mirasçılar serisinde okunabilir. Bu serinin 1. kitabı olan *Savage Heir'in* tanıtımını *Deviant Hearts'in* tanıtımından sonra okuyabilirsiniz.

Kitap listelerinin tamamını ve önerilen okuma sıralarını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Deviant Hearts'a bir göz atmak için ilerleyin.

Bölüm 1

Neve

Sikeyim.
Ben.

Yapıyor.

Tekrar.

Kendime bakmamamı söylüyorum. Kendime gözlerimi kitaptan ve önümdeki çalışma notlarından ayırmamamı söylüyorum, çünkü NYU soyadımın ne olduğunu ciddi *umursamıyor* ve eğer odaklanmazsam hükümet ve kamu politikası yüksek lisans programımdan beni sınıfta bırakmakta hiçbir sakınca görmeyecekler.

Kendime perde almamın tam zamanı olduğunu söylüyorum, böylece bu... *dikkat dağınıklığından* kaçınabilirim... çünkü açıkça sık sık olacak bir şey gibi şekilleniyor.

Ama içinde *gerçekten* yapmak istediğiniz bir şeyi kendinize yapmamanızı söylemekle ilgili sorun nedir?

"Derinlerde" olan her zaman kazanır. *Her zaman.*

Ya da en azından benim için öyle. Bu da benim ve kendi öz kontrolüm hakkında daha fazla şey söyleyebilir... ya da bunların eksikliği.

Hayır. Sokağın karşısındaki yeni komşumu suçlamak kesinlikle daha kolay. Öyle yapalım.

Yani, *camdan* yapılmış bir çatı katında çıplak dolaşıp duran *o*.

Mark Twain bir keresinde şöyle demişti: "Yasak olanın öyle bir cazibesi vardır ki onu tarif edilemez derecede cazip kılar." Ama ne kadar zeki olursa olsun, Bay Twain'in benim gibi bir komşusu olmadığı açık. Eğer olsaydı, eminim bu sözdeki tuhaf "cazibeyi" tamamen ortadan kaldırırdı.

Ve elbette, en iyi -ya da tamam, gerçekçi olalım, *vasat*- çabalarım rağmen, çok geçmeden bakışlarım önümdeki notalardan çelik kanyonun karşısındaki adama kayıyor.

Yüce İsa.

O bir *tanrı*. Uzun boylu, zayıf ve bir süper kahraman kadar kaslı. Omuzları ve kolları konuşma yeteneğinizi elinizden alacak şekilde yapılmış. Yontulmuş karın kasları ve ne dendiğini bile bilmediğim ama evrimin zeki kadınları bile aptal yerine koyma yöntemi gibi görünen o oluklu kalça kasları.

Günlerce dövmesi var. Derin bronzlaşmış, Akdenizli teni, jilet gibi keskin çenesinde bir gölge ve koyu renk, *mükemmel taranmış* saçları.

Dünyayı Thanos'tan kurtarmakla meşgul olmadığı zamanlarda Armani için modellik yapan lanet olası bir İntikamcı'nın yanında yaşamak gibi. Kıyafet giymekle ilgili bir sorunu olmasına şaşmamalı.

Aramızdaki uçuruma bakarken yanaklarıma sıcaklık doluyor. Sabah ışığı tam da onun çatı katından süzülüyor, bu da başka bir sıkıntı.

İki ay önce evim rüya gibi bir daireydi. Otuz sekiz katlı bir binanın tepesinde modern, ışık dolu bir çatı katı. O kadar yüksekteydi ki burayı görebilecek komşularım bile yoktu.

Biraz gösterişli değil mi? Şey...*evet*. Batı Yakası'nda Hudson'a bakan bin metrekaRELİK modern cam ve çelikten bir bina. Saçma bir şekilde pahalı mıydı? Ayrıca, evet. Ama Kildare olmanın dezavantajlarını dengelemek için *bazı* avantajları olmalı.

Ailem İrlanda mafyası olduğu için hayatım boyunca arkadaş edinmekte zorlandım mı? Evet. Her türlü romantik ilişkide sorun yaşadım.

Neden? Kontrol et ve iki kez kontrol et.

Amaçsız, sürüklenen, hayatımda ne yapmak istediğimden tamamen emin değilim, çünkü mafya prensesleri bütün gün tam olarak ne *yapıyor*?

Kontrol ve lanet dostum.

Son bir yıldır kendimi NYU'daki hükümet ve politika yüksek lisans programına adadım. Ama ondan sonra? Kim bilir. Şimdilik, en azından sonunda kendi başıma yaşıyorum.

Ama hayat hala sanki içinde sürüklendiğim bir şeymiş gibi geliyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, amcam Cillian'ın nihayet aile evinden çıkıp buraya taşınma planlarımı suya düşüreceğinden oldukça emindim. Özellikle de İrlandalı Kildare ve Yunan Drakos aileleri arasındaki savaşın üçüncü dünya savaşı seviyesine tırmandığı son birkaç aydaki tüm şiddet ve kargaşa nedeniyle.

Ama hayalimdeki daire ve binanın kendisi inanılmaz derecede güvenli ve savunması kolay. Özellikle de lobiye sürekli olarak koruyan dört Kildare adamından oluşan dönüşümlü bir ekip varken - eminim diğer kiracıları üzecek kadar.

Yine de tüm bu "rüya daire" olayı, caddenin karşısında, benimkinin yanındaki binanın inşaatı tamamlandığında parlaklığının bir kısmını hızla kaybetti. Otuz sekizinci kattaki dairemin iki kat *üzerinde* yükselen ve şimdi nehir manzaramın bir kısmını kapatan çift yükseklikli cam çatı katı olan bina.

Camdan *çatı katı*.

Tanrı gibi vücudu olan ve giysilerden nefret eden adam. Şehvetli dövmeleri ve Truvalı bir savaşçının esmer, zayıf görünümü olan adam.

Kesinlikle aval aval bakmamam ve hakkında bu tür günahkâr düşünceler düşünmemem gereken bir adam. Sadece beni casusluk yapan bir sürüngen yaptığı için değil. Ama nefret etmek için her türlü nedene sahip olmam gereken bir adam olduğu için.

O sadece benim komşum

değil. O benim *düşmanım*.

Ama bunu az tatmin olmuş libidoma ve sıkılmış kalçalarımaya anlatmaya çalışın.

Sonunda elinde bir fincan kahveyle pencereden Hudson'a baktığı yerden kalktı ve merhametli bir şekilde gözden kayboldu.

Sonunda.

Dikkatim dağıldı, dikkatimi önümdeki çalışma notlarına geri çekmeyi başardım. Ben kendimi kitaplara kaptırırken ses sisteminden Nina Simone mırıldanıyor. Ancak birkaç dakika sonra, çevresel görüşümdeki hareket gözlerimi tekrar yukarı çekiyor. O geri döndü. Mucizeler mucizesi, giyinmiş - kusursuz bir şekilde dikilmiş koyu renk bir takım elbise. Gözlerimi önce notlarıma, sonra da ona çeviriyorum.

Bu sefer, sonunda gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, dikkatimi tekrar hükümet politikası kitaplarıma verirken yutkunuyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok. Ezberlemem gereken iki haftalık notlarım varken ve bir *de* Kildare ailesinin toplantısı varken...

Telefonuma bakıyorum ve inliyorum.

Kahretsin. Aslında, şimdi. Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapımın zili çaldı. İç çekerek kitapları kapattım ve oturma odasına doğru ilerledim. Alışkanlıktan dolayı gözetleme deliğinden baktım. Sonra sııttım ve kapıyı ardına kadar açtım.

Eilish beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşları çatılıyor.

"Neve, bu ne lan. Geç kalacağız ve sen giyinmemişsin bile?" Kendime bakarken kaşlarım çatıldı.

"*Giyinmen* gerek Neve," diye iç geçiriyor kk kızı kardeşim. "Giyindim!"

"Bunlar pijamaya benziyor."

"Yani? Rahatlar." Bakışlarımı onun arkasında duran uzun boylu adama doğru kaldırıyorum. "Cas, bana destek ol."

Ama Castle sadece kumral başını sallar ve özür dilercesine kaslı bir omuzunu kaldırır.

"Cillian düzgün giyinmeni istiyor, evlat."

ocuk kelimesine gözlerimi deviriyorum, ama boş veriyorum. Castle, Eilish'in ve benim

-Sanırım son on yıldır "bodyguard "dı. Çocukken tüm arkadaşlarımız, her zaman yanımızda olan 1.80 boyundaki, oyun kurucu gibi yapıllı gölgeye hayranlık duyardı. Ya yle ya da içimizden birinin skandal bir şekilde onunla ateşli bir cinsel ilişkiye gireceğinden *emindiler*.

Ama *olmaz*. "Eww" derecesinde olmaz. Evet, Castle gülünç derecede yakışıklı. Ama Eilish ve benim için o hep hiç sahip olmadığımız ağabeyimiz oldu. Biz de *onun* hiç sahip olmadığı, sürekli sinir bozucu ama sevimli kız kardeşleriyiz.

Bu yüzden yirmi dört yaşında olmama rağmen bana hâlâ "ocuk" diyebiliyor ya da saçımı karıştırmak gibi sinir bozucu ağabey tarzı şeyler yapabiliyor.

Castle'a en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atarak alt dudağımı

dışarı çıkarıyorum. "Ama *Caaaastle-*"

"Bu kadar kimsesiz göz yeter. Git üstünü değiştir, Neve," diye homurdanıyor. "Amcan lafını esirgemeyen biri değil ve giyinip kuşanmanı istiyor."

"Ama *neden*? Bu toplantı ne hakkında?"

Eilish omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Eminim yeni komşunuzla bir ilgisi vardır."

Eşofmanlarımdan ve kapüşonlu tişörtümden vazgeçmeye zorlandığım için ne kadar sinirli olsam da Castle'ı bu konuda geri adım atmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve Cillian amcamı da iyi tanıyorum, birincisi, bu konuda hiç esneklik yok, ama daha da önemlisi iki, şık görünmemizi istemesinin bir nedeni var. O nedenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa bile.

Felaket bölgem olan yatak odamı karıştırıyor, kapüşonumu ve eşofmanlarımı çıkarıp temiz iç çamaşırları ve kıyafetler giyiyorum. Beş dakika sonra yeşil puf kollu bir bluz, siyah kot pantolon ve topuklu siyah botlarla çıkıyorum, uzun kızıl saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Eilish, tahmin edilebileceği gibi,

gözlerini deviriyor. "*Bu* giyinik

mi?"

"İsterseniz geniş eşofman altı koleksiyonuma geri dönebilirim."

Eilish iç geçiriyor, elini uzatıp tek bir tutam sarışını kulağının arkasına doğru düzeltiyor. Haklı. Hâlâ oldukça rahat giyiniyorum. Özellikle de pembe Chanel jarse elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla günümüzün sarışın Jackie- O'su gibi görünen, saçı ve makyajı tertemiz olan prenses kız kardeşimin yanında. Hem de *sabahın dokuz buçuğunda*. O yüzden beni dava edin, yapabileceğimin en iyisi bu.

Sonunda gözlerini tekrar devirirken sırtıyor.

"Tamam, *tamam*, iyi. Hadi gel. Geç

kalmamalıyız."

"Hey, kıyafet yönetmeliği konusunda sinirlenen ben değilim."

En azından bir kıkırdama duymak için Castle'a bakıyorum. Ama o her zamankinden daha asık suratlı ve soğukkanlı görünüyor.

"Neyin var senin?" Omuz

silkiyor, arkasını

dönüyor.

"Sadece geç kalmak istemiyorum.

Hadi gel." Kaşlarımı çattım. "Cas,

cidden, ne oldu?"

Yarım saniyeliğine bana dönüp baktığında gözlerinde bir parıltı var. Ama yine de hiçbir şey belli etmiyor.

"Gitmemiz gereken yere gidelim evlat," diye mırıldanıyor sessizce.

Onu kapıdan çıkarken takip ederken Eilish'e şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Ama o sadece başını sallıyor ve bana "hiçbir fikrim yok" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Kız kardeşimin neşeli olmaktan başka bir şey yapamadığı, ne kadar kötü olursa olsun herhangi *biri* hakkında kötü konuştuğu veya herhangi bir kapasitede yalan söylediği göz önüne alındığında, onun da karanlıkta olduğu açıktır.

Yirmi dakika sonra Castle beyaz zırlı Range Rover'ı O'Bannon'ın önündeki kaldırıma çekiyordu. Şehir merkezindeki İrlanda barı, Kildare ailesi ile Drakos ailesi arasındaki ufak tefek kavgaların topyekûn savaşa dönüşmesinin ardından birkaç ay önce Londra'dan New York'a taşındığından beri amcamızın geçici iş merkezi ve savaş odası olmuştu.

İşler çığırından çıktıktan sonra, Drakos ailesi New York'taki operasyonlarının başındaki Vasilis'i kaybettiğinde, biz de bizim başımızdaki Declan'ı kaybettik.

Declan, yani *babam*.

O'Bannon'ın yan kapısı, Cillian'ın son birkaç aydır mahkemeye çıktığı ikinci kata açılıyor ve koyu renk ceketlerinin altında tabancaları pek de gizli olmayan dört Kildare adamı tarafından korunuyor. Biri Castle'a sertçe başını sallayıp bizim için barın kapısını açmaya giderken, birden arkamızdaki kaldırımda gıcırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Siyah Escalade'e doğru yavaşça kaşlarımı çatarak dönerken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor. Arka kapı açılıp da koyu renk takım elbiseli, yüzünde saf kötülük ifadesi olan bir adam dışarı çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"KOŞ!" Eilish'in kolunu tutarken çığlık atıyorum, kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce O'Bannon'a doğru fırlamak için dönüyorum.

Çünkü az önce cipten inen adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Hades Drakos: tehlikeli, sertifikalı bir psikopat ve Drakos ailesinin ikinci adamı. Kısaca, soyadınız Kildare ise iki numaralı halk düşmanı.

Kardeşimi kapıya doğru çekerken tuhaf bir şey fark ediyorum: Muhafızlar harekete geçmiyor. Castle'ın kendisi orada öylece duruyor, bana vahşice sırtırken en yaşlı ikinci Drakos kardeşe ters ters bakıyor.

"Cas?" Nabzım gümbür gümbür atarken kısık sesle tıslıyorum. Belli ki Eilish de benim kadar döngünün dışında kalmış, çünkü hâlâ arkamda sinmiş, titriyor.

"Sorun yok evlat," diye mırıldanıyor Castle sessizce. Arkama bakıyor, Eilish söz konusu olduğunda sık sık yaptığı gibi bakışları yumuşuyor. Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Ben omzunda bir çip ve öğütülecek bir baltası olan kız kardeşim. Eilish ise tatlı olan. İçinde yaşadığımız bu tehlikeli dünya için fazlasıyla yumuşak olan.

"Ama bu-!"

"*Boo*," diye kıkırdıyor Hades, omurgamda bir ürperti yaratacak şekilde bana göz kırpmıyor. Kaslı omuzlarını yuvarlıyor, gömleğinin yakasının içinden kıvrılan dövme mürekkebi ceketini iliklerken dalgalanıyor.

"Pekala, Pillow Fort. Artık içeri girebilir miyiz?"

Castle'ın alnındaki kırıışıklıklar Hades'le karşı karşıya geldiğinde

derinleşir. "Ben Castle."

"Gerçekten umurumda değil. Bunu yapıyor muyuz,

yapmıyor muyuz?" Tekrar Castle'a dönerken

kaşlarımı çatıyorum.

"*Ne* yapıyorsun, Cas? *Ne* yapıyoruz-

" "Kapıları aç."

Arkamda gürleyen derin ve güçlü ses karşısında kaskatı kesiliyorum. Tenimde karıncalanma hissi yaratan, beni korkuttuğu kadar derinden elektriklendiren bir ses. Bu his büyüyor, daha derin ve daha sıcak bir şekilde zonkluyor, ta ki kalçalarımın arasında kötü bir şey birikirken yanaklarımın kızardığını hissedene kadar.

Dönüyorum ve göbeğim sıkıca

kenetleniyor. Bu o.

Komşum. Yasak dikkat dağıtıcı. Günah işlemek için yaratılmış tanrısal vücuda sahip, hayalini kurmamam gereken ama Tanrı yardımcım olsun ki kurduğum adam.

Çünkü komşum sadece göz alıcı değil.

O lanet olası Ares Drakos, tüm Drakos ailesinin yepyeni kralı.

İlk cipin arkasına yanaşan ikinci ve üçüncü ciplerden inenleri hayal meyal fark ediyorum - Drakos ailesinin diğer kardeşleri ve

diğer muhafızlar. Saniyeler geçtikçe ve Ares'in delici, kara gözlü bakışları tam içime saplanmaya devam ettikçe, neden burada olduğu sorusu arka planda kayboluyor.

Ve neden beni bir lokmada nasıl yutacağını anlamaya çalışır gibi baktığı sorusu öne çıkıyor.

"Hepiniz içeri," diye gürlüyor sessizce, sesi tartışmasız bir güçle dolu. Üç erkek kardeşinden ikisi -Hades ve Kratos- ve kız kardeşi Calliope yanımdan geçip O'Bannon'a girerken kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakıyorlar. Korumaları ve Kildare adamları da onları takip ediyor.

Castle boğazını temizliyor ve Eilish'i omuzlarından tutarak içeri götürüyor. Benim de gitmem gerektiğini biliyorum. Ama bir şekilde sıkışıp kaldım. Sanki bakışlarım Ares'e bağlıymış gibi. Ya da *onun bakışları* beni ayaklarımın altındaki kaldırıma sabitlemiş gibi.

Kalabalık bir New York kaldırımındayız. Yine de sanki aniden bir sessizlik balonunun içindeymişiz gibi. Sanki dünyanın geri kalanı alçak bir uğultuya dönüşüp kayboluyor, ta ki o bana doğru yürümeye başladığında boğazımın sıkıştığını duyana kadar.

Tam önümde durup bana doğru yaklaştığında ürperiyorum. Onu küçümsemek istiyorum. Ya da süslü ayakkabılarına tükürmek. Ya da daha kötüsünü. Ama tek yapabildiğim dudaklarımı büzüp ona ters ters bakmak.

Ares gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

"Sana henüz söylemediler, değil mi?"

Yutkunuyorum.

"Bana *ne* söyledin?"

Kara kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor.

"Boş ver. Yakında öğrenirsin. Kim olduğumu biliyor musun?"

"Tabii ki kim olduğumu biliyorum."

"Yani, komşunuz olmak dışında."

Kaskatı kesildim, umutsuzca yüzümdeki sıcaklığı yutmaya çalışıyordum.

"Komşu mu?" Sesim çatlıyor. Çok değil ama yeterince. "Fark etmemiştim."

Bu tehlikeli ve ölümcül derecede çekici adam yaklaşıyor
üzerinde Ben acımasızca, soğuk bir şekilde gülümser.

"Beni tanımadın mı?"

"Sanırım tanımadım."

"Kıyafetlerimi çıkarmamın bir faydası olur mu?"

Sevgili. TANRIM.

Ayaklarımın dibinde bir obruk açılması için dua ederken yüzüm güneş

kadar sıcak oluyor. "BEN-BEN-"

"Toplantı başlamak üzere."

Dudaklarının hafifçe kıvrılmasına izin veriyor ve bana beyaz dişlerinin belli belirsiz parlamasını sağlıyor. Sonra gözünü kırpmadan, hâlâ kaldırıma yapışmış olduğum yerden geçmeye başlıyor.

Tam yanımda duraklıyor ve eğildiğinde nefesim kesiliyor, o kadar yakın ki kolonyasının odunsu, zarif kokusunu alabiliyorum ve kulağımda nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Neve..." diye sessizce homurdanıyor. "Şeftali senin

rengin değil." Şaşkınlıkla ona doğru dönmeye başladığımda

kaşlarım çatlıyor.

"Giymiyorum-"

Aman

Tanrım.

Evet,

öyleyim.

Zihnim, kapüşonumu ve eşofman altımı çekip çıkarırken ılık dolu yatak odamı karıştırdığım ana geri dönüyor. Yeşil üstümü ve siyah kotumu çıkardığım yere.

Çamaşır gününün şeftali rengi külotunu giydikten sonra.

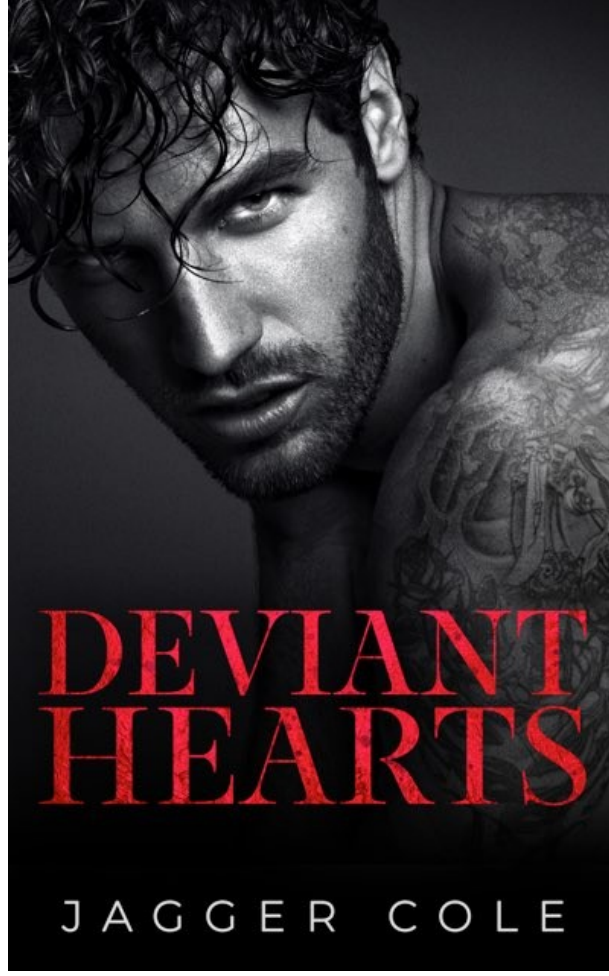
Komşusunu gözetleyen tek kişi ben değilim.

Orospu çocuğu.

Ares boğazını temizliyor, doğrulup ceketinin düğmelerini iliklerken ben utançtan eriyip gidiyorum.

"Orada görüşürüz prenses."

Okumaya devam edin!

Deviant Hearts - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

SAVAŞÇI VARİS

Bölüm 1

Tenley

"Gerçekten ciddi olamazsın."

Gözlerim yağmurluğumun önünü iliklemekle meşgul ellerimden aynaya kayıyor ve Charlotte'unkilerle buluşuyor. Merakla gülümsüyorum.

"Tabii ki ciddiym. Buradaki tüm spor programları benim girmem için fazla rekabetçi ve matematik takımının ilk toplantısı dönemin yarısına kadar yapılmıyor."

Oda arkadaşım başını iki yana sallayarak sustu. "Hayır, başka bir şey bulmalısın. Ciddiyim. Bak, tüm bunların senin için yeni olduğunu biliyorum, ama sana söylüyorum-"

"Char, bu sadece özel ders. Bunu daha önce milyonlarca kez yaptım."

Tamam, bunu daha önce devlet okulunda, Kuzey Carolina'da ve oraya taşındıktan sonra DC'de milyonlarca kez yaptım. Bunu dünyanın en seçkin, en prestijli özel hazırlık okulunda hiç yapmamıştım.

Ama yine de... özel ders özel derstir, değil mi? Ve görünüşe göre, hatta Oxford Hills Academy, dünyanın en seçkin, en bağlantılı ve en yetenekli öğrencilerine

-gerçekçi olalım- *zengin* öğrenciler mükemmel soyağaçlarına en uygun yükseköğrenime girebilseler de, hala bir ayağa kalkmaya ihtiyacı olanlar var.

Ve özel ders *vermek* üniversite öncesi özgeçmişlerde *harika* görünüyor.

"Tenley..." Charlotte'un dudakları incedir ve ileri geri sallanırken yüzünün rengi tamamen gitmiştir. "*Ona* ders veremezsin. Onun *yanına* gidemezsin."

Sırtarak döndüğümde kaşlarım çatılıyor. "Charlotte, DC'deki en tehlikeli okullardan bazılarında SAT hazırlıklarına yardım ettim." Tudor tarzı camlı pencereler, kavisli, karmaşık tavan kirişleri, ahşap kakmalı kitap rafları ve Hogwarts'a çok yakışacak bir şömineyle tamamlanmış muhteşem oturma alanına göz gezdiriyorum. "Yani, nerede olduğumuza bir bakın. Eminim ben-"

"Ona 'Kurt' demelerinin bir nedeni var Tenley," diye tıslıyor

sessizce. Yutkunuyorum. Bu lakabı ilk kez duymuyorum.

Charlotte ile birlikte öğrenci yurduna taşındığımdan bu yana geçen üç gün içinde, kampüsün ortak alanlarında bu lakabın bir lanet ya da belki bir dua gibi fısıldandığını duydum.

Ilya Volkov: Oxford Tepelerinin Kurdu.

Onu internetten araştırdım. Yani böyle bir lakaptan sonra nasıl *yapmazsın*. Onunla hiç tanışmadım ya da yüz yüze görmedim. Ama bir Google görsel aramasından sonra neden Kurt olduğunu tamamen anladım.

Çünkü bu adam kameranın objektifine baktığında, avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibidir.

Bir de soyadının Rusça'da "kurt" anlamına gelmesi var sanırım. Soyadı aynı zamanda Rusya'da organize suçla eş anlamlıdır

Amerika'da "Capone" olarak bilinir. Aslında amcası, acımasızlığı ve soğukkanlılığıyla nam salmış Volkov Bratva ailesinin reisi Yuri Volkov'dur.

Arama motoru sayfasına yayılan Ilya'nın yüzünü düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Koyu renk saçlar, yeşil gözler ve aristokrat bir modelin yontulmuş yakışıklılığı ve kemik yapısı. Ama bütün bu çehre, insanın ürpermekten kendini alamayacağı bir karanlığa bürünmüş.

Tıpkı şu anda bunu düşünürken bile hissettiğim gibi. Ama kendimi çelikleştiriyorum ve bu ürpertiye üzerimden atıyorum. Ilya Volkov "Kurt" olabilir. Dünyanın en tehlikeli, güçlü ve zengin suç ailelerinden birinin veliahtı olabilir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen yılki bazı sorunlardan sonra akademik gözetim altında olabilir.

Ama bunların hiçbirinin beni etkilemesine ya da vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Çünkü tüm bunlar Plan'ın bir parçası.

Tamam, Plan babamın beklenen siyasi hamlelerini çevreleyen medya ve danışmanlık ekibi tarafından biraz değiştirildi. Ama yine de çoğunlukla on iki yaşımdan beri kafamda olan Plan.

Mezuniyet birinciliği, ardından lisans için Columbia ve tabii ki onur derecesiyle mezun olacağım. Sonrasında Harvard Hukuk'a geçeceğim ve beni Junior Associate yapacak olan ünlü Welsley and Kane'de staj yapacağım. Oradan, DC'deki daha da prestijli Lancer, Stein ve Ramirez firmasına geçeceğim ve iki yıl içinde ortak olacağım. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, Columbia Bölgesi'nde hâkimliğe yükseleceğim. Ve kırk yaşıma geldiğimde nihai hedefime ulaşacağım: Yüksek Mahkeme Yargıcı Tenley Chambers - tarihteki en genç yargıç.

Yüksek mi? Belki de. İmkansız mı? Plan ile değil, bu yüzden ona sahibim.

Ancak geçen yıl Plan değişti. Sayılır. Babamın yeni halkla ilişkiler şefi Jill'in deyimiyile "yeniden renklendirildi". Çünkü Plan artık benden çok daha fazlasını içeriyor.

Plan şimdi babamın muhtemelen ABD'nin bir sonraki Başkan Yardımcısı olmasını içeriyor.

şu anda babam ABD Dışışleri Bakanı. Oxford Hills'te bulunmamın neredeyse tamamen nedeni ve nasıl olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Elinde tuttuğu g ve prestij, para değil. Ben büyürken hiç zorlanmadık. Babam deniz subayı ve askeri mahkemelerde avukat olarak iyi işler yaptı.

Ama bir normal insanlar için "iyi olmak" vardır, bir de çocukları Oxford Hills'e giden insanlar için "iyi olmak" vardır.

Oxford Hills ise tamamen kendine özgü bir sınıfta yer alıyor.

Buradaki ğrenciler st tabakadan, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinden oluşuyor. Milyarder iş adamlarının, oligarkların ve kraliyet ailesinin ğulları ve kızları - gerçek anlamda kraliyet ailesi. Ben st-orta sınıf bir banliyden ve devlet okulundan geliyorum. Buradaki diğer öğrenciler gerçek şatolardan ya da kendi posta kodları olan evlerden geliyorlar ve tek bir çay kaşığı bile yıkamamışlar.

Ancak altı ay önce Senatör George North babamla temasa geçti. New York Senatörü, tüm siyasi medya tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nin bir sonraki Başkanı olacağı yönünde spekülasyonlara konu oluyor. Yakında görevden ayrılacak olan mevcut Başkan'dan şimdiden tam not aldı ve ekibi babamı, adaylığını açıkladığında potansiyel aday arkadaşı olarak seti.

Altı ay önce hayat çok karmaşık bir hal aldı. Birdenbire, devlet okulu ve kenar mahalleler yeterli gelmemeye başladı. Mümkün olan en yüksek notları alan örnek bir ğrenci olmak da yeterli değildi. Hayır, "elit statüye" ihtiyaım vardı. "Soyağacı "na ihtiyaım vardı.

"Sosyal bir hayata" ihtiyacım vardı.

İşte buradayım: DC'den çıkıp okyanusu aşarak Oxford Hills'in bulunduğu pastoral İngiliz kırsalına gidiyorum. Burada imajım seçkin sınıflar, seçkin arkadaşlar ve seçkin bir *erkek* arkadaş tarafından "mükemmelleştirilecek".

Düşüncesi bile ağzımı açık bırakıyor.

Senatör North'un oğlu Patrick North da Oxford Hills'te. Gerçi babası ABD Senatörü ve milyarder bir yatırımcı olduğu için son üç yıldır burada. Kabul ediyorum, ben siyasi halkla ilişkiler uzmanı değilim. Ama yakında Başkan olacak birinin oğlunun yanında Başkan Yardımcısı olacak birinin kızıyla çıkması fikri bana iğrenç geliyor. Ancak Jill ve halkla ilişkiler ekibi bunun anketlerde çok başarılı olacağını düşünüyor. Senatör North da aynı fikirde ve babam da bu çılgın gezintiye katılmış gibi görünüyor.

Artık yeni bir okulum, yeni bir ülkem ve kameralara poz vereceğim yeni bir sahte erkek arkadaşım var.

Ama en azından yeni oda arkadaşı harika biri. Charlotte da benim gibi. Yani burada olmak onda da sahtekarlık sendromunu maksimuma çıkarıyor. Char bir yıldır Oxford Hills'te. Ama o da benim gibi buraya ait değil.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Charlotte'un Londra'nın banliyölerinden birinde yaşayan sıradan bir öğretmen olan annesi, küçük bir ülke olan Luxlordia'nın Kralıyla -gerçek, gerçek Kralıyla- evlendi. Bu da Charlotte'u gerçek bir prenses yapıyor. Ya da benim gibi "normal" bir insan için öyle. Diğer kraliyet mensuplarına göre, bu onu bir sahtekar yapar.

İki ay önce Oxford Hills'te bu dönem oda arkadaş olacağımızı öğrendiğimizde işte böyle hızlı arkadaş olduk. Tek bir telefon görüşmesi neredeyse her gece FaceTiming'e dönüştü ve şimdi en iyi arkadaşız. Ve tüm

Çünkü ev arkadaşı olarak bir araya getirilmemizin tek nedeni bizim "sahtekar" olmamızdı.

Sahte prenses ve başkanlık yarışı prop. "Tenley."

Sesi beni kendi kafamdan koparıp alıyor.

"Yapamazsın-"

"Charlotte, *iyi* olacağım," diye gülümsüyorum. Yine de içimden midem düğümleniyor. Kalbim parmaklarımla birlikte avucumun içine sıkışıyor. Cesur olmaya çalışıyorum. Ama aslanın inine girmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da Kurt'un, duruma göre.

Zarif camlı pencerelerden dışarıya, İngiliz kırsalına yağan yağmura bakıyorum. Bordo yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çekiyorum ve aynaya dönüyorum. Mavi gözlerim yansımasıyla buluşuyor. Bir tutam kızıl saçımı kulağımın arkasına, kapüşonun altına sıkıştırıyorum ve bir nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. Hepsi Plan için. Ve Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor.

Kanepeye kıvrılmış Charlotte'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir saate kadar dönerim sanırım."

"Evet, tabii *seni yemezse*," diye mırıldanıyor endişeli bir ifadeyle. Gözlerimi deviriyorum, el sallıyorum ve yağmura doğru kapıdan çıkmak için dönüyorum.

Ilya Volkov beni yemeyecek.

Oxford Hills'teki öğrenci evleri şirin ama paralıdır. Diğer özel okullarda olduğu gibi ortak banyolu yatakhanelerle dolu büyük binalar yoktur. Öğrenciler, ortak, muhteşem bakımlı ve peyzajlı bir arka bahçe alanına sahip, tıpkı onun gibi üç kişiyle dörtlü olarak düzenlenmiş, tuhaf bir şekilde güzel Tudor tarzı evler olan bir "kır evi" ile eşleştirilir.

Her kır evinde alt katta bir mutfak, günde üç öğün yemek ve iki çay servisi yapan bir Büyük Salon yemek alanı, bir çalışma kütüphanesi ve oturma odası bulunmaktadır. Üst katta ise özel banyolu iki yatak odası ve aralarında ortak bir alan bulunmaktadır.

Dışarıda, sağanak yağmura karşı kapüşonumu sıkıyor ve kampüs boyunca ilerliyorum. Öğrenci hizmetleri ofisinin bana Ilya için verdiği konut adresinde sadece "Lordship Manor" yazıyor. Üç gün önce taşındığımdan beri kampüsü pek keşfetmedim. Ama internetteki bir harita burayı ahırların -evet, ahırlar var- ve okçuluk sahasının ilerisinde gösteriyordu. Evet, bir okçuluk sahası var.

Yağmur botlarım Oxford Hills'in arazisini boydan boya geçen arduvaz ve parke taşlı yürüyüş yollarındaki su birikintilerine çarpıyor. Bu havada dışarıda sadece birkaç kişi daha var ama el salladığımda bile beni görmezden geliyorlar.

Dünyanın elit kesiminin çocuklarının pek de dost canlısı olmadığını çabucak öğreniyorum.

Ahırların önünden geçiyorum, saman ve at kokusuna gülümsüyorum. Okçuluk sahası boş ve sağanak yağmurda gri. Yağmurdan korunmak için başımı eğmişim, bu yüzden duvarı ve kapıyı neredeyse çarpana kadar fark etmiyorum.

İrkiliyorum ve geri çekiliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Sarmaşıklarla kaplı taş duvarı ve süslü demir kapıyı geçince *göz alıcı* eski bir evle karşılaşıyorsunuz. Versailles'ın arazisine aitmiş gibi görünüyor; yarısı sarmaşıklarla kaplı, devasa, güzel ve bir o kadar da heybetli bir taş malikâne. Siyah demir pencereler dış cepheyi süslüyor ve ön kapı rakip bir krallığın kuşatmasına dayanacakmış gibi görünüyor.

Tam telefonumu çıkarıp Ilya'nın kulübesine ne kadar yakın olduğumu öğrenmek üzereydim ki gözlerim birden kapının yanındaki taş duvara kazınmış kelimelere takılıyor. "Lordluk Malikânesi" yazısını okuyunca ağzım açık kalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Burası Ilya Volkov'un yaşadığı yer mi? Kulübe değil. Lanet olası bir kale. İnanamayarak kafamı sallıyorum. Ama işte burası, tamam. Ve saray ya da değil, özgeçmişimi güçlendirmek için ders vermem gereken öğrenci orada.

Bu iyi olacak.

Seni yemediği sürece.

Kapıyı itip açarken ve içeri adım atarken titriyorum. Taş yürüme yolundan hızlı adımlarla geçip kocaman, siyah demir ve eski ahşap kapıya ulaşıyorum. Kapı zili yok.

Kaşlarımı çattım. Ne yapmam gerekiyor, koçbaşı mı kullanayım? Yaverim krallığın efendisini mi çağırırsın?

Nefes alıyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve vuruyorum. Sonra tekrar ve tekrar vuruyorum. Sonunda kilidin geri çekilme sesini duyuyorum. Kapı çatırdıyor ve sonra açılıyor. Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

Kız beklediğim gibi değil. O... çarpıcı. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve kesinlikle muhteşem. Ve ben burada sağanak yağmurun altında şalvarla duruyorum.

kırmızı yağmurluk, yüzüme yapışmış saçlar, makyajsız, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi görünüyordum.

Bana attığı buruşuk burunla küçümseyen bakışları da bunu destekliyor.

"Sen de kimsin?" Kibirli, havalı bir İngiliz aksanıyla alay ediyor. Manikürlü kaşları tiksintiyle kalkıyor.

"Ben..."

Birden arkasında bir parti olduğunu fark ediyorum. Malikânenin içi dışından bile daha muhteşem. İçerisi içki içen, dans eden, öpüşen, sigara -ve kokusuna bakılırsa başka bir şey- içen ve kahkahalarla kükreyen öğrencilerle dolu. Müzik gümbürdüyor.

"*Davet* edildin mi?" Küçümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yani, ben-"

Birdenbire genişçe gülümsüyor. "*Oh!* Oh, hayır, tatlım," gülümsemesi inceliyor. "Yarına kadar hizmetçi servisine ihtiyacımız olmayacak. Ve geri döndüğünüzde, arkadaki servis girişinden geldiğinizden emin olun, tamam mı?"

Dudakları incelirken soğuk gözleri beni delip geçiyor. "Kay, *güle güle*..."

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı. Ama yağmur çizmelerim onu durdurmak için dışarı fırladı. Bana kraliyet mücevherlerinin üzerine işemişim gibi baktı.

"Sen *lanet olası*-"

"Aslında öğretmen ben miyim?" Zayıfça gülümsedim. Sonra bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Biraz daha dik duruyorum. "Özel öğretmen benim. İlya için buradayım."

Bana bakıyor. Ama yavaşça dudakları eğlenerek kıvrılıyor.

"İlya?" Sırtarak söylüyor.

"Ah, evet. Burada mı yaşıyor?"

Geniş geniş sırtıyor. "İlya'yı aradığınızdan eminsiniz. İlya Volkov."

Hay Allah.

"Eminim," diyorum sıkıca. "Ben-"

"Burada kal, ben onu yakalarım." Dönmeye başladı. Ama sonra bana baktı ve başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Pardon?"

Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayarken kıkırdıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi. Dudakları sırtıyor.

"Tatlım," diye başını sallıyor ve bana sahte bir sempatiklikle bakıyor. "Unutma, kaçma şansın vardı ama kaçmadın."

Kapıyı kapattı. Bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında durmuş, gözlerimi kırıştırıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş dakika kadar sonra, bana şaka yapıldığını fark ettim. Evet, siktir et. Herkese ders verebilirim. Ama bu kötü kızlarla uğraşmak zorunda değilim.

Eve dönmek için dönmeye başladığımda kapının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi deviriyorum, Bayan Buz Kraliçesi'ne parmağımı göstermeye hazırım. Kapı açılırken dudağımda alaycı bir ifadeyle yavaşça dönüyorum.

Ve sonra kalbim bir saniyeliğine durdu. Birdenbire

Kurt'un kendisiyle yüz yüze geldim.

Siyah saçlar, delici yeşil gözler. Mükemmel yontulmuş yüzündeki karanlık, tehditkâr bakış. Gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Ayrıca gömleksiz. Gömleksiz ve... yapılı. Ve cehenneme kadar dövme. Gözlerim geniş, kaslı omuzlarını, photoshop'la mükemmelleştirilmiş göğsünün ve karın kaslarının hatlarını ve siyah kotunun beline dalan kalçalarının oluklarını izlerken yüzüm yanıyor.

Gözlerimi yavaşça onun sert ama hafifçe eğlenen yüzüne dikiyorum. Ve titriyorum.

Ilya Volkov büyüleyici. Ve korkunç. Ve muhteşem. Ve tehlikeli görünüyor. Saçları hem karışık hem de mükemmel. Neredeyse doğaüstü yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor. Mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var ve dudaklarından sarkan şey bir esrar gibi görünüyor ve kokuyor.

Elinde içinde viski ya da viski gibi bir şey olan kristal bir bardakla kapının pervazına yaslanıyor. Soğuk, eğlenen bakışları üzerimde geziniyor.

Altında titriyorum.

"Eee?" Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Bir kurt gibi... şey, bir

kurt gibi. Kaşlarımı çatıyorum. "Eee... ne?"

Sırtışı derinleşiyor. "Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa benim odamda mı?"

"Ben... uh, senin odan iyi olur mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Onun yanından geçip devam eden partiye bakıyorum.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim.

."

"Şu anda hazırım." Omuz silkiyor, gözleri ne kırpmıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. "Seyirciler sana göreyse, tam şuraya, yere, ortasına geçebiliriz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptığımı biliyorsun-" Başımı sallıyorum. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye homurdanıyor. "Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkanı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "*Pardon?!*"

Dudakları sırtıyor; duman, delici yeşil gözlerinin etrafında kıvrılırken sigara hâlâ dudaklarından sarkıyor.

"*Lütfen dediğinizden emin olmak için söyledim-*"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir saçmalığa *katlanmayacağım*. Başka bir ülkeye taşınmayı kabul ediyorum. Sahte erkek arkadaş saçmalığıyla uğraşacağım. Mükemmel planımı hayatımın yeni gerçeklerine uyduracağım. Kıcımda mücevherli bir asa ile doğmadığım için beni aşağılayan züppe zengin veletlerle bile başa çıkabilirim.

Ama bu saçmalığa *katlanmayacağım*.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırladı. Bardağı elinden kaptım, geri çektim ve içindekileri yüzüne doğru fırlattım.

Yemin ederim, arkasındaki müzik durdu. Arkasındaki insanlar donup kalıyor ve dehşete düşmüş ifadelerle bakıyorlar. Ve ancak o zaman az önce ne yaptığımı gerçekten anlıyorum.

Az önce dünyanın en acımasız mafya ailesinin varisi Kurt'un suratına bir içki fırlattım.

Ve yine de, hiçbir şey söylemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhteşem yüzünden viski damlıyor. Dudaklarındaki esrar gevşekçe sallanıyor ve tükürmeden önce çenesini ıslatıyor. Çenesi gıcırıyor.

Ama aniden gözlerinde erimiş yeşil bir büyü gibi bir ateş parlıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırken nefesim kesiliyor. Elini uzatıyor ve yağmurluğumun önünü boynumdan yumruk yaparak kavradığında nefesim kesiliyor. Beni sertçe kendine doğru çekerken içime korku yayılıyor.

Cam parmaklarımdan düşüyor ve yürüyüş yolunun yanındaki ıslak çimlere iniyor. Kapüşon başımdan geriye düşüyor. Gözleri yeşil bir ateş gibi benimkileri yakarken yağmur ikimizin de üzerine çarşaf halinde dökülüyor. Mükemmel dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor, beyaz dişleri öfkeyle parlıyor.

Taş kesildim. Bırakın kaçıp canımı kurtarmaya çalışmayı, çılgılık bile atamıyorum. Kocaman gözlerim onunkilere dikilmişken tek yapabildiğim titremek.

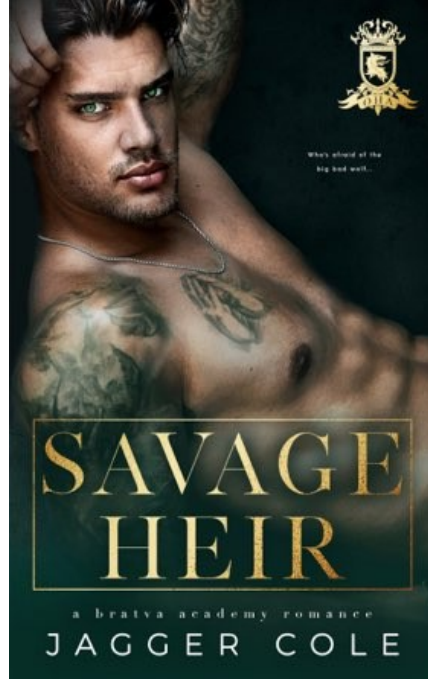
Ben ölümü beklerken saniyeler geçiyor. Ta ki sonunda ağzı açılana kadar.

"*Kaç küçük kızıl,*" diye hırlıyor kalın ve sessiz bir sesle. Kavrayışı sıkılaşıyor, neredeyse paltomun boynuyla beni boğacak. "*Seni yemedenden önce kaç.*"

Beni geri itti ve bıraktı. Düşünmedim. Ne demek istediğini sormuyorum. Savaş ya da kaç iç savaşı çeyrek saniye içinde bitti: kaç kazandı.

Dönüyorum ve Oxford Hills'in büyük, kötü kurdundan olabildiğince hızlı kaçıyorum.

Okumaya devam edin!

Vahşi Varis - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Karanlık

Kalpler: Sapkın

Kalpler Kötü

Kalpler

Günahkar

Kalpler Çarpık

Kalpler Çalıntı

Kalpler

Pervasız Kalpler

Krallar ve Kötüler:

Karanlık Krallık

Yanmış Kül (Cinder Düeti #1) Kül

İmparatorluğu (Cinder Düeti #2)

Avcı Kral (Hunted Duet # 1) Avlanan

Kraliçe (Hunted Duet #2) Nefret

Prensi

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın Çalınan

Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Scaliame Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç:

Tiran

Haydut

Savaş

Lordu

Bağımsızlar:

Kırık Çizgiler

Bosshole

Benim

Grumpaholic

Takipçim

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden 6nce bir okur olan Jagger Cole, yıllar 6nce 6eŐitli ateşli hayran kurgu 6yk6leri kaleme alarak romantizm yazarlığına adımı attı. Yazarlık 6izmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta 6alıŐtı. Bu, kendisinden 6ok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki k666k prensesin babası ve bir krali6enin kralı olan Jagger, klavyenin başına d66nd66đ6 66in 6ok heyecanlı.

AŞk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap iŐleriyle uđraŐıyor, iyi viskinin tadını 6ıkartıyor ve yağmur 6amur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

T6m kitaplarını www.jaggercolewrites.com
adresinde bulabilirsiniz.

